

R.A.Salvatore: Démonlélek

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
R. A. Salvatore: The Demon Spirit
A Del Rey® Book
Published by The Ballantine Publishing Group

Copyright © 1998 by R. A. Salvatore

All rights reserved under International and Pan-American Copyright Conventions

Published by arrangement with The Ballantine Publishing Group

A Crown Empire logo a Szukits Könyvkiadó bejegyzett védjegye

Fordította
Hoppán Eszter

Borító
Szendrei Tibor

ISBN 963 9151 70 X

Hungarian translation © Hoppán Eszter, 1999
Hungarian edition © Szukits Könyvkiadó, 1999

Lektor: Barna Ildikó
Tördelőszerkesztés:
SPEKTRUM REPRO BT., Szentmiklósi Csaba
Színre bontás: A-SzínVonal Bt.
Szerkesztő: Járdán Csaba
Felelős kiadó: Szukits László
Felelős szerkesztő: Hunyadi Csaba

Szegedi Kossuth Nyomda Kft.
Felelős vezető: Gera Imre

1. RÉSZ

VADONVIDÉK

Félek, Mather bácsi, de nem magam miatt, hanem a világ jó embereiért. Ponynak és nekem gyásztól volt nehéz a szívünk, de reménykedtünk is, mikor elindultunk a Barbakántól délfelé. Avelyn, Tuntun és Bradwarden az életüket áldozták, de azt hittem, hogy a daktilusz elpusztításával megmentettük a világot a sötétségtől.

Tévedtem.

Szimfónia minden egyes lépésével barátságosabb vidék várt minket, legalábbis így gondoltam én, és ezt ígértem Ponynak is, aki még nálam is kétkedőbb. El sem tudom mondani, hány goblin-t láttunk! Ezernyit, Mather bácsi, több tízezret, tucatnyi fomori óriást, és több száz gonosz powrit is. Ponynak meg nekem két hétbe és rengeteg harcba került, míg elértük Dundalis vidékét. Ám ott is csak újabb ellenségeket leltünk, akik alaposan beásták magukat, s a három falu romjait erődül használták további ténykedésükhöz. Belster O'Comely s a felderítőcsapat - amit távozásunk előtt állítottunk össze - eltűnt, remélem délfelé, ahogy megbeszéltük. De olyan hatalmas a vidéket ellepő sötétség, hogy attól tartok, semmi sincs biztonságban.

Félek, Mather bácsi, de esküszöm neked, hogy bármilyen súlyos is lesz a helyzet, nem fogom feladni a reményt. A remény olyan dolog, amit sem a démon daktilusz, sem a goblinok, sem a világ semmiféle szörnyetege nem tud elvenni tőlem. A remény erőt önt a karomba, hogy Fergeteg vágása célba találjon. A remény ösztökél arra, hogy újabb és újabb nyílvesszőket feszítsek a húrra, a látszólag elapadhatatlan goblinseregek ellen.

A remény, Mather bácsi, a remény a titka mindennek. És azt hiszem, az ellenfeleimben nincs meg. Ők túl önzőek ahhoz, hogy megértsék: a reményért hozott áldozat az utánuk jövők javát szolgálja. Ennek megértése és a derűlátás nélkül könnyen elkedvetlenednek, meghátrálnak a harcban.

Megtanultam, hogy a remény az önzetlenség előfeltétele.

Remélni és harcolni fogok, s minden csata újra és újra eszembe juttatja majd, hogy nem örülség, amit gondolok. Pony egyre jobb a kövekkel. Hihetetlen mágikus erőket képes megidézni. Ezenfelül ellenségeink, hatalmas létszámuk ellenére, már nem harcolnak összehangoltan. Vezetőjük, a démon daktilusz nincs többé, s úgy látom, hogy a goblinok kezdenek egymás ellen fordulni.

Nappal is sötét van, Mather bácsi, de egy nap talán áttör majd a nap a felhők közt.

Elbryan Wyndon

1. fejezet

Egy újabb nap

Elbryan Wyndon összeszedte kicsi székét és drága tükrét, aztán a barlang kijárata felé indult. Hunyorogva húzta félre a takarót, és meglepetten látta, hogy a hajnal régen elmúlt már. Egy Elbryan termetű, hat láb három hüvelyk magas, izmos férfi számára nem tűnt egyszerű feladatnak kimászni az odúból, de a Caer'alfar törékeny elfjeitől kapott kiképzés jócskán megkönnyítette a dolgát.

Már ébren találta útítársát, Jilseponie-t, azaz PONYT. A lány elkezdte összerakni holmijukat. Szellődal, a paripa felhorkant, és Elbryan láttán dobogott patáival, Csodálatos állat volt, bárkinek megakadt volna rajta a szeme: nagy, de nem ormótlan, és izmos mellkasú. Hullámozó izmain csillogva feszült a fényes fekete szőrrel borított bőr. Tekintete mélységes értelmet sugárzott. A homlokán fehér, rombusz alakú folt virított, és az elülső lábain is volt egy kis fehérség. Ezenkívül csak egyetlen dolog törte meg a tökéletes feketeséget: egy türkiz féldrágakő - az összekötő kapocs a ló és Elbryan között -, amelyet mágikus úton forrasztottak az állat mellkasába.

A kósza azonban ügyet sem vetett a csodás paripára, mert - mint annyiszor - tekintete most is csak PONYT kereste. A lány alig néhány hónappal volt fiatalabb Elbryannál, gyermekkori barát és felnőtt társ. A lány dús, aranyszín haja most már a válla alá ért, s

évek óta először volt hosszabb Elbryan világosbarna sörényénél. Kissé felhős és szürke volt az ég, de ez sem tompíthatta el Pony hatalmas kék szemeinek csillogását. A kósza tudta, hogy a lány az ő ereje, a fénypont a világ sötétjében. Pony energiája és mosolygó kedve határtalannak látszott. Semmilyen kedvezőtlen eset vagy látvány nem rémisztette el: módszeresen, elszántan haladt tovább.

- Megkeressük a tábort Világvégétől északra? - kérdezte a lány, s hangja megtörte Elbryan gondolatmenetét.

A fiú elgondolkodott. Feltételezték, hogy vannak mozgó táborok a környéken, főként goblinoké, akiket egy nagyobb tábor lát el a hajdani Dundalis, Dudvarét és Világvége vidékéről. Mivel ezeket a falvakat egy napi járóföld választotta el egymástól, így a terület visszaszerzésének kulcsát jelenthették - már ha bármiféle medvehonci sereg eljut a Vadonvidék határáig. Ha Elbryanék kiűzik a szörnyeket a sűrű erdőkből, alig marad kapcsolat a három falu között.

- Éppenséggel ott is kezdhetjük - felelte a kósza.

- Kezddetjük? - kérdezte Pony hitetlenkedve, és a tükör felé biccentett. Elbryan elmagyarázta neki az Orákulumot, a rejtélyes elf szertartást, amikor beszélni lehet a halottakkal.

- Beszéltem vele - mesélte a kósza. Zöld szeme felcsillant, a háta megborzongott. Mindig ez történt, amikor elődjére, a nagyszerű kószára gondolt.

- És válaszolt valaha is?

Elbryan köhintett, s próbálta kitalálni, hogyan magyarázhatná el jobban az Orákulum lényegét. - Én válaszolok saját magamnak - kezdte. - Mather bácsi csak vezeti a gondolataimat, azt hiszem, de valójában nem ad feleletet.

Pony bólintása jelezte, hogy a lány tökéletesen érti, amit a fiatalember mondani akar. Elbryan nem ismerte személyesen Mather bácsikáját. A család korán elvesztette őt, még mielőtt Olwan Wyndon - Mather testvére, Elbryan apja - elvitte feleségét és gyermekeit a zord Vadonvidékre. Mathert, akárcsak Elbryant, a Touel'alfar, az elf nép vette magához, hogy kószát neveljen belőle. Most az Orákulumban Elbryan ennek a tökéletes kószának a képét idézte meg, s amikor beszélt hozzá, kényszerítette magát, hogy ragaszkodjék a legfennköltebb eszméihez.

- Ha megtanítanálak az Orákulumra, talán tudnál beszélni Avelynnel - szólt a kósza, s most először tett ilyesféle ajánlatot. Már napok óta célozgatott rá, hogy Ponynak meg kéne próbálnia kapcsolatba lépni elvesztett barátjukkal. Azóta, amióta ő maga sikertelenül próbálta meg elérni Avelyn szellemét, két nappal azután, hogy elindultak a kiégett Barbakántól.

- Nincs rá szükségem - felelte Pony lágyan. Elfordult, és Elbryan most látta először, milyen viharvert a lány.

- Nem nagyon hiszel az ilyen szertartásokban - kezdte Elbryan, inkább megállapításként, mind vádként.

- Dehogynem - jött a gyors és éles visszavágás, de a lány hirtelen elveszítette lendületét, mintha félne a beszélgetés irányától. - Lehet... lehet, hogy ugyanúgy járnék, mint te.

Elbryan nyugodtan nézte. Időt akart adni neki, hogy megfogalmazza a választ.

Egy idő után rákérdezett: - Megtanultad az Orákulumot?

- Nem - felelte a lány, és a fiúra nézett. - Nálam ez nem úgy megy, mint nálad. Nem én keresem, hanem ő keres engem.

- Ő?

- Avelyn - állította Pony meggyőződéssel. - Velem van, érzem. Valahogy a részemmé vált. Vezet és erőt ad.

- Én is így érzem az apámmal - mondta Elbryan. - És te a tiéddel. Nem kétlem, hogy Olwan szemmel tart... - a hangja elhalt, amikor a lányra nézett. Pony a fejét rázta.

- Ennél erősebb dologról van szó - magyarázta. - Amikor Avelyn először kezdett tanítani a kövek használatára, súlyosan sérült volt. A szellemeink a hematit, a lélekkő által egyesültek. Az eredmény megvilágosító volt mindkettőnk számára, olyan, hogy Avelyn heteken át ismételte ezeket az egyesüléseket. Így mutatta meg a kövek titkait. Egyetlen hónap alatt többet haladtam, mint egy átlagos szerzetes St.-Mere-Abelle-ben öt év alatt.

- És úgy gondolod, hogy továbbra is ilyen szellemi közösségben vagytok? - kérdezte Elbryan, kételkedés nélkül. Épp eleget látott már ahhoz életében, hogy ne kételkedjen ebben a lehetőségben - vagy bármi másban.

- Igen - felelte Pony. - És minden reggel, amikor felébredek, úgy érzem, hogy egy kicsit mindig többet tudok a kövekről. Talán álmodok róluk, és az álmaimban új felhasználási módokat vagy új kombinációkat látok.

- De hát akkor ez nem Avelyn, hanem Pony - vélte a kósza.

- Avelyn csinálja - jelentette ki Pony. - Velem van, bennem van. Része annak, amivé váltam.

Elhallgatott, s Elbryan nem válaszolt. Némán álltak, s emésztgették ezt az új felfedezést - amit Pony maga előtt sem tisztázott mostanáig. Aztán Elbryan elmosolyodott, és lassan Pony is. Megnyugtatta őket az a gondolat, hogy barátjuk, az Örült Szerzetes, a renegát barát, talán még mindig velük van.

- Ha valóban úgy van, ahogy gondolod, akkor könnyebb lesz a dolgunk - vélte Elbryan. Mosolyogva a lányra kacscintott, aztán pakolni kezdett Szimfónia nyeregtáskáiba.

Pony nem felelt, hanem módszeresen folytatta a tábor takarítását. Sosem maradtak ugyanazon a helyen egy éjszakánál tovább - sokszor csak fél éjszakát -, ha Elbryan úgy gondolta, hogy goblin őráratok cirkálnak a környéken. A kósza végzett először a munkájával, és a lányra nézett, majd a beleegyező bólintást látva fogta kard-övét, és elindult.

Pony sietve befejezte a dolgát, aztán csendesen ment a fiú után. Tudta, hogy Elbryan egy tisztásra tart, ami mellett a táborverést megelőzően haladtak el, és azt is tudta, hogy remek búvóhelyet talál majd a tisztás északkeleti végének sűrű bokrai között. Zajtalanul osonva, ahogyan Elbryantól tanulta, el is érte úti célját.

A kósza addigra már elkezdte táncát. Meztelen volt, csak a zöld kötést viselte bal felkarján. Kezében Fergeteget tartotta, amit először nagybátyja, Mather Wyndon kapott, még az elfektől. Elbryan kecsesen és pontosan hajtotta végre a mozdulatokat, izmai teljesen harmonikusan működtek, lába, teste mindig a megfelelő egyensúlyban.

Pony megbűvölten figyelte a gyönyörű táncot, amit az elfek bi'nelle dasada-nak neveztek, és nézte szerelmese tökéletes testét. Mint mindig, amikor titokban figyelte Elbryan táncát - pontosabban nem is Elbryanét, mert harcosként az elfek Éjmadárnak nevezték el -, Ponymak büntudata támadt, mert leselkedett. Ebben azonban nem volt semmi tisztátalan vagy szexuális felhang, csak a művészet és a tökéletesség csodálata. Pony mindennél jobban szerette volna megtanulni ezt a táncot, hogy ő maga is róhassa a saját kecses köreit, s meztelen lábával érezzen szinte minden egyes fűszálat.

Pony sem volt rossz harcos, hisz kiválóan szolgált a Partfoki Őrségnél. Megküzdött goblinokkal, powrikkal, de még óriásokkal is, s ritkán maradt alul. Amikor Elbryanra, az Éjmadárra nézett, mégis amatőrnek érezte magát.

Ez a tánc, a bi'nelle dasada, a tökéletes harcművészet, Elbryan pedig hibátlanul hajtotta végre. A kósza folytatta suhintó manővereit, oldalra lépett, előre, hátra, aztán lekuporodott és felállt, egyetlen kecses mozdulatsorban. Ez volt a hagyományos harci rutin, a súlyos kardok gyakorlata.

Aztán a kósza hirtelen tartást váltott, lábait egymás mellé húzta. Lábujjhegyen előrelépett, és egyensúlyát megőrizve leguggolt. Elülső karját behajlított könyökkel leeresztette, hátsó karját szintén behajlította, de úgy, hogy felkarja szintben maradt a

vállával, keze pedig a magasban. Előrement, rövid, kimért, de hihetetlenül gyors és kiegyensúlyozott lépésekkel visszahátrált, aztán hirtelen, hátrálás közben kinyújtotta az egyik karját, mintha visszahúzná saját magát. Mindez egy szempillantás alatt történt, és mint mindig, most is elképesztette Ponyt. Éjmadár rendkívüli gyorsasággal szökkent, Fergeteg hegye legalább két lábnyit siklott előre, a hátsó kar leereszkedett, és Éjmadár egyetlen hosszú és egyenes vonalat alkotott.

Pony megorzongott, ahogy elképzelte a gyilkos pengére felnyársalt ellenfelet, s hitetlenkedve nézte a támadás sebességét.

A kósza visszahúzódott - közben egyetlen pontot sem hagyva magán védtelenül -, és folytatta táncát.

Pony a csodálat és a tehetetlenség sóhajával kezdett visszaosonni a tábor felé. Elbryan is hamarosan visszatért, verítékesen, de szemlátomást felfrissülve és útra készen.

Hamarosan el is indultak Szellődal hátán, s a paripa könnyedén repítette őket. Elbryan észak felé vette az irányt, el a három falu vonalától, majd nyugatra, Világvége felé. Még dél előtt megtalálták a kisebbik goblin táborát. Egy gyors felderítéssel megtudták, amit tudni akartak, s visszatértek a mélyebb rengetegbe, hogy lepakolják Szellődalt, és előkészítsék a támadást.

Kora délutánra a kósza már az erdőben kúszott, kezében Sólýomszárnyal, elf-készítette íjával. Hamarosan három goblin őrszemre bukkant, akik nem álltak feladatuk magaslatán. Egy vastag fa körül csoportosultak. Az egyik a törzsnek támaszkodott, a másik előtte járkált és valamin morgolódott, a harmadik pedig a fa alatt ült, és szemlátomást mélyen aludt. A kósza némiképp meglepve látta, hogy az egyik őrnél íj van. A goblinok általában husánggal, karddal vagy lándzsával harcoltak, s Elbryan az íj jelenlétéből arra következtetett, hogy powrik lehetnek a közelben.

A kósza zajtalanul körbejárta a helyet, megnézte, nincs-e még valaki a környéken, aztán kiválasztotta a legjobb támadási pozíciót. Sólýomszárny a végén lévő három tollról kapta a nevét, amelyek a madár tollaihoz hasonlóan tárultak szét, amikor Elbryan hátrahúzta az íjhúrt. Most igencsak eltávolodtak egymástól a tollak, ahogy a fiú lövéshez készült.

Sólýomszárny megpendült, s szinte azonnal újabb vésző feszült a húrta. Most Éjmadár volt, az elfek által kiképzett harcos, s nevének pusztán említése is megremegtette a legkeményebb powrik szívét is.

Az első nyíl a fához szegezett egy goblint. A második leszedte a járkálót, mielőtt megnyikkanhatott volna.

- Duh? - kérdezte a harmadik, magához térve szunyókálásából, amikor Éjmadár megpiszkálta. A goblin még épp időben nézett fel, hogy lássa Fergeteget lecsapni. A hatalmas kard kettészelte a fejét.

A kósza összeszedte nyilait, aztán kivett néhány vészőt a goblin tegezéből. A nyilak nem voltak szépen megmunkálva, még egyenesnek is aligha lehetett mondani őket, de a célnak megfeleltek.

A kósza folytatta útját, s körüljárta az egész tábor területét. Két további őrcsapattal találkozott, s hasonló könnyedséggel szabadult meg tőlük. Ezután visszament Ponyhoz, hogy kidolgozza a részleteket, bár a támadás terve nagyjából már kialakult benne. A goblin tábor maga egy kis magaslaton foglalt helyet, sziklák törmeléke közt. Csak két látható megközelítési mód kínálkozott. Az egyik délkeleten egy ösvény, vállig érő sziklafalak között, harminc lábnyi mély szakadékból fordult ki ide. A másik pedig egy széles fűsáv a domb szelídebb, nyugati lejtőjén.

Éjmadár egy fás ligetben ütötte fel tanyáját a nyugati oldalon, ahonnan jobb volt a rálátás, míg Pony a sziklafal tetején nyomult előre óvatosan.

A kósza magasabb helyet keresett: Szellődal hátáról felhúzta magát egy alacsonyabb tölgyágra. Még így is a goblin tábor szintje alatt maradt, de a felét már látta. Bízott benne,

hogy Pony megvárja, így ráérősen választotta ki első célpontját. Próbált ráérezni a kiszemelt csapat rangsorára. Már megtanulta, hogy nincs két egyforma goblin csapat, mert ezek a kicsi, zöldessárga bőrű lények végtelenül önzők, s nem törődnek semmivel, csak pillanatnyi vágyaik kielégítésével. A démon daktilusz megváltoztatta ezt - a szörnyeknek ez a hirtelen összefogása tette a sötétséget oly teljessé -, de a daktilusz már nem volt többé, s a nyomorult lények hamar visszatértek megszokott zűrzavaros állapotukba.

A tábor is jól tükrözte ezt. Mindenhol lökdösődés, tolakodás, kiabálás és veszekedés.

- Délre megyünk gyilkolászni! - hallotta Éjmadár az egyik goblin hangját.

- Arra megyünk, amerre én mondom! - felelte az egyik különösen ocsmány, inas karú, karikalábú, még goblin mércével mérve is alacsony alak. Orra és álla olyan keskeny volt, mintha nyílhegyek állnának ki csúf ábrázatából.

A kósza látta, hogy a nagyobbik goblinnak ökölbe szorul a keze dühében, és észrevette, hogy a közelében álló másik három goblin - akiknél íj volt - elkezdte tegezével matatni. A feszültség egyre nőtt, szinte rohant, aztán egy újabb alak jelent meg: egy óriás, több mint tizenöt láb magas, és legalább ezer kiló.

A fomori nyújtózkodva üzte el álmoságát, és csatlakozott a társasághoz. Egyetlen szót sem szólt, csak megállt a kicsi goblin mögött - aki azonnal kidüllesztette a mellét, ahogy testőret maga mögött tudta.

- Délre - mondta a másik megint, nyugodtan, és nem fenyegetően. - Délre megyünk, embereket ölni.

- De hát azt mondták, hogy maradjunk itt, és őrködjünk - erősködött a kicsi goblin.

- És minek őrködjünk? - vinnyogott a másik. - A medvék meg vaddisznók ellen?

- Unatkozom - szólt egy másik oldalról, mire néhányan óvatosan felkuncogtak, de aztán el is hallgattak, amikor a kicsi goblin a tréfálkozóra meredt.

A helyzet kezdett összeállni Éjmadár előtt. Első ösztönei azt súgták, hogy röpítsen nyilat az óriás arcába, de aztán átgondolta a csoport helyzetét, s új, ravaszabb tervet alakított ki.

A vita folytatódott, egyre több és hangosabb fenyegetéssel a kicsi goblin részéről, aki önbizalmat merített a mögötte álló óriás jelenlétéből. A végén már csúfos halált helyezett kilátásba mindenkinek, aki szembe mer szegülni a parancsainak, aztán megfordult és elindult.

Éjmadár az egyik goblin nyíl vesszővel hátbalította, olyan szögből, hogy a nyíl a tábor szélén álló két íjász közt suhant el. A kicsi goblin elbukott, tekergőzött és ordított, próbálta elérni a találat helyét, a jelenlévők pedig lökdösődni és kavarni kezdtek, miközben gyilkossággal vádolták egymást.

A három íjász volt a legzavartabb: mindegyik a másik kettőre kiabált, és a másik kettő tegezében számolgatta a nyilakat. Az egyik azt ordította, hogy vizsgálják meg a vesszőt, és hangoztatta, hogy az ő nyilai egyedi jelölésűek.

A feldühödött fomorinak azonban nem volt türelme a nyomozáshoz. Odalépett a hangoskodó íjászhoz, és úgy meglegyintette, hogy a goblin messzire bukfencezett. Az óriás elkapta a második íjászt is, - miközben a harmadik menekülőre fogta -, és kifacsarta az életet a nyomorultból. A csapat többi része a harmadik íjász után vetette magát, menekülését büntudatnak véelve. Vérszomjasan csapkodták és rugdosták még jóval azután is, hogy már nem mozgott.

Elbryanban a brutális jelenet megerősítette a nyomorult bestiák javíthatatlan természetéről alkotott véleményét. A gyilkolás hamar befejeződött, a lökdösődés és vádaskodás azonban nem fejeződött be. A kósza már eleget látott. Talán ha egy tucat goblin maradt a táborban, nem számítva a vezért, aki jó időre harcképtelenné vált, és persze a fomorit. Tizenhárom három ellen, Szellődalt is belevéve.

A kószának tetszett az arány.

Leszökölt a fáról, a várakozó Szimfónia hátára. A paripa felhorkant, és elindult kifelé a liget hátsó oldalán. Éjmadár nem akarta, hogy a goblinok lerohanjanak a lejtőn és szétszóródjanak. Nyugat felé ment, aztán délre, majd visszafordult keletre. Pony látóterébe került, aki a hosszú és keskeny ösvény végén várt. A kőszá megfigyelőpontot keresett. Most rajta volt a várakozás sora.

A goblin tábor továbbra is kavargott, röpködtek a vádak. A goblinok szemlátomást egyáltalán nem gondoltak arra, hogy egy kívülálló löhetné le a vezérüket, amíg Pony le nem csapott.

Egy goblin jelent meg az ösvény végén, az egyik sziklafalhoz támaszkodva. Levette fémsisakját - ez a viselet is szokatlan volt a goblinoknál -, és beletúrt a hajába, aztán visszatette fővegét. Közben a társával beszélgetett, aki kívül maradt Pony látóterén. A lány a látható goblinra és annak sisakjára koncentrált, s egy fekete, durva élű követ - magnetitet vagy telérkövet - szedett elő. Belesüllyedt a kőbe, s általa látta az ösvényt. Minden homályos és ködös lett - minden, kivéve a sisakot, ami kristályos élességgel rajzolódott ki. Pony érezte, ahogy gyűlik az energia a kőben, az ő energiája, kombinálva a kő saját mágikus képességeivel. Érezte, hogy egyre jobban vonzza a sisak, s a kő feszülni kezdett a kezében.

Amikor elérte a csúcspontot, s úgy tűnt, mintha a kő szét akarna robbanni a bizsergő mágiától, Pony elengedte. A kő egy szempillantás alatt célba ért, és átzúgott a sisakon, a goblin pedig megrándult és holtan esett össze.

A másik goblin felvisített.

Pony nem volt meglepve, amikor a fomori óriás bukkant fel az ösvényen rohanvást, dühödt ordítással. A lány egy másik követ, egy malachitot vett elő, a lebegés követ. Mielőtt a behemót három lépést tehetett volna, érezte, hogy lábai már nem érintik a földet. Mégis mozgott tovább, s a lendület egyenesen repítette. tovább hirtelen súlytalanná vált testét.

Az ösvény kissé kanyarodott, s az óriás a sziklafalnak súrlódott. Próbált valahogy megkapaszkodni, de túl későn mozdult, és csak pörgött, hiábavalóan keresve támaszt.

Pony érezte, mennyi energiába kerül a levegőben tartani az óriást, s tudta, hogy aligha bírja ezt sokáig csinálni. De erre nem is volt szükség. Pony lekuporodott - az óriás csak még vadabban kezdett pörögni amikor utánanyúlt -, és hagyta, hogy a szörnyeteg elrepüljön fölötte. Aztán amikor az óriás kirepült a sziklák fölé, a lány befejezte a koncentrációt, és engedte leesni a szörnyeteget.

Visszatekintve egy csapat goblint pillantott meg az ösvény másik végén, akik meredten nézték, de közelíteni még nem mertek. Pony gyorsan elővette harmadik követ a grafitot, és mélyen magába nézve kutatni kezdett további mágikus energia után. Már így is több varázslatot hajtott végre gyors egymásutánban, mint bármikor máskor, s nem nagyon bízott benne, hogy mostani villámának nagy ereje lesz.

Aztán kissé visszatért a reménye, mert a goblinok mögött zűrzavar támadt, fájdalmas ordítások, Szellődal patacsattogása, meg a kőszá íjpendülései hallatszottak. Pony azonban tudta, hogy szerelme nem érhet oda idejében. Őt goblin közeledett rohanvást, üvöltve. Az egyik kilőtt nyílvesszője majdnem eltalálta a lányt.

Pony mégsem hátrált. Elűzte félelmeit és a grafitra, csakis a grafitra összpontosított. A villám előbb csapott ki, mint akarta, de a legközelebbi goblin már három futólépésnyire járt.

Pony megtántorodott, mint akit eltaláltak: az energiaveszteség több volt, mint amit elbírta. A térdai megrogytak, s félig nyitott szemmel még látta, hogy a villám kissé hátrébb szorította a goblinokat. Kettő az ötből el is esett és görcsösen rángatózott, a másik kettő pedig remegő izmokkal próbált talpon maradni.

Éjmadár kilőtte utolsó nyilát is, orron találva egy közeli goblint, aztán félkézre fogta az

íjat, és botként használta tovább, a következő goblin ellen. Ezután lerakta az íjat, s előhúzta Fergeteget, az elf pengét. Szilverelből készült, s szinte szikrázott a mágiától meg a kardgomb ékkövéből. A kósza letiporta lovával a következő ellenfelet, aztán kardjával a másik felé suhintott. A goblinnál fémpajzs volt, amit védekezésre emelt, de a kardgomb fehérrel-szürkével árnyalt kék ékköve felizzott, s a penge átvágta a pajzsot, a bőr tartószíjakat, s a goblin arcát.

A domboldal tiszta lett, az egyetlen látható goblin hanyatt-homlok menekült lefelé a füves lejtőn. A kósza üldözőbe akarta venni, de meggondolta magát, amikor meghallotta maga mögött Pony villámát - inkább csak szikrázó zizegés volt -, s hallotta a nagyon is eleven goblinok nyögéseit.

Lecsusszant a nyeregből - Szellődal is megállt -, aztán végignézett magán. A ló oldala csillogott a verítéktől, hangsúlyozva a hatalmas izmokat. Szellődal kósza-társára meredt, és harcra készen kapálni kezdte lábával a talajt.

Éjmadár a ló mellkasába ültetett türkizre pillantott, Avelyn ajándékára, ami telepatikus kapcsolatot hozott létre közte és a ló között. Elbryan most ezt a kapcsolatot használta, hogy utasításokkal lássa el az állatot.

Szellődal egyetértő horkantással rohant el, a kósza pedig gyorsan az íjáért nyúlt, miközben a keskeny ösvény felé szaladt.

Megérkezett az út torkolatához, letérdelt, és felemelte Súlyomszárnyat. Most már csak egy goblin volt a földön, kettő Pony után vetette magát, kettő pedig épp az egyensúlyát próbálta visszanyerni. Kiröppent a nyíl, elszállt a két közelben álló goblin között, a harmadik feje fölött, egyenesen az elől haladó goblin hátába. A lény furcsán megugrott, és mintha repült volna, mielőtt arcra bukott. Társa hasonló sorstól tartva felordított, és a földre vetette magát.

Elbryan következő lövése mellbe találta a legközelebbi goblint, aztán a kósza már talpon is volt, karddal a kézben. Kardját villogtatva rontott a legközelebbi goblinra, de inkább megzavarni akarta, mintsem eltalálni. A lény küszködve próbált lépést tartani a táncoló pengéivel, saját silány kis kardja alig néhányszor csattant össze Fergeteggel a tízvágásos rutin során. Bukdácsolva forgolódott a kard előtt, de egyszer csak Fergeteg hirtelen előreszökkent, és vállon szúrta.

A goblin karja lehanyatlott, a kard a földre hullott. A kósza lesújtott a támoalgó alak fejére, aztán ügyet sem vetve a goblin utolsó könyörgésére, a teremtmény tüdejébe döfött.

A kósza az ösvényre pillantott, s látta, hogy Pony - aki maga sem volt képzetlen harcos - varázskő helyett ezúttal karddal harcol, hogy végezzen a fedezékbe húzógó goblinnal. A lány Éjmadárra pillantott és bólintott, aztán kikerekedett szemmel nézte, amint a kósza meglepetten felordított, és feléje vetette magát.

Elhúzott a lány mellett, aki védekezően felemelte kardját, hátha valaki hátulról akarja megtámadni. És valóban: az óriás visszatért, makacsul kúszva fel a sziklafalon. Már mindkét keze és a válla is a párkány fölött volt, amikor Éjmadár odaért. A kósza felváltva suhogtatta kardját az óriás kezeire, miközben a behemót hiábavaló kísérleteket tett arra, hogy elkapja. Végül sikerült rést ütni az óriás védelmén, kapaszkodása meggyengült, Éjmadár pedig hidegvérrel odalépett és arcon rúgta.

Az óriás újra lezuhant, s bukfacezve tette meg a harminc lábnyi lejtőt. Leérkezve megrázta a fejét, feltérdelt, és újra mászni kezdett.

Pony ekkor már Elbryan mellett állt. - Szükséged lehet erre - nyomta a kósza kezébe Súlyomszárnyat.

A negyedik lövés elintézte az óriást, közben pedig Pony visszament az ösvényen, és végzett a sebesült goblinokkal. Szimfónia is visszatért, hátsó patái goblin vértől voltak iszamósak.

Hamarosan újra együtt volt a kis csapat.

- Még egy nap - szólt Pony szárazon, mire a kósza csak bólintott.

Észrevette, hogy a lány hangjában már-már reményvesztettség bujkál, mintha a harc a maga sima menetével némiképp csalódást okozott volna neki.

2. fejezet

St.-Mere-Abelle

Ráncai most még mélyebbnek tűntek a fáklyafény árnyékától. Mély szurdokok sötétlettek az öreg, cserzett arcon, egy olyan ember arcán, aki már túl sokat látott. Jojonah mester úgy érezte, hogy Dalebert Markwart, St.-Mere-Abelle apátja, az Abellita Rend legmagasabb rangú tisztségviselője rengeteget öregedett az elmúlt évek alatt. A testes Jojonah - aki maga sem volt már fiatal ember - alaposan szemügyre vehette az apátot. Ott álltak ketten az apátság tenger felőli falán, mely a Mindenszentek Öblére nézett. Próbálta magában összevetni az apát mostani, borostás, beesett szemű arcát az alig néhány évvel ezelőttivel. Akkor az úr 821-ik évét írták, és mindnyájan izgatottan várták a Szélfutár nevű hajó visszatértét, St.-Mere-Abelle négy szerzetesével a fedélzeten. Pimaninicuit szigetén szent köveket gyűjtöttek.

Sokat változtak a dolgok a remény és csoda akkori napjai óta.

A küldetés sikerrel járt, rengeteg drágakövet szedtek össze és készítettek elő. A szerzetesek közül hárman is hazatértek élve - csak a szegény Thagraine nem, akit elkapott a meteoreső -, bár Pellimar testvér hamarosan meghalt.

„Kár, hogy nem Avelynt találta fejbe egy lehulló kö”, mondogatta azóta sokszor Markwart apát, mivel Avelyn, aki a legnagyobb sikert érte el az Egyház történetében a szent kövek előkészítőjeként, más emberként tért vissza. Elkövette azt, ami Markwart szemében a Rend elleni legnagyobb eretnekségnek számított: magához vett néhány ékkövet, és megszökött. Menekülése közben pedig Siherton mester - Jojonah tanártársa és Markwart barátja - halálát okozta.

Az apát nem hagyta annyiban a lopást. Személyesen felügyelte a kutatócsapat utolsó tagjának, a kemény Quintallnak a kiképzését. Markwart szigorú parancsai alapján Quintallból Igazság testvér lett, aki elindult Avelyn után, azzal az utasítással, hogy élve vagy halva hozza őt vissza.

Alig egy hónapja érkezett a hír, hogy Quintall kudarcot vallott és meghalt.

Markwartnak azonban továbbra sem állt szándékában futni hagyni Avelynt. Megparancsolta, hogy De'Unnero, az apátság legkiválóbb harcosa - és Jojonah szerint a leggonoszabb élő ember - ne egy, de mindjárt két igazság testvért képezzen ki Quintall pótlására. Jojonah cseppet sem szívelte De'Unnerót, mert személyiségét az Abellita Rend szellemiségéhez méltatlannak tartotta. Nem örült, amikor a még meglehetősen fiatal testvért mesteri rangra emelték, Siherton utódjaként. A vadászok kiválasztása sem szolgált Jojonah meglegedésére, mert gyanította, hogy a két fiatal szerzetest - Youseff és Dandelion testvéreket - kizárólag ebből a célból vették fel a rendbe. Bizonyos, hogy egyikük sem felelt meg jobban a felvétel követelményeinek, mint mások, akiket viszont elutasítottak.

De mindkettő jól harcolt.

Így hát a Rendbe történő felvétel - az apátok és mesterek legsúlyosabb felelőssége - áldozatul esett Markwart azon törekvésének, hogy tisztára mossa magát. Az apát mindenképpen vissza akarta szerezni a köveket.

Mégghozzá kétségbeesetten, gondolta Jojonah mester, ahogy az apát elkínzott arcára

pillantott. Dalebert Markwart megszállott lett, vicsorgó, gonosz lélek. Eleinte azzal is beérte volna, ha elfogja és elítéli Avelynt, most viszont már a halálát akarta - kínos halálát, hogy aztán kitépett szívét az apátság kapuja fölé szögezze. Markwart mostanában már alig beszélt a halott Sihertonról. Csak a kövekre koncentrált, az értékes kövekre, és vissza akarta kapni őket.

Mindezt azonban kénytelen volt félretenni kis időre, egy még égetőbb szükség miatt: a háború végül elérte St.-Mere-Abelle-t.

- Ott vannak - mutatott az öbölre az apát.

Jojonah rátámaszkodott az alacsony falra. Hunyorogva fürkészni kezdte a sötétséget, s a sziklás part északi kiszögellésén túl egy hajó fényeit pillantotta meg, alacsonyan a víz fölött.

- Powri hordóhajók - mondta undorral Markwart, ahogy egyre több fénypont bukkant elő.

- Ezernyi vannak!

És milyen magabiztosak, hogy még ki is világítják magukat, gondolta Jojonah. Ezzel a problémák sora még nem zárult le, de a mester nem látta szükségesnek, hogy megjegyzést tegyen az apátságra leselkedő további veszélyekre.

- És hányan jönnek a szárazföldre? - kérdezte az apát, mintha olvasna Jojonah gondolataiban. - Húszezren? Ötvenezren? Az egész powri népség a nyakunkra jött, mintha a Viharvert Szigeteket mindenestül ide zúdították volna.

Jojonah-nak megint csak nem volt válasza erre. Megbízható forrásokból származó jelentések szerint a gonosz, négy láb magas powri törpék hatalmas serege szállt partra, tíz mérföldnyire St.-Mere-Abelle-től. A brutális csapat késlekedés nélkül romba döntötte a közeli falvakat, s lemészároltak mindenkit, aki nem tudott elmenekülni. Jojonah még a gondolatba is beleborzongott. A powrikat „véressapkásoknak” is nevezték, mert az volt a szokásuk, hogy különleges - emberbőrből készült - sapkájukat levágott ellenségeik vérébe mártották. Minél több vért szívott magába a sapka, annál élénkebb vörös lett, s ez a rang jele volt a hordótestű, inas kezű-lábú törpék közt.

- Vannak köveink - szólt Jojonah.

Markwart sóhajtott. - Kifogyunk a mágiából, mielőtt komolyabb kárt tehetnénk a nyomorultakban - meg abban a goblin seregben, ami állítólag szintén erre tart.

- Ott van a jelentés arról a robbanásról, messze északon - mondta Jojonah reménykedve, hátha felderítheti Markwart savanyú hangulatát.

Az apát nem ellenkezett. Megbízható szóbeszédnek hatalmas robbanásról hoztak hírt északról, a Barbakán vidékéről, mely a seregeket összegyűjtő démon daktilusz területe volt. Ezek a hírek ugyan adtak némi halvány reményt, hogy a háború elérte a démont, de nem sok segítséget jelentettek a közeledő seregek ellen. Ezt a tényt Markwart is elismerte.

- Falaink vastagok, testvéreink képzettek a harcművészetekben, s katapultjaink kezelőinek nincs párjuk egész Koronán - folytatta Jojonah, egyre lendületesebben. - Az apátság pedig alkalmasabb egy ostrom átvészelésére, mint bármi más épület Medvehoncban - tette hozzá, elébe vágva Markwart következő sötét megjegyzésének.

- Még alkalmasabb lenne, ha nem volna ennyi éhes száj - vakkantotta Markwart, s Jojonah megrándult, mint akit arcul csaptak. - Bár gyorsabbak lennének a powrik!

Jojonah mester felsóhajtott és arrébb lépett. Nem bírta elviselni felettese csikorgó pesszimizmusát és ezt az utolsó megjegyzést, mely nyilvánvalóan a közelmúltban az apátságba érkező, szálni való menekültek seregére vonatkozott. Jojonah számára ez már-már istenkáromlásnak tűnt. Elvégre ők az Egyház, akik tulajdonképpen az egyszerű ember megváltásáért vannak, és erre az apát - mindnyájuk szellemi vezetője - amiatt panaszkodik, hogy menedéket kell adnia olyan embereknek, akik szinte mindenüket elvesztették. A menekültek érkezésekor az apát első parancsa az volt, hogy minden értéket - könyveket, aranyfüstöt, de még a tintatartókat is - elzáratott.

- Avelyn indította el ezt az egészet - morgott Markwart. - Ő gyöngített meg minket testben és lélekben, s ő adott reményt ellenségeinknek!

Jojonah elengedte a füle mellett a zsörtölődést. Jó párszor hallotta már ugyanezt, s ez a vélekedés mára már gyökeret vert Korona minden apátságában. Avelyn Desbris a felelős a démon daktilusz felébresztéséért, s így ő indította el a későbbi tragédiákat, amelyek az országra zúdultak.

Jojonah mester, aki Avelyn tanára és támogatója volt a fiatalember apátságban töltött ideje alatt, egy szót sem hitt az egészről. Jojonah négy évtizede élt az apátságban, de nem találkozott szentebb emberrel Avelyn Desbrisével. Még nem tudott napirendre térni Avelyn utolsó cselekedete - a kövek elrablása és Siherton meggyilkolása, ha egyáltalán gyilkosság volt - fölött. Gyanította, hogy több van a dolgok mögött, mint amit az apát hangoztat. Jojonah nagyon szeretett volna elbeszélgetni egykori tanítványával, hogy megtudja: miért szökött el, és vitte magával a köveket.

Újabb fények derengtek fel a sötét öbölben, s ez visszatérítette Jojonah-t a pillanatnyi nehézségekhez. Avelyn dolga most várhat: reggelre kitör a harc.

A két szerzetes visszavonult, hogy összeszedjenek minden erőt.

- Legyen jó álmod Isten kebelén - mondta Jojonah mester Markwartnak, az esti búcsúzás hagyományos szavaival.

Markwart szórakozottan intett és elment, halkán mormogva valamit arról a nyomorult Avelynről.

Jojonah látta, hogy egyre súlyosabb a helyzet, s Markwart megszállottsága csak rosszat hozhat az apátságra és a rendre, de nem tehetett semmit. Elindult a saját szobája felé. Esti imájába befoglalta Avelyn Desbrist is, aztán lefeküdt. Tudta, hogy nem lesz nyugodt álma.

Markwart apát is ejtett egy-két szót Avelynről, amikor visszaért fényűző lakosztályába. A dühös öreg vadul átkozódott, s Avelyn nevét az Egyház történetének legnagyobb árulóival és eretnekeivel együtt emlegette. Ismét megfogadta, hogy halálra kínoztatja Avelynt, mielőtt maga is megtér Istenhez.

Uralma az apátságban azelőtt töretlen volt. Az a szerencse, hogy épp a közápor nemzedékéhez tartozott, még jobban megerősíteni látszott helyét a történelem legnagyobb apátjai között. Ám a nyomorult Avelyn romba döntötte mindezt, s foltot ejtett hírnevén: ő lett az első apát, akinek el kellett szenvednie azt a megaláztatást, hogy elveszített néhány szent követ.

Ezek a sötét gondolatok, és nem a közeledő flotta veszélyei foglalkoztatták, amikor végre álomba merült.

Álmai épp olyan élesek voltak, mint a dühe. Kristálytisza képeket látott egy ismeretlen, távoli vidékről. Látta a kövér, elhanyagolt Avelynt, amint goblinoknak és powriknak osztogat parancsokat. Látta, amint villámával leterít egy óriást, de nem gyűlöletből, hanem azért, mert a szörnyeteg nem engedelmeskedett a parancsainak.

A háttérben angyali alak jelent meg, egy szárnyas ember, nagy és félelmetes. Isten haragjának megtestesülése.

Markwart hirtelen mindent megértett.

A démon daktilusz lenne a háború forrása? Nem, ezt a katasztrófát még ennél is nagyobb erő okozta. A gonosz valódi irányítója Avelyn, az eretnek!

Az apát hirtelen felült az ágyban. Reszketett és verítékezett. Csak álom volt, nyugtatgatta magát.

De nincs ott mégis az igazságnak valami foszlánya a víziók között? Szinte megvilágosodás volt ez, minden harangszónál tisztább ébresztő jel. Évek óta mondogatta, hogy Avelyn minden baj forrása, de ez jobbára csak önvédelem volt, saját hibáinak

elkendőzése. Mindig is sejtette a rejtett igazságot.

És most rádöbbsent, hogy valóban Avelyn a bűnös, semmi kétség. Tudta, hogy a szerzetes eldobott mindent, ami szent, saját gonosz céljaira fordította a köveket, és szembefordult az Egyházzal, az egész emberiséggel.

Markwart most már minden kétséget kizáróan tudta ezt, s ezzel az erős hittel végre képes volt megszabadulni saját bűntudatától.

Felkelt az ágyból, asztalhoz ült és lámpást gyújtott. Kimerülten rogyott székébe. Előszedett egy kis kulcsot az egyik fiók titkos rekeszéből, majd kinyitott vele egy másik titkos rekeszt, ahol saját köveit tartotta. Rubint, grafitot, malachitot, serpentin, tigrismancsot, telérkövet, s a legértékesebbet, az apátság legerősebb lélekkövét, azaz hematitját. Ezzel a súlyos kődarabbal Markwart mérföldes távolságokra tudta kiküldeni a lelkét. Fél kontinensnyi távolságra is kapcsolatot tudott teremteni másokkal. E kő segítségével érintkezett Igazság Testvérrel is. Ez nem volt könnyű, mert Quintall nem túl jártas a kövek használatában, s egyoldalú kiképzése olyan szintű szellemi fegyelmet hozott létre benne, amit nehéz volt áttörni.

Markwart ezzel a kővel lépett kapcsolatba egy barátjával Amvoyban, túl a Masur Delavalon, s ez a barát derítette ki Igazság Testvér kudarcát.

A szent kövek roppant értékesek voltak - az apátság szerzetesei számára nem létezett náluk nagyobb kincs -, s Markwart nem volt képes elviselni, hogy kiengedett néhányat a kezéből.

Most úgy nézett maroknyi kövére, mintha édes gyermekei lennének, aztán felegyenesedett és talányosan pislogott. A megnyilatkozó igazság új fényében tisztábban látta kincseit, mint valaha. Látta az egyes kövekben rejtőző erőt, és tudta, hogy egyetlen gondolattal, szinte erőfeszítés nélkül előhívhatná azt. Néhány kő ereje mintha összeolvadna, s az öreg új, erőteljes kombinációkat ismert most fel közöttük.

Az apát hátradőlt, és örömkönnyei potyogtak a szeméből. Hitte, hogy megszabadult Avelyn sötét szorításától. Megvilágosodása nagyobb tudást, mélyebb megértést hozott. Markwart szemében mindig is szálla volt, hogy Avelyn, a feltételezett áruló lett az Egyház legjobb kő-szakértője. Ha a kövek Istentől erednek, abból az következik, hogy erejük áldás. Hogy lehet akkor, hogy Avelyn, a tolvaj, olyan jól bánik velük?

A démon daktilusz adta az erőt Avelynnek! A démon daktilusz rontotta meg a köveket, és tette lehetővé, hogy az áruló beléjük lásson!

Markwart magához szorította köveit, és visszament az ágyba. Arra gondolt, hogy Isten válaszolt a daktilusznak: legalább akkora tudást adott neki, mint a démon Avelynnek. Most már képtelen volt újra elaludni. Túlságosan lefoglalták a reggeli csata gondolatai.

Dalebort Markwart, az apát, az Abellita Egyház legmagasabb rangú vezetője pontosan fordítva látta a dolgokat, s ez óriási elégedettséggel töltötte el a démon daktilusz lelkét. Milyen könnyen teremtett kapcsolatot az öreggel, s milyen hamar megrontotta Markwart feltételezett gondolatait!

St.-Mere-Abelle majdnem mind a hatszáz szerzetese a falakon volt még hajnal előtt, készülve a powri flotta érkezésére. Ketten azonban feltűnően hiányoztak: Youseff és Dandelion testvérek. Markwart biztonságba helyezte őket az általa fontosabbnak ítélt másik feladat érdekében.

A barátok zöme felsorakozott az erőd hosszú mellvédein, mások viszont a fal teteje alatti helyiségek stratégiai pozícióit foglalták el. Két tucat katapult állt készenlétben, mire a powri flotta a sziklafalhoz közeledett. Az idősebb, nagyobb tudású papok, a mesterek és beavatottak, akik tíz éve vagy annál is régebben tanultak, előkészítették a maguk köveit. Köztük volt az apát is, újonnan támadt felismeréseivel.

Markwart a legtöbb papot a tenger felőli oldalra helyezte, de több mint húsz embert a szemközti falra is át kellett küldenie, tekintettel egy esetleges szárazföldi támadásra. Ezután az egész apátság feszülten, némán várakozott, s tucatnyi powri bárka gyűlt össze a sziklák alatt. A legtöbb ilyen bárka félig elsüllyedt hordóra emlékeztetett, de voltak olyanok is, amelyeknek lapos, nyitott fedélzetén hajítógépek sötétlettek.

Az apát alatti szobából kiröppent egy lövedék, s bár messzire szállt, mégsem jutott el a legközelebbi hajóig sem.

- Megállj! - kiáltotta dühösen Markwart. - Miért mutatjátok meg, hogy meddig visz el a hajítógépünk?

Jojonah mester az apát vállára tette a kezét. - Idegesek - mentegette a türelmetlen tűzéreket.

- Ostobák! - vakkantotta az apát, és kirántotta magát a fogásból. - Keresd meg, kilőtt, tegyél a helyére valaki mást, és hozd fel hozzám!

Jojonah ellenkezett volna, de hamar belátta, hogy ostobaság lenne. Ha még jobban felbőszíti az apátot - márpedig ezt aligha kerülhetné el -, Markwart csak még keményebben megbünteti a vétkes fiatalembert. Szokásos sóhajával, s az egyre gyakoribbá váló, tehetetlen arckifejezéssel indult megkeresni a meggondolatlan lövést. Egy másodéves diákot is magával vitt, helyettesítőnek.

Újabb powrik jelentek meg a színen, de a legközelebbieket továbbra sem jöttek a hajítógép vagy a kőmágia-hatótávolságán belülre.

- A szárazföldi támadást várják - jegyezte meg Francis Dellacourt testvér, a kilencedik éves szerzetes, akit éles nyelve és szigorú fegyelmezési módszerei miatt Markwart hamar megkedvelt.

- Mi újság a nyugati falaknál? - kérdezte Markwart. Francis azonnal intett két fiatal papnak, hogy szaladjanak hírekért. - Először a partról fognak támadni - szólt.

- Hogyan jutottál erre a következtetésre?

- A sziklafal legalább száz láb, mindenütt - mondta Francis. - A powriknak kevés reményük van arra, hogy bevegység, hacsak le nem kötnek minket a nyugati oldalon. Keményen támadni fognak a szárazföldről, aztán, ha megfogyatkoztunk, ezen a falon lecsap a flottájuk.

- Ugyan mit tudsz te a powri harcmodorról? - csattant fel Markwart hangosan, odavonzva a közelben állókat, köztük a visszatérő Jojonah mestert, és a szerencsétlen tűzért. Markwart tudta, mit fog mondani Francis, hisz a többi szerzeteshez hasonlóan ő is tanulmányozta a korábbi powri támadásokról szóló feljegyzéseket. Úgy vélte azonban, hogy Francis elmékedése hatásos bemutatónak szolgálna majd.

- Kevés példánk van a kettős powri támadásra - ismerte be Francis. - Általában elsősorban a tengerről rohamoznak, hihetetlen sebességgel és vadsággal. De gyanítom, hogy St.-Mere-Abelle túl erős ehhez, s ezt ők is tudják. Meggyengítik sorainkat azzal, hogy nyugatról támadnak, a szárazföldről, aztán hajítógépekkel jutnak fel a falakra.

- Ugyan, milyen magasra jutnak, ha ott állunk a fal tetején? - kérdezte pöffeszkedve az egyik szerzetes. - Levágjuk őket, vagy nyilakkal, mágiával álljuk útjukat.

Jojonah mester éppen felelni akart, de Markwart, aki szívesebben hallgatta Francist ebben az ügyben, felemelt kezével elhallgattatta, s intett Francisnak, hogy folytassa.

- Ne becsüld alá őket! - füstölgött Francis, s Jojonah hosszú hetek óta először látott felderengeni valami mosolyfélét Markwart arcán. - A powrik alig néhány hónapja csaptak le Pireth Tulméra, melynek erődje a miénkhez hasonló sziklaszirten állt. Így vették be a várudvart, mielőtt a helyőrség derékhadra a falhoz érhetett volna, hogy védekezzen. És akik a falakon álltak...

Francis nem fejezte be a mondatot. Köztudott volt, hogy egyetlen túlélőt sem találtak Pireth Tulme helyőrségéből, a holttestek pedig szörnyűségeken megcsonkítva heverték.

- Ne becsüld alá őket! - rikoltotta Francis újra, s körülnézett, hogy lássa, mindenki figyel-e.

Jojonah alaposan szemügyre vette Francist. Cseppet sem kedvelte ezt az embert. Francis testvérben szemlátomást túltengett az ambíció, akárcsak az a képesség, hogy Markwart apát elmotyogott szavait Isten igéjeként tüntesse fel. Jojonah nem hitte, hogy Francis testvér vonzalmát Markwart iránt a jámborság táplálná. Inkább a gyakorlatias törtetés vezette. Ez a gyanúja csak megerősödött, ahogy a közfigyelemben sütkérező alakot figyelte.

A két szerzetes hamarosan visszatért a nyugati falról, de nem tűntek izgatottnak. - Semmi - jelentették. - Semmi jele bármilyen seregnek.

- Egy csomó falusi érkezett néhány perce - tette hozzá az egyik. - Azt jelentették, hogy nagy csapat powrit láttak a falutól nyugatra, nyugat felé tartva.

Jojonah és Markwart csodálkozva néztek össze.

- Csapda - figyelmeztetett Francis testvér. - Nyugatra mennek, el tőlünk, hogy ne legyünk felkészülve egy hirtelen szárazföldi támadásra.

- Értelmes érvelés - vélte Jojonah mester. - De talán ellenük lehet fordítani.

- Magyarázd meg! - utasította kíváncsian Markwart.

- Lehet, hogy a flotta valóban a szárazföldi támadásra vár - szólt Jojonah. - És ezt a támadást talán csakugyan késleltetik, hogy lankadjon az éberségünk. De powri barátaink a kikötőben nem láthatják St. Mere-Abelle nyugati falait, sem a mögötte fekvő területet.

- Hallani fogják a csatazajt - állította a másik pap.

- Vagy azt fogják hallani, amit csatazajnak vélnek - felelte Jojonah mester ravaszul.

- Majd én elintézem! - kiáltotta Francis testvér, és már rohant is, mielőtt az apát beleegyezését adta volna.

Markwart minden második embert leparancsolta a falakról, el szem elől.

Hamarosan elkezdődött a zajongás: „Támadás! Támadás!” kiáltások hallatszottak, hajítógépek csattogása-süvítése. Aztán hatalmas robbanás rázta meg a földet, s tűzgolyó emelkedett a levegőbe, egy rubin mágikus tüze.

- Nagyon eredeti - szólt Jojonah mester szárazon. - De a mi lelkes Francis testvérünk igazán tartalékolhatná a mágikus energiáját.

- Meg kell győznie a powrikat - torkolta le Markwart élesen.

- Már itt is vannak! - hallatszott a kiáltás, mielőtt Jojonah válaszolhatott volna, és valóban, a powri hajók megindultak az öblön át. Nyugaton folytatódott a kavargás, a kiáltozás, a lövöldözés. A powrik a zajtól és a látványtól sarkallva, sietve jöttek hordóhajóikkal.

Markwart kihirdette, hogy engedjék őket közel, mégis nem egy katapult idő előtt tüzelt rájuk. A hajók azonban gyorsan közeledtek, hamar lőtávolon belülre értek. Az apát mohó áldásával a kolostor kéttucat tenger felőli hajítógépe támadásba lendült. Egy powri katapult lángra lobbant, egy hordóhajó találatot kapott az oldalán, és a vízbe fordult. Egy másik hajónak az orrát nyomta a víz alá egy lövedék, s hátsó propellere haszontalanul pörgött tovább a levegőben. Nemsokára tele lett a víz ordító, csapkodó törpékkel.

Az apátság falain felharsanó diadalkiáltás azonban rövidéletűnek bizonyult. Az első powri hajók hamarosan a falak alá értek, s most az ő hajítógépeik lendültek akcióba, tucatnyi, csákyában végződő kötelet dobva a magasba. A horgok szétcsaptak a menekülő papok között, sok szerzetest be is rántottak a falhoz, mély sebeket ejtve.

Hét novícius állt körben Jojonah mellett, és kórusban kántáltak, egyesítve erőiket. Hatan egymás kezét fogva kört alkottak, a hetedik a kör közepén állt, kezében egy darab graffittal. Kék elektromosság kezdett izzani az öböl felett, felszikkra a powri katapultok fém alkatrészein, leterítve a felszínen tartózkodó powrikat.

A hatás azonban csak egy pillanatig tartott, s tucatnyi újabb powri vette át elesett társai

helyét. Hihetetlen sebességgel mászni kezdtek felfelé a köteleken.

A szerzetesek hagyományos fegyverekkel és ékkövekkel egyaránt védekeztek. Villámok csapkodtak, lángok perzselték a köteleket, egyesek pedig kalapáccsal, karddal estek a vastag fonatoknak. Tucatnyi kötél vált le a falról, a powrik a vízbe potyogtak, de egyre újabb lövedékek akaszkodtak a fal tetejére.

Mivel egyelőre semmi jele nem mutatkozott a közeledő szárazföldi erőknek, minden szerzetes a tenger felőli falra sereglett, minden erő az öbölbe érkező hajókra összpontosult. A levegő csak úgy bizsergett a mágikus energiától, az égő lövedékek bűzétől, a fuldokló powrik sikolyaitól. És haldokló szerzetesekétől is, mert amint a kötelek fent voltak, a powri katapultok tüskés golyókat kezdtek lőni. Fa gömböket, melyek hegyes, sokszor mérgezett tűkkel, tövisekkel voltak kiverve.

Hiába volt Pireth Tulme híre, az idősebb, tanultabb papok figyelmeztetése, St.-Mere-Abelle védőit igencsak meglepte a támadás vadsága és vakmerősége. És hatékonysága is, mert a powrik ügyes és fegyelmezett csapatot lakottak. Egy szerzetes, még a makacs Francis testvér sem kételkedett benne, hogy ha a szárazföldi sereg valóban felbukkant volna a másik oldalon, akkor az apátság, egész Medvehonc legősibb és legvédehetőbb bástyája, elesett volna.

Markwart apát azonban még e nélkül is eléggé veszedelmesnek látta a helyzetet.

- Te ott! - mondta a szerzetesnek, aki leadta azt az első, elhamarkodott hajítógép-lövést.
- Most itt az alkalom, hogy kiköszöröld a csorbát!

A fiatal barát, aki nagyon szerette volna visszanyerni az apát kegyeit, három követ kapott: egy malachitot, egy rubint és egy szerpentint.

- Ne használd a malachitot, amíg le nem ereszkedtél a hajóhoz - utasította az apát sietve.

A fiatal szerzetesnek elkerekedett a szeme, amikor megértette a szándékot. Az apát azt akarja, hogy leugorjon a szikláról, a malachit felhasználásával odalebegyen a powri hajókhoz, a szerpentinnel vonjon tűzálló pajzsot maga köré, aztán bocsásson tűzgömböt a hajókra.

- Nem fog olyan közel jutni - ellenkezett Jojonah, de Markwart akkora hévvel fordult felé, hogy a testes mester hirtelen hátrébb lépett. Jojonah persze magában továbbra is biztos volt abban, hogy Markwart helytelenül teszi, amikor kiküldi ezt a fiatal szerzetest, hisz a három kő egyidejű használata idősebb, tapasztaltabb embert kíván. De még ha ezzel meg is birkózik, a robbanás akkor sem lesz elég nagy, talán csak egy füstgomoly, ami nem fogja elriasztani a powrikat.

- Nincs más választásunk - mondta Markwart a fiatal szerzetesnek. - El kell bánni azokkal a hajókkal, méghozzá azonnal, különben elvesztünk!

Miközben ezt mondta, két powri bukkant fel mellettük a falon. A novíciusok azonnal nekik estek. Leverték őket, mielőtt védekezhettek volna, aztán elvágták a köteleket. Markwart szavait igencsak megerősítette mindez.

- Nem fognak észrevenni, és ha igen, akkor is azt hiszik, hogy valaki ledobott - mondta. - Mire rájönnek a valóságra, már égni fognak, te meg visszajössz.

A szerzetes bólintott, megmarkolta a köveket, és levetette magát a fal tetejéről. Jó messzire lökte magát a sziklafaltól. Markwart, Jojonah és sokan mások is a falhoz siettek, hogy figyeljék. Az apát hangosan szitkozódott, amikor a malachit sima lebegéssé változtatta a zuhanást - még jóval a hajók fedélzetének szintje fölött.

- Az ostoba! - dörögte Markwart, amikor a powrik észrevették a szerzetest, és lándzsákat, kalapácsokat kezdtek hajigálni rá, meg nyilakkal lődözték. A fiatal pap javára legyen mondván, hogy nem változtatott irányt, hanem folytatta útját előre. Bár lehet, hogy egyszerűen csak megijedt, vagy nem volt benne elég mágikus képesség.

Nyílpuska-lövedék fúródott a karjába, aztán egy kő találta el.

- A szerpentint! - kiáltotta Jojonah.

A fiatal pap a karját markolászva próbált kitérni a sűrű tűz elől, és szemlátomást újra fel akart emelkedni.

- Ne! - bömbölte Markwart.

- Nincs pajzsa a tűzgolyó ellen! - kiáltotta Jojonah az apátnak.

A fiatal pap teste görcsösen megrándult egy találattól, amit még kettő követett, gyors egymásutánban. Mágikus energiája az életerejével együtt fogyott, s teste ernyedten hanyatlott le, először a powrí bárka fedélzetére, majd onnan a sötét vízbe.

- Hozzátok ide az egyik parasztot! - rivallt rá az apát Francis testvére.

- Nem volt elég erős - mondta Jojonah az apátnak. - Ez nem novíciusnak való feladat.

- Kiküldenélek téged, és nem is bánám, ha megszabadulnék tőled! - rikoltotta az apát - de szükség van rád.

Francis testvér kisvártatva visszatért egy fiatal falusival, egy húsz év körüli, megszeppent ifjúval. - Tudok íjjal bánni - próbált tapasztaltnak tűnni. - Már vadásztam szarvasra...

- Fogd inkább ezt! - nyomott a kezébe egy rubint az apát.

A fiú szemel elkerekedtek a szent kő láttára. - De hát én nem... - hebegte értetlenül.

- Én viszont igen - vicsorogta Markwart, és elővett egy másik követ: a hematitot, a lélekkövet.

A fiú üres tekintettel meredt rá, Francis testvér pedig, aki megértette, hogy el kell vonnia a pár figyelmét, jókorát lekevert a szerencsétlen fiúnak, aki elesett.

Jojonah mester elfordította a tekintetét.

Francis megint ütésre készült.

- Kész - jelentette a fiú, mire Francis lemondott a pofonról és felsegítette.

- Testmegszállás - köpött undorral Jojonah. Alig tudta elhinni, hogy Markwart képes ilyen gonosszagra. A hematit legsötétebb oldalát használta ki. Minden rendelet kimondja, hogy mások testének birtokbavételét kerülni kell. Ez ellen a lélekjáró papok sokszor védekeztek is, más kövek segítségével. Mikor Jojonah belegondolt abba, mit látott, alig tudta elhinni, hogy a testmegszállás - ami talán a legnehezebb művelet az ékkövekkel - ilyen könnyen végbement!

Az apát a parasztfiú alakjában nyugodtan odalépett a falhoz. Kinézett a mellvéd fölött, hogy megkeresse a powri hajók sűrűjét, s habozás nélkül, hidegvérrel kiugrott. Nem volt semmi malachit, semmi sikoltozás, semmi félelem. Az apát a rubinra koncentrálna zuhant száz lábnyit, a végsőkéig felfokozva a kő energiáját, és hatalmas, izzó tűzgömböt indított el, még mielőtt a fedélzetre zuhant volna. Lelke azonnal elhagyta a paraszt testét, s a lángok közt visszaszállt az odafent várakozó szerzetes-testbe.

Az apát pislogva felnyitotta fáradt, öreg szemeit, hogy visszaszokjon saját valójába, és leküzdje azt a rémületes pillanatot, amikor a fedélzet felé zuhant, s kölcsönvett teste a tűzbe hullt. A körülötte álló szerzetesek - az egy Jojonah kivételével - mind harsányan éljeneztek, nézték a lángokban álló hajókat, és elképedésüket fejezték ki, hogy valaki ekkora tűzgolyót képes létrehozni.

- Meg kellett tennem - vetette oda kurtán Markwart Jojonah-nak.

A mesternek a szeme sem rezdült.

- Egyvalaki áldozata a többiekért rendünk legmagasabb parancsa - emlékeztette Markwart.

- De csak ha saját magát áldozza fel - helyesbített Jojonah mester.

- Menj a hajítógépekhez! - küldte el undorral Markwart.

Jojonah ugyan tudta, hogy képességeire a tetőn is szükség lenne, mégis örömmel engedelmeskedett. Távozóban többször is Markwartra pillantott, mert míg a többieket elkápráztatta a mágia-bemutató, Jojonah, aki több mint negyven éve ismerte Markwartot, inkább zavart és gyanakvó lett.

...

A móló felől a kolostorba mindössze egy bejárat volt, az öböl szintjén, de ott akkorák voltak az ajtók - két lábnyi vastag tölgyfa, fémpántokkal megerősítve, combvastagságú rudakból álló kapuráccsal és megint csak kétlábnyi vastag, leereszthető védőfallal -, hogy azon semmiféle powri, de még a hatalmas fomori óriások sem tudtak áttörni, akár egy hetes munkával sem.

Feltéve persze, hogy mindezek a kapuk zárva vannak.

Ha eléggé kiláttak volna a szikla fölött, hogy megpillantsák a kapukat, sem az apát, sem Jojonah nem lepődik meg, hogy a kapuszárnyak hívogatóan kitérülnek az életben maradt powrik előtt. Valójában számíthattak erre, amikor De'Unnero mester önként ajánlkozott - sőt, ragaszkodott hozzá -, hogy ő legyen a lenti, tizenkétfős őrcsapat vezetője. Ennek a csapatnak két hajítógépe volt, a kapu mellett kétoldalt, de lőtávolságukat erősen behatárolta lőrésük keskenysége. Markwart tökéletesen tisztában volt vele, hogy De'Unnero sosem elégedne meg csupán néhány, jobbára hatástalan lövéssel.

Így hát a tüzes ifjú mester kinyitatta a kapukat, kiállt a bevezető útra, s hisztérikus nevetéssel bátorította a powrikat közeledésre.

Körülbelül húsz véressapkás rontott rá viharverten, de félelem nélkül, kalapácsokat, fejszéket és rövidkardokat lóbálva.

Ahogy az utolsó is áthaladt a kapurostély alatt, a rács zengzetes csattanással lezuhant mögöttük.

A véressapkások meglepődtek ugyan, de nem álltak meg. Még hangosabban kezdtek ordítani, és rohantak tovább. Tucatnyi nyílpuskalövedék vágott középük, s néhányan el is estek, de ez mit sem lassított a rohamon.

De'Unnero ott állt egyedül, nevetve, s izmai úgy feszültek, hogy félő volt: kiszakítják a bőrét. Más szerzetesek, főleg Jojonah, sokszor adtak hangot annak a meggyőződésüknek, hogy egy napon De'Unnero szíve egyszerűen szét fog robbanni. A fiatal mester túl erőteljes az emberi porhüvelyhez. Most is így tűnt, ahogy állt, remegve a belső energiától. Nem volt nála szemmel látható fegyver, csak egy kő, egy tigrismancs: sima barna, fekete csíkokkal.

Aztán előhívta a kő mágiját, és amikor az első powri közeledett, De'Unnero karja átalakult egy tigris erős mellsőjévé. A powri felordított, és védekezően emelte a magasba fegyverét.

De'Unnero azonban gyorsabb volt: vadászó macska módjára lendült előre, jobb mancsával feltépve a powri arcát.

Úgy tűnt, mintha megvadult volna, pedig valójában tökéletesen ura volt önmagának, Ide-oda szökdécselt, nehogy a powrik el tudjanak osonni mellette, pedig vagy egy tucat másik pap is állt az úton, hogy fogadja a rohamot. A kő a mancsá alakult kézben maradt, szinte beleolvadt, és De'Unnero egyre mélyebbre zuhant a mágijába, és külsőre ugyan nem változott tovább, de belső izomzata teljesen macskaszerű lett.

Tigriskarjának lendítésével elröpített egy powrit, s lábizmainak apró mozdulatával hatalmasat szökkent oldalra, hogy elkerüljön egy kalapácsütést. Egy újabb mozdulat visszaröpítette a támadó powri elé, mielőtt a törpe újra felemelhette volna kalapácsát.

A karmok megvillantak, és a törpének nem volt többé arca.

A hátsó powrik most már kezdtek lemaradozni, ám De'Unnero harci kedve még nem ült el. Huszonöt lábnyit ugrott előre, egyenesen a törpék közé. Forgószélként karmolt, rugdosott. A powrik nem gyenge ellenfelek, de hiába voltak kilencen egy ellen, nem tudtak mit kezdeni a jelenséggel. Szétszaladtak. Ketten visszamentek a kapurácshoz, és kikiabáltak még odakint lévő társaiknak. Mások elbotorkáltak a tomboló De'Unnero mellett,

tovább az úton, ahol nyílpuska-lövedékek újabb zápora várta őket.

Egy kivétellel az összes szerzetes letette nyílpuskáját, és közelharcra alkalmas fegyvert szedett elő, de néhányan pusztá kézzel is előresiettek, hogy végezzenek a törpékkel.

De'Unnero két keze közé kapta az utolsó powri fejét. Hatalmas karmai mélyen a törpe koponyájába vájtak, és rázni kezdte a powrit, mint egy rongybabát, aztán félredobta, és a kapunál álló két törpe felé indult.

Mögöttük egy harmadik powri nyílpuskát vett elő és lőtt. A lövedék hasba találta De'Unnerót, éppen a bordái alatt.

A szerzetes egy tigris bődülésével jaidult fel, és kitepte magából a lövedéket, nem kevés hússal együtt, aztán nyomult tovább előre. A powri lövész újabb lövedéket készített elő, a két benti törpe pedig megpróbálta magát kipréselni a rácsok között.

Ekkor zuhant le a belső kapu-fal, kettétörve a nyílpuskát, és szétlapítva a két powrit.

De'Unnero megtorpant, amikor ráfröccsent a vér. Megfordult és elbődült - a csalódás csatakiáltása volt ez - amikor látta, hogy katonái elbántak a maradék törpékkel. A harc véget ért.

A harcos mester visszanyerte eredeti alakját. Mind testileg, mind mágikusan kimerítette az erőfeszítés. Ekkor érezte meg a szúrást a hasában, az égető, mindent elmosó érzést, és rádöbbsent, hogy megmérgezték. A bénító, fájdalmas keverék nagy részét semlegesítette a mágikus átalakulás pusztá ereje, de elegendő maradt meg belőle ahhoz, hogy reszketési rohamba döntse a szerzetest.

A katonái aggódva gyűltek köré.

- Menjetek a hajítógépekhez! - hörögte De'Unnero, és bár közben újra ember lett, hangja olyan volt, mint a dühödő tigrisé. A fiatalabb szerzetesek engedelmeskedtek, és félelmetes akaraterejétől hajtva De'Unnero mester is velük tartott.

Miután a hajók fő csapata lángra lobbant és kikerült a harcból, a figyelő papok szétszózódtak, és oda igyekeztek, ahol szükség volt rájuk. Sok powri jutott fel a falra azon a hosszú és kegyetlen délelőttön, de egyiküknek sem sikerült megvetnie a lábát, és délben még mindig nem volt nyoma a feltételezett szárazföldi támadóknak. A harc kimenetele aligha lehetett kétséges. A powrik persze nem adták fel, ahogy soha máskor sem. Még ötven szerzetes lelte halálát a falakon, és még többen sebesültek meg, a powrik viszont borzalmas veszteséget szenvedtek. Az ezer hajóból álló flotta több mint fele az öböl fenekére süllyedt, a többiek pedig erősen megcsappant legénységgel menekültek ki a nyílt vízre.

Délutánra Jojonah mester összefogott a kőhasználatban járatos más idősebb mesterekkel, és ellátták a sebesülteket, míg a fiatalabb testvérek temetési szertartást rendeztek a halottaknak. Elérkezett a harc utolsó szakasza: a rendcsinálás a káosz után. A fegyelmezett szerzetesek csakhamar rendbe hoztak mindent. Jojonah egy dolgot mégis különösnek talált. Az apát, akinek birtokában volt az egész apátság legerősebb köve - ezt Jojonah most már biztosan tudta -, csak biztató szavakat osztogatott a sebesülteknek, gyógyerőt nem. A hatalmas tűzgolyó és a kisebb villámok óta már hosszú órák teltek el, tehát Markwartnak az a megjegyzése, hogy kimerült a mágikus energiája, aligha lehetett helytálló.

Jojonah mester csak a fejét csóválhatta, amikor De'Unnero mester érkezett a falra, hatalmas tépett sebbel az oldalán, de még csak nem is támolygott, sem más jelét nem adta a fájdalomnak. Markwart mégis odalépett, és a lélekkővel azonnal összezárta a sebet. Jojonah tudta, hogy ezt a két embert erős szálak fűzik össze, akárcsak az apátot és Francis testvért.

A mester csendesen folytatta munkáját, gondolkodott egy kicsit, aztán félretette a problémát későbbre, amikor majd elég ideje lesz tünődni rajta.

...

- Mindenáron a vesztedbe futsz - fedtte Markwart De'Unnerót, amikor a hematit hatására a tátongó seb összeforrt.

- Az embernek szórakoznia is kell - felelte a fiatalabb mester dévaj mosollyal. - És te mindig megtagadod tőlem a szórakozást.

Markwart hátralépett, és keményen meredt rá. Túlságosan is jól értette ezt a panaszt. - Hogy megy a kiképzés? - kérdezte élesen.

- Youseff nagyon ígéretes - mondta De'Unnero. - Ravasz, és bármilyen fegyvert vagy taktikát hajlandó bevetni a győzelem érdekében.

- És Dandelion testvér?

- Nagydarab medve. Erős kar, gyenge agy - felelte De'Unnero. - De használható, amíg Youseff irányítja.

Az apát elégedetten bólintott.

- Én persze kettejüket együtt is le tudnám győzni - jelentette ki De'Unnero, letörölve felettese arcáról az elégedett mosolyt. - Az övék lesz az Igazság testvér cím, mégis könnyen elbánhatnék velük. És vissza tudnám hozni Avelynt, meg az ékköveket is.

Markwartnak nem voltak ellenérvei. - Te mester vagy, és megvannak a magad kötelességei.

- Fontosabbak, mint Avelyn kézrekerítése?

- Épp oly fontosak - torkollta le az apát. - Youseff és Dandelion fogják végrehajtani a feladatot, ha Marcalo De'Unnero mester megfelelően kiképzí őket.

De'Unnero arca ráncokba húzódott, a szemei összeszűkültek, és szikrákat szórtak Markwartra. Egyáltalán nem volt ínyére, hogy megkérdőjelezzék a tevékenységét.

Markwart felismerte ezt a pillantást, hisz épp elégszer látta már. De tudta, hogy De'Unnero nem szegül ellene, és ezt figyelembe véve még jól is jöhet az a kis lendület.

- Hadd menjek vadászni - mondta De'Unnero egyszerűen.

- Te a vadászokat kiképezd - vágott vissza Markwart. - Hidd el, hogy erőfeszítéseid elnyerik méltó jutalmukat - ezzel az apát távozott.

- Hősiesek voltunk ma - mondta büszkén De'Unnero Markwartnak és a többi mesternek, a vecsernye utáni összejövetelen.

- De szerencsések is - emlékeztette mindannyiukat Jojonah, mert sem a szárazföldi powri erők, sem a környéken portyázó goblinok nem bukkantak fel.

- Szerintem ez több, mint szerencse - vetette közbe Francis, pedig ő meg sem szólalhatott volna egy ilyen összejövetelen. Elvégre még novícius sem volt, és csak az apát szolgájaként volt jelen. Markwart mégsem intette le, és a mesterek is átengedték neki a terepet. - Ez nem jellemző ellenfeleinkre - folytatta Francis. - A Palmaristól északra eső frontvonalakról szóló történetek szerint ellenfeleink összetartva és tudatosan harcolnak, és cselünk sikeréből nyilvánvaló, hogy a powri hajók valóban számítottak a szárazföldi felmentőseregére.

- Akkor hát hol vannak az ellenséges szárazföldi seregek? - kérdezte türelmetlenül Markwart. - Holnap arra fogunk ébredni, hogy megint ostrom alatt állunk?

- A flotta nem fog visszatérni - vágta rá egy másik mester. - És ha a szörnyetegek támadnak is a szárazföld felől, erődítésünket még bevehetetlenebbnek találják majd, mint a tengerről.

Jojonah mester történetesen éppen De'Unnero mesterre pillantott, amikor ezek a szavak elhangzottak, s undorral látta szinte ördögi mosolyát, mely cseppet sem illet az Abellita Rend egy szerzeteséhez.

- Megháromszorozni az őrséget a falakon éjszakára, mind a két oldalon! - rendelkezett

az apát.

- Az emberek fáradtak a harctól - szólt közbe a szelíd Engress mester, Jojonah barátja.
- Akkor vessétek be a parasztokat - reccsent rá Markwart. - Idejöttek, eszik az ételünket, és a mi falaink meg a mi testünk mögé bújnak. Dolgozzák le mindezt örködéssel, ma és minden éjszaka!

Engress végignézett a mestereken, de senki sem mert szembeszállni az apáttal. - Meglesz, apát úr - felelte meghunyászkodva Engress mester.

Az apát hátralökte székét. A falábak csikorogva szántották a padlót. Az apát legyintett és kiment. A megbeszélés véget ért.

Markwart úgy vélte, hogy minden fontos kérdést megbeszéltek. Szeretett volna egyedül maradni a gondolataival, az érzéseivel, melyek gyakran zaklatták. Egy embert a halálba küldött ma, s ez némi indoklásra szorul. Annak is tudatában volt, hogy nem igazán vette ki részét a délutáni gyógyító munkából. Maradt benne mágikus energia - ezt már akkor is tudta, amikor elmondta a hamis kifogást -, de egyszerűen nem volt kedve segíteni. Odament az egyik sebesült szerzeteshez, akinek a karjába csúnyán beletépett egy powri lövedék. Amikor azonban meg akarta gyógyítani a hematittal - ami igen szoros érintkezést jelentett volna -, visszahőkölt, mert feltámadt benne valami... De mi?

Megvetés? Undor?

Markwart nem tudta a választ, de tökéletesen megbízott ösztöneiben. Valami romlás, gyengeség kezdődött a Rendben. És Avelyn - mindig az a nyomorult Avelyn! - indította el ezt a rothadást, ami mostanra jobban elharapódzott, mint hitte.

Igen, erről van szó, gondolta az apát. Gyengék lettek, s olyan szánalom töltötte el őket, hogy már nem ismerik fel és pusztítják el az igazi gonoszt. Mint Jojonah, aki ostobán együttértett a paraszttal, akinek halála oly sok életet mentett meg. Nem úgy De'Unnero, gondolta Markwart, és elmosolyodott. Ő aztán erős és briliáns. Talán engedni kéne a kívánságának, és elküldeni őt Avelyn, meg a kövek után. Egy ilyen emberrel a siker szinte biztos.

Az apát megcsóválta a fejét, s emlékeztette magát, hogy más tervei vannak De'Unnero-val. A harcművész mestert szánta utódjának. Amikor meglátta De'Unnero sebeit, Markwartban azonnal feltámadt a késztetés, hogy meggyógyítsa azokat. Mintha a szent lélekkő hívta volna, hogy megmutassa az igazságot.

Minden helyrezökkent Markwart apát lelkében. Magában eldöntötte, hogy meg kell ünnepelni a feláldozott parasztot, talán még szobrot is lehet neki állítani, aztán ágyba bújt.

Mélyen és nyugodtan aludt.

Másnap felderítők rajzottak ki St.-Mere-Abelle-ből, bejárták a környéket, és azzal a hírrel tértek vissza, hogy nyoma sincs a szörnyeknek az apátság vidékén. Egy hét elteltével tisztázódott a helyzet: a powri katonák visszatértek hajóikhoz és távoztak - hogy merre, azt senki sem tudta. A goblin sereg, mely csakugyan nagy erővel volt jelen a környéken, széttöredezett kisebb portyázócsapatokra, amelyek a városokat fosztogatták.

A Királyi Katonák, Medvehonc főseregei egyenként nyomozták le és pusztították el őket.

St.-Mere-Abelle-ben a látszólag jó híreknek mélyebb hatása volt.

- Rá kell jönnünk az ellenség szétszóródásának okára - mondta a többieknek Markwart apát. - El kell mennünk a Barbakánhoz, az állítólagos robbanás helyéhez.

- Szóval úgy gondolod, hogy a démon daktilusz elpusztult - vélte Jojonah mester.

- Úgy gondolom, hogy ellenségünk irányító fej nélkül maradt - felelte Markwart. - De meg kell tudnunk a tényleges igazságot.

- Expedíció kell - jelentette ki Engress mester velősen. Francis testvér elsőnek temett odakinn, s alig várta, hogy összeállíthassa a barbakáni út tervét, s ezzel kedvére tegyen az apátnak.

3. fejezet

Zárverő Roger

- Odabent van - nyöszörögte az öregasszony. - Tudom, hogy ott van! Ó, a szegény gyerek!

- Talán már nem is él - szólt egy harminc év körüli férfi. - Az lenne a legjobb neki. Szegény gyerek!

Tucatnyi falusi kuporgott egy magaslaton, negyedmérföldnyire északra a régi otthonától, Caer Tinellától. A powrikat, goblinokat figyelték. Korábban néhány fomori óriás is felbukkant a faluban, de már elmentek, nyilván a menekülőket üldözni.

- Nem kellett volna lemennie, meg is mondtam neki - állította az öregasszony. - Túl sokan vannak. Túl sokan.

Tomas Gingerwart mindentudón elmosolyodott. Ezek itt nem ismerik Rogert. Számukra egyszerűen csak Roger Billingsbury, az árva fiú, akit befogadott a falu. Amikor Roger szülei meghaltak, mindenki arra gondolt, hogy küldjék el Palmarisba, esetleg St. Precious papjaihoz. Caer Tinella népe, ez az összeforrott közösség azonban úgy döntött, hogy maguk mellett tartják Rogert, és segítenek neki átvészelni a fájdalmat és nehézségeket.

Mert Roger szerencsétlen, soványka gyerek volt, szemlátomást törékeny fiúcska. Testi fejlődése megrekedt a tizenegyéves kori állapotnál: visszafogta az a láz, ami megölte a szüleit és a két nővérét.

Azóta már sok év eltelt, de az aggódó falusiak számára Roger - aki külsőleg nem sokat változott - még mindig az a nyeszlett kisfiú volt, mint annakidején.

Tomas azonban jobban ismerte. Rogernek már nem is Billingsbury volt a vezetéknév, hanem Zárverő, és alaposan ki is érdekelte ezt a nevet. Nincs olyan ajtó, amit Roger ki ne nyitott, ki ne cselezett, vagy ki ne került volna. Persze, Tomas is aggódott érte, de csak egy kicsit.

- Egész sereg - károgta az öregasszony, és a falura mutatott. Éles volt a szeme, mert csakugyan egy goblin-csoport vágott át a főtéren, viharvertnek tűnő emberi foglyokat terelve - Caer Tinella és a szomszédos települések lakóit, akik nem voltak elég gyorsak ahhoz, hogy elrejtőzzenek az erdőkben. A szörnyetegek most táborként használták a falvakat, és rabszolgaként az elfogott embereket.

A menekültek jól tudták, milyen szomorú sors vár a foglyokra, ha a szörnyek már nem tudják használni őket.

- Nem kéne így tétlenül bámulni - hallatszott egy hang, s a csoport egy emberként pillantott Belster O'Comelyra. - És attól tartok, mi is túl közel vagyunk. Azt akarjátok, hogy mindnyájunkat elkapjanak? - Belster, a dundalisi fogadó joviális tulajdonosa hiába igyekezett, hogy hangjának némi élt adjon. A Vadonvidék három falujának - Dundalishnak, Dudvarétnek és Világvégenek - menekültjeivel érkezett északról. Egészen másmilyenek, mint az itteni, Palmaris környéki emberek. Egy Éjmadár néven ismert, rejtélyes kósza képezte ki őket. Nem voltak sem szárnalmasak, sem rémültek. Persze, elrejtőztek a goblinok elől, a biztonság kedvéért, de amikor kedvezőnek találták a körülményeket, vadásszá változtak, akinek a goblinok, powrik és óriások a zsákmányai.

- Megpróbáljuk kiszabadítani őket, ahogy megígértem - folytatta Belster. - De nem azonnal. Semmit sem érnék el, ők pedig meghalnának! Gyertek!

- Semmit sem lehet tenni? - kérdezte dühösen az öregasszony.

- Imádkozzon, asszonyom! - felelte Belster, minden gúny nélkül. - Imádkozzon

mindnyájukért!

Tomas Gingerwart egyetértően bólintott. És imádkozhat a goblinokért is, gondolta magában, hisz Roger már javában tevékenykedik.

Belster figyelmét nem kerülte el a magabiztos pillantás, és indult, hogy négyszemközt kapja el Tomast.

- Azt szeretnéd, ha többet tennék - mondta halkán a fogadós, félreértelmezve Tomas pillantását. - És így is lesz, barátom. De százötven embernek kell gondját viselnem.

- Inkább száznyolcvan, ha beleszámítjuk a Caer Tinellaiakat, meg a többi - helyesbített Tomas.

- És alig ötven harcképes, aki vigyáz rájuk - jegyezte meg Belster. - Hogy is kockáztathatnám ezt a kevés katonát egy támadással a falu ellen, amikor ennyi élet forog kockán?

- Nem kételkedem a bölcsességedben, O'Comely mester - mondta őszintén Tomas. - Megfogadtad, hogy megrohamozod a falut, amint megfelelő lesz az idő, de tartok tőle, hogy ez sosem fog bekövetkezni. A goblinok gyengék, de a powrik nem. Ők ravaszak és jól képzettek. Az ő éberségük sosem lankad.

- Akkor mit tegyek? - kérdezte aggodalmasan Belster.

- Tedd, ami a kötelességed! - felelte Tomas. - Márpedig az a kötelességed, hogy ezzel a száznyolcvan emberrel törődj, nem pedig az, hogy azokkal foglalkozz, akik már fogságba estek.

Belster rezzenetlenül, hosszan meredt a másikra, és Tomas látta a fájdalmat tekintetében. A fogadós egyetlen embert sem akart kiereszteni a szárnyai alól.

- Nem menthetsz meg mindenkit - mondta egyszerűen Tomas.

- De azért meg kell próbálnom.

Tomas már csóválta a fejét, mielőtt Belster befejezte volna. - Ne kezdj bele ebbe az ostoba játékba! - kérte Tomas, és Belster csak most értette meg, hogy az előző vigyor nem az ő habozása miatt volt. - Ha nyíltan támadsz - folytatta Tomas -, akkor számíts arra, hogy elsöpörnek. És tartok tőle, hogy powri és goblin barátaink még ezzel sem elégszenek meg, hanem addig keresgélnek az erdőben, amíg mindnyájunkat fogságba nem ejtenek, vagy meg nem ölnek. Különös tekintettel az öregekre és gyerekekre, akiknek nem tudják hasznát venni.

- Szóval egyetértesz azzal, hogy várjunk? Vagy akár vissza is vonuljunk?

- Még ha kedvem ellenére is, igen - felelte Tomas. - Épp annyira kedvem ellenére, mint neked. Te lelkiismeretes ember vagy, Beister O'Comely, és mi, Caer Tinellaiak szerencsések vagyunk, amiért te és a tied délre jöttetek.

Belsternek jólesett a dicséret: nagy szüksége volt a támogatásra. Önkéntelenül is vetett még egy pillantást az elfoglalt városra, és belesajdult a szíve, ha arra gondolt, hogy milyen kínokat kell kiállniuk az ottaniaknak.

Egy másik kíváncsi szemlélő is figyelte a rabszolgák menetét. Zárverő Roger mindenki másnál jobban ismerte a falut. Az invázió óta majdnem minden éjszaka lement Caer Tinellába, s az árnyak közt lopózva kihallgatta a goblinok, powrik terveit, a délen dúló nagyobb háborúról szóló híreket. Az ügyes Zárverő Roger ismerte az ellenséget és annak gyenge pontjait. Mikor hajnal felé elhagyta a falut, törékeny vállait mindig nyomta egy kis ajándék az erdőben lapuló menekülteknek. Olyan feltűnés nélkül csinálta mindezt, hogy a szörnyetegeknek sokszor fel sem tűnt, hogy meglopják őket.

Eddig a három éjszakával ezelőtti akció volt a legsikeresebb. Ellopott egy pónit, a powri főnök kedvenc hátasát, és mindezt úgy, hogy aznap éjjel az egyik goblin ör-páros éppen lóhúst vacsorázott.

Másnap reggel mindkettőt felakasztották a főtéren - Roger ezt is látta.

Az ifjú tudta, hogy a mai nap más lesz: a goblinok meg akarják ölni az egyik foglyot. Hallotta, hogy erről beszélnek, és ezért hajnal után is maradt. A goblinok rajtakapták Kelso asszonyt, amint épp egy terven felüli kétszersültet töm a szájába, és a powri vezér - egy Kos-kosio Begulne nevű ellenszenves alak - elrendelte, hogy reggel végezzék ki, tanulságul a többieknek.

Az asszony ott aprította a fát fogolytársaival együtt, s mit sem sejtett arról, hogy már csak néhány órája van hátra.

Roger sok gonoszságnak volt tanúja az elmúlt hetekben, sok ember halt meg egyszerűen azért, mert nem tetszett az ábrázata. A gyakorlatias ifjú tolvaj ilyenkor mindig elfordította a fejét. „Nem az én dolgom”, mondogatta magának.

De most más volt a helyzet. Kelso asszony a barátja volt, aki sokszor adott enni neki gyerekkorában, amikor árvaként bókászott Caer Tinella utcáin. Évekig aludt az asszony csűrjében, mert bár Kelso nem sok hasznát vette és el akarta kergetni, Kelso asszony mindig lecsillapította a férjét. Jólelkű teremtés volt, és Roger ezúttal nem tudta elfordítani a fejét.

De mit tehetett? Nem volt harcos, de még ha az is lenne, mit kezdhetne két óriás, száz goblin és vagy ötven powri ellen egymaga? Remélte, hogy még hajnal előtt ki tudja juttatni a faluból Kelso asszonyt, de mire tudomást szerzett a tervről, a foglyokat már szigorú őrizet alá helyezték.

Egyszerre azonban csak egy dologgal tudott foglalkozni. A foglyokat a bokájuknál láncolták össze, mindegyiket két másikhoz. A további biztonság érdekében a zárok különbözőek voltak, és a lánc egyik vége az egyik, másik vége a másik fogoly lábán volt. Roger úgy vélte, hogy egy teljes percbe is beletelhet mindkét zár kinyitása, de csak akkor, ha Kelso asszony és a hozzáláncolt két másik rab csendben marad, és együttműködik.

Márpedig egy perc nagyon hosszú idő a powri nyílpuskások mellett.

- El kell vonni a figyelmüket - motyogta a tolvaj, miközben a várost kerülgette. - Riadót csináljak? Nem, nem. Vagy tüzet?

Roger megállt, és arra a két goblinra gondolt, akik Yosi Hoosier pajtájában a tavalyi szénába fészkeltek be magukat. Az egyiknek pipa volt a szájában, és hatalmas, kábító füstkarikákat fújt.

- Ó, hogy szeretem a tüzet! - suttogetta Roger. Zajtalanul és fürgén indult el, mint a vadászó macska, megkerülte a pajtát, és beosont - ahogy oly sokszor annakidején - két laza deszka között. Hamarosan a széna mögött kuporgott, alig néhány lábnyira a mit sem sejtő goblinoktól. Türelmesen várakozott vagy tíz percig, amíg a goblin leverte pipáját, és új adag gyomot tömött bele.

Roger - többek között - remekül értett a tűzcsináláshoz is. Kicsit hátrahúzódott, hogy ne lehessen meghallani, aztán néhány szál szalma fölött kovával szikrát pattintott.

Az égő szalmát ezután nagyjából arra dobta, amerre a pipás kirázta a hamut.

Aztán már ott sem volt, mire a füst szaga csiklandozni kezdte a goblinok orrát.

A szalma hatalmas fáklyaként lobbant fel, és a goblinok felordítottak.

- Támadás! - hallatszott a kiáltás. - Ellenség! Ellenség! - rikoltoztak mások. De amikor utánajártak a dolognak és látták, hogy saját társaik csapkodják vadul a lángokat, és egyiküknek égő pipa van a szájában, azonnal más lett a helyzet.

A favágó foglyokat őrző goblinok nem folytak bele az oltási munkálatokba, de a figyelmük eléggé elkalandozott ahhoz, hogy Roger megkerülje a csapatot, és bebújjon a tölgyfa mögé, amit Kelso asszony csapkodott kelletlenül. Madárcsipogást hallatott, kidugta a fejét, és azonnal csendre intett mindenkit.

- Idefigyeljen! - suttogetta Roger, és azonnal munkához látott a bilincseken. - Maradjon nyugton! Meg akarják ölni! Hallottam!

- Nem viheted el, mert mindnyájunkat megölnék! - panaszkodott egy férfi, mire az egyik

őr rámordult, hogy „Dolgozni!”

- Mindannyiunkat el kell vigyél magaddal! - mondta a másik.

- Azt nem tehetem meg - felelte Roger. - De nem fognak megölni titeket, még csak nem is hibáztatnak majd.

- De hát... - kezdte az egyik férfi, mielőtt Roger egy pillantásával elhallgattatta.

- Miután Kelso asszonyt kiszabadítom, arra a facsemetére csatolom a bilincset - magyarázta. - Számoljatok ötig miután elmentünk, aztán tegyétek azt, amit mondok...

- Az az ostoba Szütytőös Grimy meg az a bűdös pipája - jegyezte meg az egyik goblin őr.

- Az az ocsmány Kos-kosio megint nem ad majd rendesen enni ma este.

A másik nevetett. - Hacsak nem Szütytőst fogjuk megenni!

- Démonok! - harsant fel ekkor egy kiáltás, mire a goblinok megpördültek. Látták, hogy a foglyok eldobálják szerszámaikat, és kétségbeesetten próbálnak elmenekülni.

- Ide! - rikoltotta egy goblin, és leterítette a legközelebbi embert a pajzsával. - Ide!

- Démon! - ordította az egyik fogoly, pontosan úgy, ahogy Roger meghagyta nekik. - Démon daktilusz!

- Fává változtatta! - sipította egy asszony. A goblin őrök értetlenül bámultak, a fejüket vakargatták. A foglyok két sora - mert most már kettő volt - kifeszült a láncok egész hosszában, és mindkét sor egy alacsony, de erős facsemetéhez volt bilincselve.

- Fává? - recsegte az egyik goblin.

- A fenébe! - szólt egy másik.

A tábor figyelme a már alig pislákoló pajtatűzről az erdőszéli jelenetre terelődött. Goblinok siettek oda a powrikkal együtt, akiket kegyetlen vezérük, Kos-kosio követett.

- Mit láttál? - kérdezte a powri az egyik embertől, aki a facsemete jobb oldalához volt láncolva.

- Démont - hebegte a férfi.

- Démont? - visszhangozta hirtelenkedve Kos-kosio. - És hogy nézett ki?

- Nagy volt és fekete - mondta félve a férfi. - Nagy, szárnyas árny. Én... én éppen nem figyeltem, de fává változtatta szegény Kelso asszonyt!

- Kelso asszonyt? - ismételte Kos-kosio Begulne, amíg eszébe nem jutott a név és a sors, amit az asszonynak szánt. Bestesbulzibar, a démon daktilusz, a sötét seregek ura visszatért volna? Vajon ez jeladás, hogy a daktilusz újra velük van, és figyelni őket?

A powri megborzongott, amikor eszébe jutott a csapat korábbi vezetőjének, a goblin Gothrának a sorsa. Egyik szokásos dührohamában Bestesbulzibar lenyúzta a bőrét, miközben a goblin még élt, és érzett, látott. Ekkor került hatalomra Kos-kosio, és kezdettől fogva jól tudta, hogy milyen ingatag ez a pozíció. A powri alaposan megszemlélte a fát, és sikertelenül próbált visszaemlékezni arra, hogy vajon régen is ott volt-e vagy sem. Bestesbulzibar valóban visszatért, vagy mindez csak trükk? Ezen rágódott a mindig gyanakvó powri.

- Kutassátok át a környéket! - parancsolta Kos-kosio, és amikor a katonák óvakodva, repdeső tekintettel indultak meg, a powri még hangosabban elbődült, halált ígérve azoknak, akik nem igyekeznek.

- Te pedig, ember-kutya - mondta Kos-kosio a legközelebb álló embernek - fogd azt a fejszét, és vágd ki Kelsónét!

A férfi iszonyodó arckifejezése elég meggyőző volt, hogy mosolyt csaljon a powri ocsmány, szögletes arcára.

Roger tudta, hogy nagy kockázatot vállal, ha visszamegy a falu közelébe. Ám mivel Kelso asszony már útban volt Tornasékhoz, egyszerűen nem tudott ellenállni a kísértésnek. Kényelmesen elhelyezkedett egy vastag faágon, miközben az ostoba goblinok épp alatta bóklásztak. Amikor az őrző továbbment, még közelebb húzódott a

településhez, és felmászott arra a tölgyre, ami mögül megszólította az asszonyt.

Elégedetten nézelődött. Az emberek folytatták a munkát - a két férfit, aki eddig Kelso asszonyt fogta közre, most egymáshoz láncolták -, s a powrik is visszatértek a falu belsejébe. Csak néhány goblint hagytak hátra az emberek őrzésére, és egy tucát másik nyomorult figyelte félve az erdőt.

Csodálatos, gondolta Roger. Fiatal élete során eddig még sosem szórakozott ilyen jól.

4. fejezet

A paradicsom kapujánál

Éjmadár erőteljes és kecses mozdulattal csusszant le vágta közben Szellődal hátáról. Futva ért földet, megállítva Sólyomszárnyat, miközben Pony - aki eddig mögötte ült a lovon - előrecsúszott. A lány magához ragadta a gyeplőt, és szakértő módon balra fordította a lovat a kis domb mellett, ahol Elbryan jobbra kanyarodott.

Mielőtt Pony és Szellődal az út feléig érhetek volna, megpillantották a három goblint, akiket üldöztek. Amazok messze előttük jártak, és vadul rohantak, hogy menedéket találjanak egy facsoportban. Közben a harmadik visszakanyarodott a domb másik oldalán.

- Gyerünk! - rikkantotta Pony, ráhajolt, a ló nyakára, és élesen befordult a domb mögé.

Szellődal megtorpant, amikor a goblin támolmogva előbukkant és a torkából kiálló nyílvevesszőhöz kapott. Egy másik vessző mellkason találta és leterítette.

- A fák felé szaladtak - mondta Pony a kószának, aki rohanvást érkezett a helyszínre. - Gondolom, el akarnak bújni.

A fiú a liget felé pillantott, aztán a halott goblinhoz lépett, és elkezdte belőle kihúzkodni a nyilait. Amikor ezzel elkészült, felegyenesedett, és végignézett a tájon. Arcán különös kifejezés suhant át.

- Meg is kerülhetjük a ligetet - vélte Pony. - Aztán a legjobb helyről rájuk csapunk.

Éjmadár mintha nem figyelt volna.

- Elbryan!

A kósza még mindig nézelődött, szája nyitva, arca csodálkozó.

- Elbryan! - ismételte a lány.

- Ismerem ezt a helyet - felelte a fiú elmélázva, és tekintete ide-oda vándorolt.

- De hát ez a Mocsárvidék! - mondta hitetlenkedve Pony, s undorral tekintett végig a sivár tájon. - Honnan ismernéd?

- Ugyanitt jöttem Dundalisba visszafelé - magyarázta a kósza. - Amikor elhagytam az elfeket. - Odarohant egy közeli bükkcsoporthoz, és lehajolt, mintha hajdani tábornok nyomaint keresné. - Egyik éjszaka éppen itt aludtam. Szörnyű volt - nevetett.

- A goblinok? - biccentett Pony a liget irányába.

- Voltak errefelé goblinok, de keletebbre, a Mocsárvidék peremén - felelte Pony.

- Én azokra a goblinokra gondolok - mutatott előre Pony.

Elbryan legyintett. Pillanatnyilag nem érdekelték a goblinok, hisz a réges-régi út emléke egyre tisztább lett az agyában. Elment Pony mellett, és elnézett a satnya bokrok, a száraz sártenger fölött, a nyugati hegyvonulatok felé, melyek ezüstösen csillogtak a lemenő nap fényében.

- Hagyd a goblinokat! - szólalt meg hirtelen Elbryan. Elkapta Szellődal kantárját, és arrébb vezette a paripát és lovasát, hogy jobban rálásson a hegyekre.

- Hagyjam őket? - kérdezte Pony. - Húsz mérföldön keresztül üldöztük őket! Tele vagyok harapásokkal, és ettől a szagtól száz évig sem fogunk megszabadulni! Most meg csak

úgy hagyjam őket?

- Nem számítanak - mondta Elbryan, anélkül, hogy ránézett volna. - Csak ketten maradtak a harmincból. Miután huszonnyolc társukat levágtuk, aligha merészkednek megint Világvége közelébe.

- Ne becsüld alá a goblinok gonoszságát! - felelte Pony.

- Hagyd őket! - utasította Elbryan.

Pony lehajtotta a fejét és felmordult. Alig tudta elhinni, hogy Elbryan nyugatra akarja vinni, el Vadonvidéktől. De bízott a fiúban, és amennyire fel tudta mérni, közelebb voltak a Mocsárvidék nyugati széléhez, mint a keletihez. Minél hamarabb eltávolodnak ettől a nyomorúságos, rovarjárta tájtól, annál jobb.

Addig mentek tovább, amíg a nap el nem tűnt a távoli hegyek mögött. Ekkor Elbryan hozzáfogott a táborveréshez. Még a mocsárvidéken jártak, kínozták őket a zümmögő bogarak, de Ponymak leginkább az nem tetszett, hogy még mindig eléggé közel voltak a ligethez, ahol a goblinok eltűntek. Mondogatta is ezt épp elégszer, de útitársa ügyet sem vetett rá. - El kell mennem az Orákulumhoz - hajtogatta Elbryan.

Pony követte a fiú pillantását egy nagy fa törzsének tövéhez, ahol az egyik felfelé kunkorodó gyökér alatt sötét nyílás feketéllett. - Jó lesz majd ott ücsörögni, ha támadnak a goblinok - felelte a lány savanyúan.

- Csak ketten vannak.

- Szerinted nem találnak elég társat ezen a nyomorult helyen? - kérdezte Pony. - Szépen tábort verünk, aztán hajnalra egy egész goblin sereg lesz a nyakunkon.

Elbryan erre már kifogyott a válaszokból. Kissé beharapta az alsó ajkát és a fára tekintett, mely alatt az Orákulum hívogatta. Érezte, hogy oda kell mennie Mather bácsihoz, méghozzá hamar, mielőtt annak a rég elveszett ösvénynek a képe elhalványul benne.

- Menj és tedd, amit tenned kell! - küldte Pony, amikor látta a fiú arcára kiülő tépelődést. - De add ide a macskaszemet! Szellődallal mi majd öröködjünk.

Elbryan őszintén megkönnyebbült, amikor levette a fejpántot és odaadta a lánynak. A macskaszem-fejpánt Avelyn Desbris ajándéka volt, és az Orákulumban amúgy sem tudta volna használni. Elrontaná az egész meditáció hangulatát, mert a fejpánt elején egy krizoberill - közismertebb nevén macskaszem - csillogott, ami lehetővé tette viselőjének, hogy a sötétben is lásson.

- Adósom vagy - mondta Pony, miközben szőke sörényére helyezte a fejéket. A hanghordozása és a mosolya megsúgta a kószának, hogy mire gondol, és ez a sejtés csak megerősödött, amikor a lány a nyakába ugrott, és megcsókolta.

- Majd később - szólt Pony.

- Majd ha nem lesz minden tele goblinokkal meg legyekkel - helyeselt Elbryan.

Pony felszökkent Szellődal nyergébe. Odakacsintott Elbryannak, megfordította a lovat és elporoszkált. Nem zavarta a homály, mert a macskaszem segítségével mindent tisztán látott.

Elbryan szerelemmel és tisztelettel eltelve figyelte a lányt. Embert próbáló időszak volt ez a kósa számára, amikor minden nap latba kellett vetnie képességeit. Minden döntés végzetes lehetett. Örült, hogy ott van mellette az okos, ügyes, gyönyörű Pony.

Felsóhajtott, amikor a lány eltűnt a szeme elől, és folytatta munkáját: elő kellett készítenie az Orákulum helyét, és a találkozást Mather bácsival.

Pony csakhamar látta, hogy a goblinok nem adták fel az üldözést, sőt, követik őt és Elbryant. A nyomok arra is utaltak, hogy a goblin páros csakugyan barátokra lelt, talán egy tucatnyira is. Pony előrenézett, aztán a tábor felé, ami nem egészen egy mérföldnyire volt. Sietnie kell, ha idejében vissza akar érn.

- Az az Orákulum - csóválta a fejét. Megkérte Szellődalt, hogy álljon nyugodtan, aztán a

zsebébe nyúlt a malachitért. Kiakasztotta lábát a kengyelből, és gondolataival a kőbe hatolt, hogy összegyűjtse annak energiáját. Aztán emelkedni kezdett az éjszakai ég felé. Azt remélte, a sötétség eltakarja a figyelő goblin-szemek elől.

Alig érte el a húsz lábnyi magasságot, amikor megpillantotta a szörnyetegeket. Apró, gondosan elrejtett tűz körül kuporogtak a fák közt, alig száz yardnyira tőle. A lány tudta, hogy nem tértek nyugovóra, hanem éberek és izgatottak. Valamit rajzolgattak a homokba - nyilván megközelítő vagy felderítő útvonalakat -, lökdösték egymást és vitatkoztak.

Pony nem akart túl sokat eltékozolni mágikusenergiájából, ezért fokozatosan szüntette meg a malachit lebegtető erejét, és leereszkedett Szellődal hátára. - Készen állsz a mulatságra? - kérdezte a lovat. Eltette a malachitot, és két másik követ vett elő.

Szellődal halkán horkantott egyet, Pony pedig megveregette a nyakát. Ezt a trükköt eddig még sohasem próbálta, főleg nem lóval együtt, mégis bízott magában. Avelyn jól kitanította, és úgy érezte, hogy érti a kövek lényegét. Készen állt.

Elindította Szellődalt a goblin tábor irányába, aztán elővette a szerpentint, és gyűjteni kezdte mágiáját. A másik kezében a kantárt meg a rubinkövet tartotta - a rubin volt talán a legerősebb a kövei között.

A macskaszemmel gondosan fürkészte az utat, amin majd támadni fognak. Szellődal patáinak dobogását elnyomta a goblinok veszekedése. A lány a türkiz segítségével tudatta a lóval a támadási tervet, aztán vágatni kezdtek, és Pony belemerült a szerpentinbe. Derengő fehér pajzsot vont maguk köré, mintha valami tejszerű pára venné körül őket.

Ponynak csak pillanatai voltak arra, hogy megerősítse a védelmet, fogást váltson a kantáron, és magasra emelje a rubint, pajzsot vonva a kő és a keze köré is.

A goblinok felüvöltöttek és fegyvereikhez kaptak, amikor a paripa közéjük vágatott. Az egyik dobásra emelte lándzsáját.

Pony ügyet sem vetett rá, nem is látott semmit, csak a rubin vörös örvénylését, s nem hallott semmit, csak a szél süvítését a fülében, s az ékkő fortyogó, növekvő erejét.

Szellődal egyenesen a goblinok tüze felé robogott, aztán hirtelen megtorpant, és felágaskodott.

A goblinok ordítottak, egyesek támadtak, mások menekültek.

De nem elég gyorsan.

Pony szabadjára engedte a rubin pusztító erejét, a hatalmas, izzó tűzgolyót, ami lángba borított goblint, fát egyaránt.

Szellődal megint felágaskodott és elnyihogta magát. Pony tartotta a gyeplőt, és megnyugtató szavakat suttogott az állatnak, habár kételkedett benne, hogy Szellődal bármit is hall a dübörgésben, és megérzi a nyugtató szándékot. Pony sem látott, körülfogta a füst, miközben Szellődalt biztatta. Olyan erős volt a védőburok, hogy sem ő, sem a ló nem érezte a hőséget. Elvágattak egy halott goblin mellett, aki az előbb lándzsát akart dobni rájuk. Pony undorral nézett a megfeketedett alakra, aki még mindig a kezében szorongatta az elszenesedett fegyvert.

Ló és lovása hamarosan kiértek a ligetből, a hűsebb éjszakába. A kimerült, köhögő Pony megszüntette a pajzsot. - Orákulum - sóhajtotta, és visszanézett a lángtengerre.

Tudta, hogy onnan egy goblin sem fog kijönni.

Amikor visszaért a táborba, látta, hogy Elbryan a tüzet figyeli.

- A te műved - ezt inkább mondta, mint kérdezte.

- Valakinek a goblinokkal is foglalkoznia kellett - felelte Pony, és leszállt a nyeregből. - Talán érdekel, ezért elmondom, hogy nem ketten voltak.

Elbryan lefegyverzően elmosolyodott. - Bízam benne, hogy ura tudsz maradni bármilyen helyzetnek.

- Miközben te az Orákulummal játszadsz?

A kósza arcáról lehervadt a mosoly. Lassan megcsóválta a fejét. - Ez nem játék - mondta komolyan. - Kutatás, ami megmentheti az egész világot.

- Nagyon rejtélyes vagy ma este - jegyezte meg Pony.

- Ha egy pillanatra eltekintenél a gúnyolódástól és belegondolnál abba, amit a Dundalis utáni életéről meséltem, megértenéd.

Pony oldalra hajtotta a fejét és szemügyre vette a férfit, a kószát, az elfek tanítványát.

- Juraviel? - kérdezte hirtelen, elakadó lélegzettel.

- És a népe - bökött Elbryan nyugat felé. - Azt hiszem, sikerült visszaemlékezni az útra, ami visszavezet Andur'Blough Inninnessbe.

Andur'Blough Inninness, visszhangzott Pony fejében. A „Felhők Erdeje”, ahol Caer'alfar fekszik, a Touel'alfar - a karcsú, szárnyas elf-nép - otthona. Elbryan sokat mesélt a lánynak erről a bűvös helyről, de nem tudott visszaemlékezni az odavezető útra. Az elfek még tőle, Éjmadártól is védeni akarták nyugalmaikat. Ha viszont csakugyan megvilágosodott, akkor az a néhány goblin tényleg nem sokat számít.

- Reggel elindulunk - ígérte Elbryan a felcsillanó szemű lánynak. - Még hajnal előtt.

- Szellődal készen fog állni - felelte Pony izgatottan.

Elbryan odavitte a lányt közös sátrukhoz. - Van valami bogárúzó varázslatod? - kérdezte hirtelen.

Pony gondolkodott. - Egy tűzgolyó talán megtenné egy kis időre - felelte.

Elbryan a lángokban álló liget felé pillantott, aztán megrázta a fejét. Inkább szenved tovább a csípésektől.

Az éjszaka hátralévő részében már nem háborgatták őket a goblinok, sem másnap, amikor elhagyták a Mocsárvidék nyugati határát. Mindketten Szellődal hátra pattantak, s Elbryan gyors tempóra ösztökelte a lovat. A türkiz révén telepátikus közösségbe kapcsolódva a kósza tudta, hogy Szellődal vágtatni akar, vágtára született. Így hát rohantak, mint a szél, s csak az éjszaka legsötétebb óráira táboroztak le, kerülve goblinokat, powrikat és egyéb figyelemelterelő tényezőket. Elbryannak most már csak egy célja volt, fejében az Andur'Blough Inninnessbe vezető út tünékeny képével. Pony is egyetértett azzal, hogy szervezzék be az elfeket is a harcba.

Elbryan bűvös történetei után már nagyon szeretne volna a valóságban látni az elfek erdejét.

Az, hogy egy kicsit szünetelt a harc, jó volt még másra is. - Nincs kedved új pályára lépni? - kérdezte egy szép, tündöklő reggelen a lány, miközben Elbryan a táborot bontotta és morgott, mert elaludtak, és már rég úton kéne lenniük.

A kósza kíváncsian billentette félre a fejét.

Pony megcsörgette előtte a varázsos ékkövekkel teli zsákocskát. Elbryan arca elkomorodott. - Láthattad, milyen erejük van - győzködte a lány.

- Én harcos vagyok, nem varázsló - felelte Elbryan. - Pap pedig végképp nem!

- Én talán nem vagyok harcos? - kérdezte ravaszul Pony. - Hányszor terítettelek már le?

Elbryan nem tudott elfojtani egy kacagást. Gyerekkorukban Dundalisban, még a goblinok támadása előtt, sokat birkóztak Ponyval, és mindig a lány győzött. Egyszer, amikor Elbryan megmarkolta a haját, a lány még le is ütötte egy jobbegyenessel. Ezek az emlékek - még a kiütés is - nagyon kedvesek voltak Elbryannak, mert utána sötét idők jöttek, amelyek elválasztották Ponytól, és mindketten halottnak hitték a másikat.

Most viszont Éjmadár volt, a világ egyik legkiválóbb harcosa, a lány pedig a mágia ismerője, akit Avelyn Desbris tanított meg a szent kövek használatára.

- Meg kell ismerned őket - erősködött Pony. - Legalább egy kicsit!

- Te magad is nagyon jól elboldogulsz velük - felelte dacosan Elbryan, pedig kissé már megkísértette a gondolat, hogy próbát tegyen a kövekkel. - Miért gyengítenénk csapatunkat azzal, hogy a harcban nálam van a kövek egy része?

- Az a helyzettől függ - válaszolta Pony. - Ha megsebesülsz, én meg tudlak gyógyítani a kövekkel, de mi van, ha én sérülök meg? Engem ki fog meggyógyítani? Vagy egyszerűen odatámasztanál egy fához, és hagynál meghalni?

A felvázolt képtől Elbryannak kis híján megrogyantak a lábai. Nem tudta elhinni, hogy erre nem gondoltak eddig - legalábbis nem tettek semmit ellene. Ellenvetéseit mintha elfújták volna. - Indulnunk kell - mondta, és felemelt kézzel elhallgattatta Pony kezdődő tiltakozását. - De minden evésnél és pihenőnél leckéket fogok venni tőled, főleg a lélekkövel - folytatta. - Minden ébren töltött órát kihasználunk, vagy utazásra, vagy tanulásra.

Pony egy darabig gondolkodott, aztán bólintott. Csibészes mosollyal közelebb lépett Elbryanhoz, ujját a fiú köntösének elejébe akasztotta, és összezsúcsörítette érzéki ajkait. - Biztos, hogy csak ennyit fogunk csinálni éber óráinkban? - kérdezte.

Elbryannak elállt a lélegzete. Ezt szerette a legjobban a lányban: mindig meg tudja őt lepni, a legegyszerűbb szavakkal, mozdulatokkal bővíti el. Valahányszor Elbryan azt hitte, hogy két lábbal áll a földön, Pony rádöbrentette, hogy ez a föld épp oly ingatag, mint a Mocsárvidék ingoványa.

A kósza tudta, hogy késésben vannak, de azt is tudta, hogy most egyhamar nem indulnak el.

...

Leginkább a hegyek fenségessége ragadta meg őket - ezt egyszerűen nem lehet más szavakkal kifejezni. Sziklaösvényen haladtak, Elbryannal az élen, nyomok után kutatva. Pony kantáron vezette Szellődalt, bár a ló amúgy is követte volna őket. Egyikük sem szólt, mert a beszéd valahogy helytelennek tűnt. Talán csak a diadalmas dal illett volna ide.

Körülöttük mindenütt havas hegyormok törtek az ég felé. Felhők úsztak az égbolton, néha felettük, néha alattuk, és sokszor egyenesen belementek a szürkességbe. A szél megállás nélkül fújt, de ez a zúgás csak kiemelte a csendet, s a fenséges hely szinte tökéletes némaságba burkolózott. Csak mentek, nézelődtek, s behódoltak a természet hatalma és dicsősége előtt.

Elbryan tudta, hogy jó úton járnak, tudta, hogy közelednek céljuk felé. Ez a hely a maga erejével, lenyűgöző voltával csakis Andur'Blough Inninness lehet.

Az ösvény elágazott, balra felfelé és jobbra lefelé, megkerülve egy kiálló sziklát. Elbryan balra indult és intett Ponymak, hogy menjen jobbra, mert sejtette, hogy az ösvények hamarosan találkoznak. Még mindig balra tartott, amikor Pony kiáltása ütötte meg a fülét. Elbryan rohanvást vágott át az ösvények közti senkiföldjén, átszökkent a köveken, olyan biztonsággal, mint egy hegyi nagymacska. Hányszor futott ilyen terepen, amikor a Touel'alfar kiképzése alatt állt!

Lelassított, mert látta, hogy Pony nyugodtan áll Szellődallal az oldalán. Amikor odaért a lány mellé és követte tekintetét a meredek lejtő pereméig, mindjárt megértette a dolgot.

Alattuk kétségtelenül egy völgy terült el, de sűrű ködfal rejtette, áthatolhatatlan szürke takaró.

- Ez nem lehet a természet műve - vélte Pony. - Ilyen felhőt még sosem láttam.

- Andur'Blough Inninness - felelte elhaló lélegzettel Elbryan, és szája széles mosolyra húzódott.

- A Felhők Erdeje - tette hozzá Pony. Ez volt az elf név jelentése.

- Minden nap, állandóan köd van fölötte... - kezdte magyarázni Elbryan.

- Nem túl vidám hely - szólt közbe a lány.

Elbryan rápillantott. - Dehogynem - válaszolta. - Ha akarod, hogy az legyen.

Most Ponym volt a sor, hogy kíváncsian pillantson útitársára.

- Nehéz ezt elmagyarázni - hebegte Elbryan. - Innen fentről szürkének tűnik, de odalent egyáltalán nem ilyen. Ez a felhőtakaró illúzió is, meg nem is.

- Ezt meg hogy értem?

Elbryan hatalmasat sóhajtott, és másfelől próbálkozott. - Odalent szürkesség és mélabú uralkodik, mégis gyönyörű - mondta. - De csak akkor, ha akarsz, hogy az legyen. Azoknak, akik a napot szeretik, sok tanulnivalójuk van itt.

- Teljesen összefüggőnek látszik ez a felhő - jegyezte meg Pony kétkedve.

- Ha a Touel'alfarról van szó, a látszat csalóka lehet.

Pony látta, hogy Elbryan milyen csodálattal ejti ki az elfek nevét, és - miután már látott is néhányat közülük - meg tudta érteni ezt a csodálatot, bár ő nem kedvelte annyira a kis népet. Inkább önhittnek és nyers modorúnak találta őket. Elbryan viszont ragyogott. Pony még sosem látta ilyen lelkesnek és elbűvöltnek.

Tudta, hogy a bűverő forrása odalent van. Felhagyott hát a vitával, és szaván fogta a kőszát.

- Egészen eddig nem is jöttem rá, hogy mennyire hiányzik Caer'alfar - szólt Elbryan csendesen. - Hogy mennyire hiányzik Belli'mar Juraviel, de még Tuntun is, aki annakidején annyira megkeserítette az életemet.

Pony komoran bólogatott Tuntun nevének említésére, aki feláldozta magát az Aida hegyében, amikor megmentette őket a démon daktilusz egyik szörnyetegétől, egy lávába zárt ember szellemétől.

Elbryan kuncogni kezdett, megtörve a komorságot.

- Mi az? - kérdezte Pony.

- A tejkövek - felelte a kőszát.

Pony furcsálkodva nézett rá: elég sokat tudott már az elfeknél töltött évekről, de a tejköveket Elbryan épp csak futólag említette. A fiatal Elbryan nap mint nap, hétről hétre, hónapról hónapra ezekkel a kövekkel kezdte a napját, melyek kinézetre szivacsformák voltak, de keményebbek és tömörebbek annál. Minden nap a mocsárba kellett tenni őket, ahol folyadékot szívtak magukba. Elbryan feladata volt, hogy kihalássza őket, és kicsavarja belőlük az immár zamatos folyadékot, melyből az elfek édes és erős italt készítettek.

- A gyorsaságomtól függött, hogy mennyire meleg az ebédem - folytatta Elbryan. - Ide-oda szaladgáltam a vödörrel, amíg nem teljesítettem a napi adagot. Közben az elfek kirakták az ennivalót, tűzforrón.

- De ha nem voltál elég gyors, ehetted hidegen - ingerkedett Pony.

- Kezdetben így volt - ismerte be teljes komolysággal Elbryan. - De nemsokára úgy belejöttem, hogy hamar végeztem.

- Akkor jó sok meleg ételt ehettél.

Elbryan megrázta a fejét, és szomorkásan elmosolyodott. - Dehogy - felelte. - Mindig ott volt Tuntun, aki csapdákat állított és lelassított. Néha én jártam túl az ő eszén, de sokszor menthetetlenül belegabalyodtam a finom elf-zsinórokba, és csak nézhettem, ahogy gőzölög a leves az orrom előtt - Elbryan most már derűsen tudott beszélni erről, a visszatekintés bölcsességével, a sokszor brutális hajdani leckék értékének tudatával. Milyen erős is lett a karja attól, hogy a köveket facsarta! És milyen ellenálló lett a lelke Tuntun piszkálódásától. Most már nevetni tudott mindezen, pedig annakidején sokszor majdnem tettelegességre került a sor, s egyszer csakugyan párbajoztak - amiben csúfos vereséget szenvedett. A keménység, a megaláztatások és a fájdalom dacára Elbryan megértette, hogy Tuntun csakis az ő javát akarta. Nem volt az anyja, nem volt a testvére, de akkoriban még csak a barátja sem. Oktató volt, s módszerei, bármilyen kegyetlenek voltak is, tagadhatatlanul hatásosnak bizonyultak. Elbryan lassan megkedvelte az elf leányt.

És mostanra Tuntun már csak emlék.

- Mather vére - vicsorogta a fiú.

- Tessék?

- Mindig ezt mondogatta nekem - magyarázta Elbryan. Eleinte maró gúnnyal. Mather vére!

- De hamarosan bebizonyítottad neki, hogy rászolgáltál erre az elnevezésre - hallatszott hirtelen egy dallamos hang a ködből, nem messze alattuk.

Elbryan felismerte a hangot, akárcsak Pony. - Belli'mar! - kiáltották egy emberként.

Belli'mar Juraviel felelt a hívásukra, és előbukkant a felhőből. Verdeső szárnyai segítették, hogy megőrizze egyensúlyát a meredek, köves emelkedőn. Az aranyhajú, aranszemű, törékeny, szögletes vonású elf látványa lenyűgözte az embereket, és tovább fokozta a hely és a pillanat nagyszerűségét. Elbryan és Pony szinte hallották az elf szökellő lépteinek dallamát, áttetsző szárnyainak rebbenését. Mozgása maga volt a harmónia, a tökéletes egyensúly, a természet bókja.

- Barátaim - üdvözölte őket örömmel az elf, de volt valami, eddig ismeretlenél is a hangjában. Juraviel volt az egyetlen, aki velük tartott az Aidához, de azután a menekülteket segítette.

Elbryan odament és kezét szorította az elffel, de nem sokáig mosolygott. Az a nehéz feladat várt rá, hogy beszámoljon Juravielnek barátja sorsáról, hisz az elfek nem tudták, hogy Tuntun is a csapat nyomába szegődött. A kósza társnőjére pillantott, és Pony jól látta rajta a szomorú aggodalmat.

- Tudod, hogy a démon daktilusz vereséget szenvedett? - kérdezte Pony, hogy mozgásba hozza a dolgokat.

Juraviel bólintott. - Attól azonban a világ még veszedelmes hely marad - felelte. - A daktilusz elbukott, de öröksége tovább él egy szörnysereg formájában, mely az emberek földjén pusztít.

- Odalent a völgyben is megbeszélhetnénk ezeket a dolgokat - szólt közbe Elbryan. - Ott mindig él a remény. - Már indult volna lefelé a lejtőn, de Juraviel megállította, és hirtelen elkomorodó arca jelezte, hogy ebben az ügyben nincs helye vitának.

- Itt fogunk beszélgetni - jelentette ki az elf csendesen.

Elbryan kihúzta magát, és hosszan nézte barátját. Próbálta megfejteni a váratlan kijelentés mögött meghúzódó érzelmeket. Az arcán látott fájdalmat, némi haragot, de mást nem. A többi elfhez hasonlóan Juraviel tekintetében is az ártatlanság és a bölcsesség különös vegyüléke tükröződött, fiatalság és érett kor egyaránt. Elbryan semmit nem tudhatott meg belőle, ha Juraviel nem akarta.

- Rengeteg goblint, powrit, de még óriást is megöltünk visszajövet dél felé - jegyezte meg a kósza. - A horda mégis alig fogyatkozott.

- A daktilusz legyőzése nem volt kis dolog - szólt Juraviel, halvány mosollyal. - Bestesbulzibar volt az, aki összetartotta a három fajtát. Ellenségeink... ellenségeitek most már nem olyan szervezettek, és ugyanúgy harcolnak egymással, mint az emberekkel.

Elbryan már alig hallotta a mondat második részét, miután az elf teljesen áthárította az ellenségeket Elbryan népére. A kósza most döbbszent rá, hogy a Touel'alfar kilépett a harcból, amit a világ aligha engedhet meg magának.

- És mi van a menekültekkel, akiket elkísértél? - kérdezte Pony.

- Biztonságban eljutottak Andur'Blough Inninnessbe - felelte Juraviel. - A démon daktilusz maga szólt hozzánk, s ezt a találkozást sosem éltem volna túl, ha Dasslerond úrnő nem jön el személyesen az elf hazából, hogy kiálljon mellettem. De megmenekültünk, és az emberek biztonságban visszajutottak a délvidékre, a népükhöz - Juraviel kuncogott. - Csak néhány frissebb emlékekkel lettek szegényebbek.

Elbryan bólintott, hisz ismerte az elfek módszereit, amelyekkel eltüntetik a nyomokat.

Dasslerond úrnő mindenáron meg akarta őrizni a völgy titkát. Talán ezért is lett ideges Juraviel, amikor megjelentek. Lehet, hogy a visszatéréssel megsértettek valamilyen elf törvényt.

- Akkor a lehető legnagyobb biztonságban vannak - jegyezte meg Pony.

- Valóban - szólt az elf. - Nagyobb biztonságban, mint annak előtte, hála Elbryan és Jilseponie erőfeszítéseinek, és Bradwarden, a kentaur, meg Avelyn Desbris önfeláldozásának. - Itt elhallgatott, nagy levegőt vett, aztán egyenesen Elbryan szemébe nézett. - És Tuntunénak - fejezte be.

- Te tudod? - kérdezte a kósza.

Juraviel sötét arccal bólintott. - Nem vagyunk sokan. Az én népem és a mi közösségünk olyan módon is kötődik a többiekhez, amit az emberek el sem tudnak képzelni. Azonnal értesültünk Tuntun haláláról, amint bekövetkezett. Remélem, bátran halt meg.

- Mindkettőnket megmentett - szól gyorsan Elbryan. - És megmentette a küldetésünket is. Ha nem lett volna ott Tuntun, Pony meg én elpusztulunk, mielőtt egyáltalán elérjük a daktilusz barlangját.

Juraviel elégedetten bólintott. Béke ömlött el finom kis arcán. - Akkor Tuntun örökké élni fog a dalokban - mondta.

Elbryan egyetértően bólintott, aztán lehunyta a szemét és elképzelte az elfeket, amint a csillagok alatt együtt zengenek Tuntunról.

- El kell mondanod, részletesen - mondta Juraviel. - De majd később - tette hozzá gyorsan, és felemelte a kezét, mielőtt Elbryan megszólalhatott volna. - Most, attól tartok, sürgősebb dolgunk van. Miért jöttetek ide?

A kérdés nyíltsága és már-már vádló színezete meghökkentette Elbryant. Hogy miért jött vissza? Miért ne jött volna, ha egyszer az eszébe jutott az út? Elbryannak soha meg sem fordult a fejében, hogy esetleg nem szívesen látott vendég lehet Andur'Blough Innínnessben, amit otthonának tekintett.

- Ez nem a te helyed, Éjmadár - magyarázta Juraviel, és próbált barátságos, együttérző lenni, de szavai így is megsebeztek Elbryant. - És még őt is idehoztad, Dasslerond úrnő engedélye nélkül...

- Engedély? - csattant fel a kósza. - Az együtt töltött évek után? Azok után, amit a népednek adtam?

- Mi voltunk azok, akik adtunk - javította ki Juraviel.

Elbryan végiggondolta a dolgot. Csakugyan, a Touel'alfar sokat adott neki, felnevelte őt, kószát csinált belőle. De ez a nagylelkűség kölcsönös, vélte Elbryan, amikor mérlegre tette kapcsolatukat, Juraviel komor szavainak árnyékában. Az elfek sokat adtak neki, ez igaz, de cserébe ő a tulajdon életét adta. - Miért bántok így velem? - kérdezte. - Én azt hittem, barátok vagyunk. Tuntun az életét adta értem, a küldetésemért, de ennek a küldetésnek a sikere nem szolgálja épp úgy a Touel'alfart, mint az embereket?

Juraviel kemény arckifejezése kissé felengedett.

- Nálam van Fergeteg - húzta elő Elbryan a csillámló pengét, melyet az elfek kovácsoltak, szilverelből. - És Súlyomszárny - tette hozzá, levéve válláról az íjat, amit szintén az elfek készítettek. - Mindkettő a Touel'alfar fegyvere - folytatta a kósza. - A te tulajdon édesapád készítette nekem ezt az íjat, úgy is, mint barátnak, és úgy is, mint a fia tanítványának. Fergeteget is jogosan hordozom, mert álltam Máther bácsikám szellemének kihívását...

Juraviel felemelt kézzel hallgattatta el. - Elég - könyörgött. - Minden szavad igaz, de ez mit sem változtat a dolog súlyán. Miért jöttél, barátom, hívatlanul erre a helyre, amelynek titokban kell maradnia?

- Azért jöttem, hogy segítséget kérjek a népedtől az én népem számára, ezekben a sötét időkben - felelte Elbryan.

Belli'mar Juraviel arcán mélységes szomorúság suhant át. - Rengeteget szenvedtünk - mondta.

- Akárcsak az emberek - felelte Elbryan. - Sokkal több ember pusztult el, mint egész Andur'Blough Inninness népessége!

- Nem sokan haltak meg közülünk - Ismerte el Juraviel. - De a halál csak egy formája a szenvedésnek. A démon daktilusz idejött a völgyünkbe. Dasslerond úrnő kénytelen volt idehozni, hogy legyőzze, mert rám bukkant a menekültekkel. Elűzte a démont, de Bestesbulzibar, legyen átkozott a neve, sebet ejtett a földünkön, mely sosem fog begyógyulni, és minden erőfeszítésünk ellenére egyre csak terjed.

Elbryan sötét arccal pillantott Ponyra. Nem kellett magyaráznia, hogy mit jelent ez.

- Számunkra nincs más hely a világon Andur'Blough Inninnessen kívül - folytatta komoran Juraviel. - És a rothadás még csak most kezdődött. A mi időnk lejár, barátom. A Touel'alfar eltűnik ebből a világból, csak a mesékben él tovább, és azon kevesek utódainak emlékezetében, akik jól ismertek bennünket.

- Mindig van remény - felelte Elbryan elszoruló torokkal. - Mindig van megoldás.

- Mi meg is fogjuk keresni - felelte Juraviel. - De határaink egyelőre zárva lesznek mindazok előtt, akik nem a Touel'alfarból valók. Ha nem jöttem volna fel elétek, ha lejöttek volna a ködbe, ami a mi hazánk, az megfojtott volna benneteket, és holtan hevernétek a hegyoldalban.

Ponynak elállt a lélegzete. - Az nem lehet - mondta. - Nem akarhattok ártani Éjmadárnak.

Elbryan azonban tudta, amit tudott. A Touel'alfar más szabályok szerint él, mint az emberek, s ezt kevesen értik. Az elfek minden más fajt, még a kószákat is, alacsonyabbrendűnek tekintik. A Touel'alfar a világ legkiválóbb szövetségese, halálig harcol a barátaiért. Mindent kockára tesz - akárcsak Juraviel a menekültekkel - pusztá szánalomból. De ha fenyegetést éreznek, az elfek hajthatatlanok. Elbryant cseppet sem lepte meg az, hogy gyilkos csapdákat állítottak fel az idegenek távoltartására, ezekben a vészterhes időkben.

- Hát én n'Touel'alfar vagyok? - kérdezte merészen a kósza, és Juraviel szemébe nézett. Fájdalmat, és mélységes csalódást látott az elf tekintetében.

- Ez itt nem számít - felelte kelletlenül Juraviel. - A köd csak a testalkatot figyeli. Számára te ugyanúgy csak ember vagy, nem Touel'alfar.

Elbryan szeretett volna tovább faggatózni, hogy kiderítse barátja véleményét a helyzetről, de tudta, ez most nem a megfelelő idő. - Ha lett volna rá mód, hogy engedélyt kérjek a jövetelünkre, megtettem volna - mondta őszintén. - Eszembe jutott az út, és eljöttem, ez minden.

Juraviel elégedetten bólintott, és váratlanul melegen elmosolyodott. - Örülök, hogy itt vagy - mondta derűsen. - Jó újra látni téged, és jó tudni, hogy te... és te is... - biccentett Pony felé - túlélte az aidai katasztrófát.

- Tudsz valamit Avelynről és Bradwardenről?

Juraviel bólintott. - Megvannak a magunk csatornái - válaszolta. - Azt is azonnal megtudtuk, hogy két túl kíváncsi ember közeledik Andur Blough Inninness jól őrzött határaihoz. A jelentések szerint mindössze két alak, Éjmadár és Pony hagyták el a szétrobbant Barbakánt.

- Akkor hát ennyit Avelynről - szólt komoran Elbryan. - És Bradwardenről is.

- Avelyn Desbris jó ember volt - helyeselt Juraviel. - És az egész erdő gyászolni fogja Bradwarden elvesztését. Lány volt a dala és erős a lelke. Sokszor hallgattam a furulyaszavát, az erdő melódiáját.

Elbryanék bólogattak. Gyerekkorukban Dundalisban néha ők is hallották Bradwarden sípszavának foszlányait, bár akkor még nem tudták, ki a muzsikos. Dundalis és Dudvarét

népe - Világvége akkoriban még nem létezett - az Erdő Szellemeiként emlegette a titokzatos zenészt, de nem féltek tőle, mert sejtették, hogy az, aki ilyen csodálatosan muzsikál, nem akarhat rosszat.

- De most már elég ebből - szólt hirtelen Juraviel, és elővette zsákjából a kis csomagot. - Hoztam ennivalót, méghozzá jót, és Questel ni'Touelt.

- Azaz mocsit - fordította le Elbryan. A Questel ni'Touel az elfek bora volt, amely tejköveken átszűrt vízből készült. Az ital „mocsi” néven néha az emberekhez is eljutott, különféle titkos csatornákon keresztül. A név arra utalt, hogy a mocsárból származik, és arra, hogy milyen állapotot idéz elő.

- Menjünk, és verjünk tábornokot! - szólt Juraviel. - Védjük magunkat a szélről és az éjszaka hidegétől. Beszélgezzünk egy kicsit kényelmesebben.

A két jövevény buzgón helyeselt, és mindketten rájöttek, hogy eddigi idegességüket csak a mágikus völgy keresése okozta. Most, hogy ez a kérdés elrendeződött, mindketten lazíthattak kissé, hisz nem kellett tartaniuk goblinoktól, powriktól vagy óriásoktól, az elf völgy közelében.

Amikor leültek enni, Elbryan és Pony látták, hogy Juraviel cseppet sem túlzott az ennivaló minőségét illetően: húsos, édes bogyókat, gyümölcsöket hozott, s a tejkövek nedvével ízesített elf kenyeret. Nem sokat ettek, de nagyon laktató volt az étkezés, s ilyen finomat Elbryanék hónapok óta nem ízleltek.

A bor is segített a feszültségek feloldásában. Egy időre megfeledkeztek a harc veszedelmeiről, az óriásokról és goblinokról. A régi időkről beszélgettek, Elbryan tanulóveiről, Pony palmarisi életéről és katonáskodásáról. A csevegés könnyed mederben haladt, inkább a szórakoztató anekdoták irányába. Juraviel sokat mesélt Tuntunról is.

- Igen, témában nem lesz hiány, ha majd dalt költök róla - szólt csendesen az elf.

- Heves harci dalt akarsz? - kérdezte Elbryan. - Vagy egy szelíd lélek énekét?

Tuntun és a szelídség közös említése bugyborékoló nevetést fakasztott Juravielből. - Ó, Tuntun! - kiáltotta színpadiasan, azzal felpattant, az égnek emelte kezét, és rögtönzött dalba fogott:

Ó nemes elf, mily költeményt írtál,
hogyan magad legjobban jellemezd?
Mily dal zendül ajkadról Éjmadár fülében mostan?
Sajna, ha fejét víz alá nyomod, nem hallja pontosan.

Pony harsányan hahotázott, Elbryan viszony csúnyán nézett.

- Mi a baj, barátom? - kérdezte Juraviel.

- Ha jól emlékszem, nem Tuntun, hanem Belli'mar Juraviel volt az, aki a vízbe nyomta a fejemet - felelte sötéten a kósza.

Az elf vállat vont és elmosolyodott. - Attól tartok, egy másik dalt kell írnom - mondta nyugodtan.

Elbryan nem bírta tovább a komorság színlelését, belőle is kirobbant a nevetés.

Az ital keltette harsány derű még sokáig eltartott, de végül halk kuncogássá csendesedett. Ezután békés, elgondolkodó csend telepedett rájuk. Mind a hárman csak ültek, és egyikük sem akart elsőnek megszólalni.

Végül Juraviel törte meg a csendet. - Délre és keletre menjetek! - mondta Elbryannak. - A Dundalis és Palmaris közötti városokba. Ott van a legnagyobb szükség rátok, és ott tehetitek a leghasznosabbá magatokat.

- Ott van a frontvonal? - kérdezte Pony.

- Az egyik a sok közül - felelte Juraviel. - Messze keleten nagy harc dúl a partvidék

mentén, és fenn északon, Alpinador hideg vidékén, ahol a nagy erejű Andacanavar hordozza kőszaként az elfek zászlaját. De attól tartok, hogy ezekben a csatákban ti csak egyszerű gyalogok lennétek, egy másik helyen viszont teljesen megfordíthatjátok a helyzetet.

- Andur'Blough Inninness közelében - mondta Elbryan ravaszul és gyanakodva.

- Mi itt nem tartunk a goblinok vagy powrik támadásától - vágta rá gyorsan Juraviel. - Határaink biztonságosak. A mélyebb gonosz, a démon daktilusz sebe az, ami nyugtalanságra adhat okot... - A hangja elhalt, és a mondat lebegve maradt a levegőben.

- Ti azért csak menjetek el a városokba! - mondta egy idő után Juraviel. - Tegyétek meg értük is ugyanazt, mint amit Dundalisért, Dudvarétért és a Világvégeért, s akkor a környék hamarosan megszabadul a démon daktilusz gonosz örökségétől.

Elbryan Ponyra pillantott, aztán mindketten bólintottak. Elbryan szemügyre vette apró barátját. Jól ismerte Juravielt, és az volt az érzése, hogy sok minden bizonytalan abból, amit az elf mond.

- Ti ketten össze vagytok házasodva? - váltott témát hirtelen Juraviel, alaposan meglepve Elbryant.

Pony és Elbryan összenéztek. - A szívünkkel igen - válaszolta a kősa.

- Nem volt sem időnk, sem alkalmunk a szertartásra - mondta Pony, aztán egy sóhajjal hozzátette: - Avelynt kellett volna megkérnünk. Ugyan ki lehetett volna nála alkalmasabb?

- Ha a szívetekben együtt vagytok, akkor házasok vagytok - jelentette ki Juraviel. - De azért kellene szertartás is, valami hivatalos fogadalom, a barátok és rokonok előtt. Ez több mint formáság, és több mint ünnepség. Ez a hűség és a halhatatlan szerelem nyílt fogadalma. Annak kinyilvánítása a világ előtt, hogy létezik valami, ami magasabbrendű a testnél, s hogy a szerelem mélyebb, mint az egyszerű kéj.

- Meglesz - ígérte Elbryan, és Ponyra nézett, az egyetlen nőre, akit hite szerint valaha is szerethet, és pontosan értette Juraviel minden szavát.

- Két szertartás lesz! - döntött Juraviel. - Egy az embereknek, egy pedig a Touel'alfarnak!

- Ugyan miért érdekelné ez a Touel'alfart? - kérdezte Elbryan kissé ingerülten, ami meglepte a másik kettőt.

- Miért ne érdekelné? - kérdezett vissza Juraviel.

- Mert a Touel'alfar csak a saját dolgával törődik - felelte Elbryan.

Juraviel már éppen ellenkezni akart, de aztán észrevette, merre vezet a csapda, és csak nevetett.

- Téged pedig igenis érdekel ez a dolog - szólt Elbryan.

- Hát persze - ismerte el Juraviel. - És örülök, akárcsak a Touel'alfar egész népe, hogy Elbryan és Jilseponie túlélte a küldetést az Aidára, és egymásra találtak. Számunkra a ti szerelmetek fénylő csillag ebben a sötét világban.

- Gondoltam - mondta Elbryan.

- Mit gondoltál? - kérdezte Juraviel és Pony egyszerre.

- Azt, hogy én... hogy mi - helyesbített, Ponyra mutatva - nem n'Touel'Alfarok vagyunk. Legalábbis Belli'mar Juraviel szemében nem.

Az elf eltűzött gesztussal sóhajtott. - Bevallom - mondta. - Megadom magam.

- Ebből viszont tudok valami mást is - vigyorodott el Elbryan.

- És mi lenne az? - kérdezte Juraviel, megjátszott érdektelenséggel. - Mit tudhat vajon a bölcs Éjmadár?

- Azt, hogy Belli'mar Juraviel velünk akar tartani délre és keletre - felelte Elbryan.

Juravielnek elkerekedett a szeme. - Ez eszembe sem jutott!

- Akkor most eszedbe jut - felelte Elbryan -, mert mindhárman útnak indulunk, még a hajnal első fényénél. - Befészkelte magát hálósájkjába. - Ideje aludni - mondta Ponynak. - Aztán a barátunk is elindulhat vissza a völgyébe, hogy elkéredzkedjen Dasslerond úrnőtől.

Pony, álmosan az úttól és a bortól, elpilledve az evéstől, boldogan hevert le.

Juraviel egy darabig nem szólt, és nem is mozdult. Az emberek hamarosan mély és elégedett álomba merültek, csak Szellődal nyihogott halkan a csendes éjszakában. Ekkor az elf elindult a sötétben úrnőjéhez.

De bármilyen zajtalanul mozgott, távozása felriasztotta Ponyt, akinek pihenését rossz álmok zavarták meg. Érezte Elbryan erős karjának súlyát, testének melegét a sajátja mellett. Az egész világnak boldognak és melegnek kellett volna lennie ebben az ölelésben.

Mégsem volt az.

A lány sokáig feküdt éberén, aztán Elbryan is kinyitotta a szemét, mintha megérezte volna Pony aggodalmát.

- Mi bánt? - kérdezte a fiú halkan, és megcsókolta Pony tarkóját.

Pony megmerevedett, és a kósza megérezte ezt. Elhúzódott és felült. A lány látta sötét alakját kirajzolódni a csillagos ég előtt. - Én csak meg akartalak nyugtatni - mentegetőzött.

- Tudom - felelte a lány.

- Akkor miért haragszol?

Pony ezen hosszan elgondolkodott. - Nem haragszom - mondta végül. - Csak félek.

Most a kószán volt a gondolkodás sora. Visszafeküdt Pony mellé, a hátára fordult, és a csillagokat bámulta. Sosem látta még Ponyt megijedni - legalábbis a dundalisi katasztrófa óta -, és most is biztosan tudta, hogy a lány félelmét nem a powrik, óriások vagy akár démon daktilusok okozzák. Felidézte magában a merevséget, amit az érintése okozott. Tudta, hogy a lány nem haragszik rá, mégis...

- Nagyon csendben voltál, amikor Juraviel az esküvőről beszélt - szólt Elbryan.

- Nem sokat mondott, amit te már ne mondtál volna el - fordult Pony Elbryan felé. - Egy a szívünk, és rokon a lelkünk.

- De?

A lány arca elborult.

- Félsz attól, hogy teherbe esel - vélekedett Elbryan, és Pony elcsodálkozott.

- Honnan tudod?

- Épp most mondtad, hogy rokon a lelkünk - felelte a kósza kuncogva.

Pony sóhajtott, átkarolta Elbryan nyakát, és lágyan megcsókolta. - Mikor együtt vagyunk, úgy érzem, hogy az egész világ csodálatos - mondta. - Elfelejttem Dundalist, Avelyn, Bradwarden és Tuntun elvesztését. Semmi sem tűnik olyan szörnyűnek és sötétnek, és nincsenek szörnyetegek.

- De ha idekint teherbe esel, azok a szörnyetegek megint nagyon is valóságossá válnak - szólt Elbryan.

- Nekünk feladatunk van - magyarázta Pony. - Azzal az ajándékkal, amit te a Touel'alfartól, én pedig Avelyntől kaptam, cselekednünk kell. Hogyan harcolhatnék tovább várandósan? És milyen élete lenne a gyerekek egy ilyen korban?

- Hogyan tudnék harcolni, ha nem vagy mellettem? - simogatta meg a lány arcát Elbryan.

- Én nem foglak visszautasítani - felelte Pony. - Soha.

- Nem is foglak erre kérni - válaszolta Elbryan őszintén. - De mondtál valami olyasmit, hogy minden hónapban vannak napok, amikor nem valószínű, hogy megfogansz.

- Nem valószínű? - visszhangozta szkeptikusan Pony. - Mekkora valószínűség az, ami elfogadható?

Elbryan elgondolkodott. - Semekkor - jelentette ki. - Túl magas a tét, és túl nagy az ár. Tehát most alkut kötünk. Fejezzük be ezt a dolgot, és ha a világot már rendbetettük, újra foglalkozhatunk a saját szükségleteinkkel és a saját családjainkkal.

Olyan egyszerűen és derűsen mondta ezt, mintha a világ bajai könnyedén megoldhatóak lennének. Pony aggodalmas arcán mosoly suhant át. Közelebb húzódott, és odabújt

Elbryanhoz. Tudta, hogy hű lesz a fogadalmukhoz, és a szerelem majd csak akkor jön, ha elérkezik az ideje.

Mindketten békésen átaludták az éjszaka további részét.

Juraviel már visszatért a táborba mire Pony felébredt, és a holmik összecsomagolva várták őket Szellődal hátán. A nap már felkelt, noha még alacsonyan járt a keleti égen.

- Már úton kéne lennünk - mondta Pony ásítva, álomittas arccal.

- Meghagytam nektek ezt az éjszakát aludni - felelte Juraviel -, mert most egy jó darabig nem lesz alkalmatok erre.

Pony az elégedetten szendergő Elbryanra pillantott. A hosszú és pihentető álom - bizonyos egyéb örömhöz hasonlóan - egy ideig ritka vendég lesz náluk.

De csak egy rövid ideig, emlékeztette magát elszántan.

5. fejezet

Az igazság keresése

A Barbakánt körülölelő hegység ezerkétszáz mérföldnyire húzódott St.-Mere-Abelle falaitól. Egy madár könnyedén megtehetette ezt az utat, szárazföldön azonban az utazó szerencsésnek mondhatta magát, ha egyáltalán járt ösvényre akadt, s a távolság így közelebb járt a kétezer mérföldhöz. Ez egy karaván számára tizenkét heti utat jelentett - persze, ha nem jött közbe váratlan nehézség, s egyetlen napra sem álltak meg pihenni. Az ide utazó kereskedők a valóságban mindig három hónapot szántak erre a távra, és elegendő aranyat vittek magukkal, hogy több váltás lovat bérelhessenek. Ezekben a veszedelmes időkben pedig, amikor powri és goblin hadak randalíroztak Medvehon máskor nyugodt vidékein, senki, még a legendás Bátor szív Brigád katonái sem mertek itt próbálkozni.

St.-Mere-Abelle szerzetesei nem voltak sem kereskedők, sem katonák, viszont olyan mágiával rendelkeztek, amely képes volt roppantul megrövidíteni az útjukat, és elrejtette őket a lehetséges ellenségek szeme elől. Ha pedig a goblinok vagy más szörnyetegek még így is észrevennék őket, ugyanez a mágia veszedelmes fegyverré változna. Ezt az utat az apátságban már régen, évszázadokkal ezelőtt megtervezték. Az itteni szerzetesek térképezték fel először Medvehoncot, az Erdővidéket, Észak-Behrent, Dél-Alpinadort és a Vadonvidék nyugati felének nagy részét. Azokban a régmúlt időkben az útinaplókból útikalauzok lettek, melyek felsorolták a szükséges felszerelést, az ajánlott mágikus köveket és a leggyorsabb útvonalakat. Ezeket az útikalauzokat rendszeresen frissítették, így Francis testvérnek a powri támadás visszaverése utáni napon első dolga volt, hogy megkeresse a megfelelő köteteket, s kiszámítsa az ajánlott felszerelés mennyiségét, egy huszonöt fős csapat számára. Markwart apát ennyi embert szánt az útra.

A második napi vecsernye után Francis testvér jelentette az apátnak és a mestereknek, hogy a listák elkészültek, és az útvonalat újra ellenőrizték. Már csak a készletek összeszedése - Francis testvér bizonyossága szerint néhány órai munka -, és az utazók személyének eldöntése volt hátra.

- Személyesen fogom vezetni őket - közölte az apát, mire Francisnak és a mestereknek tátva maradt a szája, Jojonah-t kivéve, aki kezdettől fogva sejtette a dolgot. Jojonah mester tudta, hogy Markwart megszállott, és döntéseit ez befolyásolja.

- De apát úr! - ellenkezett az egyik mester. - Ez példátlan! Ön a kolostor és az egész Abellita Egyház feje! Nem sodorhatja magát veszélybe egy ilyen úttal...

- Ha magát a királyt küldenénk, még azzal is kevesebbet kockáztatnánk! - jelentette kis

egy másik mester.

Markwart felemelte a kezét, és elhallgattatta őket. - Végiggondoltam a dolgot - közölte. - Ott kell lennem. Isten legnagyobb erejének a gonosz legnagyobb erejével szemben.

- De legalább ne a saját testedben - szólt Jojonah mester, aki szintén elmélkedett egy keveset. - Javasolhatnám Francis testvért, mint megfelelő befogadót?

Markwart keményen Jojonah-ra meredt. Szemlátomást készületlenül érte ez a tökéletesen logikus indítvány. A két test között létrehozott telepatikus kapcsolattal, a lélekkö révén, a térbeli távolság mit sem jelentett volna. Markwart apát - legalábbis lélekben - személyesen utazhatna vagy felügyelhetne anélkül, hogy el kellene hagynia az apátság kényelmét.

- Nagy megtiszteltetés lenne számodra ez a szerep, nemde, Francis testvér? - folytatta Jojonah mester.

Francis testvér pillantása szinte keresztüldöfte az agg mestert. Nyilvánvaló volt, hogy cseppet sincs ínyére a javaslat, s ezt Jojonah is jól tudta. A testátvétel szörnyű dolog, amit ép ésszel senki sem kíván magának. És ami még rosszabb, Francis pontosan tudta, hogy Markwart porhüvelyeként nagyban csökken személyének jelentősége az úton, már ha egyáltalán kiválasztják. Hogyan is tehetne szert vezető pozícióra, ha valójában jelen sincs, ha a lelke a semmiben lebeg, miközben Markwart apát az ő testét használja?

Francis testvér az apátra pillantott, aztán a többi hét jelenlévő mesterre, akik várakozóan méregették. Hogyan is utasíthatna vissza egy ilyen javaslatot? Dühös pillantása Jojonah-ra esett, rezzenetlenül meredt az idős mesterre, miközben összeszorított fogai között görcsösen szűrte a szavakat: - Természetesen ez a legnagyobb megtiszteltetés, amit egy szerzetes várhat, vagy remélhet.

- Akkor jó - jegyezte meg diadalmasan Jojonah, és tapsolt egyet. Két legyet ütött egy csapásra: elintézte, hogy ne Markwart vezesse a karavánt, és helyre tette a túlságosan törtető Francis testvért is. Nem mintha Jojonah védelmezni akarta volna Markwartot a veszedelmektől. Távolról sem. Egyszerűen félt attól, hogy mit tesz Markwart, ha a küldetés sikerrel jár. A hírek alapján feltételezték, hogy Avelyn Desbris valahol ott van északon, a pusztítás helyszínén. Jojonah tartott tőle, hogy Markwart - bármit talál is ott - az út történetét úgy fogja alakítani, hogy az jobban megfeleljen Avelyn iránti gyűlöletének. Ha Markwart vezeti a karavánt, ami eléri a Barbakánt, akkor Markwart fogja eldönteni, hogy mi történjék ott.

- Csak attól tartok, hogy kárbavész a munkám - szólalt meg váratlanul Francis testvér, még mielőtt az apát szólásra emelkedhetett volna.

Minden szem a fiatal szerzetes felé fordult.

- Én terveztem meg az utat - folytatta Francis testvér, ügyesen rögtönözve, ahogy azt Jojonah és néhányan mások is észrevették. - Én ismerem az utat, amit meg kell tennünk, és a készletek megfelelő beosztását. Ezenkívül jól bánok a kövekkel is, ami nagyon fontos, ha tartani akarjuk a háromhetes menetrendet, amit az útikalauz előír.

- Tizenkét nap - jelentette ki hirtelen Markwart apát, mire minden tekintet reá szegeződött, Francis testvérnek pedig elakadt a lélegzete. - Tizenkét napot szánok az útra - ismételte meg az apát előző szavait.

- De... - kezdte Francis testvér, ám az apát hangja nem sok teret hagyott a vitának, a tekintete pedig semmit. A fiatal szerzetes bölcsen csendben maradt.

- Ezenkívül Jojonah mesternek igaza van, és az ő javaslatát fogadom el, mint bölcs útmutatást - folytatta Markwart. - Tehát nem megyek el, csak rendszeresen szemmel tartom az expedíciót, Francis testvér készséges szemei által.

Jojonah-nak nagy meglepődésére szolgált ez a bejelentés: félt, hogy a makacs Markwart ellenáll majd. Mégsem volt meglepve, hogy az apát Francist azonnal elfogadta. A törekvő testvér egyike volt azon keveseknek a kolostorban, akikben az öreg apát - akin

Avelyn távozása óta egyre jobban elhatalmasodott az üldözési mánia - megbízott.

- Mivel nem személyesen vezetem az expedíciót, legalábbis testi értelemben nem - folytatta Markwart -, egy mesternek is mennie kell - tekintete körbevándorolt a termen, és egy pillanatra megállapodott a mohó De'Unnerón, mielőtt Jojonah-ra szegeződött volna.

A testes öreg mester hitetlenkedve viszonzta a pillantást. Nem lehet igaz, hogy Markwart engem választott, fohászkodott magában. Jojonah a kolostor legidősebb mesterei közé tartozott, és talán a legkevésbé volt alkalmas egy hosszú, fáradságos utazásra.

Markwart azonban nem hátrált meg. - Jojonah mester, St.-Mere-Abelle rangidős mestere a kézenfekvő választás - jelentette ki. - Egy novícius lesz az első helyettese, Francis testvér a második, és a többi huszonkettő a kocsikkal és a lovakkal foglalkozik.

Jojonah hosszan és keményen meredt Markwartra, miközben az apát és a többi mester azt kezdték el megbeszélni, hogy a fiatalabb és erősebb testvérek közül kik lennének alkalmasak. Jojonah nem folyt bele a kiválasztás folyamatába, csak ült és gondolkodott. Gyűlölte az apátot. Tudta, hogy Markwart nem logikus okokból választotta őt, hanem így akarja büntetni, amiért barátja és tanítója volt Avelynnek. Amiért annyit vitatkozott az apát döntéseivel, az apátság szerepétől kezdve egészen mély filozófiai kérdésekig, a kövek igazi értékét, és hitük valódi értelmét illetően. Markwart nem egyszer hangot adott efölötti elégedetlenségének, és még apát-bizottság összehívásával is fenyegetőzött, hogy megtárgyalják „Jojonah egyre inkább eretnek gondolkodásmódját”, az ő szavaival élve.

Jojonah egy idő után már szinte örült volna egy ilyen bizottsági ülésnek, mert meg volt győződve arról, hogy az Abellita Egyház más apátjai közül többen is úgy látnák a dolgokat, ahogyan ő. Látta a porhintést a fenyegetésben, és tudta, hogy Markwart nyilvánvalóan ugyanettől tart. Az elmúlt évek során Markwart szándékosan leépítette St.-Mere-Abelle kapcsolatait a többi apátsággal, és esze ágában sem volt filozófiai versengésbe bocsátkozni az Egyház többi tagjával.

Ennek ellenére Jojonah tartott tőle, hogy Markwart valamiképp mégis visszavág, és úgy tűnt, hogy most érkezett el ez a pillanat. Húszezer mérföld tizenkét nap alatt, miközben nyilván még powrikat, goblinokat, és óriásokat is kerülgetni kell. Aztán a csapat heteket, hónapokat tölthet el azzal, hogy megpróbálja kihüvelyezni a Barbakán kietlen pusztáján maradt rejtélyeket. Közben különféle ellenségek - talán maga a démon is - fenyegeti. Elvégre nem tudhatják biztosan, hogy a daktilusz csakugyan elpusztult, csak találgathatnak.

Francis testvér nagyon szeretett volna részt venni a küldetésben - még akkor is, ha nem a saját lelke lakik a testében -, de Jojonah, aki több mint hat évtizedet élt meg, s nem vágyott már hatalomra, dicsőségre, és kalandra, büntetésnek - nagy eséllyel halálosnak - fogta fel a megbízatást.

Vitának azonban nem volt helye. Hamar kiválasztották a huszonkét kísérőt, figyelembe véve testi és szellemi erejüket egyaránt. A legtöbb ötöd- vagy hatodéves diák volt, élete virágjában, de két novíciust - egy tizedik és egy tizenkettedik évest - is kijelöltek.

- Kit választasz helyettesednek? - kérdezte az apát Jojonah-t.

A mester nem siette el a választ. A kézenfekvő választás - persze teljességgel önző szempontok alapján - Braumin Herde testvér lett volna, a közeli barát, és sokszor bizalmas. Jojonah-nak azonban távolabb kellett látnia. Ha a karavánt katasztrófa éri - ami igencsak valószínű -, s ha ő is és Braumin is meghalnak, akkor Markwart gyakorlatilag ellenfél nélkül marad. A többi mesterek - talán az egy Engress kivételével túlságosan belekeveredtek a hatalom és a vagyon csapdájába ahhoz, hogy akár csak ellent is mondjanak az apátnak. A novíciusok és a diákok pedig túl törekvőek, akárcsak Francis testvér.

Kivéve egyet, gondolta Jojonah.

- Mindenképpen novíciusnak kell lennie? - kérdezte.
- Még egy mestert nem nélkülözhetek - vágta rá gyorsan Markwart. Meglepett és dühös hanghordozása elárulta Jojonah-nak, hogy Braumin kijelölését várja és reméli.

- Én Francis testvér társaira gondoltam - magyarázta Jojonah.

- A kilenced-évesekre? - kérdezte Markwart szkeptikusan.

- De hát már beválasztottunk két novíciust a huszonkettőbe - mutatott rá Engress mester. - Nem fog tetszeni nekik, hogy egy kilenced-éves diák legyen rangban fölöttük.

- De elfogadják majd, hisz egy kilenced-éves diák lesz az Apátúr edénye is - vetette közbe egy másik mester gyorsan és alázatosan, meghajtva fejét Markwart előtt.

Jojonah mester alig tudott ellenállni a készítésnek, hogy odarohanjon, és behúzzon egyet a megszólalónak.

- Adni kell mellékük is egy kilenced-évest, kiegészítőnek - jegyezte meg Engress mester. Nem vitatkozott, hisz ez nem volt rá jellemző, inkább a szükséges ellenvéleményt képviselte.

Markwart a mesterre pillantott, aki kiállt Francis jelölése mellett, és biccentett, szemlátomást öntudatlanul.

- Kire gondolsz? - kérdezte Markwart apát.

Jojonah mester a vállát vonogatta. Kényes pillanat volt ez az út szempontjából, ezt jól tudta, mert Markwart már eldöntötte, hogy nem lesz kilenced-éves a mester helyettese. Az apát most már csak játszott, próbálta kideríteni, hogy van-e még bajkeverő a kolostorban, aki Jojonah kisdéd összeesküvéséhez tartozik.

- Reméltem, hogy Braumin Herde testvér velem jöhet - jegyezte meg Jojonah mintegy mellékesen. - Elvégre a barátom, és valamelyest a pártfogoltam is.

Az apát arcára zavar ült ki, korábbi önelégült mosolya eltűnt.

- Akkor minek a... - kezdte egy mester.

- Herde testvér nem évfolyamtársam - szólt közbe Francis testvér. - Ő novícius.

Jojonah zavartságot színlelt. - Valóban?

Több mester is beszélni kezdett egyszerre, hangot adva azon aggodalmának, hogy mester-társuknak nemcsak a hasa lágyult meg...

- Herdét akartad? - kérdezte hangosan Markwart, elnyomva a zsongást.

Jojonah vigyorgott, és szelíden bólintott. - Szóval ő tizedéves - mondta, meglepetést tetten. - Gyorsan múlnak az évek, és egyre inkább összefolynak előttem.

Az asztal körül felhangzó kuncogások, bólogatások elárulták Jojonah-nak, hogy sikerült kivágnia magát. Mégsem töltötte el örömmel az a tény, hogy Braumin Herde és ő olyan messzire kerülnek St.-Mere-Abelle-től, és olyan közel a halálos veszélyhez.

Braumin Herde jóvágású férfi volt, göndör fekete hajjal, erőteljes vonásokkal, és sötét, átható tekintettel. Arcát mindig borosta árnyékolta, bármennyit is borotválkozott. Nem volt magas, de vállas, és délcegen tartotta magát, ami egyfajta szilárdságot kölcsönzött megjelenésének. Harmincas éveinek elején járt, élete csaknem egyharmadát St.-Mere-Abelle-ben töltötte el, s mivel Isten volt rajongásának első és egyetlen tárgya, sok környékbeli asszony nehezményezte elkötelezettségét.

Körülnézett az apátság felső szintjének folyosóján, aztán behátrált a szobába, halkán becsukva maga mögött az ajtót. - El kell mennem erre az útra - mondta telt, zengő hangján, és szembefordult Jojonah-val. - Hosszú évek munkájával kiérdemeltem a helyem a karavánban.

- Mellettem, vagy Markwart mellett? - kérdezte a mester.

- Megkaptad a lehetőséget, hogy válassz magad mellé valakit, miután mindenki mást már kiválasztottak - vágta rá Braumin Herde. - És te engem választottál, pedig tudom, hogy nem így akartad.

Jojonah fürkészve meredt rá.

- Hallottam a történetet. Nem felejtetted el, hogy novícius vagyok, hisz te magad adtad át nekem a megtiszteltetés tekercsét - érvelt Braumin. - Viscenti testvért akartad választani.

Jojonah előre-hátra hintázott a sarkán, és meg volt lepve, hogy máris ilyen részletes hírek terjedtek el a gyűlésről. Szemügyre vette Braumin testvért, akinek eddig nem látott fájdalmat, dühöt tükrözött az arca. Braumin Herde erőteljes és keménykötésű ember, csupa szőr és izom, erős állkapoccsal. Széles mellkasa keskeny derékban folytatódott, és semmi puhaság nem volt benne. Olyan, mintha kőből metszették volna ki, és kevesen akadtak St.-Mere-Abelle-ben, akik versenyre kelhettek volna vele. Jojonah mester azonban jól ismerte a belső tulajdonságait, együttérző szívét, és tudta, hogy ez az ember nem harcos. Braumin testvér minden testi ereje ellenére sem volt kiváló a harcművészetekben, ami nagy csalódást okozott De'Unnero mesternek, aki fantáziát látott a diákban. De'Unnero legnagyobb bánatára Braumin testvér szelíd lélek volt, így Jojonah-nak most sem kellett aggódnia, hogy tettelegességre kerül sor.

- Te lettél volna az első jelöltem - felelte őszintén a mester. - De figyelembe kellett vennem a következményeket; ha téged választalak. A Barbakánhoz vezető út tele van veszéllyel, és nem lehet tudni, mit találunk majd a helyszínen, ha egyáltalán megérkezünk.

Braumin mélyet sóhajtott, és vállai megroskadtak. - Én nem félek - felelte.

- Én viszont igen - szólt Jojonah. - Annak, amit mi ketten hiszünk, nem szabad elpusztulnia egy poros, vadonvidéki úton.

Braumin Herde csalódottsága nem lehetett tartós a logikus érvekkel és Jojonah nyilvánvaló aggodalmával szemben.

- Gondoskodnunk kell róla, hogy Viscenti testvér és a többiek ezt megértsék - helyeselt.

Jojonah bólintott, és egy darabig csendben álltak, az előttük álló veszedelmes úton töprengve. Ha az apát tudomás szerez arról, amit a szívükben rejtegetnek, ha rájön, hogy ők ketten mindenki másnál nagyobb tévedésnek tartják vezetői tevékenységét, sőt, még az Egyház irányvonalát is megkérdőjelezi, eretneknek bélyegzi és nyilvánosan halálra kínoztatja őket. Ez nem lett volna példa nélküli eset az Abellita Egyház sokszor brutális történetében.

- És mi lesz, ha Avelyn testvér az? - kérdezte végül Braumin. - Mi lesz, ha élve megtaláljuk ott?

Jojonah tehetetlenül kuncogott egyet. - Akkor nyilván az lesz a parancs, hogy láncra verve hozzuk vissza - felelte Jojonah. - Neked sosem volt részed abban, hogy Avelyn testvért dolgozni lásd a kövekkel. Ha kiderül, hogy csakugyan ő okozta a robbanást északon, ha ő pusztította el a daktiluszt és még él, akkor csúfosan megjárjuk, ha szembeszállunk vele.

- Huszonöt szerzetes erejével? - kérdezte Braumin Herde szkeptikusan.

- Ne becsüld alá Avelyn testvért! - érkezett a kurta válasz -, de persze erre úgysem fog sor kerülni - sietett hozzátenni Jojonah. - Imádkozom, hogy megtaláljuk Avelyn testvért. Ó, mennyire szeretném újra látni őt!

- Az mindenképp konfliktushoz vezetne - vélte Braumin Herde. - Ha Avelyn testvér él, akkor állást kell foglalnunk, vagy mellette, vagy az apát mellett.

Jojonah lehunyta a szemét. Tudta, hogy fiatal barátja igazat beszél. Ő, Herde, és kisebb mértékig néhány más szerzetes, cseppet sem voltak elégedettek Markwart irányításával. Ám ha Avelyn mellé állnak - akit az apát nyíltan eretneknek nyilvánított, és akire hivatalos megbélyegzés várt az Apátok Bizottságának elkövetkező gyűlésén -, az egész Egyházzal találják magukat szemben. Jojonah hitt álláspontjának helyességében. Nem kételkedett benne, hogy sok más szerzetes is - St. Preciousben csakúgy, mint St.-Mere-Abelle-ben - csatlakozna ügyükhöz. De vajon helyes-e megosztani az Egyházat? Szükség van-e most

egy háborúra?

Ha viszont csakugyan életben találják Avelynt, Jojonah hogyan is fordulhatna jó lelkiismerettel ellene, vagy hogyan fordíthatna hátat neki, mikor támadások érik? Jojonah tudta, hogy Avelyn nem eretnek. Éppen ellenkezőleg. Avelynnek annyi volt a bűne az apáttal és az Egyházzal szemben, hogy tükröt tartott eléjük, és tetteiket a hit becsületes elveihez mérte. A testvéreknek pedig - különösen Markavartnak - cseppet sem tetszett az, amit láttak.

- Hiszem, hogy Avelyn testvér ténykedett ott a Barbakánon - mondta magabiztosan Jojonah testvér. - Csak ő szállhatott szembe a démon daktilusszal. De az, hogy melyikük élte túl a dolgot, még eldöntésre vár.

- Bizonyíték van rá, hogy a daktilusz nincs többé - felelte Braumin Herde. - A szörnysereg elveszítette határozottságát és összetartását. A powrik és a goblinok a jelentések szerint már nem szoros szövetségesek, s mi magunk is láthattuk szervezetlenségüket saját falaink alatt.

- Talán a démon daktilusz súlyosan megsérült, és akkor majd mi befejezzük a megkezdett munkát - szólt Jojonah.

- De az is lehet, hogy a démon elpusztult, és megtaláljuk Avelynt - mondta komoran Braumin Herde.

- Ha a daktilusz elpusztult, azaz a barbakáni ügy megoldódott, valószínű, hogy Avelyn testvér már rég elhagyta azt az átkozott helyet.

- Reménykedjünk - felelte Braumin Herde. - Még nem állunk készen arra, hogy szembeszálljunk az apáttal.

Az utolsó megjegyzés készületlenül érte és elgondolkodtatta Jojonah-t. Eddig soha nem esett szó köztük olyasmiről, hogy szembefordulhatnának Markavarttal. Beszélgetésükben rejtetten benne volt, hogy ragaszkodnak véleményükhöz, személyes példamutatással és felszólalásokkal ezt terjeszteni is szándékoznak. Sosem beszéltek azonban arról, még csak utalás-szinten sem, hogy „szembeszálljanak” Markwarttal és az Egyházzal.

Braumin Herde megértette a szavak nélküli üzenetet, és kissé visszahúzódott, zavarba esve saját nyíltságától.

Jojonah kuncogva tért napirendre a botlás fölé. Emlékezett még saját fiatalságára, amikor tüzes volt, mint az ifjú Herde, és azt hitte, hogy egymaga megválthatja a világot. A korral járó tapasztalatok azonban észre térítették. Jojonah már nem akarta az egész világot vagy az egész Egyházat megváltoztatni, csak mindkettőnek az őrá eső, kicsiny részét. Hagyta, hogy Markwart járja a maga útját, az Egyház pedig azt, amit mások meghatároztak. Közben hű akart maradni önmagához, és személy szerint a kegyesség, méltóság és szegénység útját követni, ahogy annak idején, sok évvel ezelőtt megfogadta. Persze, szerette volna terjeszteni az igaz szót az olyan fiatalabb szerzetesek között is, mint Braumin Herde és Viscenti Marlboro, akik hajlottak is a szavára. Az Abellita Egyházat viszont nem állt szándékában szétrobbantani.

Ez volt a legnagyobb félelme.

Ezért aztán Jojonah mester, a galamblelkű Avelyn igaz barátja hön remélte, hogy Avelyn halott.

- Reggel indulunk - mondta Jojonah. - Menj el Viscenti testvérhez, és erősítsd meg mindazt, amit megbeszéltünk! Kérd, hogy tanuljon szorgalmasan, és ragaszkodjon az igazsághoz! Kérd, hogy mindig legyen jótékony a hívőkhöz és hitetlenekhez egyaránt, s lássa el a test és lélek sebeit mind barátainál, mind ellenségeinél! Kérd, hogy emelje fel szavát az igazságtalanság és fényűzés ellen, de hangját tompítsa a szánalom! A jó végül győzedelmeskedni fog, szavai igazsága, és nem kardja éle révén, még ha ez a győzelem évszázadokig várat is magára.

Braumin Herde kissé elgondolkodott ezen, aztán tiszteletteljesen meghajolt, és indulni készült.

- Te is készülj fel jól az útra! - szólt Jojonah, mielőtt Braumin kinyithatta volna az ajtót. - Francis testvér szájából az apát beszél, és a csapat többi tagjának hűsége nem kétséges. Fékezd hát magad, testvér, különben nagyon hamar bajba kerülünk.

Braumin Herde ismét meghajolt, és felegyenesedvén bólintott, megnyugtatta pártfogóját afelől, hogy megértette.

Jojonah mester ebben egy pillanatig sem kételkedett, hisz Herde, a tüzes és szelíd tanítvány mindig is fegyelmezett volt. A mester tudta, hogy Braumin Herde helyesen fog cselekedni, akárcsak ő maga, bár azt nem tudta, mi lesz majd a helyes, ha életben találják Avelynt.

- Tudod, mit gyanítok és mire számítok - mondta élesen Markwart apát.

- Én készséggel állok rendelkezésre - sütötte le szemét Francis testvér. - Az apátúr szabadon beléphet a testembe, amikor csak akar.

- Nem mintha meg tudnád akadályozni - hengegett az apát. Markwart tudta, hogy szavai üresek, hisz a testmegszállás nehéz dolog, s még inkább az, ha a befogadó személy képzett a mágia terén. - De nem ez a lényeg - folytatta. - Tudod, mi a célja ennek az útnak?

- Hogy lássuk, elpusztult-e a daktilusz - vágta rá habozás nélkül a fiatalabb szerzetes. - Vagy hogy létezett-e egyáltalán.

- Hát persze, hogy létezett - vakkantotta türelmetlenül Markwart. - De nem erről van szó. Igaz, hogy a daktilusz miatt még a Barbakánra, de még fontosabb, hogy kiderítsd Avelyn Desbris hollétét.

Francis testvér arcára zavarodottság ült ki. Tudta, hogy az Egyház keresi Avelynt, és tudta, hogy Avelynnek tulajdonítják a robbanást északon, de sosem gondolta volna, hogy az apát előbbre helyezi Avelyn felkutatását, mint a démon sorsának kiderítését.

- A démon daktilusz ezrek életét fenyegeti - enyhült meg kissé az apát. - A bestia felbukkanása által okozott szenvedés csakugyan sajnálatos és szörnyű. De a démon megjelent már korábban, és meg fog jelenni később is. A szenvedésnek ez a ciklusa az Ember sorsa. Az Avelyn testvér okozta veszedelem azonban alattomosabb, hosszabb távú és pusztítóbb. Tettei és kísértő, eretnek nézetei szeretett Abellita Rendünk legmélyebb alapjait fenyegetik!

Francis még mindig kétkedni látszott.

- A hírekből úgy tűnik, hogy Avelyn szép szavakkal és látszólag jótékony cselekedetekkel álcázza eretnokségét - Markwart a tehetetlen dühtől kissé emeltebb hangon folytatta: - Sutba dobja az ősi hagyományokat anélkül, hogy tisztában lenne értékükkel és alapvető szükségszerűségükkel, az Egyház fennmaradása szempontjából.

- Bocsánatát kérem, apátúr - szólt Francis testvér halkán -, de én azt hittem, hogy Avelyn éppen a hagyományokhoz nyúl vissza - egyesek szerint talán túlságosan is messzire. Én azt hittem, hogy épp az ellenkező irányba ment el, s annyira megszállottja lett az idejétmúlt szertartásoknak, hogy nem látta meg a korunkbeli Egyház valóságát.

Markwart legyintett és elfordult. Beharapta a száját, és próbált kiutat keresni a logikai csapdából. - Való igaz - helyeselt, aztán olyan hevesen fordult vissza, hogy Francisknak hátrálnia kellett. - Bizonyos dolgokban Avelyn látszólag olyan elkötelezett volt, hogy az már nem is emberi. Tudod, hogy nem izgatta magát, de még csak könnyet sem ejtett, amikor meghalt az édesanyja?

Francisknak elkerekedett a szeme.

- Így történt - folytatta Markwart. - Annyira megszállottja lett a fogadalmának, hogy még a tulajdon anyja halála sem volt fontos számára. De ne hidd, hogy tetteit a tiszta lelkiesség

vezérelte. Nem, pusztán a törekvés hajtotta, és ez ki is derült, amikor meggyilkolta Siherton mestert, és megszökött az ékkövekkel. Avelyn veszedelmes az egész Rendre nézve, és ő, nem pedig a daktilusz az első számú fenyegetés.

Francis testvér végiggondolta a dolgot, aztán bólintott. - Értem, apátúr.

- Valóban? - kérdezte Markwart olyan hangon, hogy Francis testvér kételkedni kezdett magában. - Tudod, mit kell tenned, ha találkozol Avelyn Desbrisszel?

- Huszonöten leszünk... - kezdte Francis.

- Ne számíts a támogatásukra! - figyelmeztette az apát.

Ez is gondolkodóba ejtette Francist. - De azért... - kezdte tétovázva - ...ahhoz elegenden leszünk, hogy elfogjuk Avelynt, és az ékkövekkel együtt visszahozzuk St.-Mere-Abelle-be.

- Nem. - A válasz határozott egyszerűsége megint mehökkentette Francist.

- De...

- Ha találkozol Avelyn Desbrisszel - magyarázta Markwart komoran -, vagy ha csak a nyomára akadsz is, visszahozod nekem amit ellopott, azzal a hírral, hogy Avelyn sajnos elhalálozott. A fejét is elhozhatod, ha van rá mód.

Francis testvér kihúzta magát. Nem volt pipogya alak, és magasabbra is kerülhetett volna az osztályrangsorban, ha nem keveredett volna - sokszor igencsak készségesen - mindenféle verekezésbe. Ilyen parancsra mégsem számított St.-Mere-Abelle apátjától. Francis azonban törekvő és vakbuzgó szerzetes volt, soha nem hagyta, hogy a lelkiismeret akadályozza a parancsok teljesítésében. - Nem fogok hibázni - jelentette ki. - Jojonah mester és én...

- Óvakodj Jojonah-tól! - vágott közbe az apát. - És Braumin Herdétől is. Ők lesznek a főnökök az úton, és minden ügyben, ami a démonra vonatkozik. Ha azonban Avelyn Desbrissről van szó, akkor Francis testvér szava Markwart apát szava, Markwart apát szava pedig maga a kétségbevonhatatlan törvény.

Francis testvér mélyen meghajolt, és látva az apát elbocsátó intését, elhagyta a szobát, telve várakozással, telve a lehetőségek ígretével.

Az éjszaka mélységes sötéttel borult St.-Mere-Abelle-re, amikor Braumin testvér átvágott az ősi épület felső szintjein. Bár küldetése létfontosságú volt - már üzent Viscenti testvérnek, hogy várja őt a szobájában -, kerülőutat tett az apátság tenger felőli folyosóján, mely az öbölre nézett. Mivel a külső falakon nem égtek fáklyák, Braumin élvezhette az éjszakai égbolt látványát, a Miriani óceán felett hunyorgó ezernyi csillag ragyogását. „Túl későn születtem”, gondolta, miközben kinézett a magas, szűk ablakokon, mert lemaradt a Pimaninicuitra menő expedícióból, ami a szent kövek gyűjtésére indult. Erre az útra csak minden hatodik generációban, 173 évenként kerülhet sor.

Braumin Herdének nem is kellett volna tudnia erről, hisz nem volt mester, de Jojonah elmesélte neki a legutóbbi expedíció történetét, amikor Avelyn, Thagraine, Pellimar és Quintall testvérek egy bérelt hajó, a Szélfutár fedélzetén eljutottak a szigetre. A Szélfutár elpusztítása a visszatérés után volt az, ami igazán szembeállította Avelynt a Renddel, magyarázta Jojonah Brauminnak. A fiatal szerzetes most megpróbálta maga elé képzelni a jelenetet, a kőhajítógépeket, katapultokat, a gyűrűkövek roppant energiáját, amint egyetlen hajóra összpontosítanak. Braumin látta már St.-Mere-Abelle erejét a powri támadáskor. Beleremegett, ha arra gondolt, hogy mindez egyetlen bárkára és annak mit sem sejtő legénységére zúdul.

Micsoda végzetes éjszaka lehetett, gondolta. Ha Avelyn nem szerez tudomást a pusztításról, vajon hű és elkötelezett szolgája marad Markwartnak? És ha igaz az, amit gyanítanak, hogy Avelynnek nem kis szerepe volt a nagy horderejű északi eseményekben, akkor vajon a sötétség még mindig markában tartaná a világot, ha Avelyn nem távozott volna el a kolostorból?

Braumin Herde beletúrt göndör hajába. Mindennek megvan a maga célja, mondogatta gyakran az édesanyja. Avelyn Desbris testvér esetében ez a mondás különösen igaznak tűnt.

Otthagya az ablakot, és csendesen, sietve folytatta útját a folyosón. A szerzetesek nagy része már mélyen aludt. A fiatalabbaktól elvárták, az idősebbeknek ajánlották ezt, bár a kilenced-tized-évesek kibújtak alóla, ha fontos feladatuk akadt. Például ősi szövegek körmölése, vagy - vigyorodott el magában Braumin - összeesküvés szövögetése az apát ellen. Braumin persze szeretett volna minél hamarabb ágyba kerülni. Hajnal előtt már talpon kell lennie, hogy aztán elinduljon a hosszú és veszedelmes útra.

Bólintott, amikor meglátta a keskeny fénycsíkot Viscenta Marlboro szobájának ajtaja alatt. Halkan kopogtatott, nem akarta felverni a szomszédos szobák lakóit, és felhívni magára a figyelmet.

Az ajtó feltárult és Braumin beosont.

A csontos, alacsony, ideges tekintetű Viscenta Marlboro gyorsan becsukta az ajtót barátja mögött.

Braumin észrevette, hogy máris dörzsöli a kezét. Viscenti testvér talán a legidegesebb ember volt, akit valaha ismert. Mindig a kezeit dörzsölgette, és mindig behúzta a nyakát, mintha attól félné, hogy valaki megüti.

- Mindketten elmentek és mindketten meghaltok - szólalt meg Viscenti hirtelen élesen, és sipító hangja inkább illett volna egy menyéthez vagy mókushoz, mint emberhez.

- Igen, elmegyünk - felelte Braumin. - De csak egy hónapra, legfeljebb kettőre.

- Ha az apáton múlik, soha nem jöttök vissza - szólt Viscenti. Összehúzta magát, megfordult, és a szája elé emelte a mutatóujját. Mintha az apát nevének pusztá említése azonnali megtorlással járna.

Braumin Herde nem is palástolta derűtlenségét. - Ha Markwart nyíltan fel akart volna lépni ellenünk, már rég megtette volna - vélekedett. - A hierarchia nem tart tőlünk.

- De Avelyntől tartottak - mutatott rá Viscenti.

- Gyűlölték, mert ellopta a köveket - helyesbített Braumin. - Siherton mester megöléséről már nem is szólva. Az apát azért nem állhatja Avelynt, mert a kövekkel együtt magával vitte Markwart jóhírét is. Ha Markwart úgy hagyja itt ezt az árnyékvilágot, hogy nem szerzi vissza a köveket, akkor papi működését az utókor kudarcént fogja értékelni. Ettől fél, és nem valami lázadástól.

Viscenti testvér persze már nem egyszer hallotta ezt. Most is megadóan emelte fel a kezét, és helyet foglalt íróasztalánál.

- Nem mintha alá akarnám becsülni azt a veszélyt, ami Jojonah mestert és engem fenyeget - folytatta Braumin Herde, és leült Vascenti ágya szélére. - Ezzel alábecsülném azt a felelősséget is, ami a válladra nehezedik.

Viscenti arcára kiült a rettegés.

- Vannak szövetségeseid - emlékeztette Braumin Herde.

Viscenti bőföggött. - Arra a maroknyi első- és másodévesre gondolsz?

- Akikből egyszer kilenced- és tizedévesek lesznek - felelte Braumin szilárdan. - Akik novíciusok lesznek, mire te, ha elég bölcs vagy, már eléred a mesteri rangot.

- Markwart apát alatt - vágott vissza keserűen Viscenti -, aki jól tudja, hogy barátságban vagyok veled és Jojonah mesterrel.

- A rangot nem az apát adományozza - felelte Braumin. - Nemcsak ő. A felemelkedésed - legalábbis mesteri szintig - eldöntött tény, amíg állhatatos maradsz a tanulmányaidban. Ha az apát szembeszáll ezzel, a többi apátság, és sok helyi mester helytelenítését vonja magára. Nem tagadhatja meg tőled a pozíciót.

- De ő dönt a megbízatásokról - ellenkezett Viscenti testvér. - Elküldhet St. Rontelmore-ba Entel forró homokján át, vagy ami még rosszabb, tábori lelkesznek a

Partfoki Őrséghez, a kietlen Pireth Dancardba.

Braumin Herdének a szeme se rebbent, csak vállat vont, mintha ezek az eshetőségek nem is számítanának. - Ott aztán ragaszkodhatsz a hitedhez - magyarázta. - Ott megőrizheted a szívedben a reményt az Abellita Rendért.

Viscenti megint a kezét tördelte, felállt és járkálni kezdett. Tudta, hogy be kell érnie barátja válaszaival, hisz a sorsukról nem maguk döntenek. Most mégis úgy érezte, mintha a világ egyszerre túl gyorsan kezdene pörögni, mintha az események magukkal ragadnák anélkül, hogy időt hagynának neki a gondolkodásra.

- Mi lesz velem, ha nem jöttem vissza? - kérdezte.

- Megőrzöd az igazságot a szívedben - felelte habozás nélkül Braumin. - Tovább beszélsz a fiataloknak, akik osztoznak meggyőződésünkben. Velük együtt küzdesz az elnyomó erők ellen, amelyekkel találkozni, miközben emelkednek felfelé a Rendben. Jojonah mester eddig is csak ennyit kért tőlünk, és Avelyn testvér sem kívánna mást.

Viscenti abbahagyta a járkálást, és Brauminra meredt. Hitt benne, hogy a másiknak igaza van, mert érezte, akárcsak a többiek, hogy Avelyn szelleme vele van.

- Kegyesség, méltóság, szegénység - recitálta Braumin Herde az abellita fogadalmat. Amikor Viscenti rábólintott, hozzátette azt a szót, amit Jojonah mester kapcsolt ehhez az eskühöz, titokban: - Jótékonyság.

Nem volt sem harsonaszó, sem nagy búcsúztatás, amikor a hat szekér kigördült St.-Mere-Abelle kapuján. Négy szekéren szerzetesek utaztak, egy rakománnyal volt tele, s csak két kocsis ült rajta. A második járművön is két szerzetes zötykölődött, valamint Jojonah mester, a térképekkel és útikalauzokkal.

A negyedik szekér három utasa - köztük Braumin testvér és egy másik novícius - a kövekkel foglalatostkodott, leginkább kvarccal, bár a másik novíciusnál hematit volt. A kvarcot, a távolbalátás követ arra használták, hogy felderítsék a karaván körüli területet. Ha bármi gyanúsat látnak, a hematittal kiküldik a novícius szellemét, hogy jobban körülnézzen. Ők voltak a karaván szemei, akik távortartják a többieket a bajtól, s ha kudarcot vallanak, még Medvehonc civilizált vidékén csatába keverednek.

Egész délelőtt így haladtak az Amvoy felé vezető északnyugati úton. Egy ekkora karaván általában inkább délnyugat felé tartott volna, Ursal és a nagy folyón átívelő hidak felé, hisz nem voltak akkora kompok, amelyek egy menetben át tudták volna vinni őket Palmarisba. A szerzeteseknek azonban megvoltak a maguk módszerei: a lehető legegyszerűbb úton szándékoztak eljutni a Barbakánhoz, ami a mágikus kövek révén lehetséges is volt.

A lovak - kettő-kettő mindegyik kocsihoz - hamarosan elfáradtak, némelyik úgy zihált, mint aki halálán van. Mindegyiknek türkizes kantárja volt, melynek segítségével a kocsis gondolati úton kapcsolatban állt velük, és teljesítőképességük végső határáig hajszolta őket. Először délben tartottak pihenőt egy mezőn, az út mellett. A szerzetesek fele azonnal dolgozni kezdett: a szekereket javították, szereltek, míg mások ebédkészítésbe fogtak. A három látóköves szerzetes pedig felkészült a kapcsolatteremtésre. Az Egyház megszervezte az efféle vállalkozásokat, mert Medvehonc minden útja mellett akadt szövetséges: egy-egy misszió vagy kisebb hitközség. Előző nap a kolostor mesterei, a Francis testvér által felkutatott térképek és útinaplók segítségével hematit révén kapcsolatba léptek az útba eső csoportokkal, és közölték velük feladataikat.

Egy órán belül tucatnyi pihent ló érkezett a mezőre. Jojonah mester felismerte a menetet vezető szerzetest, aki tizenkét év után hagyta ott St.-Mere-Abelle-t. Jojonah a szekér ponyvájának rejtékéből figyelte, és nem ment ki üdvözölni őt. Az ismeretség kérdéseket szült volna, melyeket nem lenne helyes feltenni és megválaszolni.

A kiugrott barát javára legyen mondva, hogy csak néhány percre maradt, amíg ő és

segítői végrehajtották a lócserét.

A csoportok hamarosan összeszedelődzködtek, s a karaván folytatta útját. Délután lekanyarodtak az útról, s hamarosan eléjük tárult a Masur Delaval folyó látványa. Több mint hetven mérföldet hagytak maguk mögött. Dél felé terült el Amvoy, s túl a húsz mérföld széles vízfelületen, ott volt Palmaris, egész Medvehonc második legnagyobb városa.

- Egyetek és gyűjtsetek erőt! - mondta társainak Jojonah. A szerzetesek értették: nyilván most következik útjuk legnehezebb és legfáradtságosabb szakasza, legalábbis amíg el nem hagyják Erdővidéket.

Eltelt egy óra, és bár Francis testvér részletes útikalauza nem engedélyezett ilyen hosszú pihenődőt, Jojonah nem sürgette az indulást.

Francis testvér oda is ment hozzá. - Itt az idő - jelentette ki erélyesen.

- Legyen még egy óra - felelte Jojonah mester.

Francis testvér a fejét csóválta és elkezdett kigöngyölni egy tekercset, de Jojonah megállította.

- Tudom, mi van benne - szólt a mester.

- Akkor azt is tudod, hogy..

- Tudom, hogy ha félúton vagyunk a víz fölött, és ha valamelyikünknek elfogy az ereje, akkor elveszítünk legalább egy szekeret, vagy akár az egészt - szakította félbe Jojonah.

- A borostyánt nem olyan fárasztó használni - vitatkozott Francis testvér.

- Nem is, ha valaki csak jár a vízen - helyeselt Jojonah. - De ha ekkora terhet visz...

- Huszonöten vagyunk.

- És jó lenne, ha ugyanennyien is maradnánk, mire átérünk a vízen - vágta el a vitát Jojonah.

Francis testvér alig hallhatóan felmordult, és elindult.

- Sokáig fogunk utazni éjszaka - folytatta Jojonah. - Gyémántokkal fogunk világítani, és így hozzuk be a most elvesztett időt!

- És így vonjuk magunkra a figyelmet - jegyezte meg Francis keserűen.

- Meglehet - felelte Jojonah. - De becslésem szerint így kisebb a kockázat, mintha fáradt testvérekkel kelnénk át a Masur Delavalon.

Francis testvér összehúzta a szemét, és összeharapta a száját, aztán nagy dérrrel-dúrral távozott, kis híján legázolva Braumin Herde testvért.

- Nem tartjuk az időbeosztását - magyarázta Jojonah szárazon, érkező barátjának.

- És ő persze jelenteni fogja ezt az apátnak - vélte Braumin.

- Olyan, mintha Markwart apát itt lenne velünk - sóhajtott Jojonah. - Kész öröm.

Braumin Herde kuncogni kezdett, mire a mester is elnevette magát.

A szekér mellett álló Francis testvér minden szavukat hallotta.

Egy óra múlva, miután megfelelő helyet találtak a folyó partján, s a nap már alacsonyan járt a nyugati égen, ismét útnak indultak. Most Jojonah mester, a legtapasztaltabb és legerősebb kő-szakértő vezetett, oldalán két elsőéves novíciussal, és elől egyetlen kocsissal. A huszonötből tizennyolc szerzetest - a kocsihajtók és a kvarcot felügyelők kivételével - egyenlő arányban osztottak el a hat szekér mellé, s a hármas csoportok összekulcsolták kezüket egy mágikus borostyánkő-darabon. Egyesítették erőiket, beadták energiájukat a kőbe, hogy előhívják annak varázserejét. A borostyánkővet használták arra, hogy a vízen járjanak. A szekerek, elindulva a partról a vízbe, nem süllyedtek el, s a lovak patái csak alig hatoltak bele a folyékony felszínbe.

A tizennyolc szerzetes mély meditatív transzba esett, a kocsihajtók pedig keményen dolgoztak, hogy ellensúlyozzák a sodrás erejét. Az útnak ez a része mégis meglehetősen könnyűnek bizonyult. Sima volt a menet, s egyáltalán nem túl megerőltető a kocsik, a lovak és a szerzetesek számára.

Alig két órával később Jojonah kocsisa, aki gyémánttal világította meg az utat, sima és könnyű emelkedőt talált a nyugati parton. A szárazföldre gördült szekerekkel, aztán visszatért, hogy értesítse a mestert. Jojonah magához tért transzából, kinyújtózott és nézte, ahogy a többi öt szekér is partot ér. Dél felé, alig néhány mérföldnyire már látszottak Palmaris fényei. Észak és nyugat felé csak a fekete éjszaka sötétlett.

- Húzzuk összebb a sorainkat éjszakára! - mondta Jojonah. - Legfeljebb egy lóhossznyi távolság legyen két szekér között! Mójával használjátok a türkizt, és egyetek, pihenjete a szekéren! Sokáig fogunk menni ma éjszaka, amíg a lovak bírják, de kényelmes tempóban. Húsz mérföldet szeretnék megtenni, mielőtt letáborozunk.

Ezután Francis testvér kivételével elbocsátotta az embereket. - Mikor váltunk lovakat legközelebb? - kérdezte a fiatal szerzetestől.

- Csak késő délután - felelte Francis. - Egy tucatot kéne szerezni, mert hat már alig húzza.

- Legyen úgy, ahogy lennie kell - szólt Jojonah mester, és visszaindult a szekéréhez. Sajnálta, hogy így meg kell hajtania a szegény párakat.

6. fejezet

Alábecsülve

Különösnek találta, hogy powri őrszemeket lát Caer Tinella külső részén, ilyen késő éjszaka. A törpék és goblinok napnyugta után általában visszahúzódtak a belvárosba. Mivel a goblinok különösen éjszaka szerették elkövetni gáztetteiket, ezt a tevékeny időszakot általában szerencsejátékkal, ivással és kötözködéssel töltötték el, ami rendszerint verekezésbe torkolt.

De ez még azelőtt volt, hogy Kelso asszony állítólag fává változott, amit a szörnyetegek istenségüknek, a démon daktilusznak tulajdonítottak. Most szemlátomást éberebbek voltak, hátha a démon esetleg személyesen is felbukkan, hogy ellenőrizze őket.

Roger elmosolyodott: örült, hogy ez a kis csel ekkora felfordulást okozott. Ami az öröket illeti, nem aggódott túlságosan. Azért jött errefelé, hogy benézzen Caer Tinellába, és eltökölte, hogy be is néz, bármit is tesznek a powrik. Persze tudta, hogy az örök némileg lassítani fogják, de nem úgy, ahogy ők akarják.

A két powri nyugodtan álldogált, az egyik zsebre dugott kézzel, a másik pipázva. Roger még a homályban is észrevette, hogy a sapkájuk vörös árnyalatú, tehát tapasztalt veteránok. A powrikat véressapkásoknak is nevezték amiatt, hogy bőrből készült fejfedőjüket szerették megmártani áldozatuk vérében. A sapkákat aztán különleges olajjal kezelték, hogy megőrizze véres színét, melyet minden új ellenfél vére egyre élénkebbé tett. Egy powri harci rangját tehát sok esetben meg lehetett állapítani a sapkája színéről.

Rogert taszította a látvány és az, amit a szín sugallt, de nem változtatta meg tervét. Sőt, a véres mézsárlások tudata csak még elszántabbá tette. Úgy gondolta, hogy ezzel a kis akcióval megbosszulja a meggyilkoltakat. Kis tűz pislákol a két powri között, és három fáklyát is kitűztek félkör alakban, csak a közeli városba vezető utat hagyva szabadon. Roger beosont a félkör mögé, zajtalanul, mint a hold útját keresztező felhő. Ahogy elhaladt a kör mellett, szabaddá vált számára az út a városba. Mégis megfordult, megkerülte a párost és elrejtőzött a közeli sövény mögé. Ott várt egy darabig, hogy megbizonyosodjék a powrik gyanútlanágáról, és a környék néptelenségéről, aztán hason kúszva kiaraszolt a sövény mögül.

- Nekem is jól jönne egy-két szippantás - jegyezte meg az egyik törpe, és ő is előhúzott

egy pipát a zsebéből.

Amikor a powri keze kiemelkedett, Rogeré becsusszant a zsebbe.

- Adj dohányt! - nyomta társa kezébe a pipát a törpe. A másik powri átvette, és egy dobozt szedett elő, míg társa újra a zsebébe nyúlt - épp amikor Roger távozott, a Viharvert Szigetek néhány érdekes, nyolcszögletű aranypénzével együtt.

Roger szélesen elvigyorodott, amikor a törpe visszavette a pipáját - a másik kezével, utat nyitva a másik zsebéhez.

- Biztos? - kérdezte Belster O'Comely, már vagy tizedszer.

- Magam láttam őket - felelte Jansen Bridges. - Alig egy órája.

- Nagyok?

- Meg tudnának enni egy embert úgy, hogy még az asszonynak is maradna hely a bendőben - felelte Jansen.

Belster felállt a fatönkről, és a menekültek táborául szolgáló apró tisztás déli végéhez sétált.

- Hányan mentek be a városba? - kérdezte Jansen.

- Csak Zárverő Roger - felelte Belster.

- Bemegy az minden este - mondta Jansen, némi gúnnnyal. Jansen északról jött, Belster csapatával, és nem tudta igazán megkedvelni Rogert.

- Mindnyájunk vacsorájához hozzájárul! - vágott vissza Belster, és szembenézett Jansennel.

Ekkor meglátta, hogy Jansent inkább a tehetetlenség vezeti, mint a Roger iránti düh, így hát nem foglalkozott tovább a dologgal.

- Ha valaki ki tudja kerülni őket, akkor az ő - folytatta Belster, legalább annyira magának, mint Jansennek.

- Reméljük - felelte Jansen -, de nem várhatjuk meg, amíg kiderül. Szerintem távolodjunk el újabb öt mérfölddel a törpéktől, legalább addig, amíg meg nem tudjuk, mennyire veszélyes ez az új erősítés.

Belster gondolkodott, aztán bólintott. - Menj és szólj Tomas Gingerwartnak - mondta. - Ha egyetért vele, hogy még ma éjszaka induljunk, mi készen állunk.

Jansen Bridges bólintott és elindult, magára hagyva Belstert gondolataival.

Belster rádöbbsent, hogy kezdi fárasztani ez az égész. Fárasztja a bujkálás és fárasztják a powrik. Palmarisban jól menő kocsmáros volt, és ott élt öt éves kora óta. Ekkor költöztek oda szüleivel a délvidékről, Ursal mellől. Több mint harminc esztendő telt el a Masur Delaval-menti virágzó városban, kezdetben apja, az építőmester mellett, később saját üzletében. Aztán az anyja meghalt, majd rá alig egy évre az apja is, és Belster ekkor döbbsent rá, hogy az apja milyen súlyos adósságokat hagyott hátra. Ez az örökség súlyosan nehezedett rá, mint egyetlen fiúra.

Beister elvesztette a kocsmáját, de még így is annyi adóssága maradt, hogy vagy egy évtizednyi jobbágyságot kellett volna vállalnia a hitelezőknél, vagy megrohadhatott volna a palmarisi adósok börtönében.

Ehelyett egy harmadik megoldást választott: összepakolta maradék kis holmiját és elmenekült a vad északra, az Erdővidékre, egy Dundalis nevű helyre, melyet romjaiból építettek fel.

Dundalisban Belster O'Comely otthonra talált, új kocsmát is nyitott. Nem volt túl sok vendége - az Erdővidék ritkán lakott terület, ahol csak néha haladtak el átutazó kereskedőkaravánok -, de az itteni, önellátásra berendezkedett életmód mellett nem is volt szüksége sok pénzre.

Aztán a goblinok visszatértek, ezúttal powrik és óriások társaságában. Belster újra földönfutó lett, és ezúttal sokkal nagyobb volt a tét.

Visszanézett a sötét erdőre, Caer Tinella felé, bár a város messze volt ahhoz, hogy látni lehessen, túl a hegyeken és fákon. A menekültek nem engedhették meg maguknak, hogy elveszítsék Zárverő Rogert. A fiú valóságos legendává vált, afféle vezéré, pedig ritkán volt köztük, s még ritkábban beszélt velük. Kelso asszony merész megmentése óta hírneve ha lehet, még jobban megnőtt. Ha Rogert most elkapják és megölik, az nagy csapás lenne a csapat akaraterejére.

- Mit tudsz? - hangzott fel a kérdés. Belster megfordulva Reston Meadowst látta meg, egyik dundalisi menekülttársát.

- Roger a városban van - felelte Belster.

- Jansen már mondta - állította Reston komoran. - És mesélt az új erősítésről is. Attól tartok, most eldől, hogy Roger méltó-e a hírére.

- Tomas mondott valamit?

Reston bólintott. - Egy órán belül indulunk.

Belster megdörzsölte az állát. - Fogd a két legjobb felderítőt és induljatok Caer Tinellába! - mondta. - Próbáljátok megtudni, mi lett Rogerrel!

- Gondolod, hogy hárman elegenden vagyunk ahhoz, hogy megmentjük? - hűledezett Reston.

Belster értette az érzést: a táborban kevesen szerettek volna összefutni Kos-kosio Begulnéval és szívós powrijaival. - Én csak arra kértelek, hogy derítsd ki a sorsát, nem arra, hogy megváltoztasd - magyarázta a kocsmáros. - Ha Rogert elkapták és megölték, akkor ki kell találnunk valami mesét, hogy igazoljuk a távollétét.

Reston kíváncsian félrebillentette a fejét.

- Nekik - bökött állával Belster a tábor felé. - Az nem tört meg minket, amikor Éjmadár, Pony és Avelyn elindult a Barbakánra, de milyen nehéz lenne a szívünk, ha tudnánk, hogy meghaltak?

Reston értette. - Szükségük van Rogerre - vélte.

- Szükségük van a hitre, hogy Roger az ő szabadulásukon munkálkodik.

A férfi megint bólintott, és elindult, hogy két alkalmas társat keressen. Belster újra egyedül maradt az erdő szélén. Igen, Belster O'Comely belefáradt ebbe az egészbe, főleg a felelősségbe. Úgy érezte, mintha száznyolcvan gyerek apja lenne, s az egyik kis bajkeverő különösen próbára tenné az idegeit.

Beister csak remélhette, hogy a csibész biztonságban visszatér.

Miután zsákmányát biztonságba helyezte, Roger visszakúszott. A bokrok közé érve azonban egy darab kötelet pillantott meg, egy fatörzs köré tekerve. Ezzel húzkodták a rabszolgák a fákat. Roger nem tudott ellenállni a kísértésnek. A kötel közepét egy erős fatörzsre hurkolta, a két végét pedig magával húzta, a mit sem sejtő, pipázgató powrik felé.

Hamarosan újra az erdőben volt. Úgy döntött, hogy visszafelé megint erre jön, és meglepi a párocskát. Ha - ahogy a powrikra jellemző - nem mozognak sokat addig, akkor igencsak bajban lesznek, és mókás lesz, ahogy utána vetik magukat, aztán elhasálnak a kötélben.

Talán még az egyik sapkát is meg lehet szerezni tőlük, mielőtt kibogozzák magukat.

Roger elraktározta ezt a gondolatot későbbre: a csendes, sötét város most már tisztán látszott. Néhány goblin típródott ugyan a környéken, de még a szerencsejáték-barlangként használt központi épület is csendes volt. Rogernek megint eszébe jutott a trükk a démonnal és Kelso asszonnyal. A szörnyetegek nagyon igyekeztek jól viselkedni, mert féltek, hogy könyörtelen mesterük a környéken jár.

A nagy éberséget látva Roger jobban örült volna, ha mégsem tréfálja meg őket, Kelso asszony esetével.

Most már túl késő volt ezen bánkódni. Roger elindult a városba. Óvatosan haladt. Szokásos körei helyett amikor épületről épületre járva fosztotta ki a zsebeket - egyenesen az éléstárhoz ment, hogy egyen valamit, és némi ellátmányt vigyen a többieknek is, az erdőben.

Az éléskamra ajtaja azonban zárva volt, vastag lánc és erős lakat védte.

Ezt meg honnan szerezték?, tűnődött Roger, és körülnézett. És miért fáradoztak vele?

Roger unott sóhajjal előszedett egy álkulcsot a füle mögül, belecsúsztotta a lakat nyílásába, és néhány fordítás, kattanás után a lakat nyelve felpattant. Roger leszedte és éppen kezdte lebontani a láncot, de ekkor megtorpant. Most, hogy így belegondolt, szinte nem is volt éhes.

Körülpillantott, magába szívta a csendet, s próbálta felmérni a városban uralkodó éberség mértékét. Talán ma éjjel akad majd egy kis szórakozása. Aztán visszajön és ennivalót szerez a barátainak.

Leszedte a lakatot és a láncot, de nem nyitotta ki az ajtót.

Alig tett két lépést, mikor rádöbbsent, hogy a szerencse fia, mert mélyhangú morgást hallott a háta mögül. Visszaosont az ajtóhoz, lehajolt, és a fára tapasztotta fülét.

A morgás az ajtó mögül jött, aztán hirtelen harsány és dühödt csaholásba csapott át. Roger egy szempillantás alatt kiegyenesedett.

Elrohant és behúzódott egy másik épület mögé. Lerakta a láncot és a lakatot egy deszkalap alá - túlságosan zajos lett volna menekülés közben -, aztán macskaügyességgel felkúszott a tetőre.

Egy powri érkezett az éléskamra ajtajához, folyékonyan átkozódva. - Mi a nyavalyát kiabálsz? - morogta csikorgó hangján. Az ajtó felé nyúlt, aztán elgondolkodva vakargatni kezdte a fejét. Érezte, hogy valami hiányzik.

- Huh - fűjt Roger megkönnyebbülten, amikor a powri távozott. Máskor biztosan maradt volna még egy darabig, de most minden szál szőr felmeredt a tarkóján, és ösztönei azt súgták, hogy menjen el, méghozzá gyorsan. Lekúszott az épület másik falán, aztán elrohant a sötétben. Mögötte városszerte fáklyák lobbantak, egyik a másik után, s „Tolvaj!” kiáltások visszhangzottak az éjszakában.

Roger tetőről tetőre menekült, le az egyik falon, fel a másikon, aztán be egy karámba, a város északnyugati szélén. A fiú görnyedten óvakodott a tehenek között, nehogy megzavarja őket. Csak szelíden érintette az állatokat, nyugtatólag beszélt hozzájuk, hogy maradjanak csendben.

Nem is lett volna baj: a pihenő tehenek nem igen törődtek vele.

De sajnos nem csak tehenek voltak a karámban.

Ha Roger nem koncentrálna annyira a powrikra és goblinokra, rájött volna, hogy ez Rosin Delaval farmja, Rosinnak pedig van egy bikája, aki egész Caer Tinella legrosszindulatúbb jószága. Rosin rendszeren külön tartotta a bikát a tehenektől, mert a hím állat azokat is gyakran megtámadta, és igencsak megnehezítette a fejés munkáját. A powrik viszont nem különítették el az állatokat, mert tetszett nekik a verekedés és a goblinok rémülete, amikor fejni kellett menniük.

Roger, aki inkább hátrafelé nézegetett, mint előre, óvatosan vágta át magát a meleg testek közt, szelíden arrébb taszajtotta az állatokat, egyiket a másik után. Az egyik állat izmosabbnak, keményebbnek tűnt a többinél, és nem mozdult olyan készségesen.

Roger megint lökött rajta egyet, de aztán megdermedt állatában, és lassan az állat felé fordította a fejét.

A mázsás jószág félig aludt, de Roger ezt is kevesellte: lassan és csendesen hátrálni kezdett. Nekiütközött egy tehénnek, aki panaszosan felbőgött.

A bika fűjt, s busa, tülkös fejét fenyegetően elfordította.

Roger futásnak eredt a forgolódó bika mögött, és hirtelen irányváltásokkal cikázott. Arra

gondolt, hogy megszédíti az állatot, de hiába rohangált nyaktörő iramban, a bika követ te gyilkos szarvával, és egyre közelebb került.

Roger az egyetlen lehetőséget választotta: ráugrott a bika hátára.

Az eszével tudta, hogy nem lenne szabad ordítania, mégis ezt tette. A bika toporgott, fűjt, kapált a patájával, eszelős dühében. Hányta-vetette magát, leszegte a fejét és forgolódott, majdnem lerázva magáról Rogert.

A fiúnak valahogy sikerült a helyén maradnia, miközben a bika az istálló túlsó vége felé igyekezett, ahol a kerítésen túl már csak az erdő sötétlett. Roger látta, hogy ez jó, mert a másik irányban mindenfelé goblinok és powrik nyüzsögtek, a karám felé mutogatva.

A bika nekirugaszkodott, aztán hirtelen megtorpant, és jobbra, majd balra lendült. Roger az életéért kapaszkodott, még a bika egyik szarvát is elkapta. A második lendülésnél a bika egyensúlya bizonytalanná vált, s a gyors észjárású Roger meglátta a lehetőséget. Egyik lábát felhúzta maga alá, és teljes erejéből megrántotta a bika szarvát; még jobban elfordítva az állat fejét.

A bika átbillent és Roger elrúgta magát. Bukfencezve ért földet, és uccu neki, vedd el magad, futásnak eredt. Elérte a kerítést, mielőtt a bika visszanyerhette volna egyensúlyát, és már át is vetődött a másik oldalra.

A bika odabaktatott a kerítéshez, Roger pedig - bár látta, hogy a goblinok a kerítés mentén rohannak felé - megállt egy pillanatra, hogy hencegjen egyet: - Eltörhettem volna azt a zsíros nyakadat - csettintett az ujjával az állat orra előtt.

A bika fűjt, kapált, és leszegte a fejét.

Rogernek leesett az álla. - Félreértettél - jegyezte meg.

Az érveléssel azonban nem sokra ment: a bika megrohamozta a kerítést.

Roger az erdő felé szökkent. A bika rugkapált, és jókora kerítésdarabok repültek a levegőbe.

Aztán a bika már szabad is volt, s kirent a kis tisztásra. Addigra már mindenfelől goblinok jöttek, és a bika meg Roger egy csapásra szövetségessé váltak.

- Jihííí! - sipította az egyik goblin, és lévén kissé értelmesebb, mint homályos agyú társai, elkapta egyik közeli kollégáját, és a bika elé lökte.

A szerencsétlen goblin hamarosan repült, s két teljes szaltót mutatott be, mielőtt földet ért volna. Távolabbra kúszott, s igyekezett nem nyöszörögni, nem kiadni semmilyen hangot, ami magára vonhatná a bika figyelmét, mert a feldühödött állat üldözőbe vette a goblinokat.

Egy közeli fa tetejéről Roger őszinte derűtséggel szemlélte az eseményeket. Kuncogása azonban együttérző hördülésbe csapott át, amikor a bika felnyársalt egy menekülő goblint, átszúrva hátulról a lábikráját, egészen elől a térdkalácsáig. A bika hátraszegte fejét, mire a goblin a levegőbe repült, és nekilapult a bika széles nyakának. Az állat rohant tovább, ide-oda csapkodva a goblint, amíg a szarva ki nem szabadult, és a goblin el nem szállt. De a vadállat még nem végzett: visszafordult és letiporta a goblint, mielőtt az feltápaszkodhatott volna.

Fent a fán Roger kimászott az ág végére és átlendült egy közeli fára. Észak felé haladt, a tábor felé.

- Majd legközelebb - fogadkozott, amikor eszébe jutott a lánc és a lakat. Arra gondolt, hogy jó kis kavarodást tud majd okozni ezzel a két szerszámmal. Bár most nem jutott be az éléstárba, az örök-derűlő Roger sikernek könyvelte el ezt az éjszakát. Könnyű szívvel, táncos lábbal szökkent le a fáról, hogy visszamenjen az elsőként megpillantott két powrihoz. Már messziről észrevette őket: mindkettő a földön ült, és próbálta kiszabadítani a bokáját a kötélből. Úgy látszott, hogy a városbeli kavarodás felugrasztotta őket, és elbuktak a kötélen.

Roger sajnálta, hogy nem láthatta a jelenetet. Persze, némi elégtételt jelentett a porban

heverő két pipa és a zajos átkozódás is. Csak még derűsebben dobogott tőle a szíve, s dévaj mosoly ült ki az arcára, amikor visszaindult az erdőbe.

Ekkor hallotta meg a csaholást.

- Micsoda? - morogta, és megállt, hogy füleljen a különös hangra. Nem volt még tapasztalata vadáskutyákkal, és nem tudta, hogy az állatok nyomon vannak, az ő nyomán. Az egyre erősödő hangokból azonban sejtette, hogy közelednek, így hát felmászott egy külön álló, magas, vaskos tölgyre, és visszanézett a sötétségbe.

Messze délen fáklyák fényeit pillantotta meg. - Makacs népség - dűnnyögte a fejét csóválva. Úgy gondolta, hogy szörnyetegek sosem találhatnak rá a sötét aerdőben.

Éppen lefelé indult volna a fáról, amikor vicsorgó hangokat hallott odalentől. Az egyik alacsonyabb ágról már látta is a négy homályos alakot. Roger látott már kutyát - Rosin Delavalnak kettő is volt, a nyáját terelte - de azok a kutyák kicsik voltak és barátságosak. Mindig csóválták a farkukat, és mindig készek voltak a játékra vele, vagy bárki mással. Ezek a kutyák azonban egészen másképp festettek. Csaolásuk csöppet sem tűnt barátságosnak, inkább fenyegetőnek, s mélyen, zengőn lidércesnek. A sötétben nem lehetett jól látni a részleteket, de a hangból és a kutyák körvonaláiból Roger sejtette, hogy ezek az állatok jóval nagyobbak Rosin ebeinél.

- Ezeket meg honnan szerezték? - morogta az ifjú tolvaj, hisz a kutyák újdonságnak számítottak még Caer Tinellában. A fiú körülnézett, merre lehetne lemászni a fáról, hogy eléggé távol legyen a kutyáktól.

Szinte azonnal rádöbbsent, hogy a lemászás egyenlő a felfalatással. Csak a szerencséjében bízhatott. Felkúszott a tölgy legmagasabb ágára, és remélte, hogy a kutyák elveszítik a szagát - vagy az érdeklődésüket.

Persze, nem ismerhette ezeknek az állatoknak a kiképzését. A kutyák nem tágitottak a fa alól, morogtak, kaparásztak és csaoltak. Az egyik fel-felugrált és a törzset karmolászta.

Roger aggódalmasan nézegetett dél felé, ahonnan egyre közeledtek a fáklyák, a hangzavar irányába. El kell hallgattatnia a kutyákat, vagy eltűnni a környékről.

Nem tudta, mit tegyen. Csak egy fegyver volt nála, egy kicsi kés, ami alkalmasabb volt lakatnyitásra, mint harcra. Bár volt még a fiúnál egy kard is, a kutyaviadal gondolata igencsak taszította. Megvakargatta a fejét és körülnézett. Miért pont erre a fára kellett felmásznia?

Mert nem ismerte az ellenfeleit.

- Alábecsültem őket - szidta magát Roger, amikor a powrik megjelentek a fa alatti tisztáson. Pillanatok alatt köréje sereglettek, köztük maga Kos-kosio Begulne. Roger hallotta, ahogy a többiek gratulálnak vezérüknek a kutyák bevetéséhez - Craggoth-kutyaként emlegették őket.

Roger már látta, hogy túljártak az eszén.

- Gyere csak le! - ordított fel a fára Kos-kosio Begulne. - Látunk téged, úgyhogy gyere le, vagy felgyújtom alattad a fát, a fene egye meg! A maradékot pedig megeszik a kutyák - tette hozzá alattomosan.

Roger tudta, hogy Kos-kosio nem tréfál. Lemondó vállrándítással lecsusszant egy alsóbb ágra.

- Gyere le! - követelte Kos-kosio, hirtelen kemény és rémisztő hangon.

Roger kétkedve meredt a megvadult kutyákra.

- Tetszenek a Craggoth-kutyáim? - kérdezte a powri. - A Julianthákon tenyésztjük őket, hogy elkapják az ilyen magadfajta patkányokat. - Kos-kosio Begulne intett a többieknek, akik odaléptek az állatokhoz és fojtóláncokkal elvonszolták őket. Ez nem volt kis teljesítmény, tekintve a kutyák felajzott állapotát. Roger most, a fáklyafényben jobban szemügyre vehette őket, és beigazolódott gyanúja, hogy nem igen hasonlítanak Rosin

kutyáira. Csupaizom fejű. mellkasú, pipaszárlábú, barna vagy fekete állatok voltak, pokoltűzű sárga szemekkel. Úgy tűnt, hogy most már megnyugodtak, Roger mégsem tudta rávenni magát, hogy megmozduljon.

- Lefelé! - rivallt rá Kos-kosio. - Nem mondom még egyszer!

Roger könnyedén a földre szökkent a powri vezér előtt. - Roger Billingsbury, szolgálatodra, jó törpe! - hajolt meg a fiú.

- De csak Zárverő Rogernek nevezik - kottyintott közbe egy törpe.

Roger mosolygott és bólintott, mintha bókot hallana.

Kos-kosio Begulne egy jókora ütéssel leterítette.

7. fejezet

A harc hosszú éjszakája

Útjuk eddig meglepően eseménytelennek bizonyult. Találkoztak egy goblin bandával a mocsárvidék déli peremén, de könnyedén el is intézték őket - három lövés Juraviel íjából, egy villámcsapás Ponytól, Elbryan és Szellődal pedig letiporta a túlélőket. A környék átkutatása során a kósza és az elf - mindketten elsőrangú nyomkeresők - semmiféle jelet nem talált, ami arra utalt volna, hogy további szörnyetegek tartózkodnának nagyobb számban a vidéken. A harc egy időre véget ért.

A dolgok még inkább lecsendesedtek, amikor maguk mögött hagyták a Mocsárvidék veszedelmesebb tájait, és beléptek Medvehonc királyságába, Erdővidéktől délre. Medvehonc északnyugati csücske gyéren lakott terület volt. Csak egy, útnak alig nevezhető ösvény vezet át rajta, a Vadopvidéket és a Palmarist Dudvaréttal összekötő út között. A goblinokat és a powrikat nyilván nem érdekelte ez a környék, mert semmi nyomuk nem volt erre felé.

Egyre délebbre haladtak, a népesebb vidékek felé, sövénnel vagy kőfallal elkerített földek között, bőséges útválasztékkal. Ezeken az utakon már mindenféle nyomot találtak: powrik, goblinok és óriások lábnyomait, megrakott szekerek és powri harci gépek kerékvárait.

- Az ott Mélyföld - mutatott Pony a távolban egy füstfelleg felé, a domb fölött. Csak néhányszor járt ezen a környéken, de még így is messze jobban ismerte, mint a társai. Amikor a támadó szörnyereg először jött el az Erdővidék három városába, Pony volt az, aki elment Mélyföldre és a környező helységekre, hogy figyelmeztessen a veszélyre.

- Szörnyetegek kezén van - vélte a kósza.

Látva az utak mentén randalírozó szörnyetegek tömegét, valószínűtlennek tartotta, hogy lennének még emberek a falvakban. A füst nem egy kifosztott, felégetett falu haragos füstje volt, hanem békés kandallótűz felhője.

- Valószínű, hogy a szomszédos falvakat is hasonló helyzetben találjuk - vélte Juraviel. - Úgy néz ki, hogy ellenségeink alaposan beásták magukat, és maradni szándékoznak.

- Caer Tinella - szólt Pony némi gondolkodás után. - A soron következő város Caer Tinella. - Visszanézett észak felé, mert a csapat letért a főútról, mely Palmaris és Dudvarét közt vezetett. Az erdőn vágta át és nyugat felől jöttek, Caer Tinella vonala alatt, mely Medvehont legészakibb, szervezett városi települése. A három közül a legközelebb esett Erdővidékhez.

- És Caer Tinellán túl? - kérdezte Elbryan.

- Ott a hazavezető út - felelte Pony.

- Akkor kezdjük északon - mondta a kósza. - Kerüljünk Caer Tinella felé, és nézzük meg, mi ott a helyzet, aztán menjünk Mélyföldre, folytatni a harcot.

- Valószínűleg harc vár rátok a hegy mögött - jegyezte meg Juraviel.

- Az első feladatunk megkeresni a menekülteket, ha vannak erre felé - felelte Elbryan, és nem először utalt erre. Hangosan nem mondta ki, de remélte, hogy megleli Belster O'Comelyt és a többi dundalisit, a környéken működő ellenálló csoportok között.

A kósza Ponyra pillantott, mosolyt látott a lány arcán és tudta, hogy Pony ismeri az érzéseit, és azt is tudta, hogy ők ketten lelki rokonok. Jó lenne újra megbízható barátok közt lenni. Elbryan invitálására Pony felmászott a kósza mögé, Szellődal széles hátára.

- A város ott van közvetlenül az út mellett? - kérdezte Juraviel.

- Mind a kettő - válaszolta Pony. - Mélyföld délre, Caer Tinella pedig pár mérföldre északra.

- De mi most jó messzire megkerüljük Caer Tinellát, nyugat felé - magyarázta Elbryan. - Lehet, hogy az ellenállók északabbra táboroznak, ahol kevesebb a rét és az út, és sűrűbb az erdő.

- Akkor ti menjete nyugatra! - helyeselt Juraviel. - Én közelebb megyek Caer Tinellához, hogy felmérjem az ellenség erejét.

Elbryan, aki féltette kis barátját, tiltakozni akart, de visszanyelte, hisz ismerte a Touel'alfar lopózkodó-képességeit. Belli'mar Juraviel a legéberebb szarvast is meg tudta lepni, de még a farára is rácsapott.

Juraviel amúgy sem hallgatott volna a szóra, ezt Elbryan jóllátta a szögletes kis arc ravasz kifejezéséből. Juraviel az emberekre kacsintott arany szín szemével, és hozzátette:

- Na meg az ellenség gyengéit.

Ezzel az elf már el is tűnt, árnyék az árnyak között.

- El fogod mondani nekem, amit tudni akarok - fogadkozott Kos-kosio Begulne.

Roger olyan daliásan ült, ahogy csak szoros kötelékei engedték, és lefegyverző mosoly ragyogott az arcán.

Kos-kosio Begulne feje előreleandult, s csontos homloka orron vágta Rogert, aki feldőlt, mint a zsák.

Roger próbált arrébb gurulni fektében, de a kötelek szorosan odarögzítették a székhez, és nem tudott elég emelőerőt kifejteni. Néhány powri termett mellette, és durván felrántották.

- Bizony, elmondod - jelentette ki ismét Kos-kosio. Ördögi vigyorral csettintett csontos ujaival.

A hang felkavarta szegény Roger érzékeit: csak nyögni tudott, amikor a kis szoba ajtaja feltárult, és egy újabb powri lépett be. Rövid pórázon vezette a legnagyobb és legocsmányabb kutyát, amit Roger életében látott. A kutya teljes erőből rángatta a pórát, kivicsorította figyelemreméltó fogait, és csattogtatta az állkapcsát.

- A Craggoth-kutyák nagyküek - magyarázta vigyorogva Kos-kosio. - Még most sincs semmi mondanivalód?

Roger mélyeket lélegzett, hogy megerősítse magát, és ne essen pánikba. A powrik a menekültek táborának helyét akarták megtudni, amit Roger semmi szín alatt, semmiféle kínzás hatására sem akart elárulni.

- Késő - csettintett ismét Kos-kosio Begulne. A powri elengedte a pórát, mire a Craggoth-kutya Roger torkának ugrott.

Roger hátravetődött, de a kutya követte, s agyarai belehasítottak az arcába.

- Ne engedjétek, hogy megölje - utasította a többieket Kos-kosio. - Csak hagyja helyben jó alaposan. Beszélni fog, semmi kétség. - Ezzel a powri vezér távozott, hogy a dolgai után nézzen, bár őszintén élvezte a jelenetet.

Szegény Roger számára vérbe és csattogó agyarakba fulladt a világ.

Belster O'Comely olyan félelemmel méregette a közeledő fáklyafényt, amit Dundalis elhagyása óta nem érzett. A visszatérő felderítők szerint a powrik elkapták Rogert, s a határozottan észak felé tartó szörnysereg felbukkanása az erdőben azt sugallta, hogy Rogert vallomásra kényszerítették. Talán Jansen Bridges mégis jogosan ítélte el Roger éjszakai portyáit.

Semmi remény nem volt arra, hogy a kis híján kétszáz menekült - köztük öregek és gyerekek - eltűnhessen egy ilyen sereg elől. Csak egy lehetőségük maradt: az épkézláb emberek kimennek a powrik elé harcolni, hogy üss-és-fuss taktikával lefoglalják őket, amíg a többiek menekülnek.

Belstert nem töltötte el örömmel ez a kilátás, de Tomast vagy a csapat más vezetőit sem. Egy felkészült, szervezett seregen rajtaütni nagyon kockázatos, és valószínűleg a helyi szervezett ellenállás végét jelenti. Belster gyanította, hogy annak, aki ma éjjel életben marad, dél felé kell húzódnia, és meg kell próbálnia átjutni a szörnyetegek vonalain, Palmarisig. Az elmúlt hetekben Belster és Tomas éppen ezt fontolgatták, de mindig elvetették a tervet, mint túlságosan veszélyeset. Eddig nem nehezedett rájuk akkora nyomás, hogy szembeszálljanak a szörnyekkel.

A kocsmáros valahol mégis sejtette, hogy végül sor kerül erre, és azt is tudta, hogy a cél a civilek mentése a harc helyszínéről. A palmarisi menekülés tele lesz veszéllyel, és a nyár sem tart örökké. Sokan nem élnék túl a kemény telet a vadon közepén.

Belster egy mély sóhajjal tett pontot elmékedéseire. Most a feladatra kell koncentrálnia, a küszöbön álló harcra. Íjászkai már kimentek keletre és nyugatra, a közeledő horda oldalába.

- A keleti szárny csapásra kész - jelentette Tomas Gingerwart.
- Kemény csapás, gyors visszavonulás - mondta Belster.
- Aztán a nyugatiaknak kell lecsapniuk, ahogy a sereg kelet felé fordul - felelte Tomas.

Belster bólintott. - Akkor jövünk mi, Tomas, és a dolog legnehezebb része. Azonnal fel kell mérnünk az ellenség erejét, hogy eléggé gyengék és szervezetlenek-e egy teljes támadáshoz. Ha igen, akkor egyenesen kiküldjük a harcosainkat, és keletről meg nyugatról összezárul a fogó.

- Ha pedig nem - szólt közbe Tomas, mert ezt már hallotta -, akkor a nyugatiak bemenekülnek az erdőbe, a keletiek pedig rámennek Kos-kosio Begulne forduló vonalainak hátuljára.

- Miközben te, én, meg a többiek, kialakítjuk a nagy kört délre - fejezte be Belster, s színtelen hangja jelezte, hogy nincs igazán ínyére ez a lehetőség.

- Rögtön el akarod kezdeni? - kérdezte Tomas, némiképp meglepetten. Eddig úgy tudta - bár a dolog még eldöntésre várt -, hogy az éjszakát az erdőben húzzák ki, és nappal fognak bele terveik megvalósításába.

- Ha el akarunk jutni délre - márpedig ha ez a sereg a nyakunkon van, akkor nem sok választási lehetőségünk marad -, jobb, ha addig megyünk, amíg a szörnyetegek el vannak foglalva az íjászaikkal - határozott Belster.

- Akkor üzenünk kell nekik - felelte Tomas. - Ha végül szétszélednek, tudniuk kell, hogy merre találunk minket.

Belster elgondolkodott, aztán komor arccal megrázta a fejét. - Ha félelmükben egyenesen dél felé fordulnak, üldözőbe veszik őket, és a szörnyek a nyomunkra akadnak - vélekedett. - Már szoltam nekik, hogy az erdő felé meneküljenek, ha a támadás befulladás. Onnan majd megtalálják az utat, bármerre is akarnak menni. - Nehéz volt ezt mondania, bár tudta, hogy a gondolatmenet logikus. Mégis úgy érezte, hogy cserben hagyja bajtársait.

Tomas első reakciója az azonnali tiltakozás volt, de hamar elnyomta magában, amikor

látta Belster fájdalmas arckifejezését, és inkább belegondolt a lehetőségekbe. Kénytelen volt egyetérteni a döntéssel, és megértette, hogy bármilyen nehéz helyzetbe kerülnek is az íjászok, nem lesz könnyebb Belster visszavonuló csapatának sem. Mérföldeket kell megtenniük, szörnyektől nyüzsgő terepen.

Egy ember érkezett futva dél felől. - A powrikkal és goblinokkal van négy óriás is - jelentette. - Éppen most vágtak át az Arnesun szurdokon.

Belster lehunyta a szemét. nagyon fáradtnak érezte magát. Négy óriás, akik közül egy is el tudná söpörni harcosainak felét. És ami még rosszabb, az óriások nagy kövekkel vagy fatörzsvastagságú lándzsákkal tudják viszonzni a nyílzáport.

- Változtassuk meg a tervet? - kérdezte Tomas.

Belster tudta, hogy már késő. - Nem - felelte komoran. - Indítsd el a keleti szárnyat! A Jóisten legyen velük!

Tomas biccentett a felderítőnek, aki elrohant, hogy megvigye a hírt. Alig tíz perc múlva ordítás verte fel az erdő csendjét. Íjak pendülése és óriás-hajította kövek süvítése hallatszott.

- Powrik, goblinok és óriások - mesélte Juraviel Ponyéknak, amikor utolérte őket Caer Tineállától északnyugatra. - Erős sereg, és északra tart, mégpedig eléggé céltudatosan.

Elbryan és Pony aggódva néztek össze: sejtették, hogy mi lehet ez a cél.

- Pattanj föl! - nyújtotta le a kezét Elbryan a lóhátról.

- Hárman üljünk Szellődalon? - kétkedett Juraviel. - Remek ló, ami igaz az igaz, de hárman túl sokan vagyunk.

- Akkor fuss, barátom! - mondta Elbryan az elfnek. - Keresd meg azt a helyet, ahol a legtöbbet segíthetsz a harcban!

Juraviel már ott sem volt.

- És vigyázz a fejedre! - kiáltotta utána Elbryan.

- Te is, Éjmadár! - hallatszott a máris távoli felelet.

A kósza Ponyhoz fordult, és arcán már ott volt a jellegzetes csata előtti kifejezés, a mélységes elszántság, amit a lány olyan jól ismert. - Készen állsz a kövekkel?

- Mint mindig - felelte Pony sötéten, és elképedten nézte a fiúban lejátszódó változást. Néhány pillanat alatt Elbryanból Éjmadár lett. - De te se felejtsd el, amit a hematitrol tanítottam neked!

A kósza kuncogott, és megsarkantyúzta pompás paripáját. Pony már elő is szedett egy gyémántot, s mágikus fényével megvilágította útjukat. Levette fejéről a macskaszemes pántot, és társa fejére helyezte, aztán hagyta, hogy a gyémánt elhalványuljon. Éjmadár irányítani tudta Szellődalt a mágikus türkizen keresztül. Mintha a ló a saját szemével látta volna azt, amit Elbryan. Az út azonban így sem volt könnyű. Csupa bokor, sűrűn álló fák, észak helyett nyugat felé kanyarodó utak, így aztán Juraviel ért először hallótávolságra a harchoz. Hamarosan meg is pillantotta a szörnyetegeket, akik szemlátomást üldöztek valakit.

- Óriás - morogta sötéten az elf, amikor megpillantotta a magas alakokat. Az egyik behemót éppen hatalmas követ hajított a fák közé.

Egy ember bukott le a lombkoronából. Egy csapat goblin és az óriás elindultak felé, a többiek pedig folytatták a hajszát.

Juraviel körülnézett! Remélte, hogy Éjmadárék is hamarosan megérkeznek. Egyedül mit is tehetne ilyen erős ellenféllel szemben?

De aztán lerázta magáról ezt a gondolatot: bármit is tehet, meg kell próbálnia. Nem nézheti tétlenül, hogy meggyilkolnak egy embert. Felmászott egy fára és végigfutott egy vastag ágon.

A leesett ember még élt, és halk nyöszörgés hagyta el ajkát. Egy goblin érkezett,

kezében tuskés husánggal.

Juraviel első nyíllövése vesén találta a szörnyet.

- A fenébe! - jajdult fel a goblin. - Eltaláltak!

Juraviel második nyila a torkán érte, s a goblin gurgulázva dőlt el. Hasztalan markolászta a gyilkos sebet.

Az elf azonban már nem törődött vele. Egy nagy kő repült a fa felé, ahol az előbb volt.

Juraviel egy másik fáról figyelt, és hangosan kacagott - az óriások ugyanis gyűlölték ezt.

- Nem ilyen ostobán kell csinálni! - csicseregte Juraviel, és belelőtt az óriás képébe.

A mégoly pontos lövésnek sem volt azonban túl nagy foganatja, mert az óriás bosszantó bögölyként csapta félre a lövedéket. Az érzelmi hatás már annál inkább Juraviel kedvére való volt. Az óriás elbődült, és elvakultan rohamozott, árkon-bokron keresztül, megparancsolva a goblinoknak, hogy kövessék őt.

Az elf közben tovább rohant, ügyesen kerülgetve az ágakat, s ha lehetőség adódott, hátra-hátralótt egy nyilat, csak hogy nyomra vezesse üldözőit. Tudta, hogy nem öli meg óriást. Talán még egy goblint sem terít le, de úgy gondolta: egy ekkora behemót és vagy fél tucat goblin elcsalása a helyszínről elég jó teljesítmény.

Hamarosan meghallotta a csata zaját, de már messze északról. Jócskán délen jártak, közelebb Caer Tinellához, mint ahhoz a helyhez, ahol az ember leesett a fáról.

Juraviel elhatározta: akár egész éjjel fut, ha kell, el Caer Tinella mellett, végig Mélyföld déli vége felé.

- Ügyes - gratulált Elbryan, amikor meglátta a kelet felé tartó második íjászcsapatot a szörnysereg mögött.

Pony érdeklődve pillantott rá.

- Ismerem ezt a taktikát - magyarázta a kósza. - Két oldalról csapnak le, hogy összezavarják az ellenséget - vigyorodott el Elbryan.

- Én is ismerem - válaszolta Pony. - Akárcsak...

- Beister O'Comely - fejezte be a kósza. - Reméljük!

- És nézzük meg, hol segíthetünk! - tette hozzá Pony, megsarkantyúzva Szellődalt. A hatalmas paripa nekilódult, és vágatni kezdett Belster seregének második hulláma felé. Elbryan ügyelt rá, hogy délre maradjanak a szembenálló erőktől - kivéve egy szörnycsapatot, ami valamilyen rejtélyes oknál fogva dél felé rohant eszeveszetten. Egy fenyőcsoport mögé húzódva a kósza lecsusszant a lóról, és Pony kezébe nyomta a kötőféket.

- Vigyázz magadra - suttozta, és megfogta a lány kezét. Legnagyobb meglepetésére Pony odaadta neki a kicsi gyémántot.

- Ha. használnám, magamra vonnám a figyelmet - magyarázta a lány.

- De ha a közeledbe kerülnek... - kezdte Elbryan.

- Emlékszel a ligetre a mocsárban? - kérdezett vissza Pony. - Akkor is közel voltak.

A mészárlás képei eloszlatták a kósza aggodalmait. Ha a szörnyetegek Pony közelébe merészkednek, az az ő bajuk.

- Te elviszed a gyémántot és jelzed nekem a célpontokat - magyarázta a lány. - Ha a hematitot tudod használni, menni fog a gyémánt is. Minden kőből ugyanúgy kell kihozni a mágiát. Villants rá egy csapat powrira, aztán szaladj!

Elbryan lehúzta magához Ponyt, és lábujjhegyre emelkedett, hogy megcsókolhassa. - Hogy szerencsével járj - mondta, és elindult.

- A jövőre - suttozta Pony, amikor Elbryan eltűnt. Eszébe jutott a fogadalmuk, és úgy találta, ez a háború túlságosan is elhúzódik.

Elbryan is hasonló véleményen volt. A macskaszem segítségével egészen jól látott a sötétben, mégis majdnem keresztülesett egy fán, amikor meghallotta Pony megjegyzését.

Nagy levegőt vett, és igyekezett csak a jelenre, csak a feladatra koncentrálni. A harci zaj vezette. Felpezsdült a vére, s szinte önkívületi állapotba került. Maga lett a megtestesült harcos, a tökéletes egyensúly és ösztön, amit a bi'nelle dasada, a reggeli kardtánc fejlesztett ki benne.

Most Éjmadár volt, az elfek harcosa. Még a járása is megváltozott, könnyedebb, fürgébb lett.

Hamarosan elég közel ért ahhoz, hogy lássa az emberek és szörnyetegek mozgását. Emlékeztetnie kellett magát, hogy amazok - nem úgy, mint ő a macskaszemmel - nem látnak túl messzire, s hogy a goblinok, powrik vakok fáklyáik fénykörén kívül. Akiknél nem volt szövétnek, azok inkább kitapogatták, mint meglátták ellenségeiket. A kósza felmérte a lehetőségeket, és próbálta leküzdeni magában az egész helyzet végtelen nevetségességének érzését: az emberek és powrik gyakran alig néhány lépésnyire haladtak el egymástól anélkül, hogy bármit is észrevettek volna.

A kósza tudta, hogy ideje megfelelő helyet keresni. Két goblint pillantott meg, akik egy fa alatt kuporogtak, és nyugat felé bámultak, amerről a legutóbbi támadás érkezett. Elbryan tisztán látta a párost, de azok nem láthatták őt. Éjmadár zajtalanul és gyorsan közelebb ment, aztán araszolva haladt tovább, majd közéjük ugrott. Fergeteg jobbra villant, balra villant, aztán Éjmadár visszafordult, és teljes súlyával, erejével egyenesen előredőft, felnyársalva az egyik goblint.

Kirántotta a pengét és megperdült. A másik goblin térdelt és a gyomrát szorította: megsebezte az első vágás. Fergeteg lendült és lecsapta az ocsmány teremtmény fejét.

Éjmadár rohant tovább, néha felmászva egy-egy fára, hogy jobban áttekintse a terepet. Mindig próbálta kitalálni, merre lehet Pony.

A másodpercek hosszú perceknek tündek az aggodalmas Pony számára, aki Szellődal hátán ült, a fenyőcsoport védelmében. Időnként mozgást látott vagy hallott, nem is messze, de nem tudta eldönteni, hogy ember vagy powri az, esetleg megriasztott szarvas.

Pony végig kezében tartott néhány kiválasztott követ: egy grafitot, egy magnetitet, egy erős rubint és védelmező szerpentint, malachitot.

- Siess, Elbryan! - suttogta, és alig várta, hogy ő is harcolhasson. Akkor megnyugszik. Mindig így érzett a csaták előtt: összeszorult a gyomra, kiverte a veríték, feszítette a várakozás. De tudta, hogy egyetlen csapás megszabadítja ettől a feszültségtől, ha a cél tudata és a lelkesedés felpezsdíti a vérét.

Maga előtt nem messze zörgést hallott, s észre is vett egy nagydarab alakot. A gyémántra sem volt szüksége, hogy azonosítani tudja a jövevényt. Pony maga elé emelte a grafitot, a villámlás követ, és elkezdte összegyűjteni annak energiáit. Egy kicsit tétovázott, hagyta, hogy az erő gyűljön, az óriás és társai pedig a megfelelő helyre érjenek.

Pony egyre csak várt. Kétkedett benne, hogy villáma sokat meg tud ölni az ellenfelek közül, az óriást pedig bizonyosan nem pusztítja el. Ha szabadjára engedi a mágiát, azzal elárulja a tartózkodási helyét, és belekerül a harc sűrűjébe. Talán lesz még ennél jobb alkalom is.

Az óriás azonban elbődült, és egy hatalmas követ hajított nyugati irányba, ahonnan emberek közeledtek, s ezzel eldőlt a kérdés. A goblinok és powrik diadalmasan sipóztak, mert azt hitték, hogy a kis csapat könnyű préda lesz.

Hirtelen izzó, vakítóan fehér energia csapott le rájuk. Többen elszálltak, az óriás pedig olyan lendülettel esett hátra, hogy tövestől kifordított egy fát, aminek nekirepült.

Am ami Pony szempontjából a legfontosabb volt: az emberek észrevették a veszélyt, és a világosság pillanatában láthatták a közelben lappangó ellenségeket.

De Pony helye is kiderült. Tüzek gyulladtak közte és a szörnyek között, megperzselt fák

lobbantak lángra. Az óriás, aki dühösebb volt, mint amennyire sérült, elindult, és újabb követ keresett hatalmas iszákjában.

Pony arra gondolt, hogy elereszt még egy villámot, de a grafit különösen sok erőt használt fel, és Pony tudta, hogy most még jobban kell koncentrálnia. A kövekkel babrált, és látta, hogy az óriás karjai felemelkednek. A lány csak remélhette, hogy a dobás célt téveszt.

Újabb fény villant fel élesen és fehéren, egy gyémánt fénye, hátulról világítva meg az óriást és társait. Az egész csak néhány pillanat volt, de világos képet adott Ponynak, és elvonta az óriás figyelmét.

A lánynak nem is kellett több. Előkerült a magnetit és a telérkő. Pony csak a kő mágiájára koncentrált, és annak segítségével nézett. Valami vonzást keresett, és „látta” a powrik kardjait, az egyik törpe övcsatját. A gyémánt visszfényében feltornyosuló óriás alakja, főleg a felemelt karok, elevenen éltek emlékezetében.

Az óriás fémpántos kesztyűt viselt.

Pony gyorsan összeszedte a mágneses energiát, és kizárt minden más fém-hatást az óriás kesztyűjén kívül. A kő energiáját robbanásig fokozta és kieresztette.

Az óriás újra a feje fölé emelte a sziklát, hogy a láthatatlan villámszóró felé hajítsa, de a jobb csuklójából hirtelen kiszállt minden erő. Izzó fájdalom hasított belé, a kő kiesett a kezéből, rápattanva a vállára, mielőtt a földre zuhant volna.

Az óriás azonban aligha érezte a horzsolást, mert a keze teljesen szétment, s ami kevés megmaradt a kesztyűből, az ráfeszült a behemót kezére. Két ujjá vékony bőrcsfatokon lifegett, egy másik ujj pedig teljesen elenyészett.

Az óriás hátratántorodott, elvakította a meglepetés és a fájdalom.

Ekkor egy újabb villám ütötte meg, és a földre terítette a nyöszörgő behemótot. Az óriás még hallotta, ahogy társai szétszaladnak az éjszakában.

Pony kivezette Szellődalt a fenyők közül, és kardot rántott. A fetrengő óriás nem jelentett túl nagy nehézséget.

Pony gyorsan végzett vele.

Bízva Pony ügyességében és ítélőképességében, Éjmadár nem maradt tovább a jelzőfény felvillantása után. Újra sötétbe burkolózva folytatta útját észak felé, egyenesen átszelve az emberek és szörnyek vonalait.

Embereket látott átvágni a magas bozótfüvön, s felettük egy alacsony ágon két goblin leste a megfelelő alkalmat, lándzsával a kézben.

Sólyomszárny felemelkedett, s az egyik goblin lezuhant az ágról.

A másik goblin meglepetten kereste társát, de aztán a kósza második lövése halántékon találta, és ő is lebucskázott a fáról.

Az emberek odalent szétszaladtak: nem tudták, mi esett középük.

Éjmadár gyorsan odasietett. Az egyik férfi kifeszített íjjal várta érkezését. - Mi az? - kérdezte, aztán szinte hitetlenkedve tette hozzá: - Éjmadár!

- Gyertek utánam! - utasította őket a kósza. - A sötétség nem akadály, én majd vezetek benneteket.

- Éjmadár az - szólt az egyik ember.

- Ki? - kérdezte egy másik.

- Jó barát - magyarázta gyorsan az első, s a kis csapat - öt férfi és három asszony - elindult a kósza után.

Éjmadár hamarosan észrevett egy másik meglapuló csoportot is, és arrafelé kanyarodott. Egyszeriben húszan lettek, és elindultak ellenséget keresni. A kósza ismerte az éjszakai erdei harc rejtelmait, s tudta, micsoda hatalmas előnyt jelent a macskaszem neki és csapatának. A nagyobb csata körülöttük gyorsan ordító vagy átkozódó

hangfoltokra esett szét, nyilak repültek taláломra, ellenfelek - sokszor szövetségesek - botlottak egymásba véletlenül. Gyakran előbb ütöttek, minthogy tudták volna, kivel állnak szemben. Valahonnan a távolból kiáltás hallatszott, egy powri reszelős hangja, majd hatalmas robbanás következett, s Éjmadár tudta, hogy egy újabb szerencsétlen ellenfél botlott Ponyba.

Beharapta a száját, és ellenállt a készítésnek hogy visszarohanjon, és megnézze szerelmét. Bíznia kellett a lányban, állandóan emlékeztette magát, hogy a lány ért a harchoz, és nemcsak a kardot forgatja jól, de a mágia fegyverét is.

Újabb összecsapás tört ki az ellenkező irányban: egy csapat goblin botlott bele az emberi vonal maradvékába. Itt kevésbé voltak tiszták az erőviszonyok, dühödtek és fájdalmas kiáltások hallatszottak. A zaj további résztvevőket vonzott oda, és az erdő tele lett ide-oda rohángáló szörnyetegekkel, emberekkel. A kósza védekező helyzetbe állította csapatát, aztán elindult körülnézni. A közelben kószáló embereket a többiekhez vitte, így a létszám hamarosan harminc fölé emelkedett. Ha ellenség merészkedett a közelbe, Éjmadár körbejárta őket, aztán a gyémánttal hirtelen rájuk világított, hogy az íjászok elvégezhessék gyilkos munkájukat.

Amikor a közvetlen környék megtisztult a szörnyektől, Éjmadár újra elindult a csapattal. Szoros alakzatba állította az embereket, hogy érintéssel is tartani tudják egymással a kapcsolatot.

Fáklyák imbolyogtak több helyen is az erdő belsejében, sikolyok hangzottak fel a sötétből, s nem voltak határozott arcvonalak. Azok, akik a kószával tartottak, módszeresen haladtak, a fáradhatatlan Éjmadár pedig vigyázott rájuk, vezette őket. A kósza nem egyszer észrevette a rejtőző ellenséget, mégsem riasztotta csapatát, mert nem akarta elárulni a jelenlétüket. Legalábbis egyelőre.

A harci zaj lassan elhalt, és az erdei éjszaka épp oly néma lett, mint amilyen sötét. Fáklya villant a távolban: Éjmadár tudta, hogy powrik azok, abban a magabiztos tudatban, hogy a csata véget ért. Éjmadár a legközelebbi emberhez lépett és továbbküldte vele a hírt: közeledik a támadás ideje.

A kósza ismét védekező alakzatba állította csapatát, és egyedül indult el. Mivel ismerte valamennyire a powri taktikát, sejtette, hogy a fáklyások alkotják az alakzat középpontját, a többiek pedig küllőszerűen vesznek körül őket. A fáklyafény még több mint kétszáz lábnyira volt, amikor a kósza összetalálkozott az egyik ilyen küllő végével: két goblin lapult egy sűrű bükkfa-csoportban.

Éjmadár minden ügyességét latba vetve belopózott a mit sem sejtő páros mögé. Arra gondolt, hogy megvillantja gyémántját, és az íjászok majd lekaszálják a goblinokat, de végül úgy döntött, hogy biztosra megy. Egyedül araszolt tovább.

Kezével betapasztotta a bal oldali goblin száját, kardja pengéje pedig a jobb oldali goblin tüdejébe hatolt. Hagyta, hogy Fergeteg eldőljön a halott goblinnal együtt, és immár szabad kezével megragadta a másik goblin haját, aztán megfogta az állát. Mielőtt a nyomorult kiálthatott volna, a kósza átkulcsolta a testét, és rántott rajta egyet.

A goblin sikoltani sem tudott, csak a csigolya roppanása hallatszott - mint amikor valaki száraz ágra lép.

A kósza felvette Fergetegét és ment tovább, hogy szemrevételezze az ellenséges alakzatot, mely épp olyan volt, ahogy várta. Igyekezett minél pontosabb számlálást tartani, aztán némán visszaosont várakozó társaihoz.

- Szörnyek vannak előttünk - magyarázta. - Három goblin a fáklyafényben.

- Vezess oda minket és végezzünk már ezzel az éjszakával! - szólt valaki, és szavait sokan visszhangozták.

- De ez csak csapda - folytatta a kósza. - Jóval több powri és goblin várakozik a sötétségben, és két óriás leselkedik a fák mögött.

- Akkor mit tegyünk? - kérdezte valaki, most már fojtottabb hangon.

A kósza végignézett az emberein, s fanyar mosoly jelent meg az ajkán. Az emberek tudták, hogy az ellenség túlerőben van - ez látszott az arcukon. De Éjmadár, aki a Barbakántól egész idáig csak szörnyekkel harcolt, tudta, hogy a dolog nem ilyen egyszerű. - Az óriásokat öljük meg először - kezdte higgadtan.

Belster és Tomas a távoli dombtetőről figyeltek és hallgatóztak. A fogadás idegesen dörzsölgette a kezét, s próbálta kitalálni, mi történik odalent. Vonja vissza az erőit? Vagy erőltesse a harcot?

Megteheti ezt? A tervek olyan logikusnak tűntek, amikor kigondolta őket, oly könnyen végrehajthatónak és visszavonhatónak. A csaták valósága azonban nem így működött, főleg a sötét és zavarba ejtő éjszakában nem.

Tomas Gingerwart hasonlóan nehéz problémával küszködött. Kemény, harcedzett ember volt, de bármennyire gyűlölte is a szörnyetegeket, tudta, hogy egyenesen szembeszállni velük ostobaság lenne.

Ő sem látta világosan, mi a pontos helyzet. Hallotta a sikolyokat - gyakrabban szörnyek, mint emberek hangját -, és látta a fényeket. Néhány meglepő, vakító és hirtelen villanás azonban mindennél jobban felkeltette a figyelmét, hisz ezek nem fáklyák voltak. Belster felismerte, hogy villám-mágiáról van szó.

A baj csak az volt, hogy fogalma sem lehetett, melyik oldal dobálózik a varázslatokkal. Az ő kis csapatuknál nem voltak drágakövek, és különben sem tudták volna használni őket. Ugyanakkor köztudottan a powrik, goblinok és óriások sem alkalmaztak ilyen mágiát.

- Döntenünk kell, mégpedig gyorsan - jegyezte meg Tomas, hangjában tehetetlen csalódottsággal.

- Jansen Bridges hamarosan visszatér - felelte Belster. - Meg kell tudnunk, ki csinálta azt a varázslatot.

- Már jó ideje nem látjuk - szólt Tomas. - Vagy a mágia merült ki, vagy az előidézője halott.

- De ki lehet az?

- Nyilván Zárverő Roger - válaszolta Tomas. - Neki mindig van valami a tarsolyában.

Belster ebben nem volt ilyen biztos, habár az a gondolat, hogy Roger körül van valami mágia, nem volt új a fogadás számára. A Rogerről szóló legendák tán eltúlzottnak tűntek, ám a fiú tettei csakugyan elképesztőek voltak.

- Hívd vissza őket! - határozott Tomas. - Gyűjtsd meg a jelzőfényeket és küldj ki futárokat a hírrel! A csatának vége.

- De Jansen...

- Nincs időnk várni - vágott közbe határozottan Tomas. - Hívd őket vissza!

Belster vállat vont, és nem ellenkezett, de mielőtt kiadhatták volna a jelet a visszavonulásra, egy ember érkezett a domboldalról.

- Éjmadár! - kiáltotta oda Belsteréknek. - Éjmadár és Avelyn Desbris!

Belster odarohant hozzá. - Biztos vagy benne?

- Magam láttam Éjmadárt - zihálta Jansen. - Csak ő lehet, mert senki más nem mozog így. Láttam, ahogy megölt egy goblint, és milyen szépen! - karjával kardsuhintást utánozott.

- Kiről beszél? - csatlakozott hozzájuk Tomas.

- A kószáról - felelte Belster. - És Avelyn? - faggatta Jansent. - Avelynnel beszéltél?

- Biztosan ő az - felelte Jansen. - Az a villám, ami leterítette a powrikat. Visszatértek hozzánk!

- Túl sokat feltételezel - szólt a gyakorlatias Tomas, aztán Belsternek címezve hozzátette: - Remélhetjük, hogy ennek az embernek a megfigyelései helyesek? Mert ha nem...

- Akkor is úgy tűnik, hogy szövetségeseinkre leltünk, mégpedig erősekre - állította Belster.
- De gyűjtsuk csak meg azokat a fáklyákat! Szedjük össze a csapatokat és lássuk, milyen erősek vagyunk! - Belster lelkesen vezette a többieket, s némán remélte, hogy valóban régi dundalisi bajtársai tértek vissza.

Az arcokon vegyes érzelmek tükröződtek, egyesek lelkesen bólogattak, mások haboztak, megint mások kétkedve meredtek társaikra.

- A fáklyafény a powri kerékagyt jelzi - magyarázta sietve Éjmadár. - Nyitva áll előttünk az út, ha elég csendesek és okosak vagyunk. Keményen és biztosan kell lecsapnunk, s fel kell készülnünk minden támadásra.

- Kerékagy? - visszhangozta valaki kétkedően.

- A powri alakzat közepe - magyarázta a kósza. - Egy kis csoport a nagy kör közepén.

- Ha oda támadunk közepre, körülkerítenek minket - felelte egy férfi. Egyetértő mordulás kísérte szavait.

- Ha elég nagy csapást mérünk a középpontra és megöljük az óriásokat, akkor a többiek, főleg a goblinok, nem mernek szembeszállni velünk - ellenkezett magabiztosan a kósza.

- A fáklyák csak csalik - vitatkozott újra a férfi, és úgy felemelte a hangját, hogy le kellett inteni.

- A fáklyák valóban az ellenséget csalják oda - adta be a derekát Éjmadár. - De ők úgy tervezik, hogy a kör szélén felismerik és elkapják ezeket az ellenségeket. Ha késedelem nélkül elindulunk, nyitva áll az utunk egészen a kerékagyig. Ellenfeleink nem számítanak ilyen erős támadásra.

A férfi vitatkozott volna tovább, de a többiek, akik egyre jobban hittek a kószának, lepísztegettek.

- Induljatok el halkan, hármassorokban! - mondta Éjmadár. - Aztán szoros kört formálunk a kerékagy körül és elintézzük, mielőtt erősítés érkezhetne.

A többiek kétkedően nézegettek egymásra.

- Én már hónapok óta harcolok, és biztosra veszem, hogy ez a powri taktikája - biztatta őket Éjmadár.

Magabiztos hangja meggyőzte az elől állókat, akik továbbadták véleményüket hátrafelé.

Hamarosan elindultak, az élen messze elől Éjmadár. Visszament arra a helyre, ahol levágta azt a két goblint. Megkönnyebbülten látta, hogy a testek érintetlenül hevernek ott, ahol hagyta őket, s nincsenek új nyomok a környéken. Az ellenséges erő nem volt nagy, a védekező keréknek kevés küllője telt ki belőlük, mert Éjmadár jobbra is, balra is körülnézett, de sehol sem látta őket.

Éjmadár egyenesen befelé vezette csapatát, aztán szétterítette őket, alig harminc lábnyira a powritól - és az óriásoktól, mert a behemótok még mindig a helyükön voltak, a tölgyfa mögött.

A kósza zajtalanul végigment csapata arcvonalán, tenyerébe szorítva a gyémántot, és jelzett mindenkinek, hogy álljanak készen. Messze balra a powri triótól talált egy alacsony, vastag ágat. Lassan felmászott rá, nehogy súlya alatt megreccsenjen a fa, aztán a törzs mellé húzódott.

Egyre közelebb az óriásokhoz.

Éjmadár a köre koncentrált, gyűjtögette annak energiáját, de egyelőre nem eresztette ki.

Gyűjtötte, gyűjtötte - már bizsergett a keze a kő türelmetlen mágiájától.

Éjmadár végigrohant az ágon. A powri felpillantottak a zajra.

Aztán ők is, az óriások is elfordultak, amikor a napnál is izzóbb, vakító ragyogás felvillant.

Éjmadár elsietett a döbbszó powri feje fölé, és lecsapott a legközelebbi óriásra, akinek feje az ő fejével volt egy szinten. Tudta, hogy nincs sok ideje: két kézre fogta Fergeteget,

futásnak eredt, hirtelen megtorpant, és minden lendületét, erejét beleadta a csapásba.

Az alig észrevehető fehér derengéssel izzó penge lesújtott az óriás homlokára, csontot, agyvelőt hasított át. A behemót felordított, a fejéhez kapott és hátratántorodott.

A másik óriás odasietett, de nyílzápor fogadta.

Éjmadár irányt változtatott: felkúszott a fa tetejére.

Powrik és goblinok kiáltoztak és kavargtak mindenfelé: az íjászoknak gyorsan át kellett állniuk a közelebbi célpontokra.

A harmadik óriás lerázta magáról a kezdeti nyílzáport. Megeragadta a fát, hogy tövestül kitépje, és szétlapítsa vele a kószát, azt a nyomorult patkányt, aki megölte a fivérét. Az óriás felpillantott, elbődült fájdalmas dühében, aztán elcsendesedett, mert látta, hogy a kósza éppen visszanéz rá, és nyílveesszót feszít különös íjára.

Éjmadár teljesen visszahúzta Súlyomszárnyat. Karizmai megfeszültek, ahogy tartotta az íjat. Lába az ágra és a törzsnek támaszkodott, s addig állt így, amíg az óriás megfelelő helyzetbe nem került, és fel nem nézett rá.

Ekkor lőtt, és a nyíl az óriás arcába fúródott.

A szörnyeteg tehetetlenül csapkodott karjaival, aztán térdre roskadt a fivére mellett, és már halott is volt.

- Fedezékbe! - kiáltotta a kósza, aztán véget vetett a gyémánt ragyogásának. A környék újra sötétbe borult, csak egy elejtett fálya pislákoltt tovább a földön.

Éjmadár behunyta a szemét, aztán lassan kinyitotta, hogy alkalmazkodjon az új fényviszonyokhoz. Újra a macskaszemet vette használatba. A szörnyeteket még korántsem győzték le, mert több sötét alak is csapatokba verődve, makacsul nyomult tovább feléjük, főként dél felől. Éjmadárnak döntenie kellett, méghozzá gyorsan. A meglepetés ereje elillant, s az ellenség igencsak túlerőben volt az ő harmincfős seregükkel szemben.

- Induljatok északra! - mondta a többieknek halkan. - Minden körülmények között maradjatok együtt! Én is csatlakozom hozzátok, amint lehet.

Mikor katonái elosontak a bozótban, a kósza újra dél felé kezdett figyelni, a szörnyek csoportjai felé. Azon gondolkodott, hogyan tudná elriasztani őket, esetleg egy hosszú, kerüléses üldözéssel, dél felé.

De aztán a szörnyek vonala mögé nézett, és egy lóháton ülő nő ezüstösen derengő alakját pillantotta meg.

- Fussatok tovább! - kiáltotta oda az embereknek. - Ahogy csak bírtok! - Ezzel Éjmadár mászni kezdett felfelé a fán.

Bízva Szellődal ösztönében, hogy elkerüli az akadályokat, Pony előre küldte lovát. Elhaladtak két meglepett powri mellett, akik felvillajogtak és üldözni kezdték őket, de Pony megerősítette szerpentin-pajzsát.

Aztán egyszerre nagyon sokan lettek körülötte, és vad mohósággal rohantak rá.

Hirtelen, egy szempillantás alatt minden támadó lángra lobbant, akárcsak a fák.

A fényben Pony átvágott a lángokon, s nagy erőfeszítéssel tartotta fenn védőpajzsát. Hitetlenkedve pislogott, amikor közelebb ért egy hatalmas tölgyfához, a lángtenger szélén. A fa másik oldalán, ágról ágra lendülve Éjmadár igyekezett lefelé.

Pony a legalacsonyabb ág alá kormányozta Szellődalt, s a kósza éppen előtte szökkent a földre. Hempergett, hogy lángoló ruháját eloltsa, aztán felállt és arrébb húzódott. - Figyelmeztethetnél volna! - morgott, s bőrköntöséből füst szivárgott.

- Meleg az éjszaka - kuncogott Pony. Odakocogott a kószához, és a kezét nyújtotta. Éjmadár megfogta a kezét - a védőpajzs rá is áterjedt, amint a bőrük összeért. A fiú felmászott a ló hátára, és elindultak. Bízta benne, hogy egy szörnyeteg sem kel üldözésükre.

- Óvatosabban kéne robbantgatnod - borongott a kósza.

- Neked pedig jobban meg kéne nézned, hogy hova bújsz - vágott vissza Pony.
- Nemcsak a kövekkel lehet harcolni - vitatkozott Éjmadár
- Akkor taníts meg a bi'nelle dasadára! - vágta rá a lány, habozás nélkül.

A kósza ennyiben hagyta a dolgot, mert tudta, hogy Pony mellett úgysem lehet övé az utolsó szó.

8. fejezet

Közbelép a lelkiismeret

Egy mezőn, vagy húsz mérföldre keletre Mélyföld városától váltott utoljára lovakat a St.-Mere-Abelle-ből indult karaván. Pembleton atya, aki a pihent állatokat hozta, hírekkel is szolgált, melyek nem voltak túlságosan a szerzetesek ínyére.

- Akkor hát még keletebbre kell mennünk - vélte Braumin Herde testvér északnyugat felé pillantva, mintha azt várná, hogy rögtön egy sereg szörny zúdul a nyakukba.

Francis testvér veszedelmes pillantást vetett Brauminra: minden útvonal-változtatást személyes sértésnek fogott fel.

- Nyugodj meg, Francis testvér - jegyezte meg Jojonah mester, amikor látta, hogy Francis idegesen beharapja a száját. - Hallhattad a jó Pembleton atyát. Mélyföld és Vadonvidék közt nyüzsg az ellenség.

- Elrejtőzhetünk előlük - ellenkezett Francis testvér.

- De milyen áron? - kérdezte Jojonah. - És milyen késedelemmel? - Jojonah felsóhajtott, Francis pedig morogva elfordult. Az ügyet időlegesen elintézettnek tekintve, Jojonah visszafordult Pembletonhoz, aki nagydarab, testes, fekete szakállú és sűrű szemöldökű férfiú volt. - Igazíts el minket, jó Pembleton! - kérte. - Te sokkal jobban ismered ezt a környéket.

- Hová mentek? - érdeklődött a barát.

- Azt nem mondhatom meg - felelte Jojonah. - Elég, ha annyit tudsz, hogy az Erdővidéken keresztül el kell jutnunk északra.

A barát megdörgölte szőrös állát. - Van egy út, ami észak felé vezet, Erdővidék keleti részén keresztül, és nem nyugaton, ahogy eredetileg terveztétek. Jó kis út ez, bár nem túl forgalmas.

- És mi a helyzet a powrikkal és goblinokkal arrafelé? - érdeklődött Braumin testvér.

A barát vállat vont. - Nem tudni - Ismerte be. - Úgy tűnik, hogy a szörnyek északnyugat felől jönnek, átvágnak Erdővidéken Dundalis, Dudvarét és Világvége mellett, onnan pedig délre, de amennyire tudom, kelet felé nem.

- Ez ésszerű kerülőnek látszik - folytatta reménykedve a barát. - Keleten ugyanis nem sok minden van, ami a szörnyeket érdekelné. Nincsenek arra se városok, se tanyák.

Egy fiatalabb szerzetes is csatlakozott a beszélgetőkhöz, kezében egy tekercsekkel teli bőrzsákkal. Francis testvér azonnal odaugrott és elmarta a bőrzsákokat.

- Köszönjük, Dellman testvér - mondta Jojonah higgadtan a meglepett fiatal szerzetesnek, és szelíden intett, hogy menjen vissza a többiekhez.

Francis testvér turkálni kezdett a tekercsek között, s végül előhúzott egyet. Óvatosan kiteregette egy fatönkre, a többiek pedig köréje gyűltek.

- Az utunk egyenesen átvezetne Dudvaréten - jegyezte meg Francis, ujjával követve az útvonalat a térképen.

- Akkor lépten-nyomon harcolnátok - szólt Pembleton barát. - Maga Dudvarét pedig állítólag powri támaszpont. Óriások is vannak arrafelé.

- Merre van a keleti út? - kérdezte Jojonah mester.

A barát közelebb lépett a térképhez. Egy pillanatig tanulmányozta, aztán tartózkodási helyüktől kelet felé, majd északra húzta az ujját, az Erdővidék keleti, keskenyebb részén keresztül, bele Alpinador déli vidékébe. - Persze nyugatnak is fordulhattok, mielőtt átérték Erdővidéken, északról kerülve a három várost.

- Milyen ott a terep? - érdeklődött Jojonah mester. - Jártál már arra?

- Egyszer - felelte a barát. - Amikor először újjáépítették Dundalist a goblin támadás után, de az már sok éve volt. Minden csupa erdő meg domb, innen a táj neve.

- Ha erdős, akkor nem túl jó a szekereknek - vélte Braumin testvér.

- Nem vészes - felelte a barát. - Öreg erdő ez, nagy, sötét fákkal, nincs túl sok aljnövényzet. Csak a rénszarvas zuzmó: azzal bőven találkozhattok.

- Rénszarvas zuzmó? - Minden szem a kérdező Francis testvérré meredt. Mindenki meg volt lepve, hogy társuk nem ismeri ezt a szót. Francis állta Jojonah tekintetét, s fenyegetően húzta össze a szemét. - Az útikalauzok semmi ilyesmiről nem tesznek említést - felelte, a mester ki nem mondott kérdésére.

- Fehér színű, a földhöz tapadva növekedő növény - magyarázta Pembleton. - A lovak gond nélkül átmennek rajta, bár a kerekeket kicsit megakasztja. Ezen kívül túl kevés a fény, hogy sok legyen az aljnövényzet. Átjuttok, akárhol is fordultok nyugat felé.

- Az eredeti útvonalon megyünk - jelentette ki szilárdan Francis testvér.

- Elnézéseteket kérem, jó testvér - hajolt meg Pembleton -, de én egy szóval sem mondtam, hogy ne tegyétek ezt. Én csak figyelmeztettelek benneteket...

- Amiért mi roppant hálásak is vagyunk - mondta Jojonah, de közben Francisra nézett. - Hitedre kérdezlek, te, aki ismerősebb vagy ezen a vidéken, melyik utat választanád?

Pembleton megvakargatta sűrű szakállát, s a lehetőségeket fontolgatta. - Én keletre mennék - mondta végül. - Aztán északra, fel egészen Alpinadorba. Arrafelé kevesen laknak, legfeljebb néhány barbár él az út mentén, akik eléggé barátságosak, de nem jelentenek túl sok segítséget.

Jojonah bólintott, Francis testvér pedig ellenkezni akart.

- Beszelnél a kocsisokkal, hogy elvezesd őket ehhez a keleti úthoz? - kérdezte Jojonah a barátot. - Azonnal folytatni kell az utunkat.

A barát meghajolt és távozott, időnként hátra-hátra sandítva.

- Az apát... - kezdte Francis.

- Ő most nincs itt - vágott közbe azonnal Jojonah mester. - De ha itt lenne, akkor ő is egyetértene az új útvonallal. Uralkodj a büszkeségeden, testvér! Nem illik ez egy ilyen tudású és pozíciójú emberhez.

Francis testvér vitatkozott volna tovább, de szavai belevesztek dührohamába. Gyorsan felkapta a tekercset, ami több helyen behasadt a durva bánásmódtól - most először látták őt így bánni imádott térképeivel -, és elviharzott.

- Megy, hogy kapcsolatba lépjen az apáttal - vélte Braumin testvér.

Jojonah felkacagott a gondolatra. Bízott döntése helyességében, és úgy gondolta, hogy Francis egyszerűen elvakítja dűhe és sértett büszkesége.

A karaván hamarosan folytatta útját, s baj nélkül elérték a keleti utat. Francis testvér aznap ki sem dugta az orrát a szekereből, a vele utazók viszont igyekeztek minél távolabb kerülni tőle. Azt mondták, fortzog a dűhtől.

- Bizonyos esetekben lehet számítani Markavart apátra - súgta oda Jojonah Brauminnak, cinkos kacsinással.

A fiatalabb szerzetes szélesen elvigyorodott. Mindig örült, ha tanúja lehetett a törtető Francis rendreutasításának.

Az út, ahogy Pembleton barát ígérte, könnyű és akadálytalan volt. A környéket figyelő szerzetesek semmiféle szörnyjelenlétet nem jeleztek, csak az erdő vadonját. Jojonah

élénk, de sokáig tartható tempót diktált. Nem engedhették meg maguknak, hogy túlhajtsák a lovakat, mert a Barbakánig már nem számíthattak több új állatra, sőt, visszafelé sem, amíg újra nem találkoznak Pembletonnal.

Feltéve persze, ha Pembleton apró falucskája átvészeli az elkövetkező heteket, amiben a környéken ólálkodó szörnyeket látva csak reménykedni lehet.

Késő éjszakáig utaztak, s Jojonah mester még gyémánttal is mert világítani. Közvetlenül az útnál vertek tábor, védőn körbefogva a szekereket. Nagy gonddal lecsutakolták és átvizsgálták a lovakat, aztán kipányvázták és legeltették őket a közeli mezőn. Többen vigyáztak rájuk, mint a szekerekre.

Másnap ismét könnyű útjuk volt, de új útvonaluk sokkal hosszabbra nyúlt, s csak sietséggel tarthatták az időt. Francis testvér felmászott Jojonah testvér szekereire, hogy rávilágítson erre a tényre.

- És ha úgy túlhajszoljuk a lovakat, hogy nem bírnak továbbmenni? - ellenkezett a mester.

- Van megoldás - jelentette ki Francis testvér.

Jojonah tudta, miről beszél a másik. A régi kötetekben Francis rábukkant egy képletre, a mágikus kövek egy kombinációjára, ami kiszívja az életerőt egy állatból és átviszi egy másikba. Jojonah mester barbárnak tartotta ezt a módszert, és remélte, hogy a dolog még csak szóba sem kerül, vagy legalábbis tartani tudják a tempót. Akkor lebeszélheti Francis testvért, mert tudta, a fiatal szerzetes csakugyan ki akarja próbálni a kegyetlen kő-kombinációt. Ha másért nem, azért, hogy látványos lábjegyzettel gazdagítsa az utazásukról szóló beszámolót. Most, az előttük álló hosszabb úttal szembenézve, a mester Brauminra pillantott, aki csak a vállát vonogatta, mert szintén nem volt a tarsolyában jobb megoldás.

Jojonah végül tehetetlenül az égnek emelte karját. - Menj és láss hozzá! - mondta Francis testvérnek.

Francis nem is leplezte elégedettségét, amikor távozott.

Türkiz és hematit segítségével, Francis testvér vezénylete alatt, a szerzetesek egy órán belül a szekerekhez csalták az első néhány szarvast. A szerencsétlen vadállatokat a lovak mellé kötözték, és megint csak a hematit és a türkiz együttes alkalmazásával, kiszívták az életerejüket, hogy a lovakat erősítsék vele.

A szarvasokat aztán maguk mögött hagyták az úton, kettőt holtan, a többi halálos kimerültségben. Jojonah mester őszinte együttérzéssel pillantott rájuk. Állandóan emlékeztetnie kellett magát a küldetés sürgősségére, s arra a tényre, hogy még sokkal több állat és ember fog szenvedni, ha nem találják meg a válaszokat és nem fordítják vissza a szörnyetegeket.

Az úton heverő tehetetlen állatok látványa mégis felzaklatta.

Az Abellita Egyháznak nem lenne szabad belefolynia ilyen sötét dolgokba, gondolta.

Újabb szarvasok kerültek elő, sőt, még egy hatalmas medve is, ami azonban nem jelentett veszélyt, mert teljesen megszeliődött a telepatikus behatás. Az elszívott energiával folyamatosan feltöltve, a lovak több mint hatvan mérföldet tettek meg, mielőtt a nap lenyugodott, és a karaván megint csak hosszan belement az éjszakába.

A vadvilág gazdagságát és a szörnyek távollétét látva sem Jojonah, sem Francis nem kételkedett abban, hogy a kitérő ellenére néhány nap alatt behozzák lemaradásukat.

- Csak goblinok! - jelentette az egyik ember, s olyan erővel csapta az asztalra sörösibrikjét, hogy az edény fémfüle leszakadt, és az ital szétfroccsent. Nagydarab, erős ember volt, izomtól duzzadozó karú és mellkasú, sűrű hajú és szakállú. Daliás természetével azonban aligha rítt ki a Tol Hengorban összegyűlt harminc felnőtt férfi közül, akik mindnyájan nagyra és erősre nőttek Dél-Alpador kemény világában.

- Legalább száz goblin - szólt egy másik férfi. - És van velük egy vagy két óriás is.
- Meg azok az ocsmány törpefajzatok - tette hozzá a harmadik. - Randák, mint a kutya fara, de szívósabbak, mint a csizmatalp!

- Ugyan már! Agyoncsapjuk őket mind egy szálig! - fogadkozott az első férfi hörögve.

A sörcsarnok ajtaja ekkor feltárult, s minden szem az érkező felé fordult, aki még alpinadori mértékkel mérve is magasnak számított. Több mint hatvan telet látott már, mégis olyan daliásan járt, mint egy húszéves, s izmain sem látszott semmiféle petyhüdség. A városban, de egész Alpinadorban is azt beszélték, hogy tündevarázs alatt áll, s ez bizonyos értelemben igaz is volt. Hosszú, lencsín haja a vállát verdeste, arcát gondosan nyírt aranyszőke szakáll keretezte, kiemelve tiszta, égbék szemét. A tiszteletet parancsoló alak megjelenésével elhaltak a nagyzó szavak.

- Láttad őket? - kérdezte valaki, bár a kérdés tökéletes ostobaság volt mindenki előtt, aki ismerte Andacanavart, a kószát.

Az óriás odalépett a hosszú asztalhoz és bólintott, aztán az asztalra helyezte véres pengéjét.

- Maradt nekünk is valami? - érdeklődött valaki nevetve, s a többiek is csatlakoztak hozzá.

Egy kivétellel.

- Nagyon is - felelte komoran Andacanavar, s a terem elcsendesedett.

- Csak goblinok! - ismételte meg elszántan az először szóló.

- Goblinok, óriások és powrik - helyesbített a kósza.

- Hány óriás van? - kiáltotta valaki az asztal túlsó végéről.

- Heten voltak - emelte fel pengéjét a kósza. - Most már csak öten vannak.

- Az nem is olyan sok - csattantak fel ketten egyszerre.

- Dehogynem, túlságosan is - szólt Andacanavar határozottan. - Miközben a kisebbek lefoglalják harcosainkat, az az öt óriás el tudja pusztítani egész Tol Hengort.

Ideges pillantások találkoztak dühös tekintetekkel. A büszke északiak nem tudták, hogyan reagáljanak erre. A legnagyobb tisztelettel viseltettek Andacanavar iránt - még sosem vezette tévútra őket. Az elmúlt hónapokban, a szárazföldi és tengeri invázió során Alpinador minden városára erős nyomás nehezedett, és sok település el is esett. Ha azonban ott volt a fáradhatatlan Andacanavar, az esélyek némileg kiegyenlítődtek, s az alpinadoriak jobban boldogultak.

- Akkor hát mit tegyünk? - kérdezte egy medveszerű, Bruinhelde nevezetű férfi, Tol Hengor törzsfőnöke. Az asztalra támaszkodott, és a kósza szemébe nézett. Intett egy asszonynak, aki a sátor oldalánál várakozott, mire a nő felkapott egy rongyot, és elindult a kósza felé.

- Menj ki az emberekkel nyugatra! - szólt Andacanavar, és átadta pengéjét az asszonynak, aki áhítatosan törölgetni kezdte a fegyvert.

- Bujkáljunk az erdőben, mint az asszonyok és gyerekek? - pattant fel a helyéről egy férfi, de mivel sokat ivott, kissé imbolygott. Asztalszomszédja visszanyomta a helyére.

- Megpróbálok ismét lecsapni az óriásokra - magyarázta a kósza. - Ha le tudom győzni vagy el tudom csalni őket, te és harcosaid. rátámadhattok a többiekre, és visszafoglalhatjátok Tol Hengort.

- Én nem szívesen hagyom el az otthonom - felelte Bruinhelde, aztán elhallgatott, és az egész terem elcsendesedett. Bruinhelde volt a vezér, aki harcban nyerte el rangját, és a törzs az ő szavát követte, bármit mondott is Andacanavar. - De bízom a szavadban, barátom - tette kezét a kósza vállára. - Csapj le gyorsan és keményen! Jobb lenne, ha ezek a mocskos alakok nem tennék be a lábukat Tol Hengorba. Ha viszont így történik, akkor azt szeretném, ha minél hamarabb elmennének. Nem öröm az én koromban az erdőben lakni - tette hozzá egy hunyorítással, hisz több mint tizenöt évvel fiatalabb volt

Andacanavarnál, s köztudott volt, hogy a kósza szinte mindig az erdőben él.

A kósza odabólintott a főnöknek, aztán mindenki összegyűlt. A kósza visszavette az óriások vérétől megtisztított pengéjét, s a magasba emelte a csillámló fegyvert. Elf penge volt, a neve Jégtörő. A leghatalmasabb tárgy, amit valaha készítettek szilverelből. Jégtörő nem csorbult ki, fénye sosem homályosult el, s Andacanavar erős kezében fatörzseket is kettészelt egyetlen csapással. A kósza visszacsúsztatta a kardot a vállára szíjazott tokba, biccentett Bruinheldének, és távozott.

...

Jojonah mester és Braumin Herde egy magas hegygerinc tetején álltak, s egy aprócska, kőházas falura tekintettek le a széles, sekély völgyben. A nap már alacsonyan járt a nyugati égen, s hosszú árnyékot vetett a tájra.

- Messzebbre jutottunk, mint gondoltuk - jegyezte meg a testvér.

- Alpinadoriak - helyeselt Jojonah mester. - Vagy átjutottunk az Erdővidéken, vagy ezek a barbárok terjeszkedtek túl az elfogadott déli határaikon.

- Én az előbbire gondolnék - felelte Braumin testvér. - Baijuis testvér, aki nagyon ért a tájolóshoz, szintén így vélekedik.

- A vadállatok kiszípolozása erkölcstelen, ám hatékony módszernek bizonyult - szólt a mester szárazon.

Braumin testvér szemügyre vette társát. Neki sem tetszett az ártatlan vadállatok életerejének elszívása, de azért annyira nem volt letörve, mint Jojonah.

- Még az a makacs Francis is elismeri, hogy sikerült behoznunk a kitérő miatti idővesztést - folytatta Jojonah mester. - Bár amúgy sem sok érve maradt ellenünk, amikor Markwart apát helyeselte döntésünket a keleti útról.

- Francis testvérnek aligha van szüksége támogatásra, vagy akár csak logikus érvekre is ahhoz, hogy ne értsen egyet - jegyezte meg Braumin, amivel némi kuncogást csalt ki feljebbvalójából. - Most az új útvonal kidolgozásán fáradozik, meglepő módon éppen olyan hévvel, mint ahogy az eredeti utat eszelte ki.

- Talán nem is olyan meglepő - vette lejjebb a hangerőt Jojonah, mert két fiatalabb szerzetest látott közeledni. - Francis testvér bármit megtenne, hogy jó benyomást tegyen az apátra.

Braumin kuncogott, de aztán elkomolyodott, amikor a savanyú ábrázatú jövevényekre pillantott.

- Kérünk, bocsásd meg, hogy így rád törtünk, Jojonah mester - szólt az egyik, Dellman testvér. Mindkét fiatalember egyfolytában hajlongott.

- Ugyan, ugyan - szólt a mester türelmetlenül, mert nyilvánvaló volt, hogy valami nagyon nincs rendben. - Mi az?

- Egy csapat szörnyeteg - felelte Dellman testvér. - Nyugatról, afelé a falu felé.

- Francis testvér erősködik, hogy könnyedén elkerüljük őket - szólt a másik szerzetes. - Valóban megtehetjük, de hagyjuk, hogy lemészárolják azokat a falusiakat?

Jojonah mester Brauminhoz fordult, aki lassan csóválta a fejét, de úgy, mintha már ez a mozdulat is rettenetes fájdalmat okozna neki. - Markwart apát utasítása világos és egyértelmű - mondta feszengve. - Nem érintkezhetünk senkivel, sem ellenséggel, sem baráttal. Legalábbis addig nem, amíg végre nem hajtottuk feladatunkat a Barbakánon.

Jojonah a falu felé pillantott, a kéményekből lustán előkígyózó szürke füstoszlopokra. Elképzelte, hogy milyen más, mennyivel sűrűbb és feketébb füst szállhat fel hamarosan az égő házakból, és emberek, gyermekek, asszonyok szaladgálnak fejvesztetten, sikoltozva.

Hogy aztán szörnyű halált haljanak.

- Mit mond a szíved, Dellman testvér? - kérdezte váratlanul a mester.

- Én hű vagyok Markwart apáthoz - vágta rá a fiatalember habozás nélkül, és elszántan kihúzta magát.

- Én nem azt kérdeztem, hogy mit tennél, ha a tiéd lenne a döntés - magyarázta Jojonah mester. - Én csak azt kérdeztem, mit mond a szíved. Mit kell tenniük St.-Mere-Abelle szerzeteseinek, amikor ilyen helyzetbe kerülnek?

Dellman már majdnem kimondta, hogy ki kellene állniuk a falusiak mellett, de aztán zavart némaságba burkolózott. Végül mégis megszólalt, de egészen más irányba indult el, a magasabb célról beszélt, az egész világ javáról. Aztán zavartan megint elhallgatott.

- Az Abellita Rendnek régi hagyománya, hogy megvédelmezze azokat, akik nem tudják megvédeni magukat - szólt a másik ifjú. - Odahaza sokszor befogadtuk az embereket az apátság biztonságába veszély idején, legyen az vihar vagy powri támadás.

- De akkor mi lesz a magasabb céllal? - kérdezte Jojonah mester, hogy leállítsa a fiatal szerzetest, mielőtt túlságosan belelovalná magát.

Mivel nem kapott választ, Jojonah más irányba indult. - Mit gondoltok, hány ember lehet odalent? - érdeklődött.

- Harminc - felelte Braumin. - Legfeljebb ötven.

- És az az ötven élet megérné, hogy füstbe menjen a létfontosságú küldetés, ami nagyon is könnyen megtörténhet, ha közbelépünk?

Erre megint csak hallgatás volt a válasz, és a két ifjú szerzetes össze-össze nézett, mintha a másiktól várná a helyes megoldást.

- Ismerjük Markwart apát álláspontját ebben a kérdésben - jegyezte meg Braumin testvér.

- Az apát szerint nem érné meg a lehetséges veszteség - szólt Jojonah. - És alá is tudná támasztani az álláspontját.

- Mi pedig hűek vagyunk Markwart apáthoz - jelentette ki Dellman testvér, mintha ez az egyszerű tény el is vágná a további vitát.

Jojonah mester azonban nem hagyta ilyen könnyen ennyiben. nem akarta engedni, hogy Dellman vagy bárki más lerázza magáról ennek a döntésnek a felelősségét. A döntés hite szerint éppen az Abellita Rend lényegét érintette, a Markwarttal folytatott vita magját. - Mi az Egyház tanaihoz vagyunk hűek - helyesbített. - Nem személyekhez.

- A tanokat az apát testesíti meg - ellenkezett Dellman testvér.

- Remélhetőleg - felelte a mester. Braumin Herdére pillantott, akit szemlátomást aggasztott Jojonah gondolatmenetének irányja.

- Mit mondasz te, Braumin testvér? - kérdezte merészen a mester. - Te már több mint tíz éve állasz az Egyház szolgálatában. Milyen utat mutatnak neked most tanulmányaid az Abellita Rend tanaiból? Ötven élet vagy akár száz megéri a magasabb cél kockáztatását?

Braumin kiegyenesedett. Őszintén meglepte, hogy Jojonah éppen őt pellengérezi ki, s arra szólítja fel, hogy mindenki előtt feltárja, ami a szívében van. Gondolatai visszakanyarodtak a kolostorbeli harcra, a parasztemberre, akibe Markwart apát beleszállt, aztán a halálba lökte a testet. Ez is a magasabb cél érdekében történt - sok powri pusztult el az akció következtében -, Braumin szájában mégis keserű utóíz, szívében hideg feketeség maradt.

- Megéri? - faggatózott Jojonah.

- Igen - felelte szívből Braumin. - Egyetlen élet is megéri a kockázatot. Mikor ilyen nagy küldetés áll előttünk, nem térhetünk le utunkról, hogy keressük a bajbajutottakat. Ám ha Isten jónak látja elénk helyezni őket. Akkor szent kötelességünk közbelépni.

A két fiatalembernek egyszerre állt el a lélegzete. Meglepték őket ezek a szavak, de némiképp meg is könnyebbültek - Jojonah mester jól látta ezt, főleg az ifjú Dellman arcán.

- És ti ketten - kérdezte Jojonah - mit mondotok, merre menjünk?

- Én szeretném megmenteni a falut - felelte Dellman testvér. - Vagy legalábbis figyelmeztetni őket a leselkedő veszélyre.

A másik szerzetes helyeslően bólintott.

Jojonah elmélkedő pózba helyezkedett, mérlegelte a kockázatot. - Vannak még szörnyek a környéken? - kérdezte.

A két fiatal szerzetes egymásra nézett és vállat vont.

- És milyen erős az a közeledő sereg? - folytatta Jojonah.

Megint nem kapott választ.

- Ezekre a kérdésekre már rég választ kellett volna találni, méghozzá gyorsan - szólt Jojonah mester. - Különben követhetjük Markwart apát rendelését és mennünk kell, sorsukra hagyva a falusiakat. Menjetek! - legyintgette el az ifjakat, mint holmi kóbor kutyákat. - Menjetek a kvarckövesekhez! Tudjátok meg, amit kérdeztem, és siessetek!

A szerzetesek hajlongva távoztak.

- Nagy kockázatot vállalsz - jegyezte meg Braumin, amint a párocska eltűnt. - Méghozzá inkább magadra, mint a küldetésre nézve.

- És mi lenne a lelkemmel, ha annyiban hagynám? - kérdezte Jojonah, amire Brauminnak elfogytak az érvei.

- De mégis... - mondta egy idő után a fiatalabb szerzetes. - Ha az apát...

- Az apát nincs itt - emlékeztette Jojonah mester.

- De itt lesz, ha Francis testvér rájön, hogy be akarsz avatkozni a szörnyetegek ellen.

- Majd én elbánok Francis testvérral - nyugtatta meg Jojonah. - És az apáttal is, ha ugyan beletalál Francis testébe. - Hanghordozása jelezte, hogy ezzel vége a vitának, és nagyon is megalapozott félelmei dacára Braumin Herde elmosolyodott, ahogy Jojonah elindult előtte. Braumin megértette, hogy mentora, mestere állást foglalt. Néha, ha a szív szava elég hangosan szól, az embernek meg kell hallania azt.

Előrehaladt már az éjszaka, a telihold korán felkelt, de csakhamar vastag és fenyegető viharfellegek homályosították el. Illő háttér volt ez a Tol Hengorhoz közeledő szörnycsapat vonulásához. A csaknem kétszáz fős, gonosz armada máris lerohant két falut, s nem volt okuk azt hinni, hogy a következő településsel nehezebb dolguk lesz. Szokásos félköríves harci alakzatukban érkeztek a völgy nyugati végéhez. Goblinok alkották az elülső pajzsot, kezükben fáklyákkal, a powrik és óriások pedig középen sűrűsödtek, készen arra, hogy segítség valamelyik szárnyat vagy előretörjenek. Bár két hegygerinc között, rosszabbul védhető terepen jártak, nem tartottak rajtaütéstől. Az alpinadoriak nem voltak íjász-típusok, és még ha el is sajátították a távolsági harc módozatait, létszámuk - a kémek szerint alig több mint három tucat férfi - nem okozhat gondot. Ezen felül az óriások, akik számtalan nyíltalálatot elbírtak, pusztító közuhataggal válaszoltak volna minden oldalsó támadásra, a rajtaütők ellen fordítva az akciót. Nem, a powri vezérek tudták, hogy az alpinadoriak a közelharcban veszedelmesek, mert hatalmas a testi erejük, nem pedig az üss-és-fuss taktikában. Ezért választották a szörnyetegek inkább ezt a nagy alakzatot ahelyett, hogy kisebb, elszórtabb vonalakban, a nehezebb terepen közeledjenek a gerincen.

Határtalan önbizalomról tanúskodott tehát, ahogy a powrik átvezették csapatukat a széles völgyön. Már csiklandozta őket az emberi vér szaga, s szerették volna mélyíteni sapkájuk bíborszínét.

Mit sem sejtettek arról az erőről, ami St.-Mere-Abelle szerzeteseinek képében közeledett feléjük. Tucatnyi barát lapult várakozva a völgy mindkét oldalán, Francis vezetésével az északi, Braumin testvér irányítása alatt a déli végén. Jojonah messze Braumin csoportja mögött maradt, egy hasznos, sokoldalú hematitot szorítva a szívére. Ő zuhant bele elsőként a mágiába, megszabadítva lelkét a test kötelékeitől, hogy szabadon szálljon az

éjszakában.

Első feladata nem ígérkezett nehéznek. Nagy sebességgel repítette láthatatlan szellemét a völgy nyugati vége felé, hogy felderítse a közeledő alakzat erejét és elhelyezkedését. Aztán visszaröppent északra, Francishoz, majd délre, Brauminhoz, átadva a híreket. Aztán egyetlen gondolattal visszasuht a közeledő szörnyetegekhez.

Most jött a dolog neheze: beszüremelni a szörnyetegek közé. A mester láthatatlanul és nesztelenül suht el az elülső goblin vonal mellett, s arra gondolt, hogy beleszáll egy powri testbe, de elállt szándékától. Az ősi feljegyzések szerint a powrik különösen ellenállóak a mágiával, főként a testmegszállással szemben. Szívósak, értelmesek és erős akarátúak.

Jojonah mester azonban goblin testet sem akart. Persze, okozhatna ezzel némi felfordulást, de nagyobb gondot aligha. A goblinok mindig is kiszámíthatatlan és köpönyegforgató alakok voltak. A powrik és fomoriak nem lennének túlságosan meglepve, ha egyikük hirtelen a többiek ellen fordulna, s egy törékeny goblintest nem sok kárt tehetne egy powriban, az óriásokról már nem is szólva.

Ezek után Jojonah-nak csak egy lehetősége maradt, és tudta, hogy teljesen ismeretlen területre kell merészkednie. Sosem szállt még meg óriást, s keveset tudott róluk, rosszindulatukat és hatalmas erejüket kivéve.

Szelleme óvatosan a fomoriak csoportja mellé siklott. Az egyik, különösen nagy alak tűnt a csapat vezetőjének: tüzelte és noszogatta a többieket.

Jojonah azon gondolkodott, milyen taktikát alkalmazzon, és arra a következtetésre jutott, hogy valamelyik másik óriás jobb célpont lenne. A csoport egyik tagja - még a vezér sem - tűnt túl értelmesnek, de volt egy különösen ostoba alak, aki a fejét himbálta és kuncogva élvezte ajkai cuppogását.

Jojonah.szelleme behatolt az óriás tudatalattijába.

„He?“, kérdezte az óriás akarata.

„Add nekem az alakod!“, követelte telepatikusan Jojonah.

„He?“

„A tested!“, parancsolta a szerzetes akarata. „Add ide nekem! Menj ki belőle!“

- Nem! - hördült fel hangosan az óriás, és akarata összeakaszkodott Jojonah-éval. Ösztönösen próbálta elhessegetni a szerzetest.

„Tudod, ki vagyok?“, kérdezte Jojonah, hogy megpróbálja lecsillapítani a behemótot, mielőtt a többiek rájönnének, hogy valami nagy baj van. „Ha megtudod, te ostoba, nem fogsz megtagadni engem!“

„He?“

„Én a te istened vagyok“, ravaszkodott Jojonah szelleme. „Bestesbulzibar vagyok, a démon daktilusz, és segítségetekre sietek az emberek elpusztításában. Nem érzed megtisztelve magad, hogy a te testedet választottam edényemül?“

„He?“, kérdezte ismét az óriás lelke, de ezúttal a mentális hanghordozás már egészen más volt.

„Szállj ki“, követelte Jojonah, érzékelve a megingást. „Különben keresek valaki mást és elpusztítalak téged!“

- Igen, igen, gazdám - motyogta az óriás félhangosan.

„Csend!“, parancsolta Jojonah.

- Igen, igen, gazdám - ismételte az óriás, ha lehet, még hangosabban.

Jojonah, aki félig már birtokon belül volt, hallotta a hangot a behemót fülén keresztül, és hallotta a többieket is, akik köréje gyűltek és kérdezték: A sajátjaként érezte az óriás vállát, amikor egy másik megtaszította.

Az ostoba óriás - immár meggyőződve arról, hogy csakugyan a démonnal áll szemben - kétségbeesetten igyekezett engedelmeskedni, de nem sok fogalma volt arról, hogyan

űrítse ki a saját testét. Jojonah tudta, hogy sietnie kell, mert a testmegszállás még együttműködő alanyánál is nehéz feladat. Egyre mélyebbre zuhant a hematitba, mágiájával beszüremkedett az óriás agyának minden apró zugába. Az óriás énje ösztönösen összehúzta magát és ellenállt, de tudatos énjének támogatása nélkül igencsak erőtlennül.

Jojonah élesen érezte az ütést, amikor a legnagyobb óriás behúzott neki egyet és ő elterült.

- Fogd be a szád! - reccsent rá a vezér.

- Igen, gazdám - felelte Jojonah. A kemény ízületek és nehéz végtagok különös élményt jelentettek a szerzetesnek, miközben beszélni próbált, és feltápáskodni a földről.

A vezér megint megütötte, s ő alázatosan sunyta le a fejét.

- Csendben leszek - mondta halkan.

Ez szemlátomást lecsillapította a vezért, legalábbis egy időre, s a csapat elindult, hogy elfoglalja helyét az alakzatban. Mit sem sejtettek arról, hogy egy idegen lélekkel gyarapodtak.

A völgy két oldalán figyelő szerzetesek egyvonalban álltak, egymás kezét szorongatva, s a negyedik és tizedik embernél mindkét csapatban grafit volt, Francis testvér pedig - Jojonah így akarta kissé kiengesztelni - egy gyémántot hordozott. Francis volt a vezérlőmű mindkét csapat számára, aki meghatározta az időt. A szerzeteseknek keményen és hibátlanul kellett lecsapniuk, mert a szörnyetegek megtorlása nagyon sokba kerülhet nekik.

Francis hagyta, hogy a goblin-félkör elülső karimája elhaladjon alatta. Mindnyájan egyetértettek abban, hogy a győzelem kulcsa a powrik gyors elpusztítása, és az óriások harci kedvének lelohasztása. Gondolatmenetük szerint a vezetők kiküszöbölése után a gyáva goblinoknak egykettőre elmegy a kedvük a harctól.

Francis volt az egyetlen, akinek nyitva maradt a szeme, a többiek belesüllyedtek a két grafit mágiájába. Látták az elhaladó goblinokat - némelyik alig húsz yardnyira ment el tőle -, és ki tudta venni az óriások tornyosuló alakját. Nagy levegőt vett, és szólította a gyémánt mágiáját, rövid jelet villantva a túlsó oldalra, Braumin testvérnek.

- Most, testvérek - suttogta Francis. - Itt az idő! - Ekkor ő maga is eggyévált a közös mágiával, végigküldve energiáit a vonalon, a grafit felé.

Braumin testvér szinte ugyanezeket a szavakat súgta saját társainak.

Egy pillanat múlva Francis vonalának negyedik szerzetese roppant villámot bocsátott ki a kezéből, amire szemből hasonló válasz érkezett. Aztán Francis tizedik embere szórta el villámát, majd a szemközti csapat tizedik embere következett. Így cikázott ide-oda a villámok hálója, és sorban minden szerzetes szabadjára engedte energiáját a közös gyűjtőbe, a közös kőbe. A fiatalabbak közül sokan nem is tudták volna egyedül használni a követet, de egyesülve Francisszal, Brauminnal és a többi idősebb diákkal, az ő energiájuk is hasznosulhatott.

Az egész völgy zengett a fergeteges villámcsapásoktól. Minden újabb villanás fényénél egyre kevesebb szörnyeteg vált láthatóvá.

Az ellenséges alakzat közepén lévő powrik tömegével dőltek ki, rángatózva. Az óriások, akik sokkal nagyobb célpontot nyújtottak, még többet kaptak, de jobban is állták a sarat. Négy vagy öt még talpon volt az első támadási hullám után is. Csak egy esett el, azt is egy kidőlő fa ütötte le, nem a villám.

Az óriások legnagyobbika - ügyet sem vetve a fa alá szorult, ordító társára - felfelé mutatott az északi lejtőre és ellentámadást parancsolt. Szándéka és arckifejezése azonban egyszeriben megváltozott, amikor a mellette álló óriás hatalmas követ emelt a levegőbe és a fejére sújtott vele.

Jojonah mester érezte a megszállt óriás lelkének tiltakozását. „Megölöm és mi leszünk a

vezérek!”, rögtönzött telepatikusan, megnyugtatta az ostoba óriást. De a behemót hiába igyekezett a háttérben maradni és helyet adni az állítólagos daktil szellemének, egyszerűen nem tudta, hogyan kell kiszállnia. Így aztán az óriás fennhangon kuncogott, miközben Jojonah utasította a roppant karokat, hogy újra és újra csapjanak le a vezérre, végül a földre taglózva őt.

A két maradék óriás felhördült és mozgásba lendült.

Jojonah az egyik közeledő behemót arcába vágott a kővel. A másik viszont őt találta el, s a küzdők jó néhány goblint a földre döntve hemperedtek el.

„Na!”, tiltakozott az óriás szelleme, és Jojonah érezte, hogy a tunya agyú teremtmény most kezdi felfogni a helyzetet. Na!”

Az óriás akarata újult erővel szállt harcba az irányításért. Ekkor kezdődött a második sortűz.

Jojonah feltápáskodásra készítette az óriástestet, és egyenesen belefutott a második villámlás útjába. Aztán amikor érezte testén a perzselő energiát, visszaadta a porhüvelyt jogos tulajdonosának, és lelke szabadon szállt fel a levegőbe.

A legnagyobb óriásnak vérző fejjel is sikerült valahogy felemelkednie, csak hogy eltalálja egy villám, és aztán még egy. A behemót újra a földre rogyott. Minden ereje és elszántsága elszállt, már csak a halált várta.

A villámok pedig egyre jöttek, bár minden villanás gyengébb volt az előzőnél, ahogy a szerzetesek kimerítették mágikus energiájukat. Komoly visszavágásra azonban nem is kellett számítaniuk. A szörnysereg maradéka jobbra goblinokból állt, egy tucat powriból és egyetlen óriásból. Mind túl rémültek, túl meglepettek és viharverték voltak ahhoz, hogy akár csak gondoljanak is a harc folytatására. Elszórt fáklyafények jelezték, hogyan menekültek vissza nyugat felé, ki a völgyből.

Visszavonulásukban a szörnyek elhaladtak egy másik néma megfigyelő mellett is, aki eredetileg hátulról akart rátámadni a seregre. Az, aki véletlenül a kósza közelébe tévedt, halálát lelte a hatalmas kardtól. Amikor Andacanavar felfedezte, hogy az egyik óriás életben maradt, odament a sántikáló behemóthoz, és néhány lendületes vágással leterítette, mielőtt észbe kaphatott volna.

Amikor a völgy végül elcsendesült, Francis testvér átvezette embereit a többiekhez. Aztán az egész csapat visszaindult a déli hegygerincen a szekerekhez és Jojonah mesterhez. Gyorsan összerendeződtek és folytatták útjukat. Nem akarták, hogy akár a szörnyek, akár az alpinadorlak felfedezzék őket.

Andacanavar zavarodottsággal vegyes reménykedéssel figyelte ténykedésüket.

9. fejezet

Szerencsés találkozás

- Tehát igaz! - lelkesedett a zömök ember, amikor megpillantotta a visszatérő íjászokkal érkező Elbryant és Ponyt.

- Belster, öreg cimbora! - szólt a kósza. - Jó, hogy épségben találalak!

- De még milyen jó! - örvendezett Belster. - Bár mostanában kissé kifogytunk a készletekből - veregette meg a hasát -, de biztos vagyok benne, hogy te majd segítesz a dolgon.

Erre Ponyék kuncogni kezdtek - Belster O'Comely mit sem változott!

- De hol van a másik barátom? - kérdezte Belster. - Akinek az étvágya vetekszik az enyémmel?

Elbryan arca elborult. Pony felé fordult, aki még jobban elkomorodott.

- Az erdőből érkező hírek kőmágiát jeleztek - ellenkezett Belster. - Olyan mágiát, amire csak a Bolond Szerzetes képes! Ugye nem azt akarjátok mondani, hogy éppen ma éjszaka halt meg? Micsoda tragédia!

- Avelyn valóban eltávozott erről a világról - felelte gyászosan Elbryan -, de nem ma éjszaka. Az Aidán halt meg, amikor elpusztította a démon daktiluszt.

- De hát az erdei jelentések... - hebegte Belster, mintha logikával akarna szembeszállni a kósza szavaival.

- A hírek igazak voltak, csak éppen Ponyról szóltak - magyarázta Elbryan, és megveregette a lány vállát. - Ő használta a köveket ilyen eredményesen. Megsimogatta a lány aranszín sörényét. - Avelyn jól kitanította.

- Úgy néz ki - jegyezte meg Belster.

A kósza elhúzódott a lánytól, és elszánt testtartást vett fel. - És Pony kész arra, hogy folytassa azt, amit Avelyn megkezdett - jelentette ki. - A füstös Aida gyomrában Avelyn elpusztította a démon daktiluszt, megfordította a háborút, megfosztva az ellent összetartó erejétől. Most azonban ránk vár a feladat, hogy megszabadítsuk földünket a megmaradt szörnyetegektől.

A szemlélők úgy látták, mintha a kósza hirtelen megnőtt volna, s Belster O'Comely értőn mosolyodott el. Ez volt Elbryan bűbája, Éjmadár misztériuma. Belster tudta, hogy a kósza a harc új magasságaiba emeli őket. Egyetlen céltudatos és összeszedett erővé kovácsolja az embereket, s lecsap az ellenség minden gyenge pontjára. Hiába volt Avelyn halálhíre, hiába a növekvő aggodalom Zárverő Roger elhúzódó távolléte miatt, Belster hangulata egyszeriben felderült.

A győzelem szinte elsőprőnek bizonyult. Az erdő tele volt halott goblinok, powrik, sőt, óriások tetemeivel. Hat ember sebesült meg, egy súlyosan, hárman pedig eltűntek, és valószínűleg meg haltak. Azok, akik behozták a legsúlyosabb sérülést, nem gondolták, hogy a fickó megéri a másnapot. Inkább csak azért vették a fáradságot, hogy a sérült elbúcsúzhasson a családjától, és rendes temetést kapjon.

Pony azonban odament hozzá a hematittal, és órákon keresztül foglalkozott vele, feláldozva saját energiáit.

- Meg fogja menteni - mondta Belster Elbryannak nem sokkal később, amikor Tomas Gingerwarttal együtt Szellődal mellett megtalálták a kószát. Elbryan a lovat csutakolta, és megvizsgálta a patáit. - Meg bizony - ismételte a fogadás, szemlátomást önmaga meggyőzésére.

- Shamus Tucker jó ember - tette hozzá Tomas. - Nem érdemel ilyen véget.

Miközben beszélt, Elbryan látta, hogy Tomas egyenesen rá mered, mintegy vádlón. A kósza úgy érezte, mintha Tomas valamiféle próbának tartaná Pony gyógyító munkáját.

- Pony mindent megtesz, ami lehetséges - felelte a kósza egyszerűen. - Ért a kövekhez, majdnem annyira, mint maga Avelyn, de félt, hogy a harcban felhasználta az energiája javát, és már nem sokat tud adni Shamus Tuckernek. Ha végeztem Szellődallal, odamegyek, hátha tudok neki segíteni.

- Első a ló? - Tomas Gingerwart hanga most már félreérthetetlenül vádló volt.

- Én csak azt teszem, amit Pony mondott nekem - felelte nyugodtan a kósza. - Egyedül akarta elkezdni a gyógyítást, mert egyedül jobban tud koncentrálni, és mélyebb kapcsolatot teremthet a sebesülttel. Én megbízom az ítélőképességében, és te is jobban tennéd.

Tomas félrebillentette a fejét, egy darabig méregette Elbryant, aztán nem nagyon meggyőzően bólintott.

Belster idegesen köszörülte a torkát, és noszogatta makacs társát. - Ne hidd, hogy hálátlanok vagyunk... - kezdett mentegetőzni.

A kósza nevetése azonban a torkára forrasztotta a szót. Elvörösödött. Tomasra pillantott, aki szemmel láthatóan dühös volt, mert azt hitte, gúnyolódna vele.

- Mióta élünk így? - kérdezte Elbryan Belstert. - Hány hónapot töltöttünk már el az erdőben, harcolva, bujkálva?

- Túl sokat - felelte Belster.

- Csakugyan - elmélkedett a kósza. - De ez alatt az idő alatt sok mindenre rájöttem. Tudom, miért nem bízol bennem, Gingerwart mester - mondta merészen, és Tomas elé lépett. - Mielőtt Pony és én felbukkantunk, vitathatatlanul te voltál a csapat vezetője.

- Azt akarod mondani, hogy nem tartom szem előtt a magasabb célt? - hitetlenkedett Tomas. - Azt hiszed, hogy a saját hatalomvágyamat elébe helyezem a...

- Én csak az igazat mondom - vágott közbe Elbryan. - Ennyi az egész.

Tomasnak elállt a lélegzete.

- Most félsz, és joggal - folytatta a kósza, visszafordulva a lovához. - Ha valaki a te felelősségteljes pozíciódban változást érzékel, még ha az a változás jónak is látszik, óvatosnak kell lennie. Túl nagyok a tétek.

Belster elfojtott egy mosolyt, amikor látta a Tomasban lejátszódó változást. A kósza egyszerű érvelése, őszintesége és közvetlen modora csakugyan lefegyverző volt. Tomas bosszúsága túljutott a csúcsponton, a férfi kezdett megnyugodni.

- Meg kell értened - folytatta Elbryan -, hogy én és Pony nem vagyunk az ellenségeid, de még a vetélytársaid sem. Segítünk, ahol tudunk. A célunk, akárcsak neked az, hogy megszabadítsuk a vidéket a démon gonosz csatlósaitól, ahogy megszabadítottuk magától a démontól.

Tomas bólintott. Kissé kiengesztelődött, de zavarodottsága megmaradt.

- Életben marad Tucker? - kérdezte Belster.

- Pony nagyon reménykedett - felelte a kósza. - Csodálatosan bánt a hematittal.

- Akkor reménykedjünk mi is - szólt Tomas őszintén.

A kósza hamarosan végzett Szellődallal, és felkereste Ponyt a sebesült mellett. Egy védettebb zugban talált rájuk. A férfi nyugodtan aludt, erőteljesen és egyenletesen lélegzett. Pony is szundikált a betegre dőlve, kezében még mindig a hematitot szorongatva. Elbryan arra gondolt, hogy elveszi a követ és ő is gyógyít egy kicsit Shamus Tuckeren, de aztán meggondolta magát. Most talán az alvás a legjobb orvosság.

A kósza kicsit megmozdította Ponyt, hogy kényelmesebb pózba igazítsa, aztán otthagya őket. Visszament Szellődallhoz, hogy barátja mellett töltsen az éjszakát, s legnagyobb megkönnyebbülésére Belli'mar Juravielt találta a paripánál.

- Visszavitettem azt a kis csapatot Caer Tinellához - magyarázta az elf komoran. És száz powrit találtam, ugyanannyi goblint, meg egy csomó óriást, akik mind csatlakozni akarnak a hajszához.

- Újabb óriások? - visszhangozta a kósza hitetlenkedve, mert a behemótok általában maroknyi csapatokban jártak. Elbryannak elállt a lélegzete egy ekkora sereg pusztító erejének gondolatára. - Nem gondolod, hogy Palmaris ellen akarnak vonulni? - kérdezte.

Juraviel megrázta a fejét. - Valószínűbb, hogy támaszpontnak használják a várost, a kisebb környékbeli portyákhoz - vélekedett. - De jól szemmel kell tartanunk Caer Tinellát. Az ottani vezér szemlátomást hírhedt powri: még az óriások is meghajolnak előtte, és amíg a városban rejtőzködve kémleltem, egyetlen elégedetlen szót sem hallottam ellene. Még azután sem, hogy megérkeztek a hírek az erdei katasztrófáról.

- Akkor hát nem is okoztunk nekik olyan nagy veszteséget - szólt a kósza.

- De igen - felelte Juraviel. - És ez csak még jobban feldühítette őket. Figyelnünk kell dél felé, mégpedig alaposan. Biztos vagyok benne, hogy a következő sereg jóval nagyobb lesz a mostaninál.

Elbryan önkéntelenül is dél felé pillantott, mintha máris a szörnyeket várná.

- Van még egy másik dolog is - folytatta Juraviel. - A powrik egyik foglya.
- A powriknak sok városban van sok foglyuk - válaszolta Elbryan.
- Ez az egy különleges - magyarázta Juraviel. - Ő ismeri a barátait itt az erdőben, és azok eléggé nagyra is tartják, akárcsak téged Dundalisban, és a környező falvakban.

A tisztás szélén, egy fenyő sűrű ágainak rejtekéből Belster O'Comely kíváncsian figyelte a kószát. Tomas nyugtalanul izgett-mozgott mellette, s csak a fogadós állandó csitítása akadályozta meg, hogy végül lebukjanak.

Elbryan látszólag magában beszélt, bár Belster úgy sejtette, hogy tudja a valós okot. A kósza egy fára nézett fel, egy látszólag üres ágra, és beszélgetett, bár a szavakat nem lehetett kivenni.

- Nem holdkóros egy kicsit ez a te barátod? - súgta oda Tomas Belsternek.

Belster határozottan megrázta a fejét. - Akkor az egész világ bolond - felelte.

Sajnos túl hangosan.

Elbryan hátrafordult és oldalra billentette a fejét, Belster pedig, mivel tudta, hogy vége a játéknak, lecibálta Tomast a fenyő mögé. - Ó, Elbryan - szólt a fogadós - hát itt vagy. Már mindenhol kerestünk.

- Nem olyan nehéz engem megtalálni - felelte a kósza gyanakodva. -. Elmentem Ponyhoz. A barátotok pihen, és úgy tűnik, megmarad, aztán visszajöttem Szellődalhoz.

- Szellődalhoz és... - bökött a fejével Belster a fa felé.

A kósza csak állt, és nem felelt. Nem tudta, hogyan reagálna Tomas Juravielre. Belster már látta az elfet és más társait is, amikor együtt harcoltak északon.

- Ugyan már - folytatta Belster. - Jól ismerem Elbryant, és tudom, hogy nem szokott egyedül, magában beszélni.

Egyszer látnod kéne az Orákulummal, gondolta Elbryan, és halkán felkuncogott.

- Itt van egy barátod is, ha nem tévedek - szólt Belster. - Egy jó barát, akinek különleges képességei igencsak jól jöttek nekem és a társaimnak.

Elbryan intett a két embernek, hogy menjenek vele a fához, Juraviel pedig, értve a helyzetet, leugrott az ágról, áttetsző szárnyaival verdesve.

Tomas Gingerwart majdnem kiesett a csizmájából ijedtében. - Mi a fészkes fene ez? - hördült fel.

- Ez egy elf - válaszolta higgadtan Belster.

- Touel'alfar - tette hozzá Elbryan.

- Belli'mar Juraviel, szolgálatodra - hajolt meg az elf Tomas előtt.

A férfi kábán bólintott, aztán ingatni kezdte a fejét.

- Ugyan - mondta Belster. - Már meséltem neked az elfekről, akik mellettünk harcoltak Dundalisban. Meséltem a katapultos karavánról, amikor Avelyn testvér majdnem felrobbantotta saját magát, meg az elfekről, akik leszedték az ellenségeket a fáról.

- Én... én nem számítottam erre... - hebegte Tomas. Elbryan Juravielre pillantott, akit szinte már untatott ez a tipikus emberi reakció.

Tomas egy mély sóhajjal összeszedte magát.

- Juraviel járt Caer Tinellában... - kezdte Elbryan.

- Ha nem így lett volna, én kértem volna meg rá - vágott közbe Belster izgatottan. - Aggódunk valakiért, aki közülünk való. Zárverő Roger a neve. Ma éjjel ment ki a városba, nem sokkal a szörnyek támadása előtt.

- Úgy tűnik, hogy a támadók őt keresték, vagy már el is kapták - tette hozzá Tomas.

- Az utóbbi a helyzet - közölte velük Elbryan. - Juraviel látta a ti Rogereteket.

- Él? - kérdezte a két férfi egy emberként, félve.

- Nagyon is - felelte az elf. - Megsebesült, de nem súlyosan. Nem tudtam a közelébe jutni: a powrik nagyon vigyáznak rá.

- Roger sok bosszúságot okozott nekik, amióta itt vannak - magyarázta Tomas.

Belster elmesélte Roger érdekesebb kalandjait, a tolvajlásokat, a tréfákat, Kelso asszony kiszabadítását.

- Nagy fába vágod a fejszédet, Éjmadár - szólt Tomas komolyan -, ha Roger helyébe akarsz lépni.

- A helyébe lépni? - hördült fel a kósza. - Úgy beszélsz, mintha már halott lenne.

- Ha Kos-kosio Begulne kezén van, az olyan, mintha az lenne - felelte Tomas.

Elbryan Juravielre pillantott, s fanyar mosolyt váltottak. - Majd meglátjuk - szólt a kósza.

Belster kis híján ugrándozni kezdett örömeiben. Reményei újraéledtek.

Elbryan meglepetten látta, hogy Pony már fent van, és várja. Az égbolton még alig derengett fel a hajnal első fénye.

- Azt hittem, egész nap aludni fogsz azután, amennyit a kövekkel dolgoztál - mondta a kósza.

- Így is lenne, ha nem volna olyan fontos ez a nap - felelte Pony.

Elbryan értetlen arcot vágott, aztán Ponyra és a derekára szíjazott kardra pillantott. - Szóval a kardtáncot akarod megtanulni.

- Ahogy megbeszéltük - válaszolta a lány.

A kószán jól látszott a kelletlenség. - Annyi más dolog van most - érvelt. - Ott van Zárverő Roger, aki nagyon fontos az ittenieknek, és fogva tartják Caer Tinellában. Ezenfelül számba kell vennünk az embereket is, hogy ki harcképes, és ki nem.

- Tehát ma reggel te sem szándékozol végigcsinálni a saját kardtáncodat? - kérdezte Pony, és a kósza tudta, hogy megfogták.

- Hol van Juraviel?

- Már elment, mire felébredtem - felelte Pony. - De hát nincs távol minden reggel, nem igaz?

- Nyilván saját kardtáncát végzi - mondta a kósza. - És felderíti a környéket. A Touel'alfar szereti ezt a napszakot így hajnal előtt.

- Ahogy én is - válaszolta Pony. - Épp megfelelő idő a bi'nelle dasadához.

Elbryan nem tudott tovább ellenállni ennek a kitartó igyekezetnek. - Gyere! - mondta a lánynak. - Keressünk egy helyet, ahol elkezdhetjük.

Átmentek az erdőn, egy kisebb lapályra, ahol a talaj sima és bozótmentes volt.

- Láttalak már harcolni - szólt Elbryan -, de sosem tudtam igazán megvizsgálni a stílusodat. Néhány egyszerű támadó és védekező rutin elegendő lesz - intett a lánynak, hogy lépjen ki a tisztásra, és kezdje meg a bemutatót.

Pony kíváncsian meredt rá. - A ruhánkat nem vesszük le? - kérdezte ártatlanul.

Elbryan savanyúan sóhajtott. - Mindenáron ingerelni akarsz? - kérdezte tehetetlenül.

- Hogy ingerelni? - értetlenkedett Pony, túlságosan is ártatlanul. - Láttalak kardtánc közben, és...

- Azért vagyunk itt, hogy tanuljunk, vagy hogy játszadozzunk? - kérdezte a kósza keményen.

- Én nem ingerkedek - vágott vissza Pony éppoly határozottan. - Én csak próbálom fenntartani az érdeklődésedet, amíg a háború elhúzódik. - A lány kilépett a tisztásra, kirántotta kardját és alapállásba helyezkedett.

Ekkor szorítást érzett a vállán, és Elbryan mélységesen komoly tekintetével találta szembe magát. - Nem én akartam ezt az önmegtartóztatást - mondta halkan. - Nem is te. Olyan döntés volt ez, amit a körülmények tettek szükségessé, és amit én tiszteletben tartok, de nem élvezek. Egyáltalán nem. Nem kell aggódnod amiatt, hogy elvesztem irántad az érdeklődésem, szerelmem. A tiéd, és csak a tiéd a szívem. - Szelíden megcsókolta a lányt, de nem hagyta a gesztust mélyebbé, szenvedélyesebbé olvadni.

- Egyszer majd eljön a mi időnk - mondta Pony, amikor kibontakozott. - Amikor már nem

kell az egész világ megjavításán fáradoznunk. Amikor Elbryan Wyndon lehetsz, nem pedig Éjmadár, és amikor a szerelem már megajándékozhat minket gyermekekkel.

Sokáig álltak így, egymásra nézve, örömet és megnyugvást találva a másik pusztája jelenlétében is. Végül a napkorong teteje a keleti láthatár fölé emelkedett, és megtörte a varázst.

- Mutasd! - lépett hátra a kósza.

Pony visszahúzódott az eredeti állásba, összeszedte magát, felkészült mentálisan, aztán belekezdett a támadási és védekezési rutinba. Pengéje mesterien villogott a levegőben. Éveket töltött a Király seregében, egyre tökéletesítve ezeket a mozdulatokat, s mozgása a karddal igencsak látványossá fejlődött.

Elbryan azonban tudta, hogy ez a stílus hétköznapi, amit mindenfelé alkalmaznak, amit a goblinok és powrik utánóznak. Pony csipője állandóan fordult, ahogy minden egyes suhintás mögé bevitte testsúlyát, előrelendült, aztán visszahúzódott védekezésbe.

Amikor befejezte, a lány piros arccal, büszke mosollyal fordult Elbryan felé.

Elbryan odalépett mellé, és előhúzta Fergeteget. - Csapj rá arra az ágra! - mutatott egy közeli, alacsony faágra.

Pony felkészült, előrelépett, egy, kettő, kard fel, hátra, roham előre.

Aztán megállt lendítés közben, amikor Fergeteg elsuhant mellette, és mélyen az ágba vágott. A lány már egy teljes lépést megtett, mire Elbryan egyáltalán elindult, mégis könnyen megelőzte őt.

- A kitörés a fontos - magyarázta, megmaradva előrenyúló testtartásában: jobb karja előreszegezve, bal karja a válla mögött. Hirtelen, egy pillanat alatt visszahúzódott védekező tartásba. - A lendítő és suhintó manővereid kiválóak, de kell ez a kitörés, ez a hirtelen, gyors dőfés, amire senki sem számít, amit senki sem tud hárítani.

Pony is felvette a kósza testtartását, tökéletes egyensúlyba helyezkedett: térdek előretolva, a lábak derékszöget zárnak be egymással. Hirtelen kilépett a jobb lábával. Bal karja lelógatva, jobb karjával előrelendülve - szinte tökéletesen utánózta Elbryan előző akcióját.

A kósza nem próbálta leplezni sem meglepetését, sem elismerését. - Te figyeltél engem - jegyezte meg.

- Állandóan - húzódott vissza Pony védekezésbe.

- És majdnem jól is csináltad - törte le a lány nyilvánvaló büszkeségét Elbryan.

- Majdnem?

- A tested ment elől - magyarázta a kósza. - Pedig a kardodnak kéne vezetnie.

Pony szkeptikusan pillantott a fegyverére. - Nem értem.

- Majd megérted - vigyorgott Elbryan. - Gyere csak! Keressünk egy jobb helyet, ahol rendesen megcsinálhatjuk a bi'nelle dasadát.

Nemsokára lettek is egy alkalmas tisztást. Elbryan félrehúzódott, magára hagyta Ponyt vetkőzés közben. Amikor újra összetalálkoztak a tisztás közepén, egy szál karddal, a kósza megkezdte a táncot, és Pony ráhangolódott minden egyes mozdulatára.

Elbryan egy darabig figyelte a lányt, csodálta sima, kecses mozgását, és csodálta azt a könnyedséget, amivel Pony felvette a tánc ritmusát. Aztán hagyta, hogy úrrá legyen rajta saját meditatív transza, saját elmélyülése, s a bi'nelle dasada dallama elárasztotta egész testét.

Pony egy kis ideig próbálta követni, de nemsokára már csak nézte a fiút. Áhítatos csodálattal szemlélte ezt a nem mindennapi szépséget, az izmok finom összjátékát, az állandóan változó, mégis mindig tökéletes egyensúlyt.

Amikor befejezte a táncot, Elbryan úszott a verítékben, akárcsak Pony, s a szelíd szellő csiklandozta bőrüket. Sokáig álltak és nézték egymást, s mintha hirtelen olyan közel kerültek volna egymáshoz, mint a szeretkezések alkalmával.

Elbryan lágyan megsimogatta Pony arcát. - Minden reggel csinálni kell - mondta. - De vigyázz, hogy Belli'mar Juraviel ne tudjon róla.

- Félsz, hogy mit szólna?

- Nem tudom, helyeselné-e - vallotta be a kósza. - Ez a Touel'alfar egyik legbecsesebb szertartása, és csak nekik van joguk hozzá, hogy megosszák valakivel.

- Juraviel beismerte, hogy magukhoz tartozónak tekintenek - emlékeztette Pony.

- Ne legyen büntudatod - mondta a kósza, eléggé meggyőzően. - Megtanítalak, de azt akarom, hogy a döntés csak az enyém legyen.

- Hogy védj Juravielt - vélte Pony.

- Menj és öltözz fel! - mosolygott Elbryan. - Tartok tőle, hogy hosszú és fáradságos lesz ez a nap.

Pony visszament a bokrokhoz, kimerülten, de elégedetten a reggeli eredménnyel. Már hetek óta szeretne volna elkezdeni a kardtáncot, s most, hogy megszerezte az első tapasztalatokat, cseppet sem volt csalódott.

A kardtánc valahogy olyannak tűnt számára, mint a varázskövek titkának megismerése: ajándék, gazdagodás, ami közelebb viszi őt képességei kiteljesítéséhez, közelebb viszi Istenhez.

2. RÉSZ

A FALKAREND

Újra és újra elképeszt a kétségbeesett helyzetbe került emberek kitartása, Mather bácsi. Ahogy Dundalisban, úgy itt is egy olyan csapatot találtam, amelyik kész harcolni és kész meghalni - férfiak, asszonyok, de még gyerekek is, és öregek, akiknek már csak mesélgetniük kellene a régi kalandjaikról, a kandalló mellett. Borzalmas szenvedéseket láttam, mégis oly. kevés panaszszót hallottam - csak az üres gyomrok kordultak meg néha.

A közös szenvedéssel pedig együtt jár egy olyan önzetlenség, ami igazán szívmelengető, és erőt adó. Akárcsak annakidején Paulson, Cric és Mókus, akik életüket adták egy ügyért, ami valójában nem is az övék volt. Vagy ahogy a lovag Bradwarden, aki bizonyosan dönthetett volna másként is, most itt van Belster, Tomas, Zárverő Roger és mind a többiek.

Mégis tartok egyfajta önkéntelen vetélkedéstől, ami fellángolhat köztem és a csapat vezetői közt. Amikor visszavezettem a harcosokat az erdőn át a menekültek táborába, a nagy diadal után, éreztem a feszültséget Tomas Gingerwartban. Ő az érkezésemig az erdei csapat egyik, talán legerősebb vezetője volt. Egy nyugodt beszélgetés azonban gyorsan meggyógyította ezt a lappangó bajt, mert Tomast bölccsé tették az évek és a tapasztalatok. Amint meggyőződött róla, hogy ő és én ugyanazért a célért küzdünk - az irányítása alatt álló emberek javáért -, a vetélkedés megszűnt létezni.

De félek, hogy nem ez lesz a helyzet a csapat egy másik tagjával, akit még nem ismerek: egy vakmerő, Roger nevű ifjúval. Belster szerint ez a Roger fiatal és büszke. Mindig is bizonytalan volt a helyzete a menekültek között, olyan mértékig, hogy még lehetséges vetélytársainak is tekintette az északiakat és Belstert. Mit gondol majd, ha találkozik Ponyval meg velem? Hogyan reagál, ha látja a felénk irányuló tiszteletet, főleg azok részéről, akik még északról ismernek minket, vagy azoktól, akik az erdei harcban követtek bennünket?

Valójában, Mather bácsi, eléggé ironikusnak tartom, hogy ez az űzött népség hősként

tart számon, mert ha rájuk nézek - a férfiakra és nőkre, akik talán először kerülnek ilyen próbatétel elé -, csak a legtisztább hősiességet látom az arcukon.

Ez olyasmi, amit nem lehet megítélni a kiképzés vagy a fegyverek minősége alapján, Mather bácsi. Csak azért, mert engem a Touel'alfar képzett ki, s nagy erejű fegyvereket hordozok, hősiesebb lennék, mint az az asszony, aki a testével védelmezi a gyermekét, vagy a gazda, aki a terményén kardot vásárol, hogy megvédje közösségét? Hősiesebb lennék attól, hogy nagyobb az esélyem a győzelemre?

Nem hiszem, hogy így van, mert a hősiességet a szív, és nem a kar erejével kell mérni. Ez egy tudatos döntés, önzetlenség, hajlandóság arra, hogy mindent feláldozzunk, csak hogy azoknak, akik utánunk jönnek, jobb legyen. A hősiesség a közösségi érzés legmagasabb foka, annak megérzése, hogy valami nagyobb egészhez is tartozunk saját halandó porhüvelyünkön kívül. Az egész a hitben gyökeredzik: Istenben, vagy abban a pusztában, hogy a jó emberek csapata erősebb, ha mindenki törődik a többiekkel.

Számomra felfoghatatlan ez a szívós kitartás, ez a belső erő, ez a megtörhetetlen embert szellem. És amikor ezt csodálom, rádöbbenek, hogy nem veszíthetjük el ezt a háborút, hogy végül, még ha közben ezredévek telnek is el, győzedelmeskedünk. Mert nem ölhetnek meg bennünket, Mather bácsi. Nem pusztíthatják el ezt a kitartást. Nem győzhetik le ezt a belső erőt.

Nem ölhetik meg az emberi szellemet.

Nézem az arcokat, a férfiakat, nőket, a gyerekeket, akik még túl fiatalok egy ilyen megpróbáltatáshoz, és az öregeket, akik túl aggok egy ilyen csatához, és tudom, hogy így van.

Elbryan Wyndon

10. fejezet

A legszentebb hely

A terep a völgybeli harc másnapján déltájban nehezebbé vált. Jojonah mester próbálta tartani a lelket társaiban, emlékeztette őket arra, milyen jól cselekedtek, a szenvedésre, amit megakadályoztak. A szerzetesek azonban kimerültek az éjszakai harcban, főleg a mágiahasználat miatt. Pedig a varázs ezen a napon, a rossz terepen sokat segíthetett volna.

Egy dologból azonban sem Francis testvér, sem Jojonah mester nem volt hajlandó engedni: ez pedig a kvarc használata, a felderítés. Bármilyen fáradtak is voltak, a szerzetesek nem engedhették meg maguknak, hogy lemondjanak az elővigyázatosságról, különösen ezen a vad környéken. Jojonah mester korán megállította a csapatot, még napnyugta előtt, s felszólította a testvéreket, hogy alaposan aludják ki magukat, és gyűjtsenek erőt, hogy másnap frissebben mehessenek tovább.

- Sokkal tovább tudtunk volna ma menni - jegyezte meg célzatosan Francis a mesternek, lecövekelve Jojonah mellett, mintha csak szemmel akarná tartani az öreget, ha nem avatkozunk bele abba az ügybe, amihez semmi közünk.

- Nekem úgy tűnt, hogy te legalább ugyanannyira élvezted a szörnyirtást, mint bárki más - felelte a mester. - Hogyan kételkedhetsz tetteink bölcsességében?

- Nem tagadom, hogy örömet lelem Isten ellenségeinek elpusztításában - válaszolta Francis testvér.

Ez a fellengzős kijelentés szemöldökráncolásra készítette Jojonah-t.

- Viszont - folytatta Francis - én tudom, mit diktál Markwart apát.
- És csak az számít?
- Igen.

Jojonah testvér magában átkozta a másik vakhitét, mely hiba újabban egyre gyakoribb volt az Abellita Egyház soraiban, s melyben ő maga is sokáig leledzett. Jojonah, akárcsak a többi mester és idősebb diák St.-Mere-Abelle-ben tudta, hogy a hajó, mely testvéreiket szállítja Pimaninicut szigetére, sosem hagyhatja el a Mindenszentek Öblét, és mindenkinek, aki a fedélzeten tartózkodik, meg kell halnia. Mint mindenki más - az egy Avelynt kivéve - Jojonah is elfogadta ezt a sötét végkifejletet, mint kisebbik rosszat. Hisz a szerzetesek nem engedhették meg, hogy bárki, aki tud Pímaninicutról, egyszerűen elhajózzon. Jojonah azzal is tisztában volt, hogy Pellimar testvért hagyták meghalni egy fertőzésben, amit a szigeti út során szerzett sérülés következtében kapott - pedig az idősebb szerzetesek a kövek segítségével megmenthették volna -, mert a fickó nem tudta tartani a száját a roppant fontos utazással kapcsolatban. Akkoriban azonban Pellimar halála is csak a kisebbik rossznak tűnt Jojonah szemében.

A saját régebbi döntései tükrében Jojonah most nem tudta teljes mértékig hibáztatni a túlbuzgó Francis testvért sem. - Sok családot mentettünk meg tegnap éjjel - emlékeztette társát -, és ez semmiképpen sem sajnálatos. A küldetés nem került veszélybe.

- Bocsáss meg, Jojonah mester - hallatszott egy kiáltás a szekér mellől.

Mindketten arra fordultak, és három óvatosan közelítő fiatal papot - köztük Dellman testvért - pillantották meg.

- Idegen jelenlétet észleltem a környéken - magyarázta Dellman testvér. - Nem goblin, nem is más szörnyeteg - tette hozzá gyorsan, látva a heves reakciókat. - Csak egy ember, aki követi minden mozdulatunkat.

Jojonah testvér hátradőlt. Nem aggódott túlságosan, inkább kihasználta az alkalmat, hogy jobban szemügyre vegye a hírhozó fiatalembert. Dellman testvér mostanában, eddigi szokásától eltérően nagyon keményen dolgozott, s igencsak hasznossá tette magát a karaván számára. Jojonahnak tetszett az a lappangó lehetőség, amit a fiúban látott, az idealista lelkiület, a lelkes tekintet.

- Egy ember? - visszhangozta Francis testvér; mivel látta, hogy Jojonah nem szándékozik válaszolni. - Az Egyházból való? Vagy Palmarisból? Vagy a faluból? - csattant fel türelmetlenül. Francis is észrevette Dellman új keletű buzgalmát, de nem volt biztos a fiatal szerzetes indítékaiban. - Ki az, és honnan jött?

- Nyilvánvalóan alpinadori - állította Dellman testvér. - Nagydarab ember, hosszú szőke hajú.

- Kétségkívül a faluból való - morogta Francis, s haragja nyilvánvalóan a mester felé irányult. - Talán korán örültél, Jojonah mester - tette hozzá kurtán.

- Egy ember - ellenkezett egy másik szerzetes. - Csak egy ember. Valószínűleg azt próbálja kideríteni, hogy kik vagyunk és miért mentettük meg a falujukat. Elküldjük, és ennyi az egész.

- És ha csak előreküldték? - kérdezte Francis. - Ha kém, aki kilesi a gyengéinket? Alpinador sosem volt az Abellita Egyház szövetségese. Emlékeztetni kell talán a fuldebarrowi tragédiára?

- Semmire sem kell emlékeztetned - felelte hidegen Jojonah mester, bár volt valami igazság Francis testvér szavaiban. Fuldebarrow alpinadori város volt, nagyobb, mint az előző éjszakai település, s az Egyház, a palmarisi St. Precious Kolostor megpróbált itt missziót létesíteni. Egy évig minden jól is ment, de aztán az abellita misszionáriusok mondhattak valamit, amivel megsértették az alpinadori barbárokat, vagy az északi nép istenségét. A szerzeteseknek örökre nyomuk veszett - legalábbis testi valójukban. St. Precious támogatásért fordult St.-Mere-Abelle-hez, hogy segítsenek a nyomozásban, és a

mágikus kövek segítségével keressék meg a holtakat. A nagyobbik apátság mesterei kiderítették, hogy a misszionáriusokat brutálisan meggyilkolták.

Ez az eset azonban csaknem száz éve történt, a misszionáriusok kiküldése pedig mindig is veszedelmes vállalkozásnak számított.

- Szabaduljunk meg rövid úton ettől a kémtől - állt fel Francis testvér. - Én...

- Te csak ne csinálj semmit! - vágott közbe Jojonah.

Francis testvér úgy egyenesedett fel, mint akit arcul csaptak. - Különös, hogy nem tudtam kapcsolatot teremteni Markwart apáttal a falubeli harc előtt - jegyezte meg, s Jojonah felé sandított. - Márpedig a távolságnak nincs jelentősége, ha hematitot használunk.

- Talán nem értesz olyan jól a kövekhez, mint hiszed - jegyezte meg Jojonah szárazon. Persze, mindketten tudták, hogy nem ez a helyzet. Mindketten tudták, hogy Jojonah - akinél volt egy kicsi, de hatékony napkő, a mágiaselemlegesítés köve - megakadályozta, hogy Francis testvér beszámoljon Markwart apátnak a falu megmentésének tervéről.

- Akkor mi legyen ezzel a bosszantó árnyékkal? - kérdezte Francis testvér.

- Csakugyan, mi? - kérdezett vissza Jojonah.

- Tud rólunk, tehát fenyegetést jelent - erősködött Francis testvér. - Ha kém, ahogy én gondolom, akkor valószínűleg sereget küld ellenünk, s ha életben hagyjuk, az nem is olyan könnyőreutes dolog. Tucatnyian fizetnek majd ezért a saját életükkel - elhallgatott, és Jojonah-nak úgy tűnt, hogy szinte elégedettséggel tölti el ez a kilátás. Mintha éppen most győzte volna meg magát, hogy mégis jobb lesz életben hagyni a fickót.

Ám ez csak futó gondolat lehetett a részéről. - De még ha nem is kém - folytatta a heveskedő szerzetes -, attól még fenyegetést jelent. Például elkaphatják a powrik, ő pedig mindent elmond rólunk a szörnyetegeknek, az irgalom hamis reményében.

Jojonah a fiatalabb szerzetesekre pillantott, akik meghökkenve figyelték az egyre tüzesebbé váló párbeszédet. - Talán jobb lenne, ha most elmennének - mondta nekik a mester. - Te pedig, Dellman testvér, jó munkát végeztél. Menjetek vissza, ezúttal használjátok a lélekkövet, s tartsátok közelebből is szemmel a hivatlan vendéget!

- Hivatlan és nem kedves vendég - morogta Francis testvér az orra alatt, amikor a fiatalabbak elmentek, és Braumin testvér érkezett.

- Ne becsüljük alá ezt az alpinadorit - jegyezte meg Braumin, amint elég közel ért. - Ha nem lett volna a lélekkő, sosem vettük volna észre, hogy követi minden mozdulatunkat, pedig most is alig ötven yardnyira van a táborunktól.

- A kémek ügyesek az ilyesmiben - jegyezte meg Francis testvér, mire a másik kettő savanyú arcot vágott.

- Te mit gondolsz? - kérdezte Jojonah Braumint.

- Szerintem a faluból való - felelte a testvér. - De én kevésbé tartom ezt baljóslatúnak, mint a testvérem.

- Túl fontos a küldetésünk ahhoz, hogy lejjebb adjuk az éberséget - ellenkezett Francis.

- Valóban - helyeselt Jojonah mester, és Brauminra nézett. - Száld meg azt az embert! - adta ki az utasítást. - Győzd meg róla, hogy el kell mennie innen, és ha ez nem sikerül, vidd el a testét messze, messze tőlünk! Nyerje csak vissza az öntudatát valahol az Erdővidék mélyén, túl kimerülten ahhoz, hogy egyhamar a nyomunkba eredhessen.

Braumin testvér meghajolt és elindult. Nem örült a feladatnak, de megkönnyebbült, hogy Francis testvér nem avatkozott közbe. Nem azért utazott ennyi mérföldet, hogy részt vegyen egy ember meggyilkolásában.

Braumin testvér először Dellmanhoz ment, és kérte, hogy minden kvarccal kapcsolatos tevékenységet szüntessenek be egy időre, s mondjanak le a lélekköves keresésről is. A testmegszállítás éppen elég bonyolult anélkül is, hogy egy másik testetlen lélek szálldos a környéken. Ezután Braumin a szekéréhez sietett és felkészült.

Andacanavar a bozótban lapult. Úgy gondolta, hogy a papok semmiképp nem vehetik észre. Legalábbis szabad szemmel. A Touel'alfart nem számítva a kószának nem voltak tapasztalatai a mágiával, és nem ismerte a bűvös kövek erejét sem.

Andacanavar azonban fokozottan érzékeny volt a környezetére, és csakhamar megérezte a jelenlétet maga körül, azt a megfoghatatlan valamit, az érzést, hogy figyelik.

És hogy felerősödött ez az érzés, amikor Braumin testvér szelleme odament hozzá, és megpróbált beleszállni!

Andacanavar körülnézett, szemei az árnyakat fürkészték. Tudta, hogy nincs egyedül, de érzékei semmit sem jeleztek.

Semmit.

A zavaró érzés egyre erősebb lett: a kósza minden józan esze ellenére kis híján felkiáltott. Ez a majdnem-kirobbanás meglepte, és arra a rémisztő, elkerülhetetlen következtetésre vezette, hogy valaki más akarja ráerőszakolni akaratát.

Andacanavar annakidején részt vett a Touel'alfar összejövetelein, ahol az elfek egyetlen harmonikus közösségbe olvadtak össze. Az csodálatos dolog volt, mindenki együtt, elképzelhetetlen élmény. De ez...

A kósza megint majdnem felordított, de visszafogta magát, mert tudta, a behatolás célja éppen az, hogy kiáltson és elárulja hollétét.

A kósza kutatni kezdett önmagában, próbált találni valami megfoghatót, valami azonosíthatót. Visszagondolt a közös elf dalra, amikor száz hang egyesült, száz lélek olvadt harmóniába. De ez...

Ez lelki erőszak.

A kósza a földre kushadt, és halkan nyögött. Az egyetlen általa ismert módszerrel vette fel a küzdelmet. Dühből húzott falat, vörös barikádot maga köré. Andacanavar teljesen ura volt az akaratának, a bi'nelle dasada, a kardtánc fegyelmével, amelyet az elfektől sajátított el, annyi év alatt. Ebben a komor elszántságban, az akarat megfeszítésében a kósza végül észrevette szellemi ellenfelét, a betolakodó idegen akaratot. Egy kép kezdett kialakulni Andacanavar elméjében, a saját gondolkodási folyamatának térképe, ahol mentálisan mindig elhelyezett egy jelzést, amikor ellenséges nyomot talált.

Az ellenség - Braumin testvér akarata - hamarosan világosan megmutatkozott előtte, és ekkor hirtelen kiegyenlítődtek az esélyek: az akaratok nyílt küzdelme bontakozott ki, a meglepetés előnyének elmúltával. Braumin testvér a maga fegyelmével és tapasztalatával jól harcolt, a kósza azonban jóval erősebb volt, s a szerzetesnek hamarosan visszavonulót kellett fűjnia.

Andacanavart őszintén megijesztette ez a különös élmény, ez az ismeretlen mágia, de bátorsága nem hagyta elillanni a lehetőséget. Érzett egy csatornát; egy ösvényt, amit a távozó szellem hagyott, és utánaküldte gondolatait, elszakadva a testétől.

Hamarosan a szerzetesek táborában volt, aztán az egyik szekérnél. Ott ült a kellemetlenség forrása, egy férfi, egy harminc év körüli szerzetes, keresztbetett lábbal, mély meditációban.

Andacanavar habozás nélkül folytatta útján a mentális ösvényen, követve a szellemet, vissza a szerzetes testébe, folytatva a harcot. Most már nehezebb lett a terep, s ismertebb az ellenfél számára, de a kósza minden akaratát összeszedte. Csak egy gondolat lassította le, az is csak időlegesen: ha birtokba keríti ezt a testet, akkor a sajátja védtelenül marad?

A kósza ezt nem tudhatta, s habozása majdnem a harc végét jelentette.

Ekkor azonban ugyanazzal az elszántsággal, ami a túlélését biztosította annyi éven át Alpinador könyörtelen világában, tízszeres erővel nyomult előre, belehatolva a szerzetes agyába, tolakodva előre, lezárva minden kerülőösvényt, minden sarkot, minden reményt

és félelmet.

Nem volt ez jó érzés, inkább különös és oda nem illő. A nemes lelkű kósza egyszerűen rossznak érezte. Annak ellenére, hogy saját lelkét védte, és kötelességei voltak alpinadori honfitársaival szemben. Andacanavar egyszerűen nem tudott megszabadulni a büntudattól. Valaki más testének birtokbavétele, bármilyen okból is, sértette a kószának a jóról és rosszról alkotott nézeteit.

De kitartott, és némi megnyugvást talált az apró, sima szürke kőben, amit az ismeretlen a kezében tartott. Felismerte, hogy ez a kő a közvetítő, átjáró a lelkek között, és most már biztos volt benne, hogy a saját testébe vezető kapu zárva van mások előtt. Lassan alkalmazkodva a testhez, a szekér végéhez vonszolta magát, kinézett a táborra, s figyelmesen hallgatta a beszélgetéseket. Egy darabig így maradt, fogadta és viszonzotta a többi szerzetes köszöntését - és most volt csak igazán hálás azért, hogy az elfek megtanították Medvehonc nyelvére! Ezután bátorságra kapva kimerészkedett a szekérből, s járkálni kezdett az idegenek között.

Nem volt nehéz dolga a rangok megállapításával: ezt szemlátomást a kor határozta meg, s Andacanavar mindig is jól értett a kor becsléséhez. Ezen benyomások és a feléje irányuló tisztelet alapján megerősödött az a véleménye, hogy egy magasabb rangú szerzetes testében van.

- Jojonah mester beszélni kíván veled - mondta neki egy fiatalember, majd később egy másik is, de Andacanavartiak persze fogalma sem volt róla, ki lehet ez a rejtelmes Jojonah mester. Így hát bóklászott tovább a táborban, és gyűjtötte az értesüléseket. Hamarosan rádöbbsent, hogy követi valaki - nem testi alak, hanem a kiszorított lélek. A testevesztett szellem újra és újra megpróbált visszajutni a helyére, és bár Andacanavar visszaverte a próbálkozásokat, tudta, hogy lassan fáradni kezd és nem fogja sokáig bírni.

Ekkor megpillantott egy jóval idősebb embert, és úgy sejtette, hogy ő a csapat vezetője, talán épp az, akiről szó volt. Az öreg mellett egy fiatalabb, dühös arcú barát állt.

- Máris készen vagy? - intette magához Jojonah mester.

- Igen, Jojonah mester - felelte tisztelettudóan Andacanavar, remélve, hogy modora és az öreg kilétét illető tippje helytálló.

- Megszabadultunk a kémtől? - kérdezte élesen a másik szerzetes.

Andacanavar ellenállt a késztetésnek, hogy behúzzon egyet az önhitt alaknak. Hosszan és keményen a szerzetesre meredt, szándékosan figyelmen kívül hagyva a kérdést abban a reményben, hogy amazok majd bővebben kifejtik a dolgot.

- Braumin testvér! - szólt Jojonah mester. - Elment az alpinadori?

- Mit akarsz, mit tegyek? - kérdezte Andacanavar keményen, a fiatalabbik szerzetesre irányítva dühét, mert nyilvánvaló volt, hogy a szerzetes, akinek a bőrében van, nincs jóban ezzel az emberrel.

- Az, hogy én mit akarok, nem számít - válaszolta Francis testvér, sokatmondó oldalpillantást vetve Jojonah-ra.

- Mivel nem lehetett időd arra, hogy messzire elidd innen az alpinadorit, feltételezem, hogy meggyőzted a távozás szükségességéről - szólt Jojonah higgadtan.

- Talán magunk közé kellett volna hívnunk - merte válaszolni Andacanavar. - Ismeri az itteni vidéket, s jó útikalauz vált volna belőle. - A kósza Francis testvérré meredt beszéd közben, s növekvő gyanút érzékelt, mert a fickó meglepett, sőt, rémült arcot vágott.

- Én is gondoltam erre - ismerte el Jojonah mester, visszafojtva forrófejű társa haragját, de tartani kell magunkat Markwart apát utasításához.

Francis testvér köhögött.

- Ha ide hoznánk, kérdéseket tenne fel - folytatta Jojonah mester, olyannyira figyelmen kívül hagyva a fiatalabbik szerzetest, hogy Andacanavar látta: az öreg jócskán

hozzászokott már a másik ingerlékenységéhez.

- Olyan kérdéseket, amelyekre nem válaszolhatunk - folytatta Jojonah. - Gyorsan átvágunk Alpinadoron, s jobb nem belekeverni az északiakat a küldetésünkbe. Jobb nem feltépní a sebeket az Egyház és a barbárok között.

Andacanavar nem erőltette tovább a dolgot, de azért jócskán megkönnyebbült, amikor megtudta, hogy a szerzetesek nem ellenséges szándékkal érkeztek Alpinador földjére.

- Menj vissza és nézz rá erre a mi kószáló barátunkra! - utasította Jojonah mester. - Gondoskodj róla, hogy kövesse a sugallataidat!

- Majd én kimegyek - szolt közbe Francis testvér.

A kósza bölcsen visszafojtotta első reakcióját, mert válasza túl éles, sőt, elkeseredett lett volna. Nem volt kedve egy másik lélekkel is megvívni még ugyanaznap. - Én is képes vagyok végrehajtani a rám bízott feladatot, mester - mondta a fiatalabb szerzetesnek.

A szerzetes arckifejezése jelezte a kószának, hogy valami hibát követett el: rájött, hogy a „mester” cím csak az öregnek jár. Francis testvér gyanakvóból hitetlenkedő lett, s résnyire szűkült szemmel méregette a szerzetesi testben rejtőző kószát. Andacanavar próbálta elleplezni nyelvbötlését, s az idősebb emberhez, a tényleges mesterhez fordult, de Jojonah arcán hasonló kételkedést látott.

- Kérlek, add ide a követ, testvér! - szolt Jojonah mester. Andacanavar tétovázott, gondolkodott. Vajon vissza tud jutni a testébe a kő nélkül? A mester a kő segítségével le tudja leplezni?

Mintha megérezte volna a kósza hirtelen elbizonytalanodását, a testetlen szellem kihasználta a lehetőséget, hogy újra támadásba lendüljön.

A kósza tudta, hogy ideje távozni.

Jojonah és Francis testvér egyszerre szökkentek előre, hogy elkapják az összerogyó Braumin testvér testét, amikor a szeme elhomályosult, és a lábai megroggyantak. Francis testvér rögtön a hematithoz lépett, s kiragadta a tehetetlen ujjak közül.

Andacanavar szellemének azonban így sem okozott gondot visszatalálni a kósza testébe, és újra beleszállni. Már mozdult is, bár nem tudta, hová rejtőzhetne a varázsos tekintetek elől.

Braumin testvér eközben kezdte összeszedni magát, aztán levegőért kapkodva felegyenesedett.

- Mi történt? - kérdezte Jojonah.

- Hogyan maradhattál alul olyan valaki ellen, aki még csak ki sincs képezve... - kezdte Francis testvér, de Jojonah egy pillantással elhallgattatta.

- Nagyon erős - zihálta Braumin. - Az az alpinadori... erős az akarata és gyors az esze.

- Én is ezt mondanám - szolt Francis szárazon.

- Menj csak ki magad azzal a lélekkövel! - vágott vissza Braumin. - Jót tenne neked, ha tanulnál egy kis alázatot.

- Elég legyen! - parancsolta Jojonah. Amikor látta, hogy többen figyelnek, visszafogta a hangját. - Mit tudtál meg? - kérdezte Braumint.

A fiatalabb szerzetes vállat vont. - Attól tartok, hogy inkább ő tanult tőlem, és nem fordítva.

- Hát ez remek - jegyezte meg gúnyosan Francis.

- És mit tudott meg? - érdeklődött Jojonah mester.

Braumin erre csak a vállat vonogatta.

- Mindenki készüljön - szolt Jojonah mester. - El kell mennünk innen.

- Majd én megtalálom a kémet - ajánlkozott Francis testvér.

- Együtt fogjuk megkeresni - helyesbített Jojonah testvér. - Ha ez az ember legyőzte Braumin testvért, akkor ne ringasd magad abban az illúzióban, hogy te felveheted vele a versenyt.

Francis testvér füstölögve kutatott valami csattanós visszavágás után, aztán megfordult, mintha menni akarna.

- Csatlakozol a kereséshez? - kérdezte merészen Jojonah.

- Nem látom szükségét - hallatszott egy zengő hang, s a szerzetesek hátrafordulva megpillantották az óriás alpinadorit, aki magabiztosan masírozott be a táborukba, szinte rá sem pillantva az őrködő szerzetesekre. - Ma már nincs kedvem több lélekpárbajhoz. Beszéljünk nyíltan és világosan, mint férfi a férfival.

Jojonah hitetlenkedve nézett össze Francis testvérral, de amikor Brauminra pillantottak - az egyetlenre, akinek valóban kapcsolata volt a barbárral -, ő nem tűnt meglepettnek. Nem is örült különösebben.

- Ez egy becsületes ember - mondta Jojonah mester bizakodón. - Nem gondolod?

Braumin testvér túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy válaszoljon. Már-már állati gyűlölettel nézett farkasszemet az alpinadorival. Ők nagyon közvetlen harcot vívtak, látták egymás lecsupaszított, gyűlölködő lelkét. Andacnavar úgy érezte, hogy ez az ember erőszakot akart tenni rajta, Braumin testvér pedig úgy, hogy a másik erősebbnek bizonyult nála egy nagyon személyes területen, és szégyenbe hozta.

Így álltak és meredtek egymásra, s a többiek, de még Francis testvér is hagyták húzódni a pillanatot, mert felismerték a szükségességét.

Aztán Braumin testvér úrrá lett belső zűrzavarán, s emlékeztette magát, hogy ez az ember végtére is csak önvédelemből cselekedett. Lassan ellazult az arca, és végül bólintott. - Az tűnt biztonságosabbnak, ha megpróbállak meggyőzni - mentegetőzött. - Mindnyájunk számára.

- Egy egész horda óriás is kellemesebb annál, mint amit csinálni akartál velem - felelte Andacnavar, de ő is bólintott megbocsátásképpen, s Jojonah felé fordult.

- Andacnavar a nevem - mondta -, és az én földemen tapodtok most. Sok címem van, de most elég, ha csak annyit mondok, hogy Alpinador védelmezője vagyok.

- Fennkölt cím - jegyezte meg Francis testvér.

A kósza elengedte füle mellett a megjegyzést. Különösnek találta, hogy kezdi jobban tisztelni és kedvelni a merénylő fiatal szerzetest, mint ezt a nagyszájút itt. - Én nem vagyok kém - kezdte -, mert semmi aljas indítékom nincs. Követtelek benneteket a völgytől, mert láttam az erőtokeket, és nem akartam, hogy ellenőrzés nélkül járjatok a földemen. Ekkora erő katasztrófát is zúdíthat a népemre.

- Mi nem vagyunk Alpinador ellenségei - szólt Jojonah mester.

- Most már én is tudom - válaszolta Andacnavar. - Ezért jöttem hozzátok nyíltan, barátként, talán szövetségesként, fegyveremmel a hátamon.

- Mi nem kértünk segítséget - jegyezte meg hidegen Francis testvér, mire Jojonah megrovóan pillantott rá.

- Én Jojonah mester vagyok - vetette közbe gyorsan az idős mester, hogy belefojtsa a szót Francisba. - St.-Mere-Abelle-ből.

- Ismerem az otthonotokat - felelte a kósza. - A mesék szerint jó nagy erőd.

- A mesék igazat szólnak - szólt komoran Francis testvér. - És mi itt mindannyian képzett művelői vagyunk a harcművészeteknek.

- Ha te mondod - felelte a kósza, s ismét Jojonah mester felé fordult, aki józanabbnak tűnt. - Tudjátok, az ő testét használva jöttem közétek - magyarázta. - Így tudtam meg, hogy csak át akartok haladni a földemen. Segíteni is tudnék ebben. Andacnavarnál senki sem ismeri jobban ezt a vidéket.

- Andacnavar, a szerény? - jegyezte meg Francis. - Ez is a címeid közé tartozik?

- Kicsit szabadosan bánsz a sértésekkel - felelte a kósza. - Talán jobban tennéd, ha óvatosabb lennél, mielőtt letépik a szádat.

Francis testvér túl büszke volt ahhoz, hogy tétlenül tűrjön egy ilyen fenyegetést: acélos

tekintettel előbbre lépett.

A kósza szemmel nem is követhető sebességgel mozdult. Kis fejszét rántott elő az övéből, aztán oldalra lendült, hogy egy csuklómozdulattal elhajíthassa. A fejsze pörögve repült át a döbönt Francis testvér lábai között, aztán mélyen belefúródott az egyik szekér oldalába a szerzetes mögött.

A meghökkent szerzetesek követték szemükkel a fejszét, aztán visszanéztek Andacanavarra, s jóval nagyobb tisztelet tükröződött a tekintetükben.

- Dobhattam volna egy kicsit magasabban is - kacsintott a kósza. - És akkor a te hangod is egy kicsit magasabb lenne.

Francis testvér mindent elkövetett, hogy ne reszkessen, az arca azonban fehér volt, elárulva igazi állapotát.

- Menj hátrébb, Francis testvér! - érkezett Jojonah félreérthetetlen rendreutasítása.

Francis az idős mesterre pillantott, s dühödt pillantással viszonzta Andacanavar ravaszkos mosolyát. Hátrébb húzódott, csalódott haragot színelve, bár a valóságban - és ezzel mindenki tisztában volt - örült Jojonah mester közbelépésének.

- Mint láthatod, nekem is van némi jártasságom abban, amit te harcművészetnek nevezel - magyarázta a kósza. - De szeretném a képességeimet inkább powrikra és óriásokra tartogatni. A ti Egyházatok és az én népem soha nem voltak barátok - és ezen nincs okom épp most változtatni -, de ha a powrik ellenségeitek, akkor számítsátok Andacanavart a szövetségeseitek közé. Ha kell a segítségem, akkor én a leggyorsabb és legbiztonságosabb úton vezetlek át benneteket a földemen. Ha nem kell, akkor mondjátok meg, és én már itt sem vagyok. - Ravasz pillantást vetett Braumin testvérré, és kuncogva fejezte be: - És tudjátok meg, hogy én messzire el tudok menni, és nincs szükségem a segítségetekre.

A fiatal szerzetes mélyen elvörösödött.

Jojonah a két másikra pillantott, és két különböző üzenet sugárzott vissza feléje. Az öreg odafordult a hatalmas termetű idegenhez, mert tudta, hogy a végső döntés úgyis az övé. - Nem áll módomban megmondani neked az úti célunkat - mondta.

- És ki kérdezte? - vigyorgott Andacanavar. - Észak és nyugat felé tartotok, és el akarjátok hagyni a földemet. Ha tartjátok ezt az irányt, én meg tudom mutatni nektek a leggyorsabb és legkönnyebb utat.

- És ha nem erre akarunk továbbmenni? - szólt közbe újra Francis testvér. Beszéd közben Jojonah-ra meredt, világossá téve álláspontját az idegennel kapcsolatban.

- Dehogynem erre akartok - nevetett tovább a kósza. - A Barbarkán felé tartotok, az Aida hegyéhez, ha nem tévedek.

A roppant fegyelmezett három szerzetes közül egyik sem reagált erre a merész feltevésre, a fiatalabb barátok tátott szájú elképedése azonban megerősítette Andacanavar gyanúját.

- Ez az egyetlen tipped? - kérdezte higgadtan Jojonah mester, mert sejtette, hogy ezt a barbár Braumin testvében hallhatta. Andacanavar kezdett veszélyessé válni, s az öreg pap sajnálta ezt, mert tartott tőle, hogy engednie kell Francis testvérnek, és meg kell ölnie ezt a derék embert. - És pusztá találgatás?

- Következtetés - felelte Andacanavar. - Ha a hazátokat megtámadó szörnyekre akartok lecsapni hátulról, akkor túlságosan északra és keletre vagytok. Nyugat felé kellett volna fordulnotok, mielőtt még eléritek Alpinadort. De nem követhettetek el ekkora hibát, hisz a mágia segít benneteket. Tehát a Barbakán felé tartotok, ez nyilvánvaló. Ki akarjátok deríteni az ottani nagy robbanás, és a hatalmas szürke füstfelleg okát, ami több mint egy hete ül a tájon, és még az én földemre is szórja hamuját.

Jojonah félelmei hirtelen érdeklődésbe csaptak át. - Akkor hát valóban volt robbanás? - kérdezte merészen, bár tartott tőle, hogy túl sokat árul el.

Francis testvér kis híján megfulladt mellette.

- Ó ez volt a világ legnagyobb robbanása azóta, hogy az eszemet tudom! - válaszolta a kósza. - Még a föld is megremegett a lábam alatt, pedig több száz mérföldnyire voltam tőle. És egész felhőhegy keletkezett, amikor a hegy törmeléke a levegőbe repült!

Jojonah mester emésztgette ezt az információt, és szörnyű dilemma kellős közepén találta magát. Markwart apát devágó utasításai világosak voltak, ugyanakkor Jojonah szívből érezte, hogy ez az ember nem ellenség, és valóban nagy segítséget jelenthet. A mester végignézett csapatán - mostanra már minden szerzetes odagyűlt -, s tekintete végül Francis testvéren állapodott meg, aki nyilvánvalóan a legtöbb gondot fogja okozni.

- Én beleláttam a szívébe - állította Braumin testvér hosszú, kényelmetlen csend után.

- Jobban is, mint akartam volna - jegyezte meg a kósza szárazon.

- Vagy én - felelte a szerzetes gyenge mosollyal, és - félretéve indokolatlan neheztelését a barbárral szemben - Jojonahhoz fordult: - Vezessen minket ő át Alpinadoron!

- De hát túl sokat tud! - ellenkezett Francis testvér.

- Többet, mint mi! - vágott vissza Braumin testvér.

- Az apát... - kezdte fenyegetően Francis.

- Az apát nem láthatta előre mindezt - szólt közbe gyorsan Braumin. - Andacavar jó ember, erős szövetséges, és ismeri az utat. Márpedig mi könnyen eltévedhetünk ezen a nehéz terepen - tette hozzá, hangosan, hogy mindenki hallja. - Elég egy rossz irányválasztás a hegyi hágón, és máris egy hetünkbe kerül, mire visszatérünk a jó helyre.

Francis testvér már válaszolt volna, de Jojonah mester felemelte a kezét, jelezve, hogy eleget hallott. A szerzetes most nagyon öregnek tűnt. Megdörzsölte az arcát, és először két társára, majd a kószára nézett. - Vacsorázz velünk, alpinadori Andacavar! - invitálta a barbárt. - Nem árulom el úti célunkat, de annyit elmondhatok, hogy csakugyan északi és nyugati irányba akarjuk elhagyni a földedet, mégpedig amilyen hamar csak lehet.

- Az egy heti kemény menet lesz - közölte a kósza.

Jojonah mester bólintott, bár tudta, hogy mágia révén ezt az időt akár felére is csökkenthetik.

Másnap délre Jojonah mesternek már nem volt kétsége afelől, hogy helyesen döntött, amikor Andacavarra bízta a karaván vezetését. Az út nehéz maradt, mert Nyugat-Alpinador kegyetlen vidék, csupa jégmorzsolta szikla és csipkés hegység, de a kósza jól ismerte a járást, tudott minden utat és minden akadályt. A szerzetesek a hosszú pihenő után ismét mágiával könnyítették meg az utat: lebegtették a szekereket, villámcsapásokkal tisztították meg az utat, és persze tovább szipolyozták a vadállatokat.

Beletelt kis időbe, mire Andacavar átlátta ezt a trükköt. Először azt hitte, hogy a szerzetesek egyszerűen csak ilyen furcsán vadásznak. Ám amikor a karaván maga mögött hagyott néhány erőtlenszarvast az úton, a kósza nem értette a dolgot - és nem is örült neki. Visszament az állatokhoz és megvizsgálta őket.

- Ez meg mi? - kérdezte a kósza Braumin testvért, amikor az - Jojonah mester utasítására - csatlakozott hozzá.

- Felhasználjuk a vadállatok energiáját - magyarázta a szerzetes. - Mintha ezzel etetnénk a lovakat.

- És aztán otthagyjátok őket meghalni? - kérdezte a kósza.

Braumin tehetetlenül vállat vont. - Mit tehetnénk?

A kósza nagyot sóhajtott, s próbálta visszafojtani dühét. Hatalmas kést szedett elő az öve hátuljából, és gyorsan, ügyesen megölte mindkét szarvast, aztán letérdelt a porba, és imádkozott a két vad lelkéért.

- Te vidd amazt! - mondta Brauminnak, miközben a nagyobbik szarvast a vállára vetette.

Hamarosan utolérték a szekereket. Andacavar Jojonahék elé dobta a szarvast. A

mester megálljt kiáltott, és odament a kószához.

- Elveszitek az életerejüket és hagyjátok őket meghalni? - kérdezte vádlón a kósza.

- Kellemetlen, de szükséges módszer - felelte Jojonah mester.

- Olyan nagyon nem szükséges - vágott vissza a kósza. - Ha meg kell ölnötök őket, akkor használjátok fel egészen, különben megsértitek az állatot.

- Nem vagyunk mi vadászok - felelte Jojonah mester. Francis testvér felé pillantott, aki közeledett feléjük.

- Megmutatom, hogyan kell megnyúzni és kibelezni őket - ajánlotta Andacanavar.

- Nekünk erre nincs időnk! - ellenkezett Francis testvér.

Jojonah mester beharapta a száját. Nem tudta, mit tegyen. Szerette volna rendre utasítani Francist - nem engedhették meg maguknak, hogy elveszítsék értékes útikalauzukat -, de tartott tőle, hogy a baj már így is megtörtént.

- Vagy szánjátok rá az időt, vagy ne öljetek meg több állatot! - felelte a kósza.

- Ezek a te állataid? - kérdezte kétkedve Francis testvér.

- Az én földemen vagytok, ezt már megmondtam - szólt a kósza. - És ezért őrzője vagyok az itteni állatoknak is - szembefordult Jojonah-val. - Nem akadályozom meg, hogy vadásszatok: én magam is azt teszem. De ha el kell venni egy állat életét, nem hagyhatjátok kárba veszni az úton. Ez sértés, és minden erkölcs szerint gonoszság.

- Még hogy egy barbár tanít erkölcsre! - morgott Francis testvér.

- Ha kell a lecke, vedd ott, ahol megkapod - vágta rá Andacanavar.

- Nekünk sem bőrre, sem húsrá nincs szükségünk - mondta nyugodtan Jojonah. - Az energia viszont létfontosságú a számunkra. Ha ezek a lovak nem tudnak minket elvinni a célunkig és vissza, akkor megrekedünk.

- És muszáj annyit kivenni minden egyes állatból, hogy ne maradjon neki elég az élethez? - kérdezte a kósza.

- Honnan tudhatnánk, mikor hagyjuk abba?

- Megmutassam?

Jojonah szélesen elmosolyodott. Ő sem szerette soha, hogy ártatlan állatokat öldökölnek. - Barátom, Andacanavar - szólt. - Ha meg tudsz tanítani minket arra, hogyan teljesítsük létfontosságú küldetésünket anélkül, hogy egyetlen halott állatot hagyunk magunk mögött, örökre hálás leszek neked.

- Akárcsak a szarvasok - felelte a kósza. - És ami a már megölt állatokat illeti, este lesz egy jó vacsorátok, a bőröknek pedig majd hasznát veszitek északon, mert ott még nyár derekán is hideg a szél.

Andacanavar ezután megmutatta a szerzeteseknek, hogyan kell megnyúzni és megtisztítani a tetemeiket. Nemsokára újra úton voltak, és számos újabb szarvast csaltak magukhoz. A kósza gondosan szemmel tartott minden állatot, miközben a szerzetesek az energiaátvitelt végezték. Akkor állította meg a folyamatot, amikor az állat még csak kimerült volt, de nem félholt, és vissza tudott menni az erdőbe.

Csak a durva Francis testvéren látszott elégedetlenség, bár a többiek úgy látták, hogy még ő is megkönnyebbült kissé a kellemetlen módszer megváltoztatásától.

- Jó kis trükk, ha megfelelően csinálják - mondta Andacanavar Jojonah-nak útközben. - Még jobb lenne, ha egy-két jávort is tudnánk szerezni. Attól aztán futnának a lovak!

- Jávort?

- A jávor afféle nagyobb szarvas - magyarázta a kósza fanyar mosollyal.

- Van egy pár nagy... - kezdte Jojonah, de a kósza leintette.

- Ennél is nagyobb - mondta, leugrott a szekérről és berohant a bozótba.

- Tevékeny öregember - jegyezte meg Braumin testvér.

A kósza egy óra múlva tért vissza. - Mondd meg a lélekjáró barátaidnak, hogy menjenek, és nézzenek arrafelé! - mutatott egy kis völgyre az úttól nyugatra. - Mondd meg nekik,

hogy valami nagyot és sötétet keressenek, aminek az agancsa magasabb, mint egy ember.

Jojonah és Braumin kételkedve néztek rá.

- Mondd csak meg nekik! - erősködött Andacanavar. - Majd meglátjátok, hogy nem hazudok.

Kis idő múlva, mikor egy hatalmas hím jávorszarvas tévedt ki az ösvényre a lélekkő hatása alatt, a szerzetesek magukban megbánták hitetlenkedésüket.

És hogy repültek a lovak, miután otthagyták az út mellett a kifáradt jávort!

Nappal utaztak, hosszan és gyors tempóban, éjszaka pedig a tüzeik köré gyűltek, és a kósza meséit hallgatták a rejtelmes északról. Andacanavar derűs modora és eleven mesélőstílusa mindnyájukat megnyerte, még Francis testvér is, aki ezek után nem váltotta be fenyegetését, és nem tett panaszt az apátnál.

Így érkezett el közös útjuk negyedik napja, amikor a kósza bejelentette, hogy elmegy, mihelyst felverték a tábort. A karavánra komorság telepedett.

- Nem kell úgy kétségbe esni - mondta nekik Andacanavar. - Megmutatom nektek az utat a Barba... - észbekapott és fanyarul elvigyorodott. - Már ha oda mentek, úgy értem - tette hozzá kajánul.

- Én nem mondhatok semmit - felelte Jojonah, és ő is somolygott. Most már tökéletesen megbízott Andacanavarban, látta a szívét és érezte, hogy rokon a saját lelkével. Persze, hogy tudta a kósza, merre tartanak a szerzetesek - hová máshová mennének ilyen messzire a Vadonvidéken?

- Egyenes és biztos az út - folytatta a kósza. - És ha nem állják utatokat powrik vagy óriások, hamarosan megérkeztek.

- A térképeink szerint az úti cél sok mérföldre van Alpinador nyugati határától - jegyezte meg Francis testvér, immár tiszteletteljesebben. - Attól tartok, hosszú út áll még előttünk.

Andacanavar a kezét nyújtotta, s Francis testvér odaadta neki a környék térképét tartalmazó tekercset. A kósza összehúzott szemöldökkel nézte az ábrát, mert az meglehetősen részletesnek és pontosnak bizonyult.

- A térképeitek helyesek - közölte a kósza. - De magunk mögött hagyjuk Alpinador nyugati határát, mielőtt utolsó előtti éjszaka tábort vernénk. Tehát ne csüggedjete, barátaim, mert már majdnem ott vagytok! Persze, nem mintha én annyira boldog lennék, ha tudnám, hogy közel vagyok a démon tanyájához. - Beleharapott az egyik ujjába, s vérével egy újabb vonalat húzott a térképre: az utat a Barbakánhoz, s X jelet tett pillanatnyi tartózkodási helyükre.

Visszaadta a térképet Francisnak, aztán még egyszer meghajolt, és futva eltűnt a bozótban. Kacagása még sokáig hallatszott.

- Ha nem lenne ekkora darab, azt mondanám, hogy elf - jegyezte meg Braumin testvér. - Már ha egyáltalán vannak ellek.

Andacanavar utolsó szavai kissé feloldották a szerzetesek bánatát útikalauzuk elvesztése miatt. Megvacsoráztak - kitűnő szarvashúst -, elmondták esti imáikat, jót aludtak, aztán még hajnal előtt folytatták útjukat.

A terep egyenetlen maradt - kevésbé hegy-völgyes, de erdősebb. A térkép vér-vonalát követve azonban a szerzetesek hamarosan egy széles, jó útra bukkantak. A szekerek megálltak, s a karaván vezetői felderítésbe kezdtek.

- Ezt biztosan a szörnyseregek taposták ki - vélte Jojonah mester.

- Akkor, ha követjük visszafelé, egyenesen a kiindulási ponthoz jutunk - állította Braumin testvér.

- Veszedelemes út ez - nézett körbe Francis testvér. - Nyílt terepen vagyunk.

- De gyorsan tudunk haladni - felelte Braumin.

Jojonah mester gondolkodott ezen egy darabig. A fő érv az volt, hogy Andacanavar

ajánlotta ezt az utat. - Felderítőink menjenek ki messzire! - adta ki az utasítást. - A szekereknek és a lovaknak is jót fog tenni a sima út.

Francis testvér minden kvarcot és hematitot munkára fogott, s messze kiküldte a szerzeteseket, mert félt, hogy egyenesen valami ellenséges tábor felé tartanak.

Két nap elteltével még mindig nem találkoztak egyetlen szörnyeteggel sem, pedig több mint száz mérföldet hagytak maguk mögött. Most már látták a Barbakánt körülölelő hegyeket, és félve néztek a nehéz átkelés elébe.

Az út azonban folytatódott a hegyek lábáig, majd egyenesen fel, át egy széles hágón. Igencsak kellemetlen volt itt táborozni, de megint nem jöttek szörnyetegek, s a kvarcot használó szerzetesek azt is tudták, hogy túl sok vad sincs a környéken. A vidék halottnak és kísértetiesen csendesnek tűnt. Másnap délelőtt megpillantották a hegylánc végét: egyetlen gerinc takarta csupán előlük a kilátást. Jojonah mester megállította a csoportot, aztán intett Braumin és Francis testvéreknek, hogy kísérik el.

- Először szellem alakban kéne bemennünk - szólt Francis.

Ez jó indítvány volt, bölcs javaslat, Jojonah mester mégis csak a fejét rázta. Úgy érezte, hogy ami előttük áll, az rendkívül fontos, és testi valójában szerette volna látni. Maga mellé intette két társát, odahívott még néhány idősebb diákot, és mászni kezdett.

A fiatalabb papok is követték őket, kisebb távolságból.

Mikor Jojonah mester leküzdötte az utolsó akadályt is, olyan helyre ért, ahonnan beláthatta a Barbakán szívét képező széles völgyet. A lelke felszárnnyalt, de össze is rándult. A szerzetesek szétszóródtak, alig észlelték egymás mozgását, annyira megdöbbenett őket az eléjük táruló látvány, a teljes pusztulás képe. Itt valaha erdő sötétlett, most viszont szürke hamu borította a leégett törzscsonkokat. Az egész völgy szürke és kietlen lett, a levegő kéntől bűzlött. Olyan volt az egész, mintha idő előtt pillantanák meg az Egyház által megjósolt világ végét. Persze, a fiatalabb szerzeteseket rázta meg legjobban a látvány, sokan fel is kiáltottak kétségbeesésükben.

A kezdeti megdöbbenés azonban hamarosan komor belenyugvásnak adta át helyét, s új, pozitívabb gondolatok töltöttek el minden elmét. Túlélhette bármi is ezt a csapást? Talán igaznak bizonyul gyanújuk, reményük a „lefejezett” sereggel kapcsolatban, mert ha a démon daktilusznak csakugyan a Barbakán volt a tanyája, és itt tartózkodott a robbanás idején, akkor vége.

Egy ideig még Francis testvér sem jutott szóhoz, aztán lassan odament Jojonah mellé.

- Lehet ez a látvány annak bizonyítéka, hogy a démon daktilusz elpusztult? - kérdezte a mester.

Francis a hamuval borított völgyre tekintett. Nem volt nehéz felismerni a robbanás központját: egy lapos tetejű hegy állt magányosan a pernyemező közepén, és még mindig keskeny füstcsík szivárgott belőle. - Nem hinném, hogy ez természetes jelenség lenne - mondta Francis.

- Voltak itt vulkánok azelőtt is - mondott ellen Jojonah mester.

- De épp ebben a kritikus időben? - kérdezte kétkedően Francis testvér. - Hihetjük azt, hogy a vulkán épp a megfelelő helyen és a megfelelő pillanatban robbant ki?

- Talán kételkedsz az isteni gondviselésben? - kérdezte Jojonah mester. A hangja komolynak tűnt, pedig benne is voltak kételyek. A Rendben akadtak fanatikusok, akik mindig azt várták, hogy Isten ujjá lenyúl a mennyekből, és szétlapítja az ellenséget. Jojonah maga hallott egy fiatal szerzetest az apátság falán; a powri támadás alatt, ahogy egyre kérte Isten közbeavatkozását. Ugyanakkor hitte, hogy a jó győzedelmeskedik majd a hosszú küzdelem végén, mert a jó nagyobb erő, mint a gonosz. Gyanította, hogy Francis testvér hasonlóképp gondolkodik, mert minden rossz tulajdonsága ellenére Francis gondolkodó ember volt, aki mindig logikával fűszerezte hitét.

Francis most már ravaszul méregette. - Isten a mi oldalunkon volt - mondta. - A

szívünkben, az erőben, ami fegyvereinket vezérelte, és a mágiában, ami elpusztította ellenségeinket. De ez... - tárta szét a karját drámaian, mintha magához akarná ölelni a völgyet - ...ez lehetett ugyan Isten műve, de csak egy jó ember kezén keresztül, vagy a démon daktilusz vitte túlzásba a mágiát.

- Valószínű, hogy az utóbbi - felelte Jojonah, bár az előbbiben reménykedett, abban, hogy Avelyn keze van az események mögött.

Braumin testvér, aki szintén csatlakozott hozzájuk, hallotta az utolsó néhány megjegyzést, s most meglepetten meredt Francisra. Aztán Jojonah felé fordult, de feljebbvalója csak mosolygott és bólintott. Ő nem volt annyira meglepve. Jojonah mester most fedezte fel Francis testvérben azt, hogy képes helyrehozni hibáit, és ez már tetszett neki. Egy pillanatra arra gondolt, hogy Francis testvért talán valami egészen új irányba is el lehetne indítani.

- Bármilyen történet, az a hegyből jött - vélekedett Francis. - Az Aidából.

A másik kettő kíváncsian nézett rá.

- Ezzel a névvel illetve az alpinadori - magyarázta Francis testvér. - És ez összevág a régi térképekkel, amiket láttam. Aidának hívják azt a magányos hegyet, a démon tanyáját.

- Nem lesz könnyű odajutni - jegyezte meg Braumin testvér.

- Talán mást vártunk? - nevetett Francis testvér.

A másik kettő összenézett és vállat vont. Úgy tűnt, hogy a robbanás nemcsak őket szabadította meg a démon daktilusztól, hanem Francis testvért is néhány belső démonától.

Persze, nem szóltak semmit, csak örültek Francis jó hangulatának. Remélték, hogy a dolog tartós marad.

Az út a hamumezőn át nem volt olyan keserves, mint várták, mert bár sok helyen belesüppedtek, máshonnan szinte teljesen elfújta a szél. Ahogy közeledtek a hegyhez, az első kocsis szörnyű felfedezést tett.

Kiáltására több szerzetes is odafutott, s holttesteket leltek a hamuban, a kanyargós ösvény mellett.

- Powrik - mondta Braumin testvér, mikor megvizsgálta őket. - És egy goblin.

- Ez pedig... ez egy óriás volt - szólt egy másik szerzetes, egy kilógó lábra mutatva.

- Tehát ellenségeink itt voltak - jegyezte meg Jojonah testvér.

- De csak voltak - hangsúlyozta Francis testvér.

Továbbmentek a hegy felé, és leállították a szekereket. Jojonah a fele csapatnak meghagyta, hogy verjenek tábornak, a többiek pedig kutassák át a környéket, főleg a hegy felé. Még aznap éjszaka egy csapat szerzetes hatolt be az egyik kanyargós alagútba fáklyákkal, és egy gyémánttal. Alig egy óra múlva a hírrel tértek vissza, hogy az alagút zsákutcába torkollik: egy szilárd kőfalba.

- Semmi kétség, hogy a robbanás előtt messzebbre vezetett - mondta Dellman testvér Jojonah-nak.

- Reménykedjünk, hogy nem omlott be minden járat - felelte Jojonah, de a szétrobbant Aida látványa nem sok derűlátásra adott okot.

Dellman testvér egy másik alagúttal próbálkozott, s amikor az is torlaszban végződött, a szerzetes rendületlenül továbbment a harmadik alagúthoz.

- Ígéretes fiú - mondta Braumin testvér Jojonah mesternek, amikor Dellman testvér harmadszor is útnak indult.

- Van szíve - helyeselt Jojonah.

- És hitte - tette hozzá a másik. - Hatalmas hite, különben nem látna hozzá ekkora elszántsággal a feladatához.

- Lehet bárki is elszántabb, mint Francis testvér? - emlékeztette Jojonah.

Mindketten Francisra pillantottak, aki a Barbakánnal foglalkozó tekercsek között

válogatott.

- Francis testvérben is nagy a hit - szólt Braumin testvér. - Csak éppen rossz utakon követi. De talán talál egy igazabbat: úgy látszik, az alpinadorival együtt töltött idő jót tett neki.

Jojonah nem felelt, csak nézte Francist. Tényleg olybá tűnt, mintha az alpinadori nyugodt derűje kicsit lecsiszolta volna a szerzetest, de azért még nem lehetett a megtértek közé számítani.

- Mit fogunk tenni, ha nem találunk járható alagutat a hegybe? - kérdezte Braumin testvér. - És ha a lapos fennsíkon sem tudunk semmit kideríteni?

- Akkor a hematittal kezdünk keresni - felelte a mester.

- Én arra gondoltam, hogy ezt előtte is megtehetnénk.

Jojonah bólintott. Erre számított, mert ő maga is gondolt rá, -hogya az Aida kezdeti felderítése könnyebb lenne a lélekkövek segítségével. Azért gondolta meg magát, mert eszébe jutott Braumin esete Andacanavarral. Jojonah nem lehetett biztos benne, hogy a démon lelke nem kísért-e még mindig ezen a helyen, s ha a képzetlen alpinadori így beférkőzött közéjük, mit érhet el egy démon?

- Használjuk az eszünket és a testünket - felelte az öreg pap Brauminnak. - Ha ez nem elegendő, még mindig folyamodhatunk a lélekkőhöz.

A fiatalabb szerzetes tökéletesen bízott Jojonah mesterben, és beérte ezzel. - Mikor fog Francis testvér kapcsolatot teremteni az apáttal? - kérdezte.

- Kértem, hogy várjon reggelig - szólt Jojonah. - Nem hinném, hogy bölcs dolog lenne lélekcsatornát nyitni egy ilyen elátkozott helyen.

Ez sok mindent megmagyarázott Braumin testvér számára, különösen Francis jó hangulatát. Jojonah széles vállára tette a kezét, aztán indult, mert sok munka várta.

Három óra elteltével a tábor kezdett aggódni Dellman testvérért, és a csapat többi tagjáért. Négy óra múltán Jojonah mester úgy vélte, hogy talán érkezett a lélekkövek ideje. Már majdnem hozzákezdett az akcióhoz, amikor a nyugat felé figyelő papok jelentették, hogy fáklyafényt látnak.

- Dellman testvér az - mondta Braumin testvér, ahogy az alak közelebb ért: teljes erővel, de botladozva rohant lefelé az emelkedőn.

- Mindenki gyűljön össze, és készüljön a harcra! - kiáltotta Jojonah mester.

A szerzetesek gyakoroltan készülődtek, a megfelelő kezekbe juttatva a megfelelő köveket. Mások fegyverek után néztek, vagy a lovakat kötötték meg.

Dellman testvér zihálva esett be a táborba.

- Hol vannak a többiek? - kérdezte Jojonah.

- Még... odabent - felelte Dellman.

- Élve?

A fiatal szerzetes kihúzta magát, hátravetette a fejét, kapkodta a levegőt. - Igen, élve - válaszolta nyugodtan. - Nincs semmi veszély odabent, hacsak a törmelék el nem mozdul újra.

- Akkor miért jöttél ki? - faggatózott Jojonah. - És miért vagy olyan feldúlt?

- Találtunk valamit... valakit - felelte Dellman testvér. - Egy embert, aki félig ember, félig ló.

- Kentaur? - kérdezte Braumin testvér.

Dellman testvér vállat vont. Sosem hallott még ilyesmiről.

- A kentauroknak emberi felsőtestük van - magyarázta Francis testvér -, deréktól lefelé viszont lovak.

- Akkor kentaur - adta be a derekát Dellman. - Ott volt a barlangban, amikor a hegy ráomlott. Több tonnányi kő!

- Kiástátok? - kérdezte Jojonah mester.

- Azt már tudjuk, hol kezdjük - felelte Dellman testvér.
- Szerencsétlen - szólt Braumin testvér.
- Akkor ne háborgassátok a sírjában! - mondta Francis epésen, régi önmagára jellemző érzéketlenséggel. Ez sem Jojonah, sem Braumin figyelmét nem kerülte el, de csak lemondóan megvonták a vállukat.

- De Francis testvér! - ellenkezett Dellman. - Hiszen nem halott!

- De hát azt mondtad... - kezdett érvelni Jojonah testvér.

- Több tonna kő - fejezte be helyette Dellman. - Igen, bele kellett volna halnia. Semmi sem élhette volna túl ezt az omlást. Ő is úgy néz ki, mintha halott lenne: aszott és összetört. Mégis él. Kinyitotta a szemét és könnyörgött, hogy öljük meg!

A három szerzetes tátott szájjal hallgatta, a fiatalabbak pedig izgatottan sugdolóztak körülöttük.

- És ti megtettétek? - kérdezte hosszú csend után Jojonah.

- Nem voltam képes rá - felelte Dellman iszonyodva. - Nyilván nagy fájdalmai lehettek, mégsem tudtam volna véget vetni az életének.

- Az isten csak annyit mér ránk, amennyit elbírnunk - citálta Francis.

Jojonah éles oldalpillantást vetett rá. Ez a régi mondás sokszor csak kifogás volt az egyházi vezetők részéről a köznép felé, amikor a parasztok szegénységben sínylődtek, miközben a vezetők fényűzően éltek.

Ez azonban más eset volt, tehát Jojonah nem tett megjegyzést. - Jól tetted, és minden rendben van - mondta Dellmannak. - A többiek ottmaradtak a kentaurral?

- Bradwarden - felelte Dellman testvér.

- Micsoda?

- Bradwarden - ismételte a szerzetes. - Ez a kentaur neve. A többieket otthagytam vele, hogy némi vigaszt nyújtsanak neki.

- Menjünk oda, és nézzük meg, mit tehetünk! - szólt Jojonah mester. Braumin testvérnek azt mondta: - Szedj össze minden követ a tartalékok kivételével, és hozd el! Francis testvér! - kiáltotta hangosan, hogy mindenki hallja. - Te gondoskodj a szekerek védelméről!

Most Francison volt a sor, hogy savanyú arcot vágjon, de Jojonah mester ügyet sem vetett rá. Már intett is Dellmannak, hogy vezesse ehhez a Bradwarden nevű, halhatatlannak látszó lényhez.

Az út nem volt hosszú, és Dellman jó tempóban haladt, így Jojonah már szaporán szedte a levegőt, mire megpillantották az előző csapat fáklyáit. Jojonah elsétált az áhítatos, fiatalabb szerzetesek előtt, és letérdelt a kicsavart, lesóványodott test elé.

- Neked halottnak kéne lenned - mondta Jojonah tárgyilagosan, s igyekezett leplezni döbbent iszonyatát. Csak a lény emberi felsőteste és lótestének elülső fele látszott ki, a többi be volt temetve-szorulva egy hatalmas kőtömb alá, amely az alacsony folyosóból kinyúlt a beomlott hegy belsejébe. A lény teste furcsán megcsavarodott, így látta a sziklát, ami szétzúzta a hátulsó részét. Bradwarden egykor duzzadó karizmai helyén ernyed, aszott pálcikák csüngtek, mintha a kentaur saját magát emésztette volna el élelem hiányában. Jojonah mester egészen közel húzódott.

- Úgy is érzem magam, mintha meghaltam volna - felelte Bradwarden, és kínjai ott remegtek reszketőssé vált hangjában. - Vagy legalábbis arra tartanék. El sem tudjátok képzelni a fájdalmamat - ekkor sikerült megfordítania a fejét, hogy az új jövevényre tekintsen. Félrebillentett fejjel tanulmányozta Jojonah-t, aztán halványan felkuncogott.

- Mit látsz? - nézett rá a mester.

- Neked ugye van egy fiad? - kérdezte Bradwarden.

Jojonah visszanézett a válla fölött Brauminra, aki tehetetlenül tárta szét a kezét. Nem tudta elképzelni, miért kérdez valaki ebben a helyzetben ilyet.

- Nincs - válaszolta Jojonah. - Sem lányom. Én az Istennek adtam a szívemet, nem egy asszonynak.

A kentaur felnevetett. - Mit vesztettél! - szólt dévaj mosollyal.

- Miért kérdezted? - faggatta Jojonah, mert hirtelen arra gondolt, hogy ez talán több pusztá véletlennél.

- Hasonlítasz valakire, akit jól ismertem - állította Bradwarden, és egészen ellágyult a hangja.

- Egy szerzetesre talán? - faggatózott Jojonah izgatottan.

- Ő maga őrült szerzetesnek vallotta magát - felelte a kentaur. - Egy kicsit túlságosan szerette az italt, de azért jó ember volt... vagy még most is az, ha sikerült kijutnia erről az átkozott helyről.

- A nevét tudod? - kérdezte Jojonah mester.

- Valósággal a testvérem volt - folytatta a kentaur elgondolkodva, mintegy belefeledkezve emlékeibe. - Nem vér szerint, hanem a tettei szerint.

- Mi a neve? - kérdezte Braumin hangosan, és Bradwarden arcához hajolt.

- Avelyn - felelte a kentaur nyugodtan. - Avelyn Desbris. Igen kiváló ember volt.

- Mindenáron meg kell menteni - hallatszott egy hang a hátuk mögül. Mindenki hátrafordult, és Francis testvért pillantották meg, kezében egy fénylő gyémánttal.

- Azt mondtam, hogy irányítsd a tábor védelmét! - mondta neki Jojonah mester.

- Nekem nem parancsol Jojonah mester - érkezett a válasz, és Jojonah ekkor döbbsent rá, hogy Markwart apát elfoglalta Francis testvér testét, és így jött el közéjük. - Ki kell szednünk onnan - folytatta, és szemügyre vette a kötömböt.

- Egy hegyet nem tudtok felemelni - szólt Bradwarden szárazon -, és nem voltam elég erős, hogy megtartsam, amíg a barátaim elmenekültek.

- Avelyn barátod? - kérdezte türelmetlenül Markwart.

- A többi barátaim - felelte a kentaur. - Nem tudom, hogy... - Itt elhallgatott, és megrándult az arca, mert ahogy az emberek felé fordította a fejét, a kő kissé megmozdult.

- Nem, ezt nem tudjátok felemelni - nyögte.

- Majd meglátjuk - mondta az apát. - Hogyhogy még élsz?

- Nem tudom.

- Talán nem vagy halandó - folytatta Markwart alattomosan, vádlón. Odaguggolt Jojonah mester mellé.

- Érdekes gondolat - vágott vissza a kentaur. - Mindig is mondták, hogy kemény a fejem. Lehet, hogy egyszerűen csak nem vagyok hajlandó meghalni.

Markwart azonban nem mosolygott.

- Az apám például meghalt - folytatta a kentaur. - És az anyám, ő szintén, több mint húsz éve. Villámcsapás érte - különös halál! Tehát úgy gondolom, hogy én sem vagyok halhatatlan.

- Hacsak egy halhatatlan lélek nem talált utat a testedbe - erősködött Markwart.

- Hát nem minden lélek halhatatlan? - szólt közbe Jojonah merészen.

Markwart szemvillanása véget vetett a beszélgetésnek, mielőtt még elkezdődhetett volna. - Egyes lelkek... - pillantott Bradwardenre, de Jojonah-nak is szánta a szavait - ...átléphetnek a valóságon, és mozgatni tudnak egy testet, aminek halottnak és mozdulatlanul kéne lennie.

- Már csak a lelkem az enyém, meg az a kis mocsai - kacsintott erőlködve a kentaur. - És még egy kis mocsai csillapítaná a fájdalmamat, ha van nálatok.

Markwart arckifejezése nem változott.

- Nem tudom, miért nem vagyok halott - magyarázta komolyan Bradwarden. - Pedig már azt hittem, hogy meghaltam, mikor a szikla megrogyasztotta a lábamat, és lecsúszott. A korgó gyomrom is meg akart ölni.

Markwart apát azonban alig figyelt. Kézbe vett egy követ, egy kicsi, de erős követ, amivel érzékelni lehetett a mágia legapróbb kisugárzásait is, s most megvizsgálta vele a beszorult kentaurt. Szinte azonnal megelégedett a választ.

- Körülötted mágia van - jelentette be Bradwardennek.
- Vagy az, vagy szerencse - szólt Jojonah.
- Balszerencse - kontrázott a kentaur.
- Mágia ez - ismételte az apát nyomatékosan. - A jobb karodnál.

Bradwardennek eléggé nagy erőfeszítésébe került, hogy fejét elfordítva szemügyre vegye a jobb felkarját. - Ó, a mindenit az átkozott daktilusznak! - morgott, amikor észrevette a vörös karpántot, amit Elbryan kötött rá. - És a kósza még azt hitte, hogy jót tesz velem. Két hónap szenvedés, két hónap éhezés, és ez a nyavalyás vacak nem hagy meghalni!

- Mi ez? - kérdezte Jojonah mester.

- Elf gyógyítókelme - felelte Bradwarden. - Úgy tűnik, hogy ez az átkozott azonnal meggyógyítja a sebeimet, ahogy a hegy megsért! És még az éhezés meg a szomjazás sem tud elpusztítani!

- Elf kelme? - hebegte Braumin testvér, kifejezve az összes jelenlévő elképedését. Bradwarden meglepődött, hogy meglepődnek.

- Csak nem azt akarod mondani, hogy nem hisztek az elfekben? - kérdezte. - És a kentaurokban? Es mi van a powrikkal, vagy az óriásokkal?

- Elég - mondta Markwart apát. - Értünk. De még sosem találkoztunk elffel, sem kentaurral, egész mostanáig.

- Akkor most szebb lett a világotok - felelte Bradwarden fájdalmas grimasszal.

Markwart felállt és intett a többieknek, hogy húzódjanak arrébb. - Nem lesz könnyű kiszedni onnan - mondta, amint hallótávolságon kívül álltak.

- Én azt mondanám, hogy lehetetlen - jegyezte meg Braumin testvér.

- Felemelhetjük a követ a malachit segítségével - vélte Jojonah testvér. - Bár tartok tőle, hogy mindnyájunk egyesített ereje kell hozzá.

- Én inkább attól félek, hogy ha felemeljük a követ, akkor megszűnik a nyomás, és a kentaurnak kifolyik a vére, hiába az elf kendő - mutatott rá az apát.

- Mégis meg kell próbálnunk - szólt Braumin testvér.

- Természetesen - helyeselt Markwart. - Túl értékes fogoly, és túl jó információforrás ahhoz, hogy itt hagyjuk.

- Én inkább a könnyőreletesség miatt gondoltam - tette hozzá merészen Braumin testvér.

- Tudom - felelte habozás nélkül az apát. - Majd te is megtanulod.

Ezzel az apát elviharzott, és intett a többieknek, hogy kövessék. Braumin testvér és Jojonah mester savanyúan néztek össze, de nem volt sok válasításuk.

Markwart parancsára - aki kezdett elfáradni a testmegszállásban, és pihenni akart - csak másnap kezdték meg a mentést, amikor mindannyian kipihenték magukat, és felkészültek. Markwart visszatért Francis testébe, s egy malachittal meg egy hematittal a munkálatok élére állt.

A karaván minden szerzetese - Jojonah mester kivételével, akinél szintén hematit volt - egyesült a lélekköben, aztán az egyesített energiát a malachitba vezették. Amikor a készültség elérte csúcspontját, Markwart apát a hatalmas sziklára célozva szabadjára engedte az erőt.

Jojonah csak most döbbsent rá, mekkora kockázatot vállalt Markwart - persze a karaván tagjaira, és nem saját magára nézve -, hisz az ő teste ott maradt St.-Mere-Abelle biztonságában. A kötömb felnyögött a hihetetlen erő alatt, s kisebb kövek szakadtak le, porfelleget verve a folyosóra. Jojonah félt, hogy az egész alagút beomlik. Csak most gondolt arra, hogy alá kellett volna dúcolni a járatot, de ez a hanyag előkészítés csak azt

mutatta, mennyire meg akarja találni az apát Avelynt.

A szerzetesek nekifeszültek, s a kőtömb újra megmozdult. Bradwarden felordított, és rángatózni kezdett, Jojonah pedig odaugrott, átfogta a kentaurt a hóna alatt, és teljes erőből húzni kezdte.

Legnagyobb rémületére meg sem tudta mozdítani. Bradwarden még így, lesóványodva is több mint kétszáz kilót nyomott. Jojonah belemerült a hematitba, de nem azért, hogy kezelésbe vegye a kentaur sebeit, ahogy eredetileg tervezték, hanem azért, hogy összekapcsolódjon a többi szerzetes gondolataival, és energiát kérjen tőlük a kentaur kiszabadításához.

A helyzet kényessé vált, és Jojonah félt, hogy a szikla visszabilen. Ám Markwart, aki hihetetlen erőre tett szert a kövek segítségével, jól irányította a szerzetesek erőfeszítéseit, s átvitt némi lebegetőerőt a kentaurra.

Jojonah kirántotta Bradwardent, aztán visszahúzódott a hematitba, s nekiesett a sebeknek. Alig volt tudatában a mozgásnak, amikor a többiek megragadták őt is meg a kentaurt is, és kivonszolták őket a veszélyes alagútból.

Aztán Jojonah egyszer csak már nem volt egyedül, mert Markwart, Braumin és számos más testvér lelke csatlakozott hozzá.

Több mint öt óra múltán Jojonah a földön hevert az Aida előtt, teljesen kimerülten, mellette Braumin testvér. Ott is aludtak el, s csak másnap reggel ébredtek fel, s Francis testvért - ezúttal az igazi Francis testvért - látták maguk előtt.

- Hol a kentaur? - kérdezte Jojonah.

- Pihen, és jobban van, mint reméltük - felelte Francis testvér. - Megetettük. Először alig akart enni, de aztán befalt több kiló húst, a szarvas-készletünk felét, és megívott több liter vizet. Csakugyan erős lehet annak a karkendőnek a mágiája, mert máris sokkal jobban érzi magát.

Jojonah őszinte megkönnyebbüléssel bólintott.

- És találtunk egy utat fel a hegyre - tette hozzá Francis testvér.

- Szükség van még rá?

- Meg fogsz lepődni, ha megtudod, mit leltünk a hamu között - szólt Francis keményen.

Jojonah magában tartotta következő kérdését, inkább szemügyre vette a szerzetest. Francis lelki fejlődése a visszájára fordult - nyilván az apát látogatása miatt. Ismét hideg volt a tekintete, kiveszett a szeméből a derű. Első a kötelesség.

- Attól tartok, pihennem kell - mondta végül Jojonah. - Ma beszéllek Bradwardennel. Az Aidát holnap is megmászhatjuk.

- Nincs idő késlekedni - felelte Francis testvér. - A kentaurral pedig senki sem beszélhet, amíg vissza nem érünk St.-Mere-Abelle-be.

Jojonah meg sem kérdezte, honnan származik ez a parancs, megértette Francis hirtelen kedélyváltozását is. Amikor először megpillantották a szétrobbant Barbakánt, Francis kijelentette, hogy ez a pusztulás vagy egy jó ember műve, vagy a démon túlzásba vitt mágiájáé. Most már világosnak tűnt, hogy Avelyn testvér keze van a dologban, és Jojonah egy percig sem kételkedett abban, hogy Markwart világossá tette Francis előtt: Avelyn testvér nem jó ember.

- Még ma felmegyünk a hegyre - folytatta Francis testvér. - Ha te nem bírsz, akkor megy Braumin testvér. Ha befejeztük a küldetést, indulunk haza.

- Sötét lesz már, mire visszaérték - szólt Braumin testvér. - Éjjel-nappal utazni fogunk, amíg vissza nem érünk a kolostorba - válaszolta Francis.

Jojonah elég nagy ostobaságnak érezte ezt. Persze, a válaszok ott voltak, vagy valahol a közelben. Semmi értelme nem volt visszamenni St.-Mere-Abelle-be - kivéve, ha figyelembe vette, hogy Markwart mennyire nem bíz benne. A szemtanú felbukkanása mindent megváltoztatott, és Markwart nem akarta átengedni a mesternek a helyzet

irányítását. Jojonah Brauminra pillantott, s mindketten arra gondoltak, talán most érkezett el az ideje annak, hogy szembeforduljanak az apáttal, vagy akár magával az Egyházzal.

Jojonah halványan megrázta a fejét. Most még nem győzhetnek.

Meglepődött, és a szíve is elszorult, amikor visszatérve a szekerekhez, láncra verve találta Bradwardent. A kentaur újjáéledt életereje azonban reményt adott neki.

- Legalább a dudámat visszaadhatnátok - kérte a kentaur.

Jojonah követte Bradwarden vágyakozó tekintetét a közeli szekér bakján heverő poros bőrduda irányába. Éppen válaszolni akart, de Francis testvér megelőzte.

- Csak ételt és gyógyítást kaphat, semmi mást - szólt a fiatalabb szerzetes. - Amint teljesen felépül, el kell venni tőle a karkendőjét.

- Avelyn sokkal jobb ember volt, mint ti mind együttvéve - jegyezte meg Bradwarden. Lehunyta a szemét és halk nótát kezdett dúdolni. - Tolvajok - morogta.

Jojonah mester egyre Francist nézte, miközben odament a dudához, és átadta a kentaurnak.

Bradwarden elismerően nézett rá és biccentett, aztán játszani kezdett. Kísértetiesen szép muzsikáját minden szerzetes figyelmesen hallgatta - az egy Francis testvér kivételével.

Jojonah testvér összeszedte az erejét, és elkísérte Francisékat az Aidára délután. A hegy teteje fekete katlanná vált, de a hamu és láva eléggé megkeményedett ahhoz, hogy jól lehessen rajta járni.

Francis testvér egyenesen a megfelelő helyre vezette őket: egy megkövesedett kéz állt ki a fekete talajból, összeszorított ujjakkal, mintha markolna valamit.

Jojonah lehajolt, és megvizsgálta a kezét. Felismerte! Valamiképp tudta, ki volt ez, valahogy érezte a jót, a béke és az isteni erő kisugárzását.

- Ez Avelyn testvér - lehelte. A többiek kis híján orra estek, Francist kivéve.

- Ez csak találgatás - felelte Francis. - Úgy tűnik, hogy Avelyn szövetségre lépett a daktilusszal, és vele együtt pusztult el.

Ez a nyilvánvaló hazugság teljesen megdöbbenette Jojonah testvért. Felállt és szembefordult Francis testvérral.

Mégsem ütötte meg a másikat. Tudta, hogy Markwart apát továbbra is hazugságok erdejét szegezi majd Avelynnel szembe. Ha kiderül, hogy Avelyn az életét adta a démon elpusztításáért - s Jojonah érezte, hogy így van -, akkor Markwart szavahihetősége és helyzete az Egyházban veszélybe kerül. Jojonah tudta, hogy ezért tilos Bradwardennel is beszélni, amíg vissza nem érnek az apát felügyelete alá.

Jojonah mester erővel kényszerítette magát, hogy lecsillapodjon. A harc még csak most kezdődik: még nincs itt az ideje, hogy nyílt támadásba kezdjen.

- Mit gondolsz, mi van a kezében? - kérdezte Francis testvér.

Jojonah vállat vont.

- Van egy kis mágia körülötte - magyarázta Francis testvér. - Talán néhány kő van nála - majd megtudjuk, ha exhumáljuk a testet -, de nem annyi, amennyit ellopott.

„Exhumáljuk a testet”. A mondat rosszul csengett Jojonah fülének. Ezt a helyet szentként kellene tisztelni, a megújuló és magára találó hit szentélyeként. Szeretett volna ráordítani Francisra, szeretne volna megütni, mert egyáltalán kiejt a száján ilyesmit. De megint emlékeztette magát, hogy még nincs itt az ideje az ilyesféle harcnak.

- Teljesen megdermedt körülötte a kő - vélekedett. - Nem lesz könnyű kiszedni.

- Van grafitunk - emlékeztette Francis.

- És ha valami hasadék vagy barlang van a test alatt? Egy ilyen erőszakos beavatkozástól lezuhan és örökre elveszítjük.

Francis testvér arcán rémült kifejezés suhant át. – Akkor mit javasolsz? - kérdezte élesen.

- Kutass a hematittal és a mágiakereső kővel! - utasította Jojonah. - Nem lehet túl nehéz kideríteni, hogy milyen kövek vannak és hol. Bocsáss gyémántfényt a kis résbe a kar mellett, és menj utána a szellemeddel!

Francis testvér, mivel nem ismerte Markwart apát mélyebb indítékait a hely elpusztítására, egy kicsit gondolkodott, aztán beleegyezett.

Azt is elfogadta, hogy Jojonah testvér szelleme elkísérje őt a hasadékba, hisz Markwart apát a fáradtság miatt még jó darabig nem térhet vissza. Most Jojonah az egyetlen, aki képes azonosítani Avelynt. Francis csak néhányszor, futólag látta Avelyn testvért, aki nem sokkal az ő érkezése után megszökött.

Hamarosan biztossá vált a holttest személyazonossága, és kiderült, hogy csak egy kő, egy napkő van valahol a környéken. Jojonah mester azonban érezte egy másik ékkő mágikus sugárzásának maradékait is: a hatalmas ametisztét. Erről nem szólt Francisnak, s könnyen meggyőzte a fiatalabb szerzetest, hogy csak egy egyszerű napkőről van szó, s ez nem éri meg a test exhumálásának kockázatát és fáradságát.

Otthagyták Avelyn testét.

Jojonah azonban kicsit hátramaradt, nézte a kiálló kezét, elgondolkodott saját sorsán, és visszaemlékezett a fiatal szerzetesre, aki akaratlanul is annyi mindenre megtanította.

Amikor visszaértek a táborba, Jojonah egy gyémántot nyomott Braumin testvér kezébe, és kérte, hogy menjen el a szent helyre. - Majd feltartom Francis testvért, amíg visszaérsz - ígérte.

Braumin testvér nem egészen értette a dolgot, de Jojonah hangjából érződött, hogy fontos az út. Bólintott és indult.

- És Braumin testvér! - szólt utána a mester. - Vidd magaddal Dellman testvért is! Neki is látnia kell azt az embert és azt a helyet.

Francis testvérnek elborult a kedve, amikor megtudta, hogy indulásuk késedelmet szenved, mert az egyik szekérnek eltörött a kereke.

Mégis már hajnal előtt úton voltak. A kentaur, aki már egészségesnek tűnt - bár Francis még nem merte levenni róla a karkendőt -, dudálva lépkedett Francis testvér szekere mögött, a járműhöz láncolva, szigorú őrizetben.

Sem Jojonah, sem Braumin, sem Dellman nem beszéltek aznap este és egész másnap. Elvette a szavukat az a látvány, amit most már egész életükben magukkal hordoztak, és az a sok gondolat, ami feltámadt bennük céljukról és hitükről.

11. fejezet

Zárverő Roger, ha nem tévedek...

Roger kínjában a foga közé szorított fadarabot harapdálta. Már letépte az inge egyik ujját, és szorosan bekötözte vele a lábát, közvetlenül a térde alatt, és rácsomózta egy másik fadarabra. Most fordított egyet ezen a fadarabon, még jobban megszorítva a kötést.

Többször is úgy érezte, kis híján elájul, rövid pillanatokra el is veszítette az eszméletét. Tudta, hogy ha most elalél, akkor elvérzik, mert a Craggoth-kutya harapása mély, a vér pedig fürge.

A vérzés azonban lassan csillapodni kezdett, s Roger fázva, kábán, verítékezve dőlt hátra cellája földfalához. Már jól ismerte ezt a helyet, a börtönt a városközpontban. Tudta, hogy csak egy kijárata van: egy csapóajtó a roskatag létra tetején. Roger most is ezt nézte, a beszivárgó gyenge napfényben. Úgy gondolta, késő délutánra járhat, és úgy tervezte, hogy a fény elmúltával, az éj leple alatt próbálkozik majd meg a kitöréssel.

Szinte azonnal rádöbbsent, hogy ez a terv ostobaság. Nem fog ő sehová menni ma éjjel, hisz a faltól is alig bírja ellökni magát. Kuncogott egyet, aztán lerogyott a földre, és aludt egész éjszaka. Aludt volna még tovább is, ha a cellája ajtaja fel nem tárul és a fény be nem ömlik.

Roger felnyögött, és próbált felülni.

Egy powri jelent meg a létrán, majd egy másik: Kos-kosio Begulne személyesen. A törpe egyenesen Roger elé állt és felrántotta, aztán nekicsapta a falnak.

Roger megtántorodott, de sikerült megtartania az egyensúlyát, mert tudta, hogy ha elesik, a törpe megint felcibálja, biztosan sokkal durvábban.

- Ki használ mágiát? - kérdezte Kos-kosio Begulne, megszorítva Roger szakadt, véres ingének elejét. Ráncos, napégette arca egészen közel volt Rogerhez, a fiú érezte a törpe forró, bűzös leheletét.

- Mágiát? - kérdezett vissza a fiú.

- Hozzátok a kutyákat! - kiáltotta Kos-kosio.

Roger felnyögött a csaholást hallva.

- Ki használ mágiát? - kérdezte újra a powri vezér. - Hányan vannak, és hány kövük van?

- Kövük? - visszhangozta Roger. - Én nem tudok se kőről, se mágiáról.

Éles ugatás hallatszott fentről.

- Esküszöm - tette hozzá Roger rémulten. - Hazudhatnék neked, mondhatnék valami kitalált nevet, és nem tudnád, hogy hazudok, amíg meg nem találod az illetőt. De én nem tudok semmilyen mágiáról. Semmilyenről!

Kos-kosio még egy darabig tartotta Rogert, aztán felmordult - Roger attól félt, hogy a törpe leharapja az orrát, de Kos-kosio visszalökte a falhoz. Szemlátomást meggyőzte Roger egyszerű védekezése. - Fojtógúzszt! Érezze csak jól magát a vendég!

Roger nem egészen tudta, mit forgat a fejében Kos-kosio, de a másik powri ördögi vigyora nem sok jót ígért. A törpe vékony, durva kötelet szedett elő, és közelebb lépett.

Roger a padlóra roskadt. A törpe egy rúgással hasrafordította, aztán a háta mögé rántotta a kezét.

- Vigyétek el azokat az átkozott kutyákat! - parancsolta Kos-kosio, egy újabb powrinak, aki megjelent a létra tetejénél, rövid pórázon tartva egy Craggoth-vérebet. - Gyenge kis emberke ez, nem bírna el több fájdalmat - Kos-kosio visszanézett Rogerre. - Egy kicsit még szórakozni akarok vele, mielőtt engedném meghalni.

- Micsoda szerencse - morogta magában Roger, de erre a törpe rántott egy nagyot a kötélén.

A „fojtógúzs”, ahogy Kosi-kosio nevezte, egy ördögi kötél-csavarintásnak bizonyult. Roger karjai szorosan össze voltak kötözve a háta mögött, könyökben meghajlítva, úgy, hogy a kezei majdnem a tarkóját érintették. A kötél ezután áthurkolódott a vállán és lefutott elől a törzsén, fájdalmasan átfutva az ágyéka alatt, és egy végső kanyart véve Roger torkán. Olyan szakértő módon és oly szorosan volt összekötve, hogy a keze legkisebb mozdulatára nem csak az ágyéka sajdult meg, de levegőt sem kapott.

- Na, kis tolvaj, ebből szabadulj ki - nevetett a powri, egy meggyújtott fáklyát helyezett a fali tartóba, és felment a létrán. - Kos-kosio azt akarja, hogy ez itt semmiképp se szökhessen el! - mondta a többieknek odafent.

- Kettős zár? - kérdezte az egyik társ.

- Kettős zár - felelte a powri. - És ültessétek rá a kutyát is! És egyikőtök váltson le mielőtt esteledik, nehogy lemaradjak a vacsoráról emiatt a rothadt kis ember miatt.

- Elég a karattyolásból! - kiáltott fel egy másik törpe, és döngve becsapta az ajtót. Roger figyelmesen hallgatta a biztonsági láncok, lakatok zaját. Szemügyre vette a létrán lejövő powrit.

„Első hiba”, fedtte némán a fiú Kos-kosio Begulnét. „Fegyvert hagytál nála.”

A powri egyenesen Rogerhez ment. - Te csak feküdj szépen - mondta, aztán jókorát rúgott Roger oldalába.

Roger megrándult - és csak még jobban elkezdett fulladni.

A törpe nevetve ült le a fáklya alá. Levette vörös sapkáját, pörgetni kezdte az ujján, hogy Roger jól lássa, mintha jelezni akarná, hogy hamarosan az ő vére sötétíti majd az árnyalatot. Ezután a powri a tarkója mögé tette a kezét, hátradőlt és lehunyta a szemét.

Rogernak elég sokáig tartott, amíg összeszedte magát. Leküzdötte a hányingert, a fájdalmat, és aztán megpróbálta kigondolni, hogyan szabaduljon ki a kötelékéből. És ez csak a könnyebbik rész. Még ha ezen túl is van, elvette a törpe fegyverét és megölte őt, akkor hová megy? A cellaajtó bezárva, leláncolva, és ami rajta fekszik...

A feladat lehetetlennek tűnt, Roger mégis higgadt gondolkodásra kényszerítette magát, s próbálta lépésekre lebontani a tervet.

Késő délután a powrik őrségváltást hajtottak végre. Az új őr enni- és innivalót adott Rogernek - kis híján megfojtva őt -, aztán elfoglalta az előző powri helyét.

Egy órán belül hortyogott az új őr is.

Roger, aki eltökélte, hogy nem tölt el még egy éjszakát Kos-kosio börtönében, úgy döntött, hogy ütött a cselekvés órája. Csak apránként, lépésről lépésre - emlékeztette magát -, ahogy nekivetette vállát a kemény falnak. El kellett találnia a megfelelő szöveget, hogy a súlya, és ne az izmai végezzék a munka nehezét. Roger még egy utolsó pillantást vetett a hortyogó őrré, aztán lehunyta a szemét és erőt gyűjtött.

Hirtelen a válla elülső részével a falnak vetődött, s a lökés visszatolta a karját. Izmai és súly összehangoltan vitték előre.

Hangos roppanást hallott, ahogy a válla kimozdult a helyéből, s fájdalom hullámozott át a testén, kis híján leterítve őt. De sikerült úrrá lennie kínjain, s mivel a karja helyzete így eltorzult, a kötél eléggé meglazult ahhoz, hogy átcúsztassa a vállán.

Hamarosan zihálva, de kötelékek nélkül hevert a földön. Néhány pillanatnyi pihenés után folytatta a munkát: egy szakértő rántással a helyére ugratta a vállát. Hasznos tolvajtrükk volt ez, amit évek hosszú sora alatt sajátított el. Megint pihent egy kicsit, várta, hogy alábbhagyjon a fájdalom, aztán fogta a kötelet és odakúszott az alvó powrihoz.

- Hé! - mordult fel a törpe néhány perc múlva, amikor álomittas szemekkel Rogert pillantotta meg maga előtt, kezében az ő rövidkardjával. - Mit akarsz ezzel? - kérdezte a powri, és tört kapott elő a csizmájából. Mindketten tudták, hogy egy ember még így, felfegyverkezve sem ellenfél egy harcedzett powrinak.

Roger hátraugrott a jobbik lábára, s nekiütközött a falnak. A powri felmordult, és törrel a kezében rohamozott.

Amint fölemelte a kezét, a powri rádöbbsent, hogy a kötél a csuklójára van hurkolva, másik vége pedig a falból kiálló gyökérhez kötve.

- Micsoda? - hördült fel a powri, amikor a hurok megszorult és lerántotta karját a lába közé, mire a törpe elterült a hátán.

Roger elvált a faltól, amikor a powri szaltóba kezdett, s odalépett a fekvő lény mellé.

- Micsoda? - morogta megint- a törpe, aztán a rövidkard markolata lesújtott a fejére. A powri vergődni kezdett, próbálta kiszabadítani a kezét, hogy elkapja Rogert.

Roger újra és újra lecsapott a kardmarkolattal, amíg a törpe el nem csendesedett. Roger is majdnem elterült a fájdalomtól és a megerőltetéstől, s néha kihagyott a tudata.

- Nincs sok idő - morogta makacsul, és feltápáskodott.

A powri megmozdult, Roger még kétszer lecsapott.

- Nincs sok idő - ismételte elszántan, és fejcsóválva nyugtázta a törpe szívósságát.

Innentől kezdett a dolog bonyolultabb lenni: Roger lejátszotta magában az egészet, próbált előre látni minden akadályt és minden megoldást. Kivette a tört a törpe kezéből,

lecsatolta az övet a derekáról, s igyekezett felmérni a csapóajtó erejét. Az ajtó közepén, belül volt egy támasztógerenda, jó vastag. Roger először ennek esett neki, pontosabban a fölötte lévő területnek, és kivájta a fát annyira, hogy a kötelet át tudja vezetni a vájaton, aztán szakértő támadást intézett a deszkák ellen. Egyszer meghallotta, hogy a Craggoth-kutya felmordul, és hosszú szünetet kellett tartania, amíg az állat lecsillapodott.

Forgácsnóként, kaparászva lazította a deszkát. Aztán megint megállt, mert a lába annyira fáj, hogy nem bírta tovább a létrán. Aztán megint várt, mert a powri kezdett magához térni, és újra fejbe kellett kólintani. Roger makacsul folytatta a munkát, és végül sikerült kilazítani a deszkákat a gerenda mindkét végén.

Elérkezett a pillanat: remélte, hogy a kritikus percben nem fog elájulni a fájdalomtól.

Visszament a törpéhez és további eszközöket vett magához, aztán újra lejátszotta magában a várható eseményeket. Még egyszer utoljára ellenőrizte felszerelését - a rövidkardot, a tört, a törpe övcsatjának peckét, a törpe bőr cipőfűzőjét, s egyik szagos bakancsát -, aztán nagy lélegzetet vett, és visszament a létrához. Enyhén megnyomta a meglazított deszkákat. Talán megérzi, merre van a kutya. Persze, ha nemcsak egy véreb van, s ha több powri tartózkodik odafönt a közelben, akkor a játéknak hamar, s valószínűleg fájdalmasan lesz vége, de Roger úgy döntött, hogy vállalja a kockázatot. Nem volt veszteni valója, mert Kos-kosio Begulne úgysem ereszti el, s Rogernek nem voltak illúziói fogságával kapcsolatban: amint a törpe úgy gondolja, hogy nem veszi már több hasznát, azonnal halálra kínoztatja.

Már áthurkolta a kötelet a gerendán jobbról balra, de amikor rájött, hogy a kutya inkább balra van, megfordította az irányt. Lement a létrán, s mellé helyezte a kábult powrit, kissé balra.

Visszamászva a létrára a csapóajtó alá, Roger összedörzsölte a kezét, és megint arra gondolt, hogy tökéletesnek kell lennie az időzítésnek. A megdolgozott deszka forgácsainak segítségével elhelyezte a hurkot a jobb oldali deszka alatt. Aztán a kezébe vette a bakancsot, a másik kezével pedig nekifeszült a jobb oldali deszkának, felfelé, a hurkon keresztül.

Még egy mély lélegzet, aztán Roger nyomni kezdett, részben leszedve a deszkát, hogy a kutya teljesen felébredjen, és nyílása is legyen a támadáshoz.

A kutya támadott is, s vadul harapdálni kezdte a bakancsot, amit Roger felnyújtott neki. Ahogy a kutya bekapta a csalit, Roger leugrott a létráról, s magával rántotta a makacs ebet a nyíláson keresztül, a hurokba.

A csapda tökéletesen működött: megfeszült a lezuhanó kutya körül. Roger lebukfencezett, a kutya pedig lógva maradt a kötélén. A hirtelen rántás térdre emelte a powrit a kötél másik végén, a kutya pedig csüggve maradt, a hátsólába épp csak súrolta a talajt.

A Craggoth-kutya keményen harapta a bakancsot, a fejét rázogatta, s mintha egyáltalán nem is zavarta volna, hogy a levegőben lóg. Roger azonnal ott termett, többször körütekerte az állat pofáját a bőr cipőfűzővel, aztán pedig megcsomózta.

- Most ugass! - mondta kárörvendően, és megfricskázta a kutya orrát. Még egyszer rápillantott a powrira, a biztonság kedvéért ütött egyet rajta, aztán visszament a létrához.

Odafent minden csendes volt, de fájós lábát tekintetbe véve Roger úgy gondolta, hogy nem sok szerencsével jár, ha megpróbálja átszuszakolni magát a csapóajtó résén. A kezét azért kidugta, és végigtapogatta a láncokat, meg a két lakatot. Saját ravaszságával elégedetten Roger elővette a törpe övcsat tűjét, és munkához látott.

Éjmadár megvárta a füttyjelet, aztán gyorsan és nesztelenül felkúszott a fára, ahol kis barátja lapult. Innen beláthatta majdnem az egész Caer Tinellát, s Juraviel becslése a

városban tartózkodó szörnyek számáról eléggé megalapozottnak tűnt.

- Van valami ötleted, hogy hol tartják fogva? - kérdezte a kósza.

- Én csak azt mondtam, hogy hallottam emlegetni, de valójában nem láttam - felelte az elf. - Lehet bármelyik házban, de még valószínűbb, hogy halott.

Éjmadár legszívesebben ellenkezett volna, de inkább tartotta a száját, mert nem tudott logikus érveket felsorolni. Egy teljes nap telt már el - nem kockáztathatták meg, hogy fényes nappal sétáljanak be Caer Tinellába -, így Kos-kosio Begulnénak épp elég ideje volt ahhoz, hogy megtudja az erdei katasztrófa részleteit, és értékes foglyán torolja meg a vereséget.

- Rögtön ide kellett volna jönnünk - folytatta Juraviel -, amint a harcnak vége. Akkor még lett volna két-három nyugodt óránk.

- Ponymak gyógyítania kellett - felelte a kósza.

- Úgysem jött volna velünk - emlékeztette az elf. Éjmadár remélte, hogy a lány is elkíséri őket, de Pony még mindig fáradt volt a túlzott mágiahasználatból. A reggeli kard-tánc után majdnem az egész napot átaludta, és várhatóan az éjszakát is.

- De itt van ez - mutatta fel a kósza a hematitot. - Rogernek erre még szüksége lehet.

- Valószínű, hogy Rogernek inkább szemfedőre lesz szüksége - jegyezte meg az elf szárazon.

A kósza nem értékelte Juraviel humorát, de megint nem szólt semmit, csak biccentett, hogy menjenek, és Juraviel vezessen.

Az elf már ment is, s hamarosan újabb fütty jelezte a kószának, ő is indulhat. Következő megfigyelőhelyükön hosszabb ideig maradtak, mert nagyobb csapat powri és óriás szállingózott ki a városból, inkább nyugat, mint észak felé.

- Minél kevesebben maradnak a városban, annál jobb az esélyeink - mondta Juraviel suttogva, hisz nagyon közel voltak.

A kósza bólintott és intett Juravielnek, hogy repüljön tovább. Egy pajta kerítéséhez érkeztek, majd egy csúrhöz. Most már együtt maradtak, és íj volt a kezükben. Megdermedtek, amikor hangok szűrődtek ki a csúrból: goblinok panaszkodtak valami munka miatt, az egyik pedig valami elszakadt láncról morgott.

- Talán itt van - szólt halkan Juraviel.

A kósza azonban nem hitte, hogy egy állítólag bölcs powri vezér ostobán a város félreeső szélén tart egy értékes foglyot, de amúgy is biztosítani akart egy kijáratot a városból, így a pajta felé biccentett.

Juraviel ment előre a sarok mögé. Néhány kicsi, fejmagasságban lévő ajtó mellett haladtak el, amelyeken szénabálákat dobáltak ki a teheneknek. Ám ezeket kívülről nem lehetett kinyitni, ezért ügyet sem vetettek rájuk - legalábbis addig, amíg az ajtók ki nem vágódtak, s az egyik vállon nem vágta Elbryant, a másik pedig meglegyintette Juraviel haját. Szegény goblin, aki kicsapta az ajtókat, nem fogta fel, hogy egy ember, vagy bárki más van ott, amíg Juraviel éppen a szeme közé nem eresztett egy nyilat. Aztán az elf beröppent. Elkapta a halódó goblint a ruhája elejénél, és megtámasztotta.

Éjmadár morogva kúszott be a fura ajtón, aztán Juravielt látta, aki vadul mutogatott, hogy maradjon csendben.

A kósza megőrizte hidegvérét, és a nyílás széléhez lépett, majd bepillantott. Egy másik goblint látott, aki láncokkal, béklyókkal foglalatostkodott. Nyilván voltak ott mások is, mert nagy volt a beláthatatlan rész, az elszórt bála, s a kósza nem mehetett biztosra. Súlyomszárnyat a falnak támasztva Fergeteget szedte elő, s macskaügyességgel a goblin mögé kúszott.

- Segítsek? - kérdezte a szörnyeteget.

A goblin meglepetten pördült meg.

Elbryan levágta.

De volt még egy goblin a pajtában, aki azonnal kirentott egy közeli állásból, és próbált elszaladni a kósza mellett. Amikor egy nyílvesző eltalálta, megrándult, megbotlott, s eléggé lelassult ahhoz, hogy Éjmadár utolérhesse. A kósza elkapta a goblin fejét, befogta a száját és a földre teperte.

- Hol a fogoly? - suttogta a fülébe.

A goblin tekergőzött és kiáltani próbált, de Éjmadár annál erősebben szorította, és rángatta a fejét. Aztán Juraviel is ott termett, és a szörny halántékához szegezte kifeszített íját. A goblin vergődése abbamaradt.

- Ha kiáltasz, meghalsz - mondta a kósza, és elhúzta a kezét.

- Fáj! Fáj! - nyöszörögte szánalmasan a goblin, és aligha lehetett ezért hibáztatni, hisz Juraviel egyik nyilát a vállában, a másikat a combjában hordozta. A kósza mégis újra a szájára tapasztotta a kezét.

- A fogoly - ismételte a kósza, és megint elhúzta a kezét. - Hol a fogoly?

- Kos-kosio Begulnénak sok foglya van - felelte a goblin.

- Az új fogoly - magyarázta a kósza. - Az, akit Kos-kosio Begulne a legjobban gyűlöl.

- Csúf elf csúf nyilai!

- Beszélj - morogta a kósza -, különben a barátom még több nyílveszőt lő beléd!

- A föld alatt - sipította a goblin. - Egy gödörben a föld alatt.

- Meghalt? - kérdezte a kósza aggódalmasan. - Kos-kosio Begulne megölte?

- Nem halt meg - felelte a goblin. - Még él. Egy szobában van a föld alatt.

A kósza Juravielre pillantott. - Hűtőverem - fejtette meg a rejtélyt. - Mi is használtuk régen Dundalisban.

- Valami pince lehet - helyeselt az elf, és újra a goblinhoz fordultak.

- Hol van ez a gödör? - rázta meg Éjmadár a goblint.

A szörnyeteg a fejét rázta, a kósza szorított a fogáson. - Mondd meg... - kezdte Éjmadár, de Juraviel, aki kifelé figyelt a pajta elülső ajtaján, ami a városra nézett, félbeszakította.

- Rövid az időnk - mondta. - A powrik mozgolódnak.

- Akkor ez az utolsó esélyed - mondta Éjmadár a goblinnak. - Hol az a gödör?

A goblin azonban jobban félt Kos-kosio Begulnétől, mint bármitől, amit ezek ketten művelhetnek vele. Vonaglott és kiabálni próbált, de amikor a kósza elkapta a száját, menten megharapta, és küszködve szabadulni akart. Persze, nem törhetett ki az erős szorításból, tehát újra harapni próbált, és kiabált, még ha csak fojtottan is.

Juraviel jólirányzott szúrása véget vetett a jelenetnek: a lény holtan rogyott a földre.

- És most hogyan találjuk meg Zárverő Rogert? - érdeklődött Éjmadár.

- A goblin úgysem mondott volna többet, még ha tudta is - felelte az elf. - Sejtette, hogy megöljük, amint beszélt.

A kósza furcsálkodva nézett társára. - És ha megígérjük, hogy cserébe meghagyjuk az életét? - kérdezte.

- Akkor hazudnánk - válaszolta Juraviel. - Nekem ne beszélj irgalomról, ha goblinokról van szó! Én nem viselném el, ha egy goblint életben hagynék. De te sem, hisz átélted a dundalisi mészárlást, és mindazt, ami azóta történt.

Éjmadár lepillantott a halott goblinra. Juravielnek igaza volt, bár az, hogy ők ejtették foglyul a goblint, kissé mintha változtatott volna a dolgokon. A goblinok gonoszak és könyörtelenek, csak a pusztításért élnek. Szó nélkül rátámadnak az emberekre - bárkire, de főleg a gyerekekre -, amíg úgy gondolják, hogy ők fognak győzni. A kószának sosem volt büntudata, ha megölte őket, de ha szavát adta volna ennek itt, hogy meghagyja az életét...

Zavarba ejtő gondolat volt ez, de most nincs idő ilyesmire. Juraviel nem hazudott: nagyobb csapat powri és egyéb szörnyeteg indult el a városból, nagyjából észak felé. A kószának az a határozott érzése támadt, hogy keresnek valakit.

- Mit csinálsz? - kérdezte az elfet, aki fáklyákat és tartókat szedett össze a pajtából.

Juraviel nem vesztegette az időt válaszadással. Kötél segítségével egy deszkához erősítette a fáklyatartókat, aztán a deszkát egy gerendára helyezte, egyvonalban a bejárati ajtóval. A fáklyákat a vastag szalmaréteg fölé rakosgatta.

- Egy kis figyelemelterelés - vélte a kósza.

- Ha erre akarunk jönni - tette hozzá az elf.

Éjmadár csak bólintott, és nem kérdezősködött tovább. Bízott a barátjában. Hamarosan elindultak, ki ugyanazon a szénadobó ablakon, amin bejöttek. Gondosan becsukták maguk mögött. Az épület elejéhez osontak, és kinéztek. Sok ellenség mozgott a környéken, a legtöbbben égő fáklyával.

- Nem éppen a legigéretesebb a helyzet - szólt a kósza, de észrevett egy lehetőséget, hogy beljebb jussanak a várásba. A macskaszem segítségével elindult előre, egy másik épület oldalához, aztán átvágott egy szűk sikátoron. A következő sarkon egy powríba botlottak.

Fergeteg lesújtott oldalról, s mélyen belevágott a powri nyakába. Juraviel kardja az alsó borda alatt hatolt be, rézsútosan fölfelé. De hiába volt az összehangolt akció, a powrinak volt ideje elereszteni egy fojtott kiáltást, mielőtt meghalt.

A két barát idegesen nézett össze. - Gyerünk, de gyorsan! - szólt az elf.

A kósza sietve lépkedett, de inkább lefelé nézett, mint előre, hogy észrevegye a verem fedelét. Juraviel a környéket tartotta szemmel. Ezért lepődött meg az amúgy éber kósza, amikor hangot hallott a feje fölül.

- Keresel valamit? - kérdezte a hang.

A kósza felpillantott, és indult a kardja is, de megállt félúton, amikor rádöbbsent, hogy nem powri, nem goblin és nem is óriás szólítja, hanem egy ember. Egy alacsony, sovány ember, aki a hátsó ajtó feletti keskeny párkányon lapul. A kósza gyorsan szemügyre vette a fickót, látta a sebet a lábán, a horzsolásokat az arcán és az egyik karján. Sebei és nyilvánvalóan szorult helyzete ellenére azonban az emberke nyugodtan és magabiztosan viselkedett. Erre a rejtélyre csak két válasz lehetséges, a kósza viszont valószínűtlennek tartotta, hogy bárki emberfia szövetkezne a powrikkal.

- Zárverő Roger, ha nem tévedek - szólt csendesen a kósza.

- Úgy látom, messzire eljutott a hírem - felelte a fickó.

- Mennünk kell tovább - jegyezte meg idegesen Juraviel, előbukkanva az árnyak közül. Roger tátott szájjal meredt rá, elvesztette az egyensúlyát, és lebukfencezett a párkányról. Jól megüthette volna magát, ha a kósza el nem kapja, és talpra nem állítja.

- Ez meg mi? - zihálta Roger.

- Majd később - felelte a kósza határozottan.

- Sietnünk kell - magyarázta Juraviel. - A szörnyetegek egyre szorosabbra vonják a gyűrűt körülöttünk. Minden zugot átkutatnak.

- Nem kaptak volna el - mondta Roger.

- Óriások nézik a tetőket - szólt Juraviel.

- Akkor sem kaptak volna el - csettintett a rendíthetetlen önbizalmú tolvaj.

Csaholás verte fel az éjszakát.

- És kutyájuk is van - jegyezte meg a kósza.

- Jaj, de még mennyire - ijedt meg hirtelen a tolvaj. - Tűnjünk el erről az átkozott helyről!

Elindultak a sikátorban, de hamar világossá vált, hogy Roger nem bír gyorsan menni, sőt, alig áll a lábán. Éjmadár átfogta a hóna alatt, és megtámasztotta erős vállaival.

- Szerezzetek nekem egy járóbottot! - kérte Roger.

A kósza megrázta a fejét. Tudta, hogy egy bot nem sokat segítene. Hirtelen mozdulattal a vállára vette Rogert.

- Menj csak előre! - mondta a kósza Juravielnek. - Amilyen gyorsan csak tudsz.

A kósza odaosont egy sarokhoz, kilesett, aztán átrohant a következő házhoz, majd a következőhöz. Kiáltást hallottak, egy óriás öblös hangját, és bár azt sem tudhatták, hogy egyáltalán róluk van-e szó, Juraviel és a kósza eszeveszett futásnak eredtek. Az elf vesszőt feszített ijára, és amikor a pajtához értek, lassított, célzott, lőtt, s a vessző beröppent az ajtón, meglökve az előkészített deszkát. Égő fáklyák hulltak a szalmába. Alig haladtak el a pajta ajtaja előtt, máris drámai lett a helyzet odabent. Mielőtt a kerítés mellett futva elérték volna a másik oldalt, a lángok kicsaptak az ablakon, és a tető résein.

Elhaladtak a karám mellett, és hamarosan az erdőben voltak, elől a kósza, vállán a sebesülttel, mögötte az elf. Hallották a zűrzavar hangjait Caer Tinellából. Powrik, goblinok, óriások rohangáltak fejvesztve, parancsokat kiáltozva, vízért sipítozva, a megszökött ember üldözését sürgetve. Aztán meghallották a nyomukat követő kutyák csaholását is.

- Fuss egyenesen a többiekhez! - mondta Juraviel. - Én majd elbánok a kutyákkal.

- Nem lesz az olyan egyszerű - zihálta Roger a kósza vállán.

- Annak, akinek nincs szárnya - hunyorított az elf.

Juraviel visszaroht, a kósza futott tovább, s beleveszett az éjszakai erdőbe. Az elf várt egy pillanatot, mérlegelte barátja tempóját és a kutyák távolságát. Kiválasztott egy magas, vastag tölgyet, melynek környéke viszonylag tiszta volt az aljnövényzettől. Körbejárta a fát, hogy jó erős szagot csináljon, aztán felröppent a legalsó ágra, egész úton felfelé gondosan rádörzsölve szagát a kéregre. Aztán egyre magasabbra szállt, újra csak magasabbra, és félúton járt, amikor a vezető kutya a fa alá ért. Szimatolt és vinnyogott, aztán két elülső mancsával feltámaszkodott a törzsre és izgatottan ugatni kezdett.

Juraviel lekiáltott neki, ingerelte, és a biztonság kedvéért még egy nyilat is beleeresztett a földbe mellette.

További kutyák érkeztek, szimatolva és keringve.

Az elf egyre magasabbra röppent, egészen a fa tetejéig, ahol az ágak már alig tartották meg apró alakját. Egy kicsit gyönyörködött a látványban, ahogy a sötét facsúcsok körbefogták. Amikor biztos lehetett benne, hogy az összes kutya ott morog a megszagosított fa alatt, Juraviel átröppent egy másik fára, ami jó hosszú repülés volt egy elfnek. Amint megérkezett, már tudta, hogy nem pihenhet. Atszállt a következő fára, aztán a következőre, amíg messze maga mögött nem hagyta a kutyák csaholását. Ekkor leereszkedett a földre, s könnyű léptekkel elszaladt az éjszakában.

Később, az emberi tábor széléről látta, hogy Éjmadárék biztonságban megérkeztek. A kései óra ellenére sokan odagyűltek a páros köré, és hallgatták a szöktetés - Roger szempontjából pedig a menekülés - csodás történetét. Elégedetten a jól végzett munkával, Juraviel bevetette magát az erdőbe, egy fenyő sűrű ágai közé, és nyugovóra tért.

Kora hajnalban ébredve meglepetten észlelte, hogy Elbryan és Pony már felkeltek, és elhagyták a tábort.

Az elf elmosolyodott, és arra gondolt, hogy néha kettesben is kell lenniük a szerelmeseknek.

Nem is járt messze az igazságtól, mert Elbryanék valóban meghitt együttlét céljából távoztak el - de nem úgy, ahogy Juraviel gondolta. Egy titkos tisztáson gyakorolták a bi nelle dasadát.

Aznap reggel, és minden további reggelen, valahányszor táncoltak, Pony mindig egy kicsit tovább bírta követni Elbryan mozdulatait. Tudta, hogy évek kellene, mire eléri a tökéletességet, ha valaha eléri egyáltalán, de biztatást adott neki minden nap apró javulása. Minden nap egy kicsit gyorsabb lett, s egy kicsit pontosabb.

Ahogy múlt az idő, a kósza változást vett észre a táncban - finom, de határozott változást. Először megijedt, hogy Pony az ő vezetése alatt eltorzítja a Touel'alfar ajándékát, de aztán rájött, hogy ez a változás cseppet sem rossz, sőt, csodálatos. Ő és

társa egyre jobban összehangolódtak, érezték egymás mozdulatait, s megtanultak minden gyakorlatot megcsodálni.

Csakugyan gyönyörű volt ez a tánc, a szív és lélek közössége, de leginkább a bizalomé.

12. fejezet

Váratlan vendégek

„Ez nem lehet! Ennek nincsen semmi teteje!”, mondogatta magának Dobrinion Calislas, a palmarisi St. Precious kolostor apátja. Így próbálta meggyőzni magát a logika segítségével, a megbízható papok nagyon is valós jelentései ellenére arról, hogy Dalebert Markwart apát, az Abellita Egyház feje várja az apátság kápolnájában.

- Markwart túl öreg ahhoz, hogy eljöjjön Palmarisba - mondta fennhangon Dobrinion, bár senki sem volt a közelében, aki hallhatta volna. Megigazgatta ruháját, és a csigalépcsőn lebotorkált szobájából. - Ezen felül biztosan jó előre értesített volna a jöveteléről. Az ilyen emberek nem mászkálnak csak úgy!

- És nem kéne bejelentés nélkül jönniük - tette hozzá Dobrinion. Nem rajongott különösebben Markwartért. Már régóta szembenálltak egymással, St. Precious egy régebbi papjának szentté avatása ügyében. Habár ez a kolostor a rend második legrégebbi egysége volt St.-Mere-Abelle után, St. Precious egyetlen saját szenttel sem dicsekedhetett. Ennek a csorbának a kiköszörülésén Dobrinion apát keményen munkálkodott is - Markwart apát pedig mindenben igyekezett őt hátráltatni, amióta csak Allabarnet testvér neve felmerült.

Dobrinion emelt hangon fejezte be a gondolatot, s kinyitotta a kápolna kapuját. Kerek arca kivörösödött, mert félt, hogy az előtte álló ember, Markwart apát, hallotta a szavait.

S csakugyan Markwart volt az, efelől Dobrinionnak semmi kétsége sem lehetett. Tucatnál is többször találkoztak, s bár már vagy egy évtizede nem látták egymást, Dobrinion biztosan felismerte Markwartot. Végigpillantott Markwart kíséretén, és próbálta kitalálni, mi a célja ennek az egésznek. Csak három másik pap tartózkodott a kápolnában, ebből egy helybéli. A másik kettő - két fiatal, az egyik vékony és ideges, a másik szélesmellű és szemlátomást erős - hasonló testtartásban áll Markwart mellett, karjuk összefonva a mellkasuk előtt. Védekező tartás, gondolta Dobrinion, és az volt a benyomása, hogy ezek ketten inkább testőrök, mint kísérők. Régebben, ha a főapát - akár Markwart, akár valamelyik elődje - utazott, hatalmas kísérettel indult útnak, sosem kevesebb, mint ötven szerzetessel, akik között több mester, sőt, apát is akadt. Dobrinion tudta, hogy ez a két fiatalember nem ilyen magas rangú - alig lehettek fél éve beavatva.

- Apát uram - szólt ünnepélyesen, tiszteletteljes meghajlással.

- Légy üdvözölve, Dobrinion apát - felelte megszokott orrhangján Markwart. - Bocsásd meg, hogy így betörtem kiváló apátságodba!

- Ugyan - hebegte a másik.

- Szükség volt erre - folytatta a főapát. - Ezekben az időkben... tudod, sokszor rögtönözünk kell, ha ellenséges sereg masírozik a földünkön.

- Csakugyan - szólt Dobrinion, és roppant ostobának érezte magát.

- Egy karavánt kell bevárnom itt - magyarázta az apát -, melyet St.-Mere-Abelle felé visszatérőben küldtem erre, mert kevés az idő.

Egy karaván St.-Mere-Abelle-ből, ilyen messze?, hűledezett Dobrinion. És én nem is tudtam róla!

- Jojonah mester vezeti - közölte Markwart. - Gondolom, emlékszel Jojonah-ra: együtt

tanultatok annakidején.

- Két vagy három évvel alattam járt - felelte Dobrinion. Az egyházi összejöveteleken találkozott később Jojonah-val, egyszer végigittak egy egész éjszakát együtt, meg egy Siherton nevű keselyűforma alakkal.

- Vannak más mesterek is karavánnal? - érdeklődött. - Mondjuk, Siherton?

- Siherton mester halott - felelte a főapát, - Meggyilkolták.

- A powrik? - kérdezte merészen Dobrinion, bár Markavarton látszott, hogy nem óhajt belemerülni a témába.

- Nem - felelte a főapát kurtán. - De borítsunk fátylat erre a kellemetlen esetre, régen történt. Jojonah az egyetlen mester a karavánban, de vele van három novícius. Huszonöten vannak, s van egy különleges foglyuk. Én csak háborítatlanságot kérek tőled, magam és társaim, de legfőképpen a fogoly számára.

- Megteszek minden tőlem telhetőt... - kezdte Dobrinion.

- Ebben biztos vagyok - szakította félbe Markwart. - Kérd meg egy megbízható testvéredet, hogy igazítsa el társaimat a szállás tekintetében! - bökött két testőrére. - Valószínűleg nem maradunk sokáig. Gondolom, úgy egy hétig - arca hirtelen elkomorult és közelebb húzódott Dobrinionhoz. Halk és szinte fenyegető lett a hangja. - Biztos akarok lenni benne, hogy semmi sem fog zavarni - mondta.

Dobrinion szemügyre vette az öreget. Meglepte ez az egész. Az a tény, hogy St.-Mere-Abelle ezen a környéken ténykedik, Dobrinion tudomása nélkül, teljesen ellentmondott az Egyház íratlan etikettjének. Mi ez az egész rejtélyes küldetés, és miért nem értesítették őt? És mi ez a fogoly? A hematit segítségével a főapát már rég kapcsolatba léphetett volna vele!

Dobrinion apát azonban jól leplezte felháborodását. Elvégre a főapáttal áll szemben, és egész Medvehonban háború dúl. - Úgy lesz, ahogy kívánod - biztosította feljebbvalóját, s tiszteletteljesen fejet hajtott. - St. Precious a szolgálatodra áll.

- Átvesszem a lakosztályodat, amíg itt tartózkodom - szólt a főapát. - A társaim majd segítenek neked a költözésben.

Dobriniont mintha arcul csapták volna. Három évtizede volt St. Precious apátja, ami nem kis pozíció. St. Precious az Abellita Egyház harmadik legnagyobb kolostora, St.-Mere-Abelle és az ursali Szent Honc mögött. S mivel Palmaris a valóban civilizált terület peremén feküdt, tán egyik apátságnak sincs nagyobb jelentősége nála. Uralmának harminc éve alatt Dobrinion apát meglehetősen magára hagyatva tevékenykedett. St.-Mere-Abelle el volt foglalva a Gyűrűkövekkel és az Egyház dogmaival, Szent Honc pedig túlságosan belefolyt a királyi politikába. Ilyen módon Dobrinion apát egyetlen igazi hatalmi vetélytársa egész Medvehonc északi részén a palmarisi Rochefort Bildeborough báró volt. Ő viszont, amellet, hogy elődjéhez hasonlóan közeli barátságban állt Dobrinionnal, és nyugodt, gyanútlan ember volt. Nem zavartatta magát semmitől, amíg személyes fényűzése nem került veszélybe. Még Palmaris védelmének ügyét is átadta a városi őrseg kapitányának, s meghagyta neki, hogy Dobrinion apátnak számoljon be, közben ő maga elvonult saját udvarház-erődjébe.

Ezért aztán Dobrinion apát nem szokott hozzá ehhez a lekezelő hanghoz, de eszébe jutott helye az Egyház rangsorában, melynek csúcsán a főapát állt. - Ahogy kívánod - felelte alázatosan, és indulni készült.

- S talán arra is lesz majd időnk, hogy megbeszéljük Allabarnet testvér dolgát - szólt a főapát, mielőtt a másik kiment volna.

Dobrinion megtorpant. Tudta, hogy alamizsnát vetnek neki, mézesmadzagot lengetnek az orra előtt, hogy biztosítsák együttműködését. Első gondolata az volt, hogy visszalöki az adományt, de aztán letett erről. Dobrinion apát öreg ember volt, s bár nem olyan idős, mint Markwart, tartott tőle, hogy a főapát túléli őt. Ő már csak egyet akart elérni az

életben: hogy szentté avatva lássa Allabarnet testvért, St. Precious egykori szerzetesét. Ez viszont igencsak nehéz, sőt, talán lehetetlen lett volna Markwart főapát segítségével nélkül.

- St. Precious? - Braumin testvér hitetlenkedő hangsúlya híven tükrözte Jojonah érzéseit is, amikor Francis testvér bejelentette az új úti célt.

- A főapát haladéktalanul beszélni kíván a kentaurral - folytatta Francis testvér. - Palmarisban vár minket. Már útban is volt, amikor kapcsolatba lépett velem, s gyanítom, hogy azóta be is rendezkedett St. Precious-ben.

- Biztos vagy ebben? - kérdezte higgadtan Jojonah mester. - Valóban Markwart apát volt az, aki értesített erről a változásról?

- Arra célzol, hogy valaki más hatolhatott be az elmémbe? - vágott vissza Francis.

- A démon barlangjában jártunk - magyarázta Jojonah mester, száműzve hangjából minden vádaskodást. Ha Markwart apát csakugyan új parancsokat adott Francisnak, akkor nincs mit tenni: menni kell.

- Az apát volt az - jelentette ki Francis szilárdan. - Lépjek vele kapcsolatba újra? Vagy adjam neki kölcsön a testem, hogy személyesen szólhasson hozzád?

- Elég, testvér - intette le Jojonah. - Nem kérdőjelezem meg az ítélőképességedet, csak éppen biztos akartam lenni a dolgomban.

- En biztos vagyok.

- Ezt már mondtad - felelte Jojonah. - Tehát új úti célunk St. Precious. Meghatároztad már az útvonalat?

- A többiek már dolgoznak a térképekkel - felelte Francis testvér. - Nincs túl messze, és ha átértünk Erdővidéken, eléggé könnyű utunk lesz.

- Csak éppen az az út tele van szörnyetegekkel - szólt Braumin testvér szárazon. - Rengeteg harcot jelentettek arról a részről.

- Túl gyorsan és észrevétlenül fogunk haladni ahhoz, hogy belénk köthessenek - szólt Francis testvér.

Jojonah mester csak bólintott. Ha a főapát Palmarisban akarja látni őket, akkor oda mennek, tűzön-vízen át.

Jojonah-t nem annyira az út, mint inkább a megérkezés nehézségei aggasztották, jelesül Markwart apát személye.

Francis testvér a rá jellemző hatékonysággal készítette el az útitervet, és a karaván irányt változtatott. Néhány nap alatt maguk mögött hagyták Erdővidéket, s bár valóban láttak szörnyeket az úton, azok sosem szereztek tudomást róluk, vagy csak túl későn vették észre az elhaladó menetet.

...

- Szerzeteskaraván - szólt Zárverő Roger. Már összeszedte magát, hisz Pony alaposan kezelésbe vette kutyaharapásait és egyéb sebeit a hematittal. Köszönetet azonban nem igen mondott a lánynak, csak morgott valamit, és elsétált a kétórás gyógyítás után. Sem Pony, sem Elbryan nem látták négy teljes napon át, egészen mostanáig. - Ismerem a papokat, tudom, mit beszélek!

Elbryan és Pony komoran néztek össze. Mindketten tudták, hogy ennek valamiképpen köze van Avelyn testvérhez, ezek a szerzetesek azokat a köveket keresik, amelyek most önáluk vannak.

- Gyorsan haladnak, nagyon gyorsan - folytatta Roger őszinte áhítattal. - Kétlem, hogy Kos-kosio Begulne akár csak tudna is arról, hogy erre járnak - vagy ha tudja, akkor sem éri utol őket. Mostanra már félúton lehetnek Palmaris felé.

Elbryan ellenkezni akart, mert Roger alig néhány órája látta a karavánt. Végül mégis csendben maradt, mert akár pontos volt a becslés, akár nem, Roger hitt abban, amit mondott.

- Kár, hogy nem tudtuk előbb - szólt közbe Belster O'Comely. - Micsoda segítséget nyújthattak volna isten emberei! Milyen vigaszt! De legalábbis magukkal vihették volna délre a legelesettebbeket.

- Még most sem szereztél volna tudomást róluk, ha én nem vagyok olyan éber - válaszolta Roger mérgesen, védekezően. Belster megjegyzését személyes sértésnek vette felderítői képességeire vonatkozóan. - Hogyhogy a nagy Éjmadár nem tudott róluk? Vagy a lány, aki nagy varázslónőnek mondja magát?

- Elég legyen, Roger - mondta Elbryan. - Belster csak siránkozik, nem vádaskodik. Tényleg kár, hogy nem kaphattunk segítséget ilyen erős szövetségeseinktől, mert ha olyan gyorsan haladnak, ahogy mondd... és én nem kételkedem a szavadban - tette hozzá gyorsan, látva Roger elboruló ábrázatát -, akkor valószínűleg erős mágiával rendelkeznek. A kósza csak félig beszélt komolyan, mert bár szeretne volna gyenge társait Palmarisba juttatni, nem volt biztos benne, hogy ezek a papok barátságosan viselkedtek volna - legalábbis ővele és Ponyval.

- El sem tudod képzelni, milyen gyorsak - mesélte Roger. - Le sem tudom írni. A lovak lábai összemosódtak, és az egyik lovas úgy vágatott a szekér mögött, mintha összenőtt volna a lovával.

Erre minden Dundalis-környéki hegyezni kezdte a fülét, mindenki, aki hallott ez Erdei Szellemről, aki ott harcolt Bradwarden mellett, s az ő muzsikájából merített erőt. Elbryan és Pony hitetlenkedő fejcsóválása azonban lehervasztotta a mosolyt az arcokról. Ők ketten úgy hitték, hogy tanúi voltak Bradwarden végzetének.

- Biztos vagy benne, hogy továbbmentek? - kérdezte a kósza Rogertől.

- Már félúton lehetnek Palmaris felé - felelte a tolvaj.

- Akkor nem is kell foglalkoznunk velük - vélte Elbryan, bár magában megfogadta, hogy szemmel tartja a szerzeteseket. Ha ez a karaván Avelynt és a köveket keresve jött északra, s ha sikerült kideríteniük valamit a kövek segítségével, akkor őt és Ponyt talán már ki is átkozták.

A karaván harsonaszó nélkül, egészen hétköznapi módon érkezett meg St. Preciousbe, Dobrinion apát ott sem volt, hogy üdvözölje őket. Ez Markwart apátnak csak öröme szolgált: szinte titokban találkozhatott szerzetestársaival a hátsó kapunál.

Jojonah mestert nem lepte meg, hogy Markwart kiket választott útítárának: Youseff és Dandelion testvéreket, a két leendő Igazság Testvért Quintall után. St.-Mere-Abelle fiatalabb diákjai közül Jojonah ezt a kettőt kedvelte meg legkevésbé. A harmadéves Youseff testvér Youmaneffből, Avelyn falujából származott, de a kettejük közötti hasonlóság ezzel véget is ért.. Youseff alacsony, vékony fiú volt, kegyetlen harcos, aki minden előnyt kihasználta a gyakorlótéren, legyen az akár alattomos, akár kellemetlen. Társa, Dandelion testvér csak két éve élt a kolostorban, s épp ellentéte volt: hatalmas medve, combvastagságú karokkal. Dandelionnak sokszor vissza kellett fognia magát gyakorlás közben, mert ha egyszer előnyre tett szert, ezt addig fokozta, amíg meg nem sebesítette ellenfelét. A kolostor régebbi, józan idejében ez azonnali kicsapatást jelentett volna, a mostani sötét időkben azonban az apát csak nevetett a fiú lelkesedésén. Markwart sokszor csak legyintett Jojonah panaszaira Dandelionnal kapcsolatban, s mindig azt mondogatta, hogy hamarosan megfelelő helyet találnak a vad fiúnak.

Jojonah mester gyakran eltűnődött azon, hogy az ilyen Dandelion- és Youseff-félék hogyan maradhattak fenn a rostán. Az osztályok egy-kétezres létszámról rendre huszonöt körülire fogyatkoztak, s Jojonah úgy vélte, hogy a kiesők között bőven akadtak olyanok,

akik észben és kegyességben jóval felülmúlták ezt a két diákot.

Őket azonban maga a főapát pártfogolta. - Egy jó barátom fia - mondogatta Dandelionról, de Jojonah tudta az igazságot. Dandelion testvért csak és kizárólag páratlan testi képességei miatt vették fel. Ő volt Markwart utánpótlása Quintall helyére, és a saját személyi testőre.

Ami Youseffet illeti, az apát azt mondta, hogy Avelyn elvesztésével Youmaneff nincs többé képviseltetve az apátságban, s ezen sürgősen változtatni kell, ha kellőképpen kézben akarják tartani a falut.

Jojonah erre csak a fejét csóválta és sóhajtott. Semmitsem tehetett.

A karavánt az udvaron szállásolták el, a szerzeteseket hálóhelyükre vezették, megfelelően elkülönítve St. Precious bentlakóitól.

Jojonah mester egy csendes kis szobában találta magát, elválasztva a többiektől, főleg Braumin testvértől, aki az apátság túlsó végébe került. Jojonah-hoz Francis volt a legközelebb - nyilvánvalóan azért, hogy szemmel tartsa.

A mesternek mégis sikerült megszöknie még aznap éjjel, hogy titokban találkozzék Braumin testvérral egy díszes karzaton, az apátság kápolnájában.

- Szerintem az alsó pincékben van - simított végig szórakozottan Jojonah mester Allabarnet testvér szobrán, akit az itteniek csak Almamag testvérnek neveztek. Jojonah befogadta a szeretetet, amit az ismeretlen alkotó belevitt ebbe a szoborba, s tudat alatt érezte, hogy ez Isten műve.

- Minden bizonnyal láncra verve - helyeselt Braumin testvér. Nagy bűn fogja nyomni Markwart apát lelkét, ha rosszul bánik a hős kentaurral.

Jojonah mester egy intéssel elhallgattatta társát. Nem engedhették meg maguknak, hogy rajtakapják őket, bármennyire haragudtak is az apátra.

- Kérdezősködtél? - érdeklődött Braumin testvér.

- A főapát újabban nem sok mindent mond nekem - felelte Jojonah. - Tudja, hová húz a szívem, bár a tetteim nyíltan nem irányulnak ellene. Reggel lesz vele találkozóm.

- Hogy Bradwardenről beszélgessek?

Jojonah a fejét rázta. - Kétlem, hogy ez a téma előkerül - mondta. - Gondolom, a távozásomról lesz szó, mert az apát célzott arra, hogy menjek előre a karaván előtt.

Braumin testvér némi aggodalmat érzett ki a mester hangjából, és eszébe jutottak Markwart veszedelmes kísérői. Az apát meg akarja gyilkoltatni Jojonah-t útközben? Ez a gondolat sértette Braumin érzékenységét, oly nevetségesnek tűnt. Mégsem tudott tőle szabadulni. Hangosan nem mondta ki, mert tudta, hogy Jojonah is tisztában van a helyzettel.

- Mit kívánsz tőlem? - kérdezte Braumin testvér.

Jojonah kuncogott és megadóan felemelte a kezét. - Maradj az igaz úton, barátom! - felelte. - Légy hű a szívedhez! Mást nemigen tehetünk. Én nem értek egyet a Rend irányvonalával, de a főapát sincs egyedül. Sőt, az ő követői messze többen vannak azoknál, akik úgy gondolják, hogy az Egyház tévúton jár.

- Mindig többen és többen leszünk - szolt elszántan Braumin testvér, és az Aida tetején látottak fényében csakugyan hitte is, amit mond. Az a látvány, Avelyn keze, amint kinyúl a sziklából, összekapcsolta Braumin agyában az Avelynről szóló történeteket és azokat a célzásokat, hogy valami nincs rendben az Egyházzal. Avelyn sírját látva meglátta az élete útját. Ez az út az Egyház vezetőivel való összeütközés felé vezetett - s Braumin testvér kész volt felvenni a harcot. Határozottan kihúzta magát, s magabiztosan mondta: - Mert a mi utunk áll a legközelebb Istenhez.

Jojonah nem vitatkozott ennek az állításnak a logikájával. A jó és igaz végül győzedelmeskedik - ebben hinnie kellett, mert ez volt hite legalapvetőbb tétele. Hány évszázadba fog telni, amíg az Abellita Egyház visszakanyarodik a helyes útra, s mennyi

szenvedést fog még okozni a jelenlegi tévelygés?

- Légy hű a szívedhez! - ismételte Brauminnak. - Csendesen terjeszd az igét, de ne az apát, vagy bárki más ellen, hanem Avelyn testvérért és azokért, akik szívükben hasonlóak és lelkükben nemesek.

- Miután foglyul ejtették a kentaurt, lehet, hogy ennél több kell - vélte Braumin testvér. - A főapát rákényszeríthet bennünket, hogy nyíltan kiálljunk ellene, vagy örökre csendben maradjunk.

- A hallgatásnak is vannak fokozatai, testvér - felelte Jojonah. - Most menj vissza a szobádba, és ne aggódj értem! Nekem megvan a békém.

Braumin hosszan nézte barátját, mentorát, aztán mélyen meghajolt, megcsókolta Jojonah kezét, aztán távozott.

Jojonah még sokáig maradt egyedül a csendes karzaton. Nézte a múltbéli szentek szobrait és az újabb alkotásokat, amilyen Allabarnet testvére is volt, aki almafákat telepítve járta a vidéket, hogy a majdani telepések bőséget találjanak. Allabarnet szentté avatásának folyamatát Dobrinion apát szorgalmazta, aki nagyon szeretete volna még halála előtt elérni ezt a célt.

Jojonah jól ismerte a derék Allabarnetről szóló történeteket, s méltónak vélte őt erre a megtiszteltetésre. Az Egyház pillanatnyi állapotát tekintve azonban kétséges, hogy a nagylelkűség és áldozatkészség a javára szólna.

Jojonah aggodalmai Bradwarden állapotát illetőleg túlságosan is megalapozottak voltak, mert a kentaurt St. Precious alsó katakombáiba vitték, a sötét és hideg cellában pedig a falhoz bilincselték. A kimerült kentaur testileg aligha volt olyan állapotban, hogy ellenálljon.

Szellemileg sem tudott védekezni, amikor Markwart apát még aznap éjjel megjelent nála, egy hematittal a kezében.

A főapát egy szó nélkül beleszállt a lélekköbe, és behatolt a kentaur gondolataiba.

Bradwardennek elkerekedett a szeme, amikor ezt megérezte. Feszíteni kezdte a láncait, de azok nem engedtek. Szellemileg is küzdeni kezdett - legalábbis megpróbálta, hisz fogalma sem volt, mit tegyen.

Markwart, ez a nyomorult vénember ott volt az elméjében, az emlékeiben kutatott.

- Mesélj nekem Avelynről! - szólt fennhangon a főapát. Bár Bradwardennek nem állt szándékában válaszolni, Avelyn pusztá említése is felidézte benne a szerzetes képét, az utazást az Aidához, Ponyt és Elbryant, Bellímar Juravíelt, Tun-tunt, Szellődalt és mindenki mást, aki részt vett a harcokban.

Bradwarden csak fokozatosan tudott úrrá lenni gondolatain, de addigra az apát már megtudott annyit, hogy Avelyn halott, a kövek elvesztek, de az a másik kettő, az az Elbryan és Pony megmenekült a pusztulásból, vagy legalábbis elhagyták azt az alagutat, ahol a kentaur csapdába került. Markwart erre a két emberre koncentrált a további kutatás során, és megtudta, hogy mindketten egy kis erdővidéki faluból, Dundalisból valók, de életük nagy részét nem ott éltek le.

Pony, Jilseponie Ault, Palmarisban is lakott.

- Te nyomorult! - tájékozott Bradwarden, amikor végre megszakadt a mentális kapcsolat.

- Könnyebben is vallomást tehetnél volna - felelte az apát.

- Neked? - hördült fel a kentaur. - Avelynnek igaza volt veled, meg a bűzhödt Egyházzal kapcsolatban.

- Hol lakott ez a nő, ez a Jilseponie Palmarisban?

- Isten embereinek nevezitek magatokat, de semmiféle isten nem hagyná jóvá, amit műveltek - folytatta zavartalanul Bradwarden. - Elvettél belőlem, te nyomorult tolvaj, és teszek róla, hogy megfizess érte.

- És mi van azokkal a kis lényekkel? - kérdezte Markwart apát. - A Touel'alfarral?

Bradwarden kiköpött.

Markwart egy másik követ szedett elő, egy grafitot, és egy izzó kisüléssel a falnak lökte a szerencsétlen kentaurt. - Vannak könnyű és nehéz módszerek - szólt az apát nyugodtan. - Nekem mindegy, melyiket választod.

Elindult a boltív felé, amely a katakomba központi termébe vezetett. - Beszélünk mi még - fenyegetőzött, de mind a ketten tudták ennek a fenyegetésnek a korlátait. A kentaur erős akarattal rendelkezett, és még egyszer már nem lehetett meglepni.

De Bradwarden tartott tőle, hogy már így is túlsokat árult el a barátairól.

- Még csak nem is kapingálsz, milyen fontos dolog ez! - dörögte a főapát Dobrinionnak másnap reggel, mikor kettesben voltak Dobrinion dolgozószobájában - csak éppen a főapát ült a nagy tölgyfa asztal mögött.

- Palmaris hatalmas város - szólt Dobrinion csillapítólag. Markwart nem mondott neki sokat, csak annyit, hogy információt akar egy fiatal nőről, Pony vagy Jilseponie néven. - Senkit sem ismerek Pony néven - csak egy istállófiút, akinek ez volt a gúnyneve.

- És Jilseponie?

Dobrinion tehetetlenül vállat vont.

- Északról jött - erősködött Markwart apát, bár még ennyit sem akart elárulni a potenciálisan veszedelmes Dobrinionnak. - És árva.

Ez megpendített valamit az apátban. - Meg tudod mondani, hogy néz ki? - kérdezte, s próbálta azt a látszatot kelteni, mintha nem is sejtene semmit.

Markwart leírta a lány külsejét, hisz Bradwarden akaratán kívül tiszta képet adott át neki: sűrű aranyhaj, kék szem, dús ajkak.

- Mi az? - kérdezte Markwart, amikor látta a felismerés szikráját megvillanni Dobrinion arcán.

- Talán semmi - felelte az apát. - Volt egy lány... Jillnek hívták... északról jött, egy goblin támadásban árvult el. De ennek már több mint tíz éve.

- És mi lett vele?

- Hozzáadtam Connor Bildeborough mesterhez, Palmaria bárójának unokaöccséhez - magyarázta Dobrinion. - De nem hálták el a házasságot, és a lány törvényen kívüli lett, visszautasító viselkedése miatt. Elküldték a királyi seregbe - folytatta Dobrinion, és remélte, hogy ezzel vége is a dolognak, mert cseppet sem tetszett neki Markwart elszántsága és titokzatoskodása.

A főapát elfordult és megdörgölte állát. Csak most tűnt fel neki, hogy már jó pár napja nem borotválkozott. A következő látogatója Francis testvér volt, a parancs pedig egyszerű: mindenkit, még Dobriniont is, távol kell tartani a kentaurtól, és kimeríteni Bradwardent. Később jöhet az újabb kihallgatás.

Amikor Francis elment, Jojonah mester lépett be. - Beszélünk kell arról, ahogy a kentaurral bánsz - mondta a mester minden szertartásos üdvözlés nélkül.

Markwart apát köhögött. - A kentaur nem a te ügyed - felelte.

- Nekem úgy tűnik, hogy Bradwarden hős - szólt bátran Jojonah. - Avelyn Desbrisszel együtt az ő keze volt a démon daktilusz elpusztításában.

- Rosszul gondolsz - torkolta le az apát, és igyekezett legyűrni haragját. - Avelyn elment a daktiluszhoz, ennyi igaz, és Bradwarden meg az a másik kettő, Elbryan és Pony, elkísérték. De nem harcolni mentek oda, inkább szövetséget kötni.

- Ezt jól mutatja a hegy pusztulása is - jegyezte meg gúnyosan Jojonah.

Markwart megint köhintett. - Túllépték a mágia és a józan ész korlátait - jelentette ki. - Belehatoltak abba az ametisztbe, amit Avelyn lopott el St.-Mere-Abelle-ből, s ez a démon daktilusz pokolbéli erejével összeadódva elpusztította őket.

Jojonah pontosan tudta, hogy ez hazugság. Ismerte Avelynt, talán mindenki másnál jobban St.-Mere-Abelle-ben, s tudta, hogy sosem állt volna a gonosz oldalára. Azt persze,

hogy ezt hogyan értesse meg a dühöngő Markwarttal, nem tudta.

- Küldetésem van a számodra - szólt Markwart.

- Céloztál rá, hogy térjek vissza St.-Mere-Abelle-be, még a többiek előtt - felelte vakmerően Jojonah.

Markwart a fejét rázta. - Csakugyan előttünk indulsz el - magyarázta -, de kétlem, hogy előttünk érnél St.-Mere-Abelle-be. Nem. Dél felé mész, az ursali Szent Honcba.

Jojonah mesternek elállt a szava a meglepetéstől.

- Ott találkozol Je'howith apáttal, és megbeszéled vele Allabarnet testvér szentté avatásának dolgát - fejezte be az apát.

Jojonah hitetlenkedő arcot vágott. A főapát volt eddig az ügy fő kerékkötője. Ha ő nincs, Allabarnetet már rég szentté avatták volna. Miért ez a köpönyegfordítás? A mester arra gondolt, hogy Markwart így próbálja megerősíteni kapcsolatát Dobrinionnal, és egyben kényelmesen félre is állítja.

- Ezekben az embert próbáló időkben új szentek kellenek, hogy felrázzák a tömegeket - folytatta a főapát.

Jojonah majdnem megkérdezte, hogy az ilyesmi hogyan lehet fontosabb, mint az előttük álló feladatok, beleértve a háborút. Szerette volna megkérdezni, miért nem viheti egy alacsonyabb rangú szerzetes az üzenetet Ursalba. Szerette volna megkérdezni, hogy Markwart miért változtatott az álláspontján ebben a kérdésben.

Jojonah azonban tudta, hogy ezek a kérdések mind kemény falba ütköznének. Markwart apát a saját feje után megy, s csak a kövek visszaszerzése és Avelyn bemocskolása foglalkoztatja, mindenáron. Ahogy a mester most Markwartra nézett, úgy tűnt neki, mintha az apát egyre mélyebbre és mélyebbre süppedne a sötétségbe, és minden kimondott szava távolabbra sodorja Isten útjától.

- Megyek és összepakolok - szólt Jojonah.

- Már megtörtént - felelte a főapát. - A csomagjaid a hátsó kapunál várnak.

- Akkor megyek és beszélek...

- Egyenesen a hátsó kapuhoz mégy - mondta nyugodtan Markwart. - Minden előkészület megtörtént, az ellátmány készen áll.

- Kövek is?

- Drága barátom - állt fel az asztal mögül Markwart -, civilizált vidéken fogsz áthaladni. Semmiféle mágikus támogatásra nem lesz szükséged.

Jojonah tudta, hogy élete fordulóponthoz érkezett. Az út Ursalba, mindenféle mágia nélkül, a küldetés, ami ki tudja, hogy ér véget, a szentté avatási eljárás feladatai, egy évig is távol tartják St.-Mere-Abelle-től, ahol, úgy érezte, nagy szükség lenne rá. Az egyetlen kiút az lett volna, ha ott helyben szembeszáll Markwarttal, színvallásra kényszeríti a hitéről, s bizonyítékot követel arról, hogy Avelyn valóban szövetséget kötni ment a démonhoz.

De a mester tudta, hogy igencsak kevés szövetségesre számíthatna. Braumin testvér mögötte állna, talán még az ifjú Dellman is. De mi van Dobrinion apáttal, s St. Precious többi ötven szerzetesével?

Nem, Markwart megnyerte ezt a fordulót. Olyan küldetést bízott rá, ami roppant kedves St. Precious népének, így Dobrinion nem fordulna Markwart ellen.

Jojonah sokáig nézte a ráncos öregembert, egykori mentorát, aki halálos ellenségévé lett. Nem volt megoldás, és nem volt kiút - vagy talán csak a bátorság hiányzott. Jojonah nagyon öregnek érezte magát ebben a pillanatban, megfáradt embernek, aki már túl van tetterős napjain.

Kiment a hátsó kapuhoz, és gyalogszerrel indult útnak, mert Markwart még egy szamarat vagy kocsit sem szerzett neki. A déli kapun át Palmaris felé tartott.

13. fejezet

Az új ellenség

A menekültekkel eltöltött tizedik nap késő délutánján egy hét óta először Elbryan felkereste az orákulumot. A szerzeteskaraván felbukkanása aggodalommal töltötte el, és több más dolog is, ami reggel történt: Zárverő Roger besétált a táborba Kos-kosio Begulne tizenöt volt rabjának élén. A fiú kihallgatta, hogy a foglyokat Caer-Tinellából Mélyföldre vitték át. Kihasználta az alkalmat, besurrant a kevésbé őrzött városba, és kihozta a foglyokat.

Hiába követte el azonban a törpe vezér ezt a hibát, Roger kis híján rajta vesztett az erdőben, mert egy Craggoth-kutya ráállt a menekülők nyomára, s csak Juraviel közbelépése mentette meg az embereket.

Roger könnyedén kihagyta ezt a részletet, mikor elmesélte az eseményeket a többieknek.

A kósza új problémát látott kibontakozni, egy mélyebb és nagyobb pusztítást rejtő problémát, ezért Mather bácsihoz fordult, hogy kibogozza a dolgokat.

„Az történt, amitől félttem, Mather bácsi”, kezdte, mikor a képmás megjelent előtte a homályos tükörben. „A vetélkedés Zárverő Rogerrel katasztrófa felé vezet. Épp ma reggel masírozott be a táborba tizenöt ember élén, akiket a powrik fogságából szabadított ki az éjszaka. Persze, mind nagyon örültünk, de miután beszéltem a szabadultakkal, kiderült, hogy Roger hatalmas kockázatot vállalt. Mindnyájan szeretnénk, ha a powrik rabjai kiszabadulnának, de pillanatnyilag nincs szükség ilyen elkeseredett akciókra. A foglyok viszonylagos biztonságban voltak, s kidolgozhattunk volna egy alaposabb tervet, ami nemcsak az ő szökésüket könnyítette volna meg, de Kos-kosio Begulne bukását is.

Mégis megértem, mi vitte Rogert a városba tegnap éjszaka, és megérti Pony is. Elvesztette a rangját saját népe előtt. Amivel régen hozzá fordultak, azzal most hozzám jönnek.”

A kósza elhallgatott, és belegondolt az első találkozásukba, Roger visszatérése után. Emlékezett a fiú hencegésére, kidüllesztett mellkasára, a tekintetére, ahogy merész tetteit ecsetelte. - Pony - sóhajtott Elbryan.

Visszanézett a tükörbe, a szellemalakra. „Pony”, ismételte. „Rogernek megtetszett. Vagy talán csak az ő reakcióiban látja értékének legnagyobb elismerését. Pony az én társam, ezt mindenki jól tudja, s ha Roger elnyeri az ő becsülését, akkor talán a többiek is fölém helyezik.”

Figyelembe véve Roger érdeklődését Pony iránt, a kósza látta, milyen veszedelmessé válhat a helyzet. Roger a maga képességeivel felbecsülhetetlen érték lehet a csapat számára, de éretlen viselkedésével mindnyájukra veszélyt hozhat.

- Meg kell vívnunk egymással - mondta Elbryan halkan. - Félek, hogy ez lesz a vége.

A kósza hamarosan távozott. Leszállt az éj, s nem messze tőle már égtek a tábor tüzei. Arrafelé indult, s már messziről hangos beszéd ütötte meg a fülét.

- Le kell csapnunk rájuk! - kiáltotta tüzesen Tomas Gingerwart. - Mégpedig keményen! Űzzük ki őket a földünkről, vissza a maguk sötét hegyi odúiba!

Elbryan a tűz fénykörébe érve látta, hogy sokan egyetértően bólogatnak. Pony is ott ült Tomas mellett s arcán aggodalom tükröződött.

Mikor a kósza megérkezett, a beszélgetés abbamaradt, s mindenki Elbryanra nézett, mintha a döntését várnák. Elbryan és Tomas farkasszemet néztek. Tudták, hogy ebben a vitában ellentétes oldalon állnak.

- Már nincsenek foglyaik - szólt Tomas. - Itt az idő a támadásra.

Elbryan sokáig hallgatott. Együttértzett Tomasszal, emlékezett a saját hajdani érzéseire, a kétségbeesett bosszúvágyra, amikor Dundalist porig égették. - Én megértelek... - kezdte.

- Akkor állítsd hadrendbe a katonákat! - mordult rá Tomas, s szavait sokan visszhangozták.

- ...mégis attól tartok, hogy alábecsülöd az ellenség erejét - folytatta a kósza. - Hányan halnának meg közülünk egy ilyen akcióban?

- Megéri - kiáltotta valaki -, ha Caer Tinella megszabadul!

- És Mélyföld! - kiáltotta egy asszony.

- És ha nem? - kérdezte higgadtan a kósza. - Ha visszavernek és lemészárolnak minket?

- És mi lesz azokkal, akik nem tudnak harcolni? - tette hozzá Pony, s ez az egyszerű logika, a felelősség emlegetése sok ellenvéleményt elnémított.

A vita mégis folytatódott tovább, s inkább csak kimerült, nem pedig megoldódott. Elbryan és pártja kisebb győzelmet könyvelhetett el magának, mert egyelőre nem készültek haditervek. A kósza látta, hogy mindenki izgalomba jött a három új szövetséges érkezésétől, az erdei győzelemtől, Zárverő Roger visszatérésétől, a foglyok megszabadulásától. Ezeknek az új fejleményeknek a biztonságában a nép már mert arra gondolni, hogy visszaszerezze otthonát, és megbüntesse a gyilkos tolvajokat. Elbryan remélte, hogy ha a dolgok lenyugszanak kissé, az érzelmek helyébe a józan ész lép.

Pony megértette és helyeselte a következetes gondolkodást, ezért igencsak meglepődött, amikor összetalálkozott Juraviellel és Elbryannal egy félreeső fenyőligetben, és a kósza bejelentette: - Ideje lecsapni az ellenségre.

- Éppen most érveltél ellene - szólt a lány.

- Ellenfeleink tépettek és szervezetlenek - folytatta Elbryan. - Egy lendületes támadás megfutamíthatja őket.

- Talán - szólt komoran Juraviel. - És sok harcosunkba kerülhet.

- A puszta létünk a tét - felelte a kósza.

- Talán elküldhetnénk a gyengébbeket délre, Palmaris felé harcolni, mielőtt megterveznénk egy támadást Mélyföld és Caer Tinella ellen - vélte az elf. - Még szövetségeseket is találhatunk a déli városokban.

- Már vannak szövetségeseink a déli városokban - felelte Elbryan. - De ők a saját földjükért aggódnak, jogosan. Ha most keményen le tudnánk csapni Kos-kosio Begulnéra, és ki tudnánk üzni a városokból...

- És hogyan tartanánk meg azokat a városokat? - kérdezte gúnyosan az elf, mert nevetségesnek vélte már a gondolatot is, hogy szedett-vedett csapatuk képes megtartani bármiféle pozíciót.

Elbryan lehajtotta a fejét és sóhajtott. Tudta, hogy Juraviel az ördög ügyvédjének létfontosságú szerepét játssza, s nem letörni akarja, hanem segíteni és gondolkodtatni. A Touel'alfar gyakorlatias, szélsőséges gondolkodásmódja azonban mindig is kissé lelombozó volt az emberi elme számára. Juraviel nem érthette Tomas és a többiek érzéseit, s nem tudhatta, milyen veszedelmessé válhat a tehetetlen bosszúvágy.

- Ha kiűzzük Kos-kosio Begulnét és a powrikat a két városból - kezdte a kósza lassan, megfontoltan -, lehetséges, sőt, valószínű, hogy sok szövetségesük elhagyja a törpéket, vagy talán az egész háborút. Sem az óriások, sem a goblinok nem szeretik a powrikat -, legalább annyira gyűlölik őket, mint az embereket -, csak a powri vezér ereje az, ami most összetartja őket. S bár az óriások és goblinok a múltban is összefogtak néha, sosem volt túl szoros a kötelék. Az óriások időnként megettek egy-egy goblint. Tehát semlegesítsük a powri vezért, az összetartó erőt, és nézzük, mi történik.

Most Juraviel sóhajtott. - Mindig a lehető legnagyobb előnyt keresed - mondta

rezignáltan. - Mindig a végsőig hajtod magadat és a környezetedet.

Elbryan kissé megbántva nézett a törpére. Meglepte ez a kritika.

- Hát persze - folytatta az elf. - Elvégre ezt tanította neked a Touel'alfar!

- Akkor hát egyetértesz? - kérdezte aggódalmasan Elbryan.

- Azt nem mondtam - felelte Juraviel.

Elbryan felmordult. - Ha nem csapunk le, nem használjuk ki az előnyünket - márpedig ez hamar elmúlhat -, akkor ugyanabban a szorult helyzetben találhatjuk magunkat, amiből éppen kimásztunk. Kos-kosio Begulne rendezi sorait és visszaüt ránk, újabb harcot kényszerít ki az erdőben, és előbb-utóbb mi húzzuk a rövidebbet. A powri vezér nyilván dühöng az erdei kudarc és a foglyok szökése miatt.

- Talán azt is gyanítja, hogy Éjmadár a környéken van - szólt Pony, mire a másik kettő csodálkozva meredt rá.

- Én emlékszem a nevére, és te is, ha egy kicsit belegondolsz - magyarázta Pony. - Kos-kosio Begulne még Dundalisból emlékszik ránk.

Juraviel bólintott. Eszébe jutott a rajtaütés, amit a szörnyetegek annakidején a kósza ellen indítottak, elpusztítva a fenyőligetet, amelyet annyira szeretett. Így akarták kicsalni az erdőből. Az akció azonban visszaütött, mint minden más cselvetés, amit a kósza és barátai ellen kiterveltek.

- Az is lehet, hogy az a szerzeteskaraván menekült valami elől - folytatta Elbryan.

- Kihasználhatnánk ezt a pillanatnyi előnyt arra, hogy elosonjunk a városok mellett, és délre menekülünk - vélte Juraviel. Nem kerülte el a figyelmét az a már-már riadt pillantás, amit a két fiatal váltott egymással erre.

- Mi az? - kérdezte az elf.

- Bármilyen megfutamodásra késztet ilyen erős mágiával rendelkező papokat, csakis valami hatalmas erő lehet - szólt Pony, de nem győzte meg az elfet.

- Több értelme van, ha egyszerűen délre menekülünk, ahogy a papok tették - erősködött Juraviel. Megint észrevette a riadalmat. - Mi az? - kérdezte újra. - Van valami a papok felbukkanása mögött. Túl jól ismerlek, Éjmadár.

Elbryan megadóan elnevette magát. - Pony és én nem maradhatunk itt - vallotta be. - De délre sem merünk menni.

- Avelyn testvér kövei - állapította meg Juraviel.

- Lehet, hogy a papok, akikről Roger beszélt, minket keresnek - mondta Pony. - Vagy legalábbis a köveket, amik nálam vannak. Amikor Igazság Testvér Avelynt kereste, ezt a követ használta - halászott elő a lány egy vörös gránátkövet. - Ez a kő felderíti a mágiát, tehát Avelyn varázsereje egyenesen hozzá vezette Igazság testvért.

- És úgy gondold, hogy a te varázslásaid is nyomra vezethetik a papokat - következtetett Juraviel.

Pony bólintott. - Lehetséges, és nem vállalhatunk kockázatot.

- Avelyn testvér utolsó cselekedete az volt, hogy ránk bízta a szent köveket - szólt közbe elszántan Elbryan. - És mi méltóak leszünk a bizalmára.

- Akkor talán máris indulnunk kéne - felelte Juraviel. - Ezek a kövek fontosabbak lennének az erdei menekülteknél?

Elbryan Ponyra pillantott, de nem kapott választ. - Történelmi távlatokban talán igen - felelte.

A bozótból zaj hallatszott, dühös, morgó hang. Mindhárman készenlétbe helyezkedtek. Juraviel már emelte is az íját, s eltűnt a növényzetben, aztán hamarosan visszatért a dühöngő Zárverő Rogerrel.

- Szóval fontosabbak nektek holmi kövek, mint az emberek, akiket állítólag vezettek! - füstölgött a fiú. Kissé elhúzódtól Juravieltől, aki mellett nem érezte biztonságban magát.

- Nem kell félned tőle - jegyezte meg szárazon Pony, mert nevetségesnek találta, hogy

Roger így viselkedik azzal, aki segített a megmenekülésében. Látta, hogy a fiú elutasító magatartása mögött nem egyszerű félelem bújik meg. - Belli'mar Juraviel, akárcsak a többi elf, szövetséges.

- Furcsa jelentése van nálatok ennek a szónak - torkolta le Roger.

Pony válaszolni akart, de Elbryan eléje lépett. - Mint mondtam - kezdte higgadtan, és a fiúra meredt -, ezek-a kövek épp olyan fontosak...

- Azt mondtad, fontosabbak - szólt közbe Roger.

- Ne becsüld alá a jelentőségüket! - rivallt rá Elbryan, de aztán látta Juraviel rosszalló arckifejezését, és lecsillapodott. - Ezek a kövek még annál a hatalmas erőnél is többet jelentenek, amit magukban hordoznak - folytatta önmagán uralkodva Elbryan. - Fontosabbá válhatnak, mint akár a saját életem, akár Ponyé, akár az egész táboré.

- Ezek csak a te ostoba gondolataid... - kezdte ordítva Roger, de Elbryan hirtelen kézmozdulatának gyorsasága annyira meglepte, hogy szavai döbbszerű gurgulázásba fulladtak.

- Viszont - folytatta a kósza nyugodtan -, miután elmondtam mindezt, és hiszek is benne, nem hagyhatom ennyiben a dolgot. Biztonságban el kell juttatnom az embereket a délvidékre, vagy legalábbis meg kell bizonyosodnom arról, hogy tiszta az út előttük.

- És még te nevezed vezérnek magad! - vádaskodott Roger.

- Tehát le akarsz csapni Kos-kosio Begulnéra - vélte Juraviel, ügyet sem vetve Roger kicsinyes közbeszólására. - Ha rajtuk ütünk a két városban, és szétszórjuk őket az erdőben, az egész tábor viszonylagos biztonságban menekülhet délre, Éjmadár vezetése nélkül is.

- Mert Éjmadárnak nem lenne tanácsos arra menni - szólt Pony. - Mégis, éppen az előbb érvetél ez ellen a terv ellen - nézett kedvesére.

- Valóban - felelte Elbryan. - És most is ellene vagyok egy olyan harcnak, amiben minden harcost, vagy legalábbis a java részét a városok ellen küldjük.

Pony éppen meg akarta kérdezni, hogy ugyan miről beszél, de aztán megértette. Elbryan nemrég volt Caer Tinellában, megmenteni Rogert, és most vissza akar menni a legerősebb szövetségeseivel, felbillentve a hatalmi egyensúlyt.

Juraviel bólintott. - Ma éjszaka elmegyek Caer Tinellába, és körülnézek - ajánlotta.

- Én is mehetek - mondta Roger.

- Juraviel megfelelőbb erre a feladatra - felelte gyorsan Elbryan.

- Elfelejtetted, hogy alig két éjszakával ezelőtt ott voltam? - ellenkezett Roger. - És hogy a foglyokkal jöttem vissza?

A másik három rámeredt.

- Ha a foglyok még ott lennének, nem is gondolhatnátok támadásra! - fejezte be a fiú.

Elbryan bólintott. Valóban Roger akciója teremtette meg a rajtaütés feltételeit. A megszabadult foglyokkal folytatott beszélgetés után azonban Elbryan továbbra is meg volt győződve róla, hogy Juraviel alkalmasabb a feladatra. Juraviel elmesélte neki, hogy legalább egy kutya még él, és ha ő nincs, akkor valószínűleg sem Roger, sem a foglyok nem érkeznek meg épségben. - Juraviel meg - jelentette ki a kósza.

Pony látta, milyen arcot vág a fiú, és tudta, hogy Elbryan még jobban megingatta Roger helyét, és megsértette túlzott büszkeségét.

- Te tudsz fáról fára szállni, ha a kutyák a nyomodban csaholnak? - kérdezte keményen Elbryan, mielőtt Roger ellenkezhetett volna.

A fiú beharapta az ajkát, Pony és Juraviel azt hitték, hogy menten nekiugrik a kószának. Végül azonban csak dühösen toppantott és indulni készült.

- Megállj! - kiáltotta Pony, alaposan meglepve társait. A lány kezdte megérteni Rogert, s bár nem utálta őt, látta, hogy a fiú túlságosan tele van büszkeséggel, és önnön fontosságának tudatával.

Roger csodálkozva és dühösen fordult hátra.

Pony elővett egy drágakövet, de elrejtette a kezében, hogy a fiú ne láthassa tisztán, és odament Rogerhez. - Az, amit kihallgattál, magánbeszélgetés volt - mondta.

- Rendelkezni óhajtasz nekem? - kérdezte Roger gúnyosan. - Talán a királynőm vagy? Boruljak térdre előtted?

- Korod és tapasztalatlanságod ellenére lehetnél annyira bölcs, hogy meg tudd különböztetni a barátot az ellenségtől - szidta Pony. Szerette volna teljesen megszabadítani Rogert a kapcsolatukat nyomasztó terhektől, de tudta, hogy ezt a leckét nem meghallgatni, hanem átélni kell ahhoz, hogy hatásos legyen. - De úgy látom, hogy nem ez a helyzet, és valamilyen oknál fogva úgy döntöttél, hogy nem vagyunk barátok. Akkor legyen úgy.

A lány benyúlt a másik zsebébe, és Roger elhátrált, de nem elég messzire, mert Pony keze lendült, s valami zöldes növényvel X-et rajzolt Roger homlokára. Aztán maga elé emelte a követ, és érthetetlen, ősinek hangzó nyelven kántált valamit.

- Mit műveltél velem? - kérdezte Roger, miközben bukdácsolva folytatta a visszavonulást.

- Semmit, hacsak el nem árulsz minket - felelte nyugodtan Pony.

Roger arcára zavarodottság ült ki. - Nem tartozom neked semmivel - mondta.

- Ahogy én sem neked - felelte Pony keményen. - Tehát újra kiegyenlítettem a kapcsolatunkat. Olyan dolgokat hallgattál ki, amelyek nem rád tartoznak, tehát el kell felejtened őket.

Roger nem felelt, csak a fejét rázta.

- Vagy legalábbis hallgatni róluk - folytatta Pony. - Ha viszont nem vagy képes erre, az igencsak kellemetlen következményekkel fog járni.

- Miről beszélsz? - kérdezte Roger, és amikor Pony csak gonoszul elmosolyodott; a fiú Elbryanra nézett. - Mit csinált velem? - kérdezte.

Elbryan csakugyan nem tudta, így őszintén vállat vont.

- Mondd meg! - rivallt rá Roger Ponyra.

Elbryan lehunyta a szemét, amikor Roger Pony felé nyúlt. Arra számított, hogy szerelme egy csapással leteríti az ostobát. Roger azonban nem vitte végig a mozdulatot, egyszerűen csak megállt Pony előtt, tehetetlenül morzsolgatva ökölbe szorított kezét.

- Átkot bocsátottam rád - mondta Pony. - De csak feltételes átkot.

- Ezt meg hogy érted? - kiáltotta Roger, de dühös hangjába némi félelem is vegyült.

- Úgy, hogy amíg helyesen cselekszel és hallgatsz arról, amit nem kéne tudnod, semmi bajod nem esik - magyarázta a lány. Arca hirtelen, baljósan elsötétült. Közelebb lépett Rogerhez, és lábujjhegyre emelkedve a fiú fölé tornyosult. - De áruj csak el minket - mondta hátborzongatón -, és a mágia, amit rád idéztem, úgy olvasztja szét az agyadat, hogy a füleden folyik ki!

Rogernek elkerekedett a szeme. Keveset tudott a mágiáról, de amit eddig látott, az elég lenyűgöző volt ahhoz, hogy higgyen a fenyegetés valódiságában. Hátratántorodott, majdnem elesett, aztán sarkon fordult, és elrohant.

- Na de Pony! - morgott Elbryan. - Hogy tehetted ilyen...

- Semmit nem csináltam, csak meglegyintettem a homlokát egy kis pitypangszárral - felelte a lány. - Veled is megcsináltam, amikor gyerekkorunkban együtt játszottunk.

- De akkor... - Elbryan elnevette magát.

- Tényleg szükség volt erre? - kérdezte szárazon Juraviel.

Pony halálosan komoly arccal bólintott. - Elárult volna minket a többieknek - magyarázta. - Én pedig nem akartam, hogy köztudomású legyen: törvénytörők vagyunk az Abellita Egyház szemében.

- Olyan szörnyű titok ez? - faggatózott Elbryan. - Én már rég megtanultam, hogy

bízhatok ezekben az emberekben.

- Az olyanokban is, mint Tol Yuganick? - vágott vissza Pony, arra az emberre célozva, aki mindnyájukat elárulta az aida út előtt.

Elbryan erre nem tudott mit válaszolni, de Pony látta, hogy cinizmusa megszúrta a fiút, ezért folytatta: - Én is bízom Belsterben, Tomasban és a többiekben - vallotta be. - De Roger úgy mondta volna tovább a történetet, hogy előtérbe tolja magát, és félő, hogy rossz színben tüntetett volna fel minket. Ki tudja, milyen meséket szöttek volna a népek később?

Elbryan, aki szintén kezdte megismerni Rogert, nem vitatkozott.

- Jól csináltad - állította Juraviel. - Túl kényes a helyzet ahhoz, hogy ilyen kockázatot vállaljunk. Az ifjú Rogernek talán nehezebbre esett volna meglegelni a helyes utat, de te világosan megmutattad neki.

Elbryan köhögött. - És én még egész életemben azt hittem, hogy az erkölcs valamiképp kapcsolódik a lelkiismerethez.

- Így is van - felelte Pony.

- Ideális esetben - tette hozzá Juraviel. - De ne becsüld alá a félelem erejét. A te Egyházad is a túlvilági kárhozattal tartja kordában a nyáját, több mint ezer éve.

- Az én Egyházam ugyan nem - felelte Elbryan. - S az sem, amelyikhez Avelyn hű volt.

- Az az Egyház, amelyik üldözte a renegát papot, hogy megváltoztassa véleményét, és visszaszerezze az ékköveit - felelte Juraviel.

Elbryan Ponyra pillantott, aki bólogatva hallgatta az elf szavait. Nem tudott vitatkozni. - Az az Egyház, ami üldözi Ponyt meg engem - jegyezte meg.

- A szerzetesek dél felé tartottak, méghozzá Roger szerint nagyon gyorsan - szólt Pony.

- Kipróbáltam a gránátkövet, de semmilyen mágiát nem érzek a környéken, tehát Roger feltevése valószínűleg helyes.

- Remélem, hogy meg sem állnak Palmarisig - tette hozzá Elbryan. - De a mi időnk mindenképpen rövid. Használjuk ki a lehető legjobban.

- Caer Tinella és Mélyföld - mondta Belli'mar Juraviel.

Elbryan arca elsötétült. Bólintott. - Alkonyatkor találkozunk ugyanitt, s talán még éjszaka támadunk.

- Ahogy kívánod, barátom - felelte az elf. - Akkor én elmegyek kikémlelni a városokat. Te készítsd elő a támadást, és próbálj kiegyezni Rogerrel! Nagy dolgokat tett a népéért, ahogy Belster O'Comely mondja, és szerintem még nagy dolgok állnak előtte, ha nem hagyja, hogy a büszkesége eltérítse.

- Gondoskodni fogunk Rogerről - felelte Pony.

- Mutassatok neki utat - nevetett Juraviel, és már ott sem volt. Olyan tökéletesen eltűnt az aljnövényzetben, hogy Pony csak pislogott és a szemét dörzsölte, hátha csak rosszul lát. Elbryan viszont, aki jobban ismerte a Touel'alfart és az erdőt, korántsem volt ennyire meglepődve.

- Ő az - erősködött Kos-kosio Begulne. - Ismerem a módszereit annak a fattyúnak!

Maiyer Dek hosszan gondolkodott, mint mindig, ha valami fontosabb dologról volt szó. A hatalmas fomori fajának jól sikerült példánya, mind testileg, mind szellemileg. Bár nem volt olyan éles eszű, mint powri kollégája, de még olyan okos sem, mint Gothra a goblinok vezetője, Maiyer Dek tisztában volt hiányosságaival, és megfontoltan elmélkedett, mindent lassan és alaposan átgondolva.

Az óriás hallgatása nem sokat javított Kos-kosio Begulne komisz hangulatán. A powri fel-alá járkált a hatalmas csűrben, és az egyik kezével az orrát piszkálta, a másikkal pedig a derekát ütögette.

- Lehetnek más emberek is olyanok, mint Éjmadár - szólt végül az óriás.

Kos-kosio Begulne köhintett. - Ha úgy lenne, akkor már rég visszarugdostak volna minket az Aidához!

- Akkor talán csak egy másik ilyen van - felelte az óriás.

- Remélem, hogy nem - szólt a powri. - És gondolom is, hogy nem. Ez csak ő lehet. Érzem a bűzét. Semmi kétség, hogy Éjmadár van itt. Odaadod a foglyokat, vagy nem?

Maiyer Dek ismét hosszú, alapos tűnődésbe kezdett. Ő és három társa éppen most tértek vissza délről, ahol súlyos harcot-vívtak a király seregeivel, kissé nyugatra Palmaristól. Sok óriás odaveszett, de még több ember, s Maiyer Dekék rengeteg foglyot ejtettek. Az óriás csak „járkáló ennivaló”-nak nevezte őket, s valóban, vagy negyvenet közülük felfaltak a fomoriak, mire visszaértek Caer Tinellába. Kos-kosio Begulne most meg akarta kapni a maradék fogolyállományt, hogy csapdát állítson Éjmadárnak, Maiyer Dek nem kedvelte túlságosan az emberhúst, és még élénken emlékezett a katasztrofális küzdelemre a fenyővölgyben, amikor utoljára törbe akarták csalni ezt az Éjmadárt. Kos-kosio Begulne komolyan gondolja, hogy megint próbálkozik?

- Nekem kell adnod őket - szólt váratlanul a powri vezér. - El kell bánnunk ezzel az Éjmadárral, mielőtt a fele sereg itt hagy bennünket. A goblinok máris morognak, hogy hazamennek, és az én népem is visszavágyik a Viharvert Szigetekre.

- Akkor hát menjünk haza mind - szólt az óriás, akinek eleve nem volt túl sok kedve lejönni ide délre. Mielőtt a daktilusz felébredt, Maiyer Dek kellemes életet mondhatott magáénak a Barbakántól északra eső hegyekben, négyszer húsz óriást - köztük húsz asszonyt - számláló törzsével és rengeteg enni- és vadásznivaló goblinnal.

- Még nem lehet - felelte a törpe élesen. - Addig nem, amíg az átkozott Éjmadár meg nem fizet a bajainkért.

- Még csak nem is kedveltet Ulg Tik'narnt - válaszolta az óriás a megszokott szünet után.

- Ez most nem tartozik ide! - rivallt rá Kos-kosio Begulne. - Powri vezér volt, méghozzá jó vezér! Éjmadár megölte őt, ezért én is meg fogom ölni Éjmadárt.

- És aztán hazamegyünk?

- Aztán haza - felelte a powri. - És ha már elhagytuk az emberek földjét, a népem többé nem fogja megvédeni a goblin csöcseléket az étvágyadtól.

Maiyer Deknek ez bőven elég volt.

Mire Juraviel visszatért a két városból, Elbryan és Pony már mindenkit meggyőzött a támadás késleltetésének szükségességéről. Ez nehéz feladat volt az erdei harc sikere és Roger fogolyszabadítása után. A nép már alig várta, hogy véget érjen ez a kaland, és újra ott ülhessenek a kényelmes közös házban a kandalló mellett, s a palmarisi biztonságért a harcra is készen álltak.

Pony még velük volt és az esetleges várostámadás részleteit beszélték meg, amikor Elbryan visszatért a fenyőligethez.

Amint a kósza látta, hogy Juraviel lejön a fáról, azonnal rosszat sejtett.

- Megerősítették magukat - vélte a kósza.

- Valóban - biccentett Juraviel. - Három új felderítőtorony van a város szélén, északra, délnyugatra és délkeletre. Rögtönzött barikádot emeltek az egész hely köré hordókból, bontott kőből, ami akadt. Elég szilárdnak tűnik, és körülbelül embernyi magas, de nem túl vastag.

- Elég erős ahhoz, hogy lelassítson egy rohamot - állapította meg a kósza.

- Egy kicsit, talán - ismerte el Juraviel, de nem volt nagyon oda és nem aggódott az erőd miatt. - De mivel új szövetségeselek érkeztek, aligha lesz szükségük erősítésre.

- Újabb csapat powri? - kérdezte Elbryan.

- Óriások - felelte Juraviel. - Köztük a legnagyobb és legocsmányabb, amelyet valaha is

láttam. Maiyer Deknek hívják, és még maga Kos-kosio Begulne is tiszteli. Tartok tőle, hogy különleges, sőt, mágikus a páncélja, mert olyan, mintha belső tűzzel égne.

Elbryan bólintott. Harcolt már hasonlóan öltözött óriásokkal - és emlékezett Maiyer Dek nevére az Erdővidékről. A páncél földmágiát hordozott, s a démon daktilusz készítette elit katonáinak.

- Nem hagyhatjuk, hogy az emberek Caer Tinella ellen induljanak - folytatta az elf. - Az éj leple alatt kikerülhetjük a várost, vagy lecsaphatunk Mélyföldre, ahol nem olyan erős a helyőrség. De örűtség lenne kiküldeni ezeket a tapasztalatlan embereket az óriások ellen. Még a te haditerveid is nagy kockázatot jelentenek.

Elbryannak nem volt érve ezzel az egyszerű logikával szemben. Elég óriással harcolt már ahhoz, hogy fel tudja mérni a katasztrófa lehetőségét. - Ha kikerüljük a városokat, valószínűleg megtalálják a nyomunkat - vélekedett. - Sosem jutunk el Palmarisig, ha utánunk erednek.

- És nagyobb kerülővel? - kérdezte az elf, de sejtette, hogy a kószát nem lesz könnyű meggyőzni.

- Arra elküldhetjük őket - felelte Elbryan óvatosan.

- Szóval te továbbra is oda akarsz menni, hogy harcolj - következtetett Juraviel.

- Ha ez az óriás, ez a Maiyer Dek olyan hatalmas és félelmetes, ahogy mondtad, akkor szeretnék egy kicsit elbeszélgetni vele - magyarázta a kósza.

- Beszélgetni? - visszhangozta kétkedve Juraviel.

- Fegyverrel - felelte Elbryan. - Mit gondolsz, mekkora érvágást jelentene ellenségeinknek, ha Maiyer Dek és Koskosio Begulne is elpusztulna?

- Nagyot - ismerte el az elf. - Nem tudom, mi tartja még össze az óriásokat és a goblinokat, a powrikról már nem is beszélve, ennek a kettőnek az irányításán kívül. De azért gondolkozz, barátom! Nem lesz egyszerű még a közelükbe jutni sem. Ha ez sikerül is, még ha nem is nyüzsögnek körülöttetek ezren, akkor is hátrányos helyzetbe kerülhetsz. Fordítsd meg a saját kérdésedet: mihez kezdenének a menekültek Éjmadár vezetése nélkül?

- Egészen jól megvoltak Éjmadár nélkül is mostanáig - emlékeztette a kósza. - És ott lesz nekik Juraviel.

- Akinek semmi köze ehhez az egészhez!

- Aki úgy döntött, hogy az emberek segítségére siet - felelte Elbryan fanyar mosollyal.

- Aki úgy döntött, követi védencét, Éjmadárt, nehogy az valami ostobaságot csináljon - helyesbített az elf széles mosollyal, s ebből Elbryan tudta, hogy Juraviel mellette van. - Túl sok időt fordítottam a kiképzésedre, s az apám készítette elf íj és kard van nálad - nem hagyhatom, hogy meg ölesd magad.

- Egyesek ostobaságnak hívják azt, amit mások merészségnek - felelte a kósza.

- Vagy ez a kettő egy és ugyanaz - vágott vissza Juraviel.

Elbryan vállon veregette az elfet, s még mindketten nevettek, amikor Pony bukkant elő a fák közül.

- Szóval jók a hírek a városokról? - kérdezte a lány.

- Nem - vágta rá Elbryanék egyszerre.

Pony meglepetten torpant meg, hisz látta, hogy nevetnek.

- Éppen Elbryan szándékainak ostoba voltáról beszélgettünk - magyarázta Juraviel. - Besétálni az ellenséges tábor közepébe és levágni mindkét vezért, amikor az egyik egy powri, szívós és makacs, a másik pedig egy hatalmas óriás.

- És te ezt szórakoztatónak találod? - kérdezte Pony Elbryant.

- Hát persze.

A lány bólintott, és arra gondolt, hogy a másiknak talán agyára ment az állandó feszültség.

- Nem sétálok be csak úgy - meredt az elfre a kósza. - Természetesen lopakodni fogok, halkán, mint az árnyék, és hívatlanul, mint a halál.

- És holtan, mint egy darab fa - fejezte be Juraviel, mire mindketten újra nevetésben törtek ki.

Pony, aki tudta, hogy van némi igazság az elhangzottakban, nem derült fel. - Elég az ostobaságokból - morgott. - Száz harcosotok járkál fel-alá türelmetlenül, s várják a döntéseket.

- Márpedig az én döntésem az, és ehhez ragaszkodom, hogy maradjanak nyugton - szólt Elbryan komolyan.

- Nem vagyok biztos benne, hogy hallgatni fognak rád - felelte Pony, mert amíg a kósza távol volt, újra felerősödtek azok a hangok, amelyek a szörnyek elűzését szorgalmazták.

- Nem támadhatjuk meg a városokat - magyarázta a kósza. - A powrikhoz óriás szövetségesek érkeztek, köztük egy olyan, amelyik a daktilusz földmágia-páncélját viseli.

Pony nagyot sóhajtott, s remélte, hogy az emberek hallgatni fognak rájuk. Emlékezett még arra a páncélra a Barbakánról, s tudta, a menekülteknek nincs esélyük ilyesmivel szemben. Elbryanra pillantott és veszedelmes kifejezést látott a fiú arcán.

- Csak azt kell megmagyarázni nekik, hogy várjanak még egy vagy két napot a harccal, amíg fel nem derítjük új ellenfeleink erejét - szólt Elbryan.

- De te ennek ellenére azt tervezed, hogy odamész és harcolsz ma éjszaka - állította Pony.

- Szeretnék módot találni arra, hogy elpusztítsam ezt az óriást és Kos-kosio Begulnét - vallotta be Elbryan. - Ez nagy csapás lenne az ellenségeinkre, s elég zavart okozna ahhoz, hogy szétszór hassuk a maradék szörnyeket, s Palmarisba juttassuk az embereket.

- Akkor gondoljuk ki, hogyan hajtsuk mindezt végre - hajolt le Pony. Felszedett egy botot, odaadta az elfnek, és tisztára söpörte a talajt maga előtt. - Kezdetnek kell egy térkép - mondta.

Juraviel Elbryanra pillantott. Mindketten meg voltak lepve, hogy Pony, aki általában visszafogottabb volt, mint a kósza, ilyen könnyen beadta a derekát, miután tudomást szerzett az újonnan érkezett szörnyetegekről. Juraviel azon is eltűnődött, hogy ez a fordulat nem készíti-e meggondolásra Elbryant. Még mindig bele akarja keverni a szerelmét egy ilyen veszedelmes küldetésbe? '

A kósza komor arccal bólintott, mintegy válaszul a kimondatlan kérdésre. Ő és Pony túl sok mindenben mentek keresztül ahhoz, hogy bármiből is kihagyná. Juravielt szeretne volna távol tartani - az elf aprócska fegyverei nem sokat érnének egy óriás ellen -, de Ponyt maga mellett akarta tudni a támadás alatt.

A napfény gyorsan halványult, így Pony előszedte gyémántját és kis fénygömböt idézett meg. Juraviel hamarosan felvázolta Caer Tinella térképét.

- Nem tudom biztosan, hol lesz Kos-kosio Begulne - szólt az elf. - De olyan épület, ahová óriások is beférnek, csak három van - bökött a térkép egyes pontjaira. - Ezek csűrök - magyarázta. - És ez az óriásvezér legvalószínűbb tanyája - egy nagy épület helyére mutatott a városközpont közelében.

- Amennyire meg tudtam ítélni nincs szervezett védelmük, - folytatta az elf. - Csak a barikád meg néhány őrszem.

- A powrik általában felkészülnek - szólt Pony. - Valószínűbb, hogy jól álcázták a védelmüket.

- De mostanában nem sok gondjuk akadt - vetette ellen Juraviel.

- Csak éppen az erdei vereség - mondta Elbryan.

- Meg a rabok szökése - tette hozzá Pony.

- A város ellen viszont nem történt támadás - felelte az elf. - És kétlem, hogy

számítanának ilyesmire, amikor ott parádézna a fomori óriások.

- De Roger akciói után esetleg jobban őrzik a vezéreket, főleg Kos-kosio Begulnét - vélte Pony.

- Márpedig mi pontosan hozzájuk akarunk menni - jelentette ki Elbryan.

- Nem könnyű feladat - szólt Juraviel.

- Sosem az - válaszolta a kósza.

- De te azért menni akarsz - jegyezte meg az elf.

Elbryan Ponyra pillantott. - Még ma éjszaka - mondta. - Megkeresem Belstert és Tomast, és elmondom nekik a terveinket, s a teendőiket, attól függően, hogy sikerrel járunk-e vagy sem.

- Es nekem mi lesz a szerepem? - kérdezte az elf.

- Te leszel az összekötőm Belster felé - magyarázta Elbryan. - Te biztosan nyomban tudomást szerzel a harc kimeneteléről, s minél hamarabb jut el a hír Belsterhez, annál gyorsabban tud cselekedni.

Juraviel hosszan nézte Elbryant, az embert, aki az Éjmadár nevet nyerte a Touel'alfartól. Az elf úgy érezte, mintha az örök kételkedő Tuntun most vele lenne, és elismerné, hogy kezdetben tévesen ítélte meg Elbryan Wyndont, „Mather vérét”, ahogy mindig emlegette. Tuntun sosem gondolta volna, hogy Elbryan alkalmas lesz kószának: ostobának és esetlennek tartotta. De aztán megváltozhatott a véleménye, mert önként az életét áldozta a fiatalember megmentéséért - és az elfek ritkán hoznak áldozatot az emberekért. Juraviel tudta, hogy Tuntun - ha most itt lenne és látná Elbryan higgadt elszántságát és kötelességtudatát, amivel ehhez a veszedelmes harchoz viszonyul - újra „Mather vérének” nevezné, de ezúttal elismerő értelemben.

- A te szereped ebben a harcban csak a kövek használata lesz - mondta Elbryan Ponynak, ahogy lassan Caer Tinella felé araszoltak. Belster és Tomas egyetértettek abban, hogy a harcot el kell halasztani, de azt nem tudták, hogy a kósza önálló akcióra készül.

Pony kételkedően nézett rá. - Keményen edzettem egész mostanáig - felelte.

- Es remekül is.

- Mégsem bízol a kardforgató képességemben?

Elbryan már a mondat közepén csóválni kezdte a fejét. - Éppen átmenőben vagy két harci stílus között - magyarázta. - A fejed már tudja, mi a következő helyes lépés, de a tested még a régi stílusra hajlik. Szúrni vagy vágni? Amíg ezen bizonytalankodsz, az ellenség lecsap.

Pony beharapta az ajkát, s próbált valami választ keresni. Egészen jól ment neki a kardtánc, de lassabban, mint ahogy az az igazi harcban szükséges. Elbryan minden gyakorlás végén kissé felgyorsította a mozgást, de ő nem tudott vele lépést tartani, mert - ahogy a fiú mondta - összeütköztek a gondolatai és az izommozgásai.

- Nemsokára menni fog - vigasztalta Elbryan. - De addig a kövekkel segítesz a legtöbbet.

Pony nem ellenkezett.

Juraviellel egy kis dombon találkoztak, Caer Tinellától északkeletre, ahonnan beláthatták az egész várost. A látvány egybevágott Juraviel beszámolójával. Az új barikádok körülölelték a központi épületeket, a figyelmet mégis inkább az a hatalmas tűz vonta magára, ami a város délkeleti végében lángolt, az átellenes oldalon.

- Majd én megnézem - ajánlkozott az elf.

Elbryan bólintott és Ponyra pillantott. - Keresd meg őket a lélekkővel! - mondta, aztán Juraviel hozzátette: - Ha Kos-kosio Begulne és Maiyer Dek a pajtában vannak, akkor odamegyünk Ponyval. De figyeld a haladásunkat a városban, aztán gyere vissza ide Szellődalért, mert gyanítom, hogy őt hátra kell hagynom. Utána már csak várnod és

figyelned kell.

- Ti várjátok! - ellenkezett Juraviel, s látszott, hogy nem hagyja magát lebeszélni. - Ez a tűz teljességgel szokatlan. Jobban teszitek, ha hagyjátok, hogy kiderítsem az okát, mielőtt bementek a városba.

- Csak egy lehetőségünk van a két vezér ellen - mondta Pony Elbryannak, s rábólintott Juraviel szavaira. - Bizonyosodjunk meg róla, hogy alkalmas időt választottunk.

- De siess! - mondta aggodalmasan Elbryan.

Mielőtt Juraviel válaszolhatott volna, az éjszaka csendjét egy kiáltás törte meg a város felől.

- A tűzbe ezzel is! - hallatszott a bödülés, egy óriás hangja. - Figyelsz, Éjmadár? Látod az embereket, akik miattad hálnak meg?

A három barát a távolba meredt, a lángok irányába. Három alak körvonalait sejtették, talán két powriét és egy emberét. Iszonyodva látták, ahogy az ember az égő máglyára kerül.

A haldokló sikolya megremegtette a levegőt.

Elbryan dühösen felhördült, lehúzta Ponyt a lóról, s már a kezében is volt az íja.

- Ne csináld! - szólt Juraviel. - Éppen ezt akarják!

- Csak hiszik! - vágott vissza a kósza. - Vezess a nyilaiddal, egyenesen a falhoz! - Keményen Szellődal oldalába vágta a sarkát, s a hatalmas állat dörögve vágatott le a domboldalon, a város felé. Juraviel utánuk rohant, félig szaladva, félig repülve, Pony pedig köveket cserélt: elrakta a hematitot.

Éjmadár vágta az bukkant ki a fák közül az összetákolt fal előtti tisztásra, kezében Sólyomszárnyal. Első nyila fejbetalált egy mit sem sejtő goblint, és leterítette. A másik vessző egy lándzsát emelő goblint ölt meg.

A meglepetés előnye azonban hamar elmúlt, és a fal tele lett ellenséggel, goblinokkal és powrikkal. A kósza azonban túl dühös és elkeseredett volt ahhoz, hogy irányt változtasson: Szellődal nyakába hajolt, és vágattak tovább, előre.

Aztán ló és lovasa egyaránt megremegett: villám csapott le mellettük a barikádra, faforgácsot hasítva, goblinokat és powrikat lökve a levegőbe.

A kósza és paripája azonban hamar magához tért, s alig veszítettek lendületükből. Szellődal átrugaszkodott a hat láb magas barikád fölé, a halott vagy kába szörnyetegek fölé, s rohant tovább. Nyílvesszők szisszentek a kósza füle mellett, ahogy éles kanyart vett két ház közé. Aztán megint fordultak, mert még több ellenséget láttak maguk előtt. Az egyik sikátorból a főtérre jutottak, de itt is megfordultak, mert a tér nyüzsgött a powriktől. Újabb utcácska következett.

Egy alacsony tetőhöz közeledve Éjmadár a hátára vetette Sólyomszárnyat, előrántotta Fergeteget, és kissé szétterpesztve lábait felállt a ló hátán. A ló szügyébe ültetett türkiz révén tudott beszélni Szellődallal, s kérte a lovat, hogy fusson tovább és maradjon a tőlük jobbra lévő épület közelében.

Egy goblin éppen készülődött, amikor Éjmadár megérkezett. Fergeteg csapása majdnem lerepítette a fejét, de a kósza gyorsan visszahúzta a kardot és újra döfött, egy másik goblin nyakába.

Éjmadár visszazökkent ülő helyzetbe, a combja és a nyereg közé csúsztatva Fergeteget, és újra az íjat vette elő. Egy powri ugrott ki elé, s egy másik volt a bal oldali tetőn. Éjmadár a magasabb célpontra koncentrált és mellbe lőtte a lándzsát hajító ellenfelet. Szellődal a földön álló powrit vette kezelésbe: kissé megbotolva bár, de letiporta.

Éjmadárnak sikerült íjával hárítania a jólirányzott lándzsadobást. Ez a védekező mozdulat az életét mentette meg, bár a lándzsa így is eltalálta: megkarcolta a vállát. Beleakadt az ingébe, s a kósza morogva nyúlt hátra, hogy kiszedje és eldobja.

Mégis inkább a hóna alá csapta, mint valami lovagi lándzsát, s úgy rontott rá egy

powrira. A törpe felemelte a pajzsát, de nem volt elég gyors, s a lándzsa elcsúszott a pajzs felső pereme felett. Behatolt a törpe szájába, kiverte a fogait, aztán mélyebbre nyomult, át a koponyán, bele a törpe mögötti kapu fájába.

Éjmadár most már veszni hagyta a fegyvert, és még arra sem volt ideje, hogy hátranézve szemügre vegye művét.

A törpe az ajtóhoz szögezve rángatózott haláltusájában.

Éjmadár befordult egy sarkon, aztán megint kanyarodott, a város északkeleti része felé. Egy újabb forduló után pácba került, mert két óriás állta el az útját, akiket a nyílvevő nem teríthetett le és Szellődal sem taposhatott el.

Mire Juraviel odaért a megrongálódott barikádhoz, ott már nem volt senki, mert akik túléltek a kósza rohamát és Pony villámát, szétszóródtak az utcákon, Szellődalt üldözve. Juraviel felröppent a fal tetejére, aztán az egyik házra. Vele szemben egy goblin ugrándozott, és útmutatást kiabált társainak, valahányszor megpillantotta a vágató kószát.

Juraviel íjjal a kezében közelebb kúszott. Letérdelt, hogy jobban célozzon, s nyila tarkón találta a goblint. A szörnyeteg lefordult a tetőről és holtan zuhant az utcára.

Az elf mozgást érzett maga mögött. Megpördült és felajzotta az íjat. De nem lőtt azonnal, és jól tette, mert a tetőre felkúszó alak nem goblin volt, nem is powri, hanem ember, vékony és ügyes ember.

- Mit keresel te itt? - suttogta Juraviel, amikor Roger lekuporodott melléje.

- Ezt inkább én kérdezhetném tőled - felelte a fiú. Szemügre vette a foglyok sorát. - Harmincan lehetnek - mondta, és a tető délkeleti pereme felé indult.

Juraviel nem tartóztatta és nem is ment utána. Minél több irányból csapnak le a szörnyetegekre, annál nagyobb zavart keltenek, s egyedül a zűrzavar lehet az, ami lehetővé teszi, hogy az ostoba Éjmadár élve kijusson innen!

Az elf átröppent egy másik tetőre, beljebb a városba, északabbra, s itt sok lehetőséget talált. Szálltak a nyilai a powrikra, óriásokra, aztán megint egy powrira. Senkit sem öltek meg - bár az utolsó nyila súlyos sebet ejtett -, de dühödt ordításokat fakasztottak, s legalább a környékbeli csoportok figyelmét elvonták Éjmadárról. Szörnyetegek közeledtek a tető felé minden irányból.

Juraviel felemelkedett az éjszakában, s egy másik épület tetején landolt. Kiszaladt a peremig, beleeresztett egy nyilat egy gyanútlan goblinba, aztán átszállt egy másik házra, a nagy központi csúrra.

Nyomában ordító és jajgató szörnyetegek maradtak, akik már nem hitték azt, hogy a kósza egyedül jött a városba.

Szellődal patái felkavarták a földet az éles fordulóban. A kósza próbált elvágtatni az óriások mellett, a jobb oldalon. A közelebbi behemót felemelte husángját, de a kósza gyorsabb volt, a kezébe kapta Fergeteget, s vágása könyök alatt érte az óriás felemelt karját.

A szörnyeteg felordított fájdalomában és nem fejezte be a támadást, így Éjmadárék elsuhantak mellette, s úgy tűnt, hogy sikerült a kitörés.

De ekkor egy újabb óriás lépett eléjük, az út beszűkült, s nem volt hová menekülni. A kósza az ölébe ejtette Fergeteget és visszatért Sólýomszárnyhoz. Már feszítette is a vesszőt, emelte az íjat.

Csak egy lövése van.

Annak tökéletesnek kell lennie.

A tizenöt lábról kilőtt vessző pont szemén találta az óriást, aki szörnyűségesen elbődült, az arcához kapott, és megtántorodott.

- Vágtass! - parancsolta a lónak Éjmadár. Fergeteg megvillant, a kósza a ló oldalára kulcsolta lábait, s Szellődal, pontosan értve Éjmadár utasítását, átlátva a helyzetet, örömet engedelmeskedett. Nem lassított, hanem teljes erőből vágtatott a behemót felé.

A kósza pedig cselekedett: oldalról keményen lecsapott a támolygó óriás nyakára. A behemót összerogyott, Szellődal pedig megőrizte egyensúlyát. Éjmadár küszködve fordította vissza a két másik támadó óriás irányába.

- Vigyázz rá! - mondta a kósza Szellődalnak, a földre dobta kardját és újra kapott. Levetődött a ló hátáról, ugrás közben lőtt, és bukfencezve pattant fel. A lövedék mélyen az egyik óriás vállába fúródott, de a behemót észre sem vette.

A kósza felidézte magában a szerencsétlen foglyok látványát, az elevenen elégetett embereket, és ebből merített dühöt, a dühből pedig erőt. Fergeteg után nyúlt, s a mágikus penge meghallva néma hívását, a kezébe szökkent és felizzott. Éjmadár rohamra indult.

Támadása épp eléggé meglepte az óriásokat ahhoz, hogy az egyik szörnyeteg csapása alá hajolva eltaláljon egy hatalmas térdet. Villant a kard, és belehasított a behemót térdkalácsába. Ahogy az óriás ösztönösen felemelte lábát, hogy a sebéhez kapjon, a kósza előrerohant a csizma alatt, elkerülve a másik óriás csapását.

Éjmadár megpördült és újra lesújtott, két találatot ejtve az óriás hátsóján. A behemót megfordult és vadul hadonászni kezdett, egyik kezében a husángjával, másik kezével viszont hol a vállához, hol a térdéhez, hol a farához kapkodott.

A vagdalkozó husáng közelébe sem jutott a kószának. Éjmadár leguggolt, elengedte a csapását a feje fölé, aztán felpattant, követte a lendülő kezét, és megütötte az óriás csuklóját.

A behemót felhördült, a husáng pedig messzire repült.

Ez a fejlemény azonban rossz helyzetbe hozta Éjmadárt a másik óriással szemben, s a kósza nem tudta teljesen kikerülni a szörnyeteg csapását. Erős ütés érte a vállát és elrepült. A földön bucskázva próbálta enyhíteni az esés erejét.

Végül felállt és szemügyre vette ellenfelét. Csakugyan nem látott még életében ilyen ocsmány alakot, akinek félig le volt szakadva a szája, homlokán pedig egy kettészakított goblint ábrázoló tetoválást viselt. Az egyik füle is hiányzott, a másikon viszont arany fülvédőt hordott. A behemót gonosz vigyorral pillantott pórul járt társára, s egy biccentéssel nyugtázta a jelzést, hogy a másik még harcképes. Lassan elindult Éjmadár felé.

Két óriás még egy elf-tanítvány kósza számára sem tűnt megoldható feladatnak.

De legalább ennél többen nem lesznek, gondolta Éjmadár, Szellődal felé sandítva. A földön heverő óriás megpróbált felállni, de a ló kitaróan rugdosta a fejét elülső patáival.

A fél szemére vak óriás kétségbeesetten nyúlkaált, és újra megkísérelt feltápászkodni, amikor Szellődal megfordult.

A ló azonban csak célzott, s most két hátsó lábával lendült támadásba. Az arcon rúgott óriás elterült.

Ekkor a ló megint megfordult és toporzékolni kezdett.

Éjmadár nem látta ezt az utolsó lépést, mert túlságosan el volt foglalva azzal, hogy kitérjen a legközelebbi óriás ütéseinek zuhataga elől. A behemót fentről lefelé csapott le, s a föld megreszketett minden egyes találata alatt.

A másik óriás megkereste a husángját, de nem igyekezett segíteni cimborájának.

Éjmadár azonban tudta, hogy az üldözők mindenfelől közelednek, és lassan kifut az időből.

Ezalatt Pony sem tétlenkedett. Miután villámával szétzúzta a barikádokat, megtisztítva az utat Elbryannak és Juravielnek - és tudtán kívül Zárverő Rogernek is -, leszaladt a lejtőn, észak felé. Próbálta nyomon követni a kósza mozgását a városon belül, a szörnyetegek

ordítózása és a szilveret csengése alapján. Sejtette, hogy szerelme is észak felé tart.

Pony meg-megállva rohant fedezéktől fedezékig, vissza-visszanézett a városra, s próbált valamit megtudni. Észrevette a két óriás fejét. Az egyik hirtelen megrándult és felordított, s a lány tudta, hogy ott van Éjmadár. Amikor azonban egy harmadik óriás feje és válla is megjelent az alacsony házak között, Pony látta, hogy szerelme nagy bajban van.

A lány keresgélni kezdett a kövek között, s próbálta megtalálni azt, amelyik segíthet. A rubin nem jó, mert nem volt ideje odamenni Elbryanhoz. A grafittal csinálhatott volna villámot, de azzal Elbryant is eltalálhatja, ha szoros a közelharc.

- Malachit - mormolta a lány, s elővette a zöld követ. Meglebegteti az egyik óriást, felviszi jó magasra, és így egy kicsit kiegyenlítheti az esélyeket.

Amikor azonban elővette a malachitot, a szemébe ötlött egy másik kő, a telérkő, és valami még jobb jutott az eszébe.

Pony felemelte a kezét és célzott, látását a mágia révén erősítve keresett egy fém-célpontot, amit megtámadhat.

De semmit sem talált: az óriások nem viseltek páncélt, s fahusággal harcoltak.

Pony felmordult, és még alaposabban körülnézett, de nem talált semmit. Már éppen vissza akart térni a malachithoz - kicsit felvidult, amikor látta, hogy egy óriás elbukik -, de végre megérezte a vonzást a megmaradt óriás feje felől, a füle környékéről.

Éjmadár rézsút előreszökkent egy újabb csapás elől. Fergeteg már villant is, de az óriás elfordult és biztonságba helyezte magát.

Ügyes, gondolta a kósza. Idegesen pillantott oldalra, ahonnan a másik óriás figyelt.

Aztán következett az újabb összecsapás, s megint nem volt igazi győztes, bár ezúttal Éjmadárnak sikerült bevennie egy kisebb találatot. Az óriás azonban csak felmordult - inkább nevetve, mint fájdalmasan -, térszá pedig felbuzdult és készen állt a harcra.

- Gyere csak ide! - bömbölte az ocsmány behemót, de hirtelen torkára fagyott a szó. A feje furcsán félrenyaklott, aztán újra kiegyenesedett, de szemei már nem látták a kószát, hanem sötétbe borultak. Az óriás előredőlt, mint egy darab fa.

Éjmadár észrevette, hogy eltűnt a fülvédője. Azazhogy nem is eltűnt, hanem egyenesen belefúródott az óriás agyába.

A kósza habozás nélkül az utolsó óriás felé fordult, diadalmasan felordított, s a fomori összeesett, maga alá temetve egy powrit, aki menekülni igyekezett.

A kósza kezdte megérteni a rejtélyt. Magában hálát rebegett Ponymnak, aztán Fergeteggel kettészelte az óriás fejét, s kihúzta a kardot az agyvelőből.

- Szellődal! - kiáltotta, és az íjáért indult.

A ló felnyihogott és visszafordult, rúgott még egy-kettőt a fekvő óriásba, aztán odavágtatott a kószához. Éjmadár a hátára pattant, a combja alá csúsztatva Fergeteget, s kézbe kapta Solyomszárnyat.

Lelőtte a makacsul feltápászkodó powrit, akit az óriás leterített, a biztonság kedvéért le is tiportatta a lóval, aztán befordult egy másik sikátorba, s a hajsza folytatódott.

A kószától eltérően Zárverő Roger mindent elkövetett, hogy ne vonja magára a figyelmet. A tolvaj óvatosan osont háztetőről háztetőre, ahol a házak elég közel voltak, vagy le a falról-fel a falon, ahol távolabb. Kétszer is egy tetőn találta magát az ellenséggel, de mindkét esetben észrevétlen tudott maradni, mert az ellenséget lefoglalta a kósza által okozott felfordulás.

Rogert a máglya fénye vezette át egész Caer Tinellán, amíg el nem ért egy tetőre, alig húsz lábnyira az elkínzott raboktól. Harmincan lehettek, s kétségbeesetten, a bokájuknál összebilincselve kuporogtak a földön. Sok szörnyeteg volt a környéken, s Rogernek feltűnt két kiemelkedő alak: egy hatalmas óriás, s az ideges Kos-kosio Begulne. Úgy látszott,

őrájuk figyelnek a többiek is.

- Végünk! - sivalkodott a powri. - Éjmadár eljött és átkozott lett a világ!

Az óriás megrázta hatalmas fejét és higgadtan kérte a powri, hogy maradjon csendben. - Hát nem te akartad, hogy idejöjjön?

- Mit tudsz te erről! - vágott vissza a powri. - Te nem voltál ott a harc közepében, az erdőben, amikor megvert minket.

- Bár ott lettem volna - felelte az óriás szárazon. Ez elgondolkodtatta Rogert. Egy értelmes óriás? Már a pusztá gondolatba is beleborzongott: az óriások egyetlen gyengéje a két fülük között szokott lenni.

A fiú lecsusszant a ház hátsó falán, lábujjhegyen beosont a foglyok soraiba, s helyet foglalt a meglepett és elkeseredett emberek között. Amazok csendben maradtak, s Roger egy álkulccsal munkához látott a bilincseken.

- Én mondom, végünk van! - rikoltotta a powri. - Mindkettőnknek!

- Csak félig van igazad - felelte az óriás csendesen. Egy hirtelen mozdulattal felkapta Kos-kosiót, és a lángoló máglyára hajította a vergődő powrit. A törpe jajgatott és valahogy kikászálódott a tűzből, de a lángok követték, belemartak a ruhájába, a hajába, felfalták a húsát, s még az Ulg Tik'narntól elvett mágikus karkötők sem menthették meg Kos-kosio Begulnét a szörnyű kínhaláltól.

Erre az egész szörny-gyülekezet felbolydult, egyesek a foglyok halálát követelték, mások - mind powrik - megtorlást az-óriások ellen.

Mindeme felfordulás közepette Zárverő Roger nyugodtan folytatta a munkát, egyenként nyitogatta a bilincseket, s kérte az embereket, hogy maradjanak nyugton, amíg nem szabadul ki mindenki.

- Idehallgassatok! - dörögte Maiyer Dek, s százyardnyi körzetben lehetetlen volt nem meghallani a zúgó, dübörgő hangot. - Az az Éjmadár csak egy ember, egy száználmas ember. Száz királyi arany és tíz fogoly a jutalma annak, aki elhozza nekem a fejét!

Ez már feltüzelte a szörnyetegeket. Ugrándozni és kiabálni kezdtek, s sokan elszaladtak keresgélni.

Zárverő Roger egy pillanatig eljátszott a gondolattal, hogy mi lenne, ha most elfognák és megölnék Elbryant. Aztán ráfordult önmagára, amiért egyáltalán megfordul ilyesmi a fejében, s magában hálát adott a kószának, amiért elvonja róla a figyelmet. Miközben a soron következő bilincset nyitotta, Zárverő Roger azért fohászkodott, hogy Elbryan ép bőrrel megmeneküljön.

- Veled vagyok, Éjmadár - hallatszott egy hang a kósza feje fölül, amikor befordult egy ház mellett, a nyomában a szörnyetegekkel. Hallotta az elf íj pendülését, aztán a szárnyzuhogást, s egy pillanat múlva Belli mar Juraviel már ott is volt mögötte, a nyeregben.

- Te lödd az elülsőket, én meg a többit - mondta az elf, és már lőtt is. Nyila célba találta egy óriás arcát, de a behemót csak elbődült, s lerázta magáról a jelentéktelen sebet. - Bár tartok tőle, hogy egy óriásra elfogyna az összes nyílvezzőm!

De ez nem számított túl sokat, mert a szörnyetegek meg sem tudták közelíteni a vágató Szellődalt. A paripa leszegett fejjel, kitágult orrcimpákkal rohant, s a kószának, aki telepatikus kapcsolatban állt az állattal, nem volt szüksége testi erőre, hogy irányítsa. Azok a szörnyetegek, akik előlről vagy rézsútosan közeledtek, Éjmadár nyilaival vagy Szellődal patáival találták szembe magukat, s hamarosan arra az útra jutottak, ami Caer Tinella nyugati oldalán vezetett végig, a bankád mentén.

Szellődal a kósza egyetértésével hirtelen megtorpant.

- Nem tudtunk hozzájuk férni - mondta Juraviel, s a máglya felé pillantott, ahol több tucat szörnyeteg nyüzsgött.

Éjmadár felmordult és a ló oldalába vágta a sarkát.

- Ne! - szólt Juraviel. - Amit eddig véghezvittél az csodálatos, de oda bemenni kész ostobaság. Es milyen reményük marad ezeknek az embereknek, ha Ejmadárt a szemük láttára vágják le? Gyerünk át a falon! Ez az egyetlen út!

Éjmadár szemügyre vette az eléje táruló helyzetet, hallotta a hátulról és oldalról közeledő üldözők csörtetését. Nem vitatkozhatott az elf érvelésével, így kelet felé fordította a lovat, a barikád felé.

Odakint a sötétben, néhány lábnyira a faltól, Pony állt zavarodottan, s próbált kitalálni valamit. Nem tudta pontosan, hol a kósza. Bár meglehetősen biztos volt abban, hogy errefelé jött, nem volt ideje a kvarc vagy a hematit segítségével kideríteni. Ilyen bizonytalanul nem kockáztathatott meg egy villámcsapást vagy más mágikus támadást.

Akkor talán legyen ez?

Egy gyémánt volt a kezében, a fény és meleg forrása. Pony tudta, milyen kényes ennek a kőnek a mágikus egyensúlya, mert mélyében a fény és a sötétség nem végletesen, hanem inkább árnyalatokban volt jelen. Ezért a gyémánt csillámló ragyogást és csendes derengést is képes volt létrehozni. De mi történik, ha a másik irányba billen ki az egyensúly?

- Épp a megfelelő idő kísérletezéshez - suttozta magában, s máris belemerült a kő mágijába, keresve az egyensúlyt, amit egy kötőtű hegyén billegő tányér képében képzelt el. Ha a tányér közelebbi szélét felfelé billenti, akkor fényt csinál.

De ő inkább lefelé billentette.

...

A hatalmas máglyatűz elhalványult, a fáklyák pislákolni kezdtek, s tűhegynyi fényponttá zsugorodott a fényük. Éjmadár először azt hitte, hogy egy hirtelen szélhőkés - nyilván a feje fölött, mert nem érzett légmozgást. De ennek sem volt értelme, mert ugyan miféle szél gyűrhet le egy akkora tüzet, mint a máglya?

Aztán sötét lett, egyszerűen csak sötét, és Szellődal tétovázni kezdett, hisz már nem látta a barikádot, amelyen át kellett ugrania.

- Jilseponie lesz az a kövekkel - vélte Juraviel, bár tartott tőle, hogy nem ez a helyzet. Félt, hogy ez a sötétség a démon daktilusz jele. Juraviel egyszer már találkozott a démonnal, nem sokkal azután, hogy elvitt néhány menekültet Andur'Blough Inninness menedékebe, s akkor a démont sötét köd vette körül. De az nem ilyen volt. A daktilusz sötétsége a kétségbeesés hulláma, nem pedig a fény hiánya.

- Nem látnak semmit - szólt Éjmadár, érzékelve a szörnyetek tévelygését. Tudta, hogy amazok már nem látják őt, de még a talajt sem a lábuk alatt.

- De én sem - vágta rá Juraviel, s ez megdöbbenette a kószát. Gondolta, vagy remélte, hogy csakugyan Pony vakította el az ellenséget, de akkor Juraviel miért került a hatása alá, és ő miért lát még mindig?

- A macskaszem - kapott észbe. Csakis ez lehetett a megoldás. Éjmadár semmiképp sem akarta veszni hagyni az előnyét. Visszafordította a lovat a máglya felé, aztán a türkizen keresztül kapcsolatba lépett az állattal, hogy Szellődal mintegy az ő szemével láthasson.

- Kapaszkodj! - mondta az elfnek, s Juraviel készséggel engedelmeskedett, hisz az íját amúgy sem tudta használni. Vágtattak a vaksi goblinokat és powrikat kerülgetve. Hirtelen bukkantak ki a sötétségből, éppen a máglya előtt. A szörnysereg nagy része mögöttük volt, a hatalmas Maiyer Dek azonban a tűz mellett állt, kezében jókora karddal.

Éjmadár az óriáson túl megpillantotta Rogert, amint valami bilincsekkel babrál.

- Túl régen várok erre - szólt az óriás nyugodtan.
- Akárcsak én - felelte a kósza sötéten. Kellett ez a nagyizálás, hogy magára vonja az óriás és a közelben állók figyelmét.

- Akárcsak én! - hallatszott egy másik kiáltás is a kósza háta mögül, és Juraviel oldalra kihajolva nyilat eresztett Maiyer Dek arcába.

Az óriás megrezsent, pedig nem lett volna rá szükség, mert Juraviel nyila hiába tartott egyenesen feléje, az utolsó pillanatban eltérült és elszállt az óriás mellett.

- Lehetetlenség - szólt az elf.

Éjmadár halkan felnyögött: ilyet már látott. Amikor Ulg Tik'narnnal harcolt az erdőben, nyilai és csapásai valamilyen érthetetlen okból nem tudtak kárt okozni a powriban.

Maiyer Dek szemlátomást hasonló védelemmel rendelkezett. De még ha nem is lett volna rajta semmilyen páncél vagy mágia, a hatalmas óriás akkor is veszedelmes ellenfélnek számítana.

- Gyere csak, Éjmadár! - dörögte az óriás, s hátravetett fejjel, gúnyosan kacagott.

Örömének azonban hamar vége szakadt, mert társai figyelmeztetőleg felordítottak, mikor a maradék foglyok Roger társaságában felpattantak és szétszaladtak. Egyesek a meghökkent szörnyetegek kezéből csavarták ki a fegyvert, mások pedig egyenesen a barikád felé rohantak.

- Miféle csel ez? - morgott az óriás. - Hagyjátok őket! - kiáltotta, és a kószára mutatott. Hagyjátok mindet, kivéve ezt az egyet! Ez Éjmadár! A fejét akarom!

Éjmadár megsarkantyúzta Szellődalt - de nem Maiyer Dek felé vágatott, mert vele nem tartotta volna tanácsosnak összeakaszkodni, hanem körbe, letaposva a szörnyetegeket és Fergeteggel vagdalkozva. Juraviel íja sem pihent.

Most a legnagyobb segítség a zűrzavar, s a paripa két lovasával minden elkövetett ezért.

Éjmadár összerándult, amikor látta, hogyan csap le egy powri harci kalapácsával egy foglyot, de sokan el tudtak szaladni, s a falon átmászva az erdőben kerestek menedéket. A fal tetején Éjmadár megpillantotta Rogert. A fiú elmosolyodott, tisztelgett, aztán eltűnt.

Eközben az utcákról elenyészett a varázs. Éjmadár megfordította Szellődalt és arrafelé száguldott, szétszórva a legközelebbi, zavart szörnyetegeket. Aztán élesen keletre kanyarodtak, a város közepe felé, hogy magukra vonják a figyelmet és segítsenek a menekülőknél.

Körbe-körbe forogtak, s Szellődal valahogy mindig egy lépéssel az üldözők - köztük a dühödt Maiyer Dek - előtt járt. Juraviel csúfolkodó dalt kezdett énekelni, minden versszakot egy jólirányzott lövéssel hangsúlyozva.

Néhány perc elteltével Szellődal már erősen fújtatott, s a szörnyek gyűrűje egyre szorosabb lett körülöttük. A kósza úgy döntött, hogy vége a játéknak. A legközelebbi barikád felé irányította a lovat, a keleti falhoz, és kiszökkentek az éjszakába. Éjmadár úgy tervezte, hogy keletre aztán délre tart, s csak hosszabb idő után kanyarodik vissza a táborhoz. Bíznia kell benne, hogy Roger és Pony megmenekítik a szökevényeket.

Tervei azonban gyökeresen megváltoztak, amikor megpillantotta Maiyer Dek hatalmas alakját átlépni a déli fal fölött, majd beszaladni az erdőbe.

Talán mégis összecsaphat az óriással.

- Bizonytalanságban kell tartanunk őket - vélekedett Juraviel, és a ló hátáról egy közeli ágra lendült.

- Majd te megcsinálod - felelte Éjmadár. - Nekem sürgős dolgom van dél felé.

- Az óriás? - hitetlenkedett Juraviel. - De hisz mágia van körülötte!

- Láttam én már ilyen mágiát - állította Éjmadár. - És tudom, hogyan lehet legyőzni. Ha harcolni akar velem, akkor megkapja!

Juraviel nem vitatkozott, s a kósza megsarkantyúzta Szellődalt.

Az üldözés nem volt összehangolt, inkább csak összevissza szaladgáltak a

szörnyetegek, néha teljes köröket leírva. Sokan hamar fel is adták az egészet, és különben sem akartak egyedül összetalálkozni Éjmadárral.

A makacs Maiyer Dek azonban nem hátrált meg, hanem ment tovább, s hívta a kószát, hogy nézzen szembe vele.

Éjmadárnak a kiáltásokat követve nem volt nehéz megtalálnia az óriást, és örömmel tapasztalta, hogy a többi szörnyeteg lemorzsolódott, s az óriásvezér egyedül maradt nagy haragjában. A kósza arra gondolt, hogy először talán Ponyt kéne megkeresni. - Napkő - motyogta magában, amikor eszébe jutott, hogyan semlegesítette Avelyn Kos-kosio mágikus védelmét. Arra is emlékezett, hogy ilyesmit nem hoztak el Avelyn készletéből: a napkő elveszett az Aida pusztulásakor.

A kósza a kardjára tekintett, a markolatba foglalt ékköre, amely valójában többféle kő mágikus elegye volt, többek közt a napkőé is.

Megpillantotta maga előtt a hatalmas fomorit, aki az utolsó fák és bokrok közt kitört a tisztásra.

- Segíts, Fergeteg! - suttogta a kósza, s Szellődallal kilépett a tisztás másik végére, szembe az óriással.

Maiyer Dek megtorpant. Meglepődött, hogy ez az ember ilyen nyíltan elébe mer állni.

- Te kijöttél utánam - szólt a kósza. - És megtaláltál. Essünk túl rajta.

- Jaj neked! - érkezett dörögve a válasz, s Maiyer Dek gyanakvón nézegetett körbe.

- Egyedül vagyunk - nyugtatta meg a kósza. - Legalábbis tudomásom szerint. Te akartál követni, ehelyett én követtelek. - Adott néhány néma utasítást Szellődallnak, kérve a lovat, hogy jöjjön érte, ha a napkő csődöt mondana. Ezzel Fergeteggel a kezében lecsusszant a nyeregből, s lassan elindult a fomori felé.

Maiyer Dek minden lépésére egyre szélesebben vigyorgott. Az óriás sejtette, hogy a városban lesz egy kis csetepaté - elvégre a tűzbe hajította a powri vezért -, de úgy gondolta, mindenki meg fog hajolni előtte, ha Éjmadár fejével a hóna alatt tér vissza! Es hitte, hogy nem veszíthet. Rajta voltak a tüskés karpántok, a daktilusi ajándéka, s ezek mágiáját semmiféle fegyver nem győzhette le.

Így aztán jókora volt a meglepetése, amikor Éjmadár futásnak eredt, nekirontott és hasba döfte. Az izzó Fergeteg átszakította a ruhát, a bőrpáncélt, s majdnem fél pengehosszig behatolt az óriás gyomrába.

Éjmadár kirántotta a kardot, és térdkalácson vágta Maiyer Deket. Az óriás lábai a várakozásnak megfelelően szétcsúsztak, s a kósza beugrott a fatörzsvastag végtagok közé, elvetődve az óriás kardvágása elől.

Egy félfordulattal pattant fel, s rávetette magát az elhajló óriásra, újabb találatot ejtve, ezúttal az óriás térdínán. Aztán átrohant a behemót másik oldalára, s szembefordult vele.

Az óriás teljesen összezavarodott, fájdalmai voltak, s fél kezével kifelé igyekvő zsigereit szorította.

- Azt hitted, hogy démoni páncélod megvéd a támadásoktól - szólt a kósza. - De Bestesbulzibar ajándéka ellened fordult, Maiyer Dek, mert az én mágiám, a Jó mágiája sokkal erősebb!

Maiyer Dek válaszul felhőrdült és rohamozott.

Éjmadár előreszökkent és felemelte kardját, mintha hárítani akarná a támadást. Persze nem is gondolta, hogy felfoghatja az óriás roppant erejű ütését, ezért az utolsó pillanatban oldalra ugrott, majd belépett a lendülő kard mögé, s újra beleszúrt az óriás hasába.

Maiyer Dek a kardja markolatával részben ki tudta védeni a támadást, s el is csapta a támadó kezét. Kardmarkolata Éjmadár már amúgy is sérült vállát találta el, s ellökte a kószát.

Éjmadár azonnal felpattant, de a válla sajgott a találattól. Maiyer Dek - felismerve halovány előnyét - gyorsan utána eredt, de most már nem hadonászva, hanem célra

tartott karddal.

Az óriás megeresztett egy lusta vágást, hogy kipróbálja a kósza védekezését. Fergeteg nekicsattant a hatalmas pengének és oldalra térítette azt.

- Jól forgotod azt a szánalmas kis pengédet - jegyezte meg az óriás.

- Nézd csak meg, ha majd a hasadban lesz - felelte a kósza.

Erre Maiyer Dek persze nekilódult, s kardja épp olyan magasságban mozgott, hogy le tudja választani a kósza fejét a nyakáról.

Éjmadár azonban már nem állt, hanem térdre ereszkedett, aztán felpattant, amint a penge elzúgott a feje fölött. Fergeteg balra, majd jobbra lendült, aztán előredőfött, egyszer és még egyszer, majd harmadszor is, újra az óriás gyomra felé.

A kósza kétségbeesetten elvetődött, az óriás hirtelen visszahúzta meglendített kezét, s a penge ezúttal olyan mélyen zúgott el, hogy Éjmadárnak le kellett hasálnia.

Maiyer Dek odarohant és felemelte hatalmas bakancsát, hogy a földbe tapossa Éjmadárt.

A kósza arrébb hengeredett, aztán még arrébb, ahogy az óriás tovább üldözte. Harmadszorra sikerült maga alá húznia az egyik lábát, s amikor Maiyer Dek újabb taposásra készült, a kósza felpattant, Fergeteget két kézre fogta, s a markolatot melléhez szorítva mélyen beledőfött Maiyer Dek felemelt talpába.

A penge úgy hatolt át a bőrön, mint a papíron, s beljebb nyomult a húsba, csontba. Maiyer Dek próbált elhúzódni, de a kósza mellette maradt.

Megremegett a föld, amikor az óriás nagy csattanással hátraesett. A kósza felugrott a fekvő testre és végigszaladt az óriás törzsén. Maiyer Dek próbálta elérni, de Fergeteg belevágott a kezébe.

Éjmadár az óriás széles, mellkasán termett, aztán a vállánál, és lesújtott az óriás nyakának oldalára. Aztán leugrott, épp hogy csak kikerülve az átforduló Maiyer Dek csapását.

Éjmadár már húsz lábnyira volt, mire az óriás feltápászkodott. A kósza látta, hogyan ömlik a vér ellenfele nyakából, s tudta, hogy a harc eldőlt.

- Ezért megfizetsz, mocskos kis patkány! - hörögte Maiyer Dek. - Kettéhasítalak! Szét... - Az óriás kezével a nyakához kapott, aztán szemügyre vette véres tenyerét. Döbbenet meredt a kószára, és látta, hogy Éjmadár eltette a kardját és lóra szált.

- Halott vagy, Maiyer Dek - jelentette ki Éjmadár. - Csak a jó szándékú Isten varázslata menthetne meg, de ő, attól tartok, nem sok irgalmat fog tanúsítani olyasvalaki iránt, aki ennyi szörnyű bűnt követett el.

Éjmadár megfordította a lovát és elporoszkált.

Maiyer Dek utána indult, de aztán megtorpant, felemelte a kezét, s mikor meggyőződött róla, hogy a vér még mindig ömlik a nyakából, lefogta a sebet, hogy elállítsa a vérzést, s rohanni kezdett Caer Tinella felé.

De alig indult el, amikor hirtelen forogni kezdett vele a világ. Megérezte a halál szelét, s homály borult óriási szemeire.

14. fejezet

A jó és rossz

- Ó, bocsánatodat kérem, nagyuram - hebegte az asszony. - Nem tudom, mit akarsz a szegény öreg Pettiwbától.

Markwart apát gyanakvóan fürkészte az asszonyt, akiről sejtette; hogy nem olyan ostoba, mint amilyennek tettei magát. Persze nyilván fél. Őt, a férjét Graevist, és fiukat Gradyt, a Cimboraság útjából, egy szegényes kis kocsmából rángatták elő Palmarisban.

A főapát magában megjegyezte, hogy beszélni kell Youseff és Dandelion testvérekkel erről a brutális taktikáról. A nyers erő és fenyegetőzés alkalmazása a ravasz meggyőzés helyett megrémítette a három embert, s alaposan megnehezítette a faggatózást. Markwart gyanította, hogy nem érkezik meg időben a letartóztatás helyszínére, testőrei akár súlyosan bántalmazhatták is a családot, s Gradyt, a fiút meg is ölhették volna.

- Nyugodjon meg, Chilichunk asszony - mondta Markwart hamis mosollyal. - Csak egy közülünk valót keresünk, ennyi az egész, s okunk van azt hinni, hogy az illető együtt van a maguk leányával.

- Macska? - kérdezte az asszony hirtelen érdeklődéssel, s Markwart tudta, hogy valamibe beletalált, bár fogalma sem volt róla, ki lehet az a Macska.

- A leánnyal, akit örökbe fogadtak, s aki az Erdővidéken árvult el - folytatta a főapát.

- Macska - ismételte Pettiwbá. - A Kóbor Macska, tudja, így hívtuk őt.

- Még sosem hallottam ezt a nevet - felelte őszintén az apát.

- Akkor Jilly - magyarázta az asszony. - Ez az igazi neve, legalábbis részben. De szeretném újra látni!

Jilly. Markwart forgatni kezdte a nevet. Jilly... Jilseponie... Pony. Igen, gondolta. Stimmel.

- Ha segítenek nekünk - mondta nyájasan -, akkor talán láthatják újra. Minden okunk megvan azt hinni, hogy él és egészséges.

- A Király seregében - szolt az asszony.

Markwart ügyesen palástolta bosszúságát. Ha Pettiwbáék nem tudnak ennél újabbat, nem lesznek a segítségére.

- De ahogy annak a másik papnak mondtam, nem tudom, hová küldték a lányunkat - folytatta Pettiwbá.

- Másik pap? - visszhangozta Markwart. Igazság testvér már kikérdezte volna az asszonyt?, tűnődött, s arra gondolt, hogy akkor nyilván Quintall is rájött erre a kapcsolatra.

- Úgy érti, hogy egy szerzetes? Esetleg St. Preciousból?

- Nem, az ottaniakat ismerem... a mi Jillynket, tudja, maga Dobrinion apát eskette - büszkélkedett Pettiwbá. - Nem, ennek sötétebb barna volt a köpenye, olyan, mint a magáé, és keleties volt a beszéde. Ha maga St.-Mere-Abelle-ből jött, ahogy mondja, akkor ez is onnan jöhetett.

A főapát azon tűnődött, hogyan tudná minden kétséget kizáróan azonosítani a szerzetest, aki sejtése szerint Quintall volt, anélkül, hogy bármit is elárulna. Pettiwbá közben fecsegett tovább.

- Szép nagy, kövér ember volt! Jó lehet a koszt ott St.-Mere-Abelle-ben, bár magára ráférne egy pár kiló, ha meg nem sértem!

Markwart apát egy pillanatra összezavarodott, hisz Igazság testvér izmos testén egy deka felesleges zsír sem volt. Egyszerre azonban megértette a dolgot, s alig tudta palástolni izgalmát. - Avelyn testvér? - lehelte elfúlón. - A St.-Mere-Abelle-i Avelyn Desbris testvér járt itt?

- Avelyn - visszhangozta Pettiwbá, a nevet ízlelgetve. - Igen, uram, úgy tűnik. Avelyn testvér kérdezősködött Jilly felől.

- És Jilly még itt volt maguknál?

- Nem, akkor már régen a hadseregben szolgált - magyarázta Pettiwbá. - De a barát nem akarta megtalálni, csak arra volt kíváncsi, honnan jött és hogyan került hozzánk. Kedves és vidám ember volt!

- És maguk elmondták?

- Hát persze - felelte Pettiwbá. - A világért se szerettem volna megharagítani az

Egyházat!

- Őrizze csak meg ezt a jó szokását! - felelte az apát szárazon. Kezdett összeállni a kép. Avelyn találkozott ezzel a Jilseponie-val valahol Pireth Tuilme közelében a powri invázió után, átutazott vele Palmarison, észak felé, ahol a kentaurral találkoztak. A lány túlélte az aidai robbanást, akárcsak az a másik, rejtélyes alak, az az Éjmadár, akit Bradwarden akaratlanul is leírt. És náluk vannak az ékkövek.

Persze, nem lesz könnyű megtalálni, de ha valahogy lépre lehetne csalni őket...

- Csinálnék magának egy jó zsíros gulyást - mondta Pettiwbba, amikor az apát visszafordult feléje. Persze hogy mindig ezen jár az esze, gondolta az apát, a kövér asszony láttán.

- Megköszönném - felelte. - De talán egy kicsit később.

- De este ugorjon be hozzánk, vagy bármikor, ha erre jár, én majd feltáplálom - felelte Pettiwbba.

- Félő, hogy ma nem jövök vissza - állt fel Dobrinion asztala mögül Markwart, és intett Dandelionnak. - Nem is egyhamar.

- De...

- Azt mondta, nem akarja feldühíteni az Egyházat - szakította félbe Markwart. - Tartsa is magát ehhez, Pettiwbba asszony. Nekünk most sürgősebb munkánk van, sokkal sürgősebb, mint a maguk száználmas fogadója.

- Száználmas? - visszhangozta Pettiwbba növekvő aggodalommal és dühvel.

- Dandelion testvér majd elkíséri...

- Azt már nem! - csattant fel az asszony. - Én nem vagyok ellensége az Egyháznak, apátúr, de megvan a saját életem és családom.

Az apát nem válaszolt. Untatta már a nő, s csalódott is volt, hiszen semmi újat nem tudott meg tőle. Megint intett Dandelionnak, aki odalépett és megfogta a nőt a könyökénél.

- Engedjen el! - vergődött az asszony.

Dandelion Markwartra pillantott, aki biccentett. Aztán a szerzetes újra megfogta az asszonyt, immár erősebben. Pettiwbba próbálta kitépni magát, de a szerzetesnek vaserejű fogása volt.

- Értse meg, Chilichunk asszony - magyarázta Markwart halálos komolysággal, s ráncos arcát közel tolta az asszonyéhoz. - Dandelion testvérral kell mennie.

- És maga még istenfélő embernek tartja magát? - füstölgött Pettiwbba, de dühét már félelem váltotta fel. Megint próbálta kitépni magát, de Dandelion keményen a homlokára csapott, aztán erősen megszorította az asszony kezét.

Pettiwbba testén végighullámozott a fájdalom, s elgyengítette a lábait. Dandelion testvér a hóna alá fűzte a karját és könnyedén vinni kezdte, de a szorításon nem engedett.

Markwart visszament az asztalához. Mit sem törődött az asszony fájdalmával.

Amikor azok ketten távoztak, Dobrinion apát lépett be a szobába, s nem tűnt túl derűsnek.

- Így bánsz a gyülekezetem tagjaival? - kérdezte Markwartot.

- Így bánik az Egyház azokkal, akik nem hajlandóak együttműködni - felelte hidegen a főapát.

- Nem hajlandóak? - visszhangozta kétkedve Dobrinion. - Vagy esetleg nem tudnak? A Chilichunk család becsületes és tisztességes. Ha tudnának segíteni a kutatásodban...

- Az ÉN kutatásomban? - hördült fel Markwart, és felpattant a helyéről. - Te azt hiszed, hogy ez egyedül az én kutatásom? Nem érted, mi a lényege ennek az egésznek?

Dobrinion a levegőbe paskolt, úgy próbálta lecsillapítani az őrzöngő öreget, de ez a leereszkedő gesztus csak még jobban feldühítette Markwartot.

- Megtaláltuk az eretnek Avelynt - morogta a főapát. - Igen, megtaláltuk, holtan, ahogy megérdemelte, az Aida hegy robbanása után. Talán szövetségese, a démon, ellene

fordult, vagy csak túlbecsülte saját erejét. A kevélység mindig is egyike volt számos hibáinak!

Dobrinion erre aligha tudott válaszolni, annyira megdöbbenették a szavak, s Markwart sugárzó haragja.

- És az a lány - folytatta Markwart, az ajtó felé mutatva. - Meg a nyomorult családja, akik segíthetnének megtalálni a köveket. A mi köveinket! Isten adta azokat a kolostornak, de a tolvaj és gyilkos Avelyn Desbris ellopta őket, legyen átkozott a neve! És micsoda kövek azok, Dobrinion apát! Ha az Egyház ellenségeinek kezébe kerülnek, akkor olyan háború lesz, amelyet el sem tudunk képzelni!

Dobrinion sejtette, hogy a főapát ezúttal talán túloz egy kicsit. Már beszélt Jojonah mesterrel a kövekről, s Jojonah nem aggódott annyira, mint Markwart. De Dobrinion is öreg ember volt már, akinek az ideje ezen a földön a vége felé járt, s megértette a hírnév és hagyaték fontosságát. Ezért is igyekezett annyira szentté avatgatni Allabarnet testvért, még saját uralkodása alatt, s ezért értette meg Markwart azon törekvését, hogy visszaszerezze a köveket.

Mindezt el is mondta volna, ha van rá alkalma, de a főapát folyamatosan tombolt, egyházi doktrínákkal dobálózott, felemlgette Siherton mestert, ezt a kiváló embert, akit Avelyn meggyilkolt, aztán azt mondta, hogy talán Chilichunkék jelenthetik a megoldást az áruló nőszemély és az ékkövek felkutatásában.

- Ne becsüld alá az elszántságomat ebben az ügyben! - fejezte be Markwart, hangját fenyegetően visszafogva. - Ha bármilyen módon hátráltatsz, ezerszeresen fizetem meg neked.

Dobrinion arcán hitetlenkedés tükröződött: nem volt hozzászokva, hogy saját rendtársai fenyegezzék.

- Mint tudod, Jojonah mester már úton van Szent Honcba, hogy előmozdítsa Allabarnet testvér szentté avatását - folytatta nyugodtabban a főapát. - De bármelyik percben visszahívhatom, s akkor a folyamat megszakad.

Dobrinion megvetette a lábát és kihúzta magát. Úgy érezte, hogy a főapát igen kényes határvonalon egyensúlyoz. - Te vagy az Abellita Egyház vezetője - szólt Dobrinion -, s ezért nagy a hatalmad. De a szentté avatás még ennél is nagyobb ügy, s minden apátot érint, nem csak St.-Mere-Abelle főapátját!

Markwart nevetett. - De miféle történeteket tudnék én mesélni Allabarnet testvérről! - szólt gonosz kuncogással. - Rég elfeledett dolgokat St.-Mere-Abelle katakombáinak mélyéről. Allabarnet útinaplóját a keleti utazásáról, ami tele van asszonyokkal, italozással, sőt, még egy kisebb lopás is előfordul benne.

- Lehetetlen! - kiáltotta Dobrinion.

- Nagyon is lehetséges ilyen iratokat elkészíteni és hitelesként feltüntetni - vágta rá habozás nélkül, sötéten Markwart.

- A hazugság nem fogja kiállni az idő próbáját - ellenkezett Dobrinion. - Hasonló hazugságokat terjesztettek a Tengeri Szent Gwendolynról is, mégsem akadályozhatták meg a szentté avatását!

- Csak kétszáz évvel késleltették - emlékeztette Markwart. - A hazugságok talán csakugyan nem állják ki az idő próbáját, de a te öreg csontjaid sem, barátom!

Dobrinion megroskadt álltában, mintha összeverték volna.

- Én mindent meg akarok tudni - folytatta Markwart. - Bármilyen áron. Graevis, Pettiwba és Grady Chilichunkot az Egyház és Isten elleni árulás gyanújában kell tartani. És talán beszélek ezzel a Connor Bildeborough-val is, hogy lássam, ő is benne van-e az összeesküvésben.

Dobrinion már válaszolt volna, de inkább megtartotta magának a gondolatait. Connor Bildeborough a kedvenc unokaöcs, akit Palmaris befolyásos, hatalmas bárója

gyakorlatilag fiaként és örököseként kezel. De jobb, ha erre a főapát magától jön rá, gondolta Dobrinion. A vén megszállott erősebb ellenfélre akadhat, mint gondolná.

- Ahogy kívánod, főapát uram - felelte Dobrinion, majd kurtán meghajolt és távozott.

Markwart elégedetten köhintett, miután az ajtó becsukódott. Úgy gondolta, hogy most végre alaposan helyretette Dobriniont.

Connor Bildeborough tudta, hogy Dainsey Aucomb nem egy lángész, viszont elég jó megfigyelő. Sokszor előnyére is tudta fordítani a nő butaságát. A báró unokaöccse ezen az estén is a Cimboraság útjába ment, ahogy oly gyakran máskor - bár a kapcsolata Pettiwba Chilichunkkal némileg feszültté vált a Jillyvel kötött, balul sikerült házasság óta. Grady Chilichunk azonban továbbra is nagy becsben tartotta barátságukat. Még Graevis sem tudta igazán őt hibáztatni a házasság kudarcáért, elvégre Jilly nem volt hajlandó teljesíteni házastársi kötelességét.

Connor így továbbra is gyakori vendége maradt az Útnak. Bár egy magafajta nemesember bizvást járhatott volna Palmaris legdrágább ívóiba is, de ott csak egy lett volna a sok közül. Az út egyszerű vendégei közt mindennap királynak érezhette magát.

Legnagyobb meglepetésére azonban, sok más törzsvendéggel együtt, aznap este zárva találta a fogadót. Fény csak az emeleti vendégszobák ajtaján szűrődött ki, meg a konyhából és a hátsó szobából, ami valaha Jillyé volt, most pedig Dainsey-é.

Connor halkán szólított a lányt, miközben az ajtón kopogott. - Gyere ki, Dainsey!

Semmi válasz.

- Dainsey Aucomb! - folytatta Connor kissé hangosabban. - A vendégek kezdenek nyugtalankodni az utcán, és ezt nem hagyhatjuk, nem igaz?

- Dainsey nincs itt - hallatszott a lány ügyetlenül elváltoztatott hangja.

Connort meglepte a hangból érződő félelem. Mi folyik itt?

- Dainsey, én vagyok az, Connor... Bildeborough mester, a báró unokaöccse - folytatta erőteljesebben. - Tudom, hogy ott vagy az ajtó mögött, és hallod minden szavamat. Parancsolom, hogy gyere elő!

Erre csak valami halk motyogás hallatszott.

Connor egyre izgatottabb és idegesebb lett. Valami nagyon különös, vagy talán szörnyű dolog történhetett! - Dainsey!

- Ó, kérlek, menj el, Bildeborough uram! - könyörgött a lány. - Nem csináltam semmi rosszat, és azt sem tudom, hogy a gazdám és a gazdasszony mit követhetett el, amivel ennyire feldühítette az Egyházat. Én nem követtem el bűnt, az ágyamban nem aludt senki, rajtam kívül - talán csak egyszer-kétszer.

Connor lázasan igyekezett mindezt megemésztetni. Bűn az Egyház ellen? - Ez lehetetlen - mondta félhangon, és emelte a kezét, hogy újra kopogjon, de visszafogta magát, és átgondolta a helyzetet.

Dainsey fél, és nyilván jó okkal. Ha még jobban megijeszti, akkor semmit sem szed ki belőle.

- Dainsey - kezdte lágyan, megnyugtatóan. - Ismersz engem, és tudod, hogy én a család régi barátja vagyok.

- Az asszonyom nem tart ilyen sokra téged - bökte ki nyersen Dainsey.

- Ismered a történetet - folytatta Connor, bár nehezére esett megőrizni nyugalmát. - Nem hibáztatom Pettiwbát, amiért megharagudott rám. Én mégis eljárak ide az útba, és otthonomnak vallom. Nem vagyok Chilichunkék ellensége, és a tiéd sem, Dainsey.

- Mondod te.

- Hidd el, hogy már rég bejuthattam volna, ha akarnám - vágta ki Connor. - Magammal hozhattam volna a fél helyőrséget, és az az ajtó nem védene meg téged.

- Dainsey nincs itt - hallatszott a reszketeg válasz. - Én a nővére vagyok, és fogalmam

sincs, hogy miről beszélsz.

Connor felnyögött, és homlokát az ajtónak verte. - Hát jó - mondta egy kis idő után. - Akkor elmegyek, és neked is ezt ajánlom, még mielőtt azok a papok, akik az úton erre tartanak, ideérnek - Connor odakint maradt, de topogni kezdett a lábaival, egyre halkabban, mintha távolodna. Ahogy előre látható volt, az ajtó hamarosan nyikorogva kinyílt, s a fiatalember gyorsan a résbe dugta a lábát, vállát pedig a fának feszítette.

Dainsey bátor leány volt, meg is erősödött a nehéz tálcák cipelésében, így hát derekasan küzdött, de Connor végül benyomakodott, és becsukta az ajtót maga mögött.

- Sikítani fogok! - fenyegetőzött a rémült lány, hátrálni kezdett, és felkapott egy serpenyőt az asztalról, tartalmát magára öntve. - Ne mozdulj! - lengette meg fegyverét.

- Dainsey, mi bajod? - kérdezte Connor, de aztán visszahőkölt, és maga elé tartotta a kezét, amikor a serpenyő meglendült. - Hol vannak Chilichunkék? Meg kell mondanod.

- Már úgyis tudod! - vádaskodott a lány. - Biztos, hogy a nagybátyád keze is benne van!

- Miben? - kérdezte Connor.

- A letartóztatásban - sírta el magát Dainsey.

- Letartóztatás? - visszhangozta Connor. - Letartóztatták őket a városi őrök?

- Nem - hüppögte Dainsey. - A szerzetesek!

Connornak elállt a szava a meglepetéstől. - Letartóztatták Chilichunkékat? Biztos vagy benne? Nem csak bekísérték őket St. Preciousba valami kisebb ügyben?

- Grady mester próbált vitatkozni - mesélte Dainsey. - Mondta, hogy a te barátod, meg ilyesmi, de erre csak nevettek, és amikor Grady mester kardot akart rántani, az egyik szerzetes, egy sovány, de gyors férfi, leütötte. Aztán jött az öreg, és tajtékzott...

- Dobrinion apát?

- Nem, öregebb nála - felelte Dainsey. - Öreg és vézna és ráncos, de olyan ruhája van, mint Dobrinionnak, csak díszesebb. Nagyon szép kis köpeny volt, még azon az öreg, aszott emberen is, pedig olyan csúnya arcot vágott...

- Dainsey! - szólt rá Connor, hogy visszatérítse a lényeghez.

- Ő, az öreg, rákiabált a vékonyra, de aztán Grady mesterre nézett, és azt mondta neki, hogy ha még egyszer ilyen ostobasággal próbálkozik, letépeti a karját - folytatta Dainsey. - Én pedig hittem neki, és Grady mester is hitt! Teljesen fehér lett az arca, és reszketett, mint a nyárfalevél.

Connor leült az ágyra. Teljesen megdöbben, és gondolkodnia kellett. Ott volt az útban néhány évvel ezelőtt, amikor egy nagyon kővér barát, St.-Mere-Abelle egyik szerzetese beállított, hogy beszéljen Pettibával. Az a találkozás eléggé nyugodtan folyt, bár a szerzetes Jillyt emlegette, ami felkavarta az amúgy jó kedélyű asszonyt. Az a szerzetes azonban szelíd és nagylelkű volt.

- Megmondták, miért jöttek? - kérdezte Connor. - Említették, hogy mivel vádolják Chilichunkékat? Kérlek, mondd el!

- Az úr és a gazdasszony lányáról kérdezősködtek, ez minden - felelte Dainsey. - Először azt hitték, hogy én vagyok ő, és a két fiatalabbik el akart kapni. De az öreg mondta, hogy nem én vagyok, és a gazdáék is mondták.

Connor a tenyerébe támasztotta az állát, s hiábavalóan próbálta felfogni mindezt. Jilly? Jillyt keresik? De miért?

- Azt mondták, hogy az asszonyomék biztosan rejtegetik valahol, ezért átkutatták az egész házat, és mindent felforgattak - folytatta Dainsey. - Aztán elvitték mindhármukat.

Connor Bildeboroughnak megvoltak a maga eszközei. Barátai és bizalmasai ott éltek a palotában csakúgy, mint az apátságban, vagy a Battlebrow-házban, az egész város egyik leghírhedtebb - és ezért legbefolyásosabb - bordélyában. Tudta, hogy itt az ideje megmozgatni ismeretségeit, hogy kiderítse a tényeket.

Ha az Egyház ilyen keményen lépett fel Chilichunkék ellen Jill ügyében, akkor ő, Connor

is gyanúba kerülhet. Elvégre veszedelmes idők jártak, s Connor, aki egész életét az uralkodó osztály tagjaként élte le, pontosan tudta, milyen komolyra fordulhatnak a dolgok.

- Te maradj itt, Dainsey! - mondta a lánynak. - Tartsd zárva az ajtót, és ne válaszolj senki kopogására, csak az enyémmre!

- De honnan tudhatom, hogy tényleg te vagy az?

- Majd lesz egy titkos jelszónk - felelte rejtélyesen Connor, és látta, hogy ez felkelti Dainsey érdeklődését. A lány arca felragyogott, a serpenyő visszakerült az asztalra, s Dainsey lehuppant a férfi mellé az ágyra.

- Jaj, milyen izgalmas! - örvendezett a lány. - Mi lesz az a jelszó?

Connor egy kicsit gondolkodott. - Én istenem jó istenem - mondta Connor gonosz mosollyal, s Dainsey mélyen elpirult. - Ezt, gondolom, nem felejtetted el...

Dainsey kuncogott és még jobban elpirult. Ez a mondat állítólag sokszor elhangzott a szájából, amikor ő meg Connor kettesben voltak itt.

Connor kicsit megcsiklandozta a lány állát, aztán az ajtóhoz lépett. - Ne állj szóba senkivel! - mondta. - És ha Chilichunkék visszatérnek...

- Őket azért beengedhetem! - vágott közbe Dainsey.

- Persze - felelte Connor szárazon. - Mondd meg Gradynek, hogy keressen fel. Nem fogod elfelejteni?

Dainsey lelkesen rázta a fejét.

- Én istenem jó istenem - kacsintott a távozó Connor.

Dainsey még sokáig kuncogott magában az ágya szélén.

- Szerinted ez játék? - rikoltotta Markwart, és ráncos arcát odatolta Grady Chilichunkhoz. Vérekes szemei eszelősen meredtek a fiúra.

Gradyt a csuklójánál fogva a falhoz bilincseltek, olyan magasra, hogy lábujjhegyen kellett állnia. Forróság volt odalent, a St. Precious pincéjében, a tűzgödör meg a fűtató mellett.

- Soha nem szerettem - fröcsögte a fogoly verítékezve. - Soha nem akartam testvért!

- Akkor mondd meg, hogy hol van most! - dörögte Markwart.

- Ha tudnám, megmondanám - felelte Grady, kissé lecsillapodva. - Higgye el!

Markwart főapát a másik két szerzetes, Francis és Dandelion felé fordult. Dandelion csuklyás köpenyt viselt, a baljós helyzetnek megfelelően.

- Te hiszel neki? - kérdezte Markwart Francis.

- Őszintének tűnik - felelte az igazságnak megfelelően Francis. Persze, volt benne némi elfogultság, mert megelégette a vallatást, melyhez foghatóan durvát még sosem látott. Hitt Gradynek, és remélte, hogy Markwart is hisz.

Grady elgyötört arca egy kissé felderült, s halvány mosoly tűnt fel a szája sarkában..

- Úgy tűnik? - hitetlenkedett Markwart. - Kedves Francis testvérem, egy ilyen fontos dologban megelégednél az igazság látszatával?

- Természetesen nem, apát uram - felelte lemondó sóhajjal Francis.

Az apát Gradyhez fordult. - Hol van a lány? - kérdezte higgadtan.

A férfi felvinnyogott, s kutatni kezdett a válasz után, melyet nem ismert.

Markwart biccentett a csuhás Dandelionnak. - Biztosnak kell lennünk a dolgunkban - jelentette ki, és elment, Francis testvérral a nyomában.

- És ha kész vagy - szólt vissza Markwart Dandelionnak -. menj föl a tűzhelyhez és szerezz egy tűzpiszkáló vasat, aztán melegítsd ideleenn egy ideig! Próbára kell tennünk az őszinteségét, s engedelmességre kell tanítanunk az Egyház iránt.

- Ne! - próbált ellenkezni Grady, de egy újabb ütés beléfojtotta a szót.

Markwart kiment, anélkül, hogy visszanézett volna. Francis azonban megállt egy pillanatra, és visszafordult. Grady Chilichunk nem az egyetlen volt a helyiségben, akinek leckét adtak.

Újabb ütés, újabb szálnalmas jajdulás, s Francis kisietett, hogy utolérje Markwartot.

- Ugye, nem akarsz tényleg használni az izzó vasat azon a szerencsétlen ostobán? - kérdezte.

Markwart pillantásától elállt a lélegzete. - Azt fogom tenni, amit szükségesnek ítélek - felelte nyugodtan. - Gyere, az öreg a nagyteremben mindjárt megtörik. Talán be tudok hatolni még egyszer a gondolataiba a lélekkövel - Markwart megállt, és szemügyre vette a fiatalabb szerzetest. Láttá rajta a kételkedést.

- Ha egy munka kellemetlenné kezd válni, mindig a magasabb jóra kell gondolni - mondta halkan.

- De ha az igazságot mondják... - merészelt vitatkozni Francis.

- Az kár - ismerte el Markwart. - De nem olyan rossz, mint annak a következménye, ha hazudnak, és mi nem fúrunk mélyebbre. A mélyebb igazság a magasabb jó, Francis testvér.

Francisnak mégis nehezebbre esett kibékülni azzal, amit lát. Nem beszélt róla többet, de elővette a lélekkövet, s kötelességtudóan követte felettesét a következő cellába.

Több mint egy óra múlva - fájdalmas túra volt ez Graevisnek és Gradynek - Francis és Markwart kiléptek a kápolnába vezető keskeny kőlépcsőre nyíló, nehéz ajtón. Dobrinion apát a lépcső tetején várt rájuk.

- Tudni akarom, mit műveltek odalent - füstölgött az apát. - Ezek az én alattvalóim, akik hűek az Egyházhhoz.

- Hűek? - vágott vissza Markwart. - Szökevényeket fedeznek.

- Ha tudnák...

- Tudják! - torkollta le Markwart. - És el is fogják nekem mondani!

Hangjának ereje és vadsága meghátrálásra készítette Dobriniont. Egy darabig Markwartra meredt, s próbálta kitalálni, milyen messzire mentek el a papok. - Apát úr - mondta végül halkan, amint sikerült úrrá lennie saját fortyogó dühén. - Én nem kételkedem a küldetésed fontosságában, de nem nézhetem tétlenül, hogy..

- Hogy elindítsam a te drágalátos kolostorod Allabarnet testvérének a szentté avatását? - kérdezte Markwart.

Dobrinion hallgatott, de csak úgy kavargott benne a gondolatok. Nem, a főapát nem tarthatja sakkban ezzel, egy ilyen fontos ügyben. - Allabarnet testvér kiérdemelte... - kezdett ellenkezni.

- Mit számít ez? - fröcsögte a főapát. - Hány százan érdemelték még ki, Dobrinion apát? Mégis csak a kiválasztott kevesek kapják meg.

Dobrinion dacosan rázta a fejét. - Elég - mondta. - Elég. Allabarnet testvérrel kapcsolatos tevékenységedet csakis Allabarnet testvér élete és tettei határozzák meg, ne pedig az, hogy St. Precious apátja együttműködik-e terrorhadjáratoddal, vagy sem! Ezek itt jó emberek, mind lelkükben, mind tetteikben.

- Mit tudhatod te ezt? - robbant ki Markwart. - Ha majd az Egyház ellenségei lerombolják körülötted a kolostorodat, ha majd a rothadás behatol a saját, szentnek hitt falaid közé, ha majd a goblinok szabadon garázdálkodnak Palmaris utcáin, Dobrinion apát majd hiába sírja vissza Markwart főapát igazságos vaskezeit! Hát nem érted, mit rejt az ellopott kövek ügye? Nem fogod fel, mit jelenthet az ellenségeink számára? - A főapát a fejét csóválta és undorral legyintett.

- Kezdek belefáradni, hogy tanítsalak, ostoba apát - folytatta. - Hadd figyelmeztesselek inkább. Ez az ügy túl fontos ahhoz, hogy te belepiskálj. Egyetlen lépésed sem marad láthatatlan.

Dobrinion apát kihúzta magát és farkasszemet nézett az öreggel. Markwart baljós jövődölései kissé csakugyan megingatták az önbizalmát, de a szíve mégis azt súgta, hogy Chilichunkék és a kentaur kínvallatása nem lehet helyes. Érveket viszont nem tudott

felsorakoztatni Markwart ellen. Az Abellita Egyház rangsora nem tette lehetővé, hogy komolyan kétségbe vonja a főapát fennhatóságát, még a saját apátsága falai közt sem. Kurtán meghajolt és elment.

- Ki Dobrinion helyettese St. Preciousben? - kérdezte Markwart, alighogy az apát távozott.

- Az apáti cím következő várományosa? - kérdezte Francis, s amikor Markwart bólintott, Francis megrázta a fejét. - Senki jelentős. Még egy mester sincs jelenleg szolgálatban St. Preciousben.

Markwart arca megnyúlt a csodálkozástól.

- Volt két mesterük - folytatta Francis. - Az egyik csatában pusztult el északon, a másik lázban halt meg néhány hete.

- Érdekes - jegyezte meg a főapát.

- St. Preciousben jelenleg senki sincs, aki az apát helyére léphetne - folytatta Francis testvér.

A főapát alattomos mosolyra derült a gondolatra. Volt egy mestere St.-Mere-Abelle-ben, aki épp alkalmas lenne erre a posztra, akinek akarata nem kevésbé kemény, mint az övé.

- Annál nehezebb megfosztani címétől - vélte Francis, követve Markwart néma gondolatmenetét.

- Micsoda? - kérdezte hitetlenkedve Markwart, mintha ez a gondolat meg sem fordult volna a fejében.

- A Gyűlés sosem fogja Dobriniont megfosztani az apátságától, hisz nincs számba jöhető utódja St. Preciousban - folytatta Francis testvér.

- Rengeteg mester van St.-Mere-Abelle-ben, akik át tudnák venni az apát feladatát - felelte Markwart. - És Szent Honcban is.

- A történelem azonban világosan mutatja, hogy a Gyűlés nem foszt meg egyetlen apátot sem az apátságától, amíg nincs egy alkalmas utód az apátságon belül - ellenkezett Francis testvér. - A St. Argraine-i Tizenkettedik Gyűlés éppen ezzel a problémával került szembe: egy apáttal, akinek bűnei sokkalta súlyosabbak voltak Dobrinion ügyeinél.

- Nem kétkem, hogy tájékozott vagy ebben a dologban - szólt közbe türelmetlenül Markwart. Az eltávozott apát után nézett gonosz mosolyával. - Kár - morogta.

Azzal elindult, de Francis testvér, akárcsak a pincében, most is megállt egy pillanatra, amikor jobban belegondolt abba, hogy Markwartnak egyáltalán megfordul a fejében ilyesmi. Egy apát leváltása nem kis dolog, egyáltalán nem az! Talán fél tucatszor ha megtörtént az Egyház ezeréves történetében, s ezek közül is két esetben bizonyítottan súlyos bűnökről volt szó. Egyszer többrendbeli nemi erőszakról, beleértve egy támadást St. Gwendolyn apátnője ellen, másszor pedig gyilkosságról. A másik négy eset az Egyház korai napjaiban történt, amikor az apáti pozíció sokszor adásvétel vagy politikai alku tárgya volt.

Francis testvér nagyot sóhajtott, hogy lecsillapítsa háborgó idegeit, aztán megint csak követte főapátját. s emlékeztette magát: az Egyház, s az egész királyság háborúban áll, s csakugyan vészterhes időket élnek.

Braumin Herde testvér nem volt jó hangulatban. Tudta, mi folyik az apátság pincéjében, bár a közelébe sem engedték az alsóbb szinteknek. És ami még rosszabb, tudta, hogy immár egyedül áll az érzéseivel, ha esetleg szembe akarna fordulni a főapáttal. Jojonah mester már rég elment, elszakították őket egymástól, ahogy a mester előre megjósolta. Markwart apát ismerte az ellenségeit, s előnyösebb helyzetben volt, amelyről nem is kívánt lemondani.

Braumin testvér ezért került saját apátsága szerzeteseit, mert félt, hogy azonnal Markavarthoz rohannának bármivel, amiről vele beszélgettek. Inkább St. Precious

papjaival töltötte az idejét. Ők sokkal kedélyesebb társaságnak bizonyultak St.-Mere-Abelle komoly diákjainál, annak ellenére, hogy észak felől már hetek óta hallották a csatazajt. Mindent egybevéve St. Precious sokkal derűsebb hely volt, mint saját kolostora. Talán az éghajlat teszi, gondolta Braumin testvér, hisz Palmaris naposabb, mint a Mindenszentek Öble, vagy talán az, hogy St. Precious magasabb, mint St.-Mere-Abelle: több volt az ablak és a szellős erkély. Vagy talán amiatt volt mindez, hogy itt a papok nem éltek annyira elszigetelten, hisz egy nagyváros közepén volt az otthonuk.

Vagy talán, tűnődött Braumin testvér - és ezt tartotta a legvalószínűbb magyarázatnak - St. Precious könnyedebb légköre az apát személyiségének köszönhető. Dobrinion Calislas számára korántsem volt idegen a nevetés, tekintélyes pocakja közismert volt Palmarisban, akárcsak az elf bor iránti szeretete, szerencsejátékos hajlama és vonzódása a nagyszabású esküvők iránt, amikor nem kímélik a költséget.

Markwart apát szinte sosem mosolygott, s ha megtette, akkor sem volt szívet melengető a látvány.

Késő délután Braumin a szőnyeggel borított folyosón álldogált, Dobrinion apát ajtaja előtt. Már több ízben kopogásra emelte kezét, de végül mindannyiszor meghátrált. Braumin tudta, milyen kockázatot vállal azzal, ha beszél az apáttal, ha elmondja Dobrinionnak a Markwarttal, és a két apát hallgatólagos megállapodásával kapcsolatban támadt aggodalmait. Másfelől viszont nem volt sok választási lehetősége. Miután Jojonah mester elment, s küldetése talán évekre elszólította, Braumin nem tudott fellépni Markwart döntései ellen, főleg az ellen, amiért elküldte Jojonah-t. Ha szövetséget köt Dobrinion apáttal, akit a jelek szerint szintén feszélyeznek Markwart cselekedetei, akkor az mindkettejük ügyét elősegíti.

Braumin Herde azonban kénytelen volt elismerni, hogy nem ismeri túlságosan Dobrinion személyiségét, és a politikáját különösen nem. Lehet, hogy Dobrinion és Markwart csak a rabok fölötti rendelkezés jogán kaptak össze, mert mindegyik magának akarja a köveket. Vagy Dobrinion ellenkezését talán csak az sarkallja, hogy Markwart betört az apátságába, és bitorolja az ő hatalmát.

Braumin testvér majd fél órát toporgott a folyosón. Végül Jojonah mester bölcs szavai jutottak eszébe arról, hogy feltűnés nélkül terjessze az ígét, s ne a főapát vagy mások ellen, hanem Avelyn és a hasonlók érdekében.

Türelem, döntött Braumin testvér. Tudta, hogy az emberiség nagy harca ez, a jó és rossz belső küzdelme, és végül az ő oldala, a jó fog győzedelmeskedni. Hinnie kellett ebben.

Most nyomorultnak, magányosnak érezte magát, de csak a szíven viselt igazság terhe nyomta. Nem lett volna helyes most Dobrinion elé állni.

A későbbi hetek eseményei hatására, Braumin Herde testvér talán megbánta a pillanatot, amikor otthagya Dobrinion apát ajtaját.

15. fejezet

Büszkeség

- Maiyer Dek és a powri, Kos-kosio - mondta Pony, fölöttébb elégedetten a Caer Tinella-béli események kimenetelével. Ő, Elbryan, Tomas Gingerwart és Belster O'Comely a tábornok körül ültek, a menekültek táborában. Türelmetlenül várták Zárverő Roger, meg a többi felderítő visszatérését, hogy felmérhessék a szörnyekre mért csapás

teljes súlyát. Mindnyájan sejtették, hogy a hírek kedvezőek lesznek. A két vezér mellett sok más szörnyeteg is elpusztult, de ezek már nem sokat számítottak - főleg azután, hogy éppen Maiyer Dek ölte meg Kos-kosiót, a powri szövetségesek szeme láttára! A démon daktilusz érkezése előtt az óriások és powrik ritkán fogtak össze, hisz majdnem annyira gyűlöltek egymást, mint az embereket. Bestesbulzibar vetett véget ennek az ellenségeskedésnek, s az ő bukásával a szövetség csak szükségből maradt fenn, mert mélyen az ellenséges, emberi területen jártak.

Az összefogás azonban erőltetett volt, s csak egy szikra hiányzott, hogy az ellentétek feléledjenek.

- Ha beszerveztük volna magunkhoz Maiyer Deket, akkor sem segíthetett volna nagyobbat rajtunk, mint így - jegyezte meg nevetve Elbryan. - Egészen fellélegeztem, amikor láttam, hogy a tűzbe hajítja a powrit.

- Maiyer Dek mellett három másik óriás is meghalt - tette hozzá Pony. - Várható, hogy most a powrik kerülnek fölénybe.

- Csak éppen a goblinok jobb viszonyban vannak az óriásokkal, mint a törpékkel - állította Tomas. - Még akkor is, ha az óriások néha eszegetnek belőlük.

- Igaz - felelte Elbryan. - Lehet, hogy így kiegyenlítődnek az esélyek, hisz Caer Tinella csak úgy nyüzsög a nyomorult goblinoktól. De ha nincs valami erős mágia a seregben, akkor a harc a városban csak most kezdődött.

- Lehet, hogy mind egy szálig kiirtják egymást - emelte fel sörét, Roger ajándékát -, és jót húzott belőle.

- Tehát ők a gyengébbek, mi pedig hús harcrakész emberrel erősödünk - szolt Tomas.

- Hús emberrel, akik készek arra, hogy segítsék a többieket dél felé, el a városok mellett - helyesbített Elbryan. - Láttunk már épp elég csatát.

- Fel Palmarisra! - dörögte Belster, jókora böfögés kíséretében.

Tomas Gingerwart nem lelkesedett ennyire. - Egy hónappal, egy héttel, sőt, még két nappal ezelőtt is megelégedtem volna ennyivel - mondta. - De Caer Tinella az otthonunk, s ha ellenségeink csakugyan meggyengültek, akkor itt az idő, hogy visszaszerezzük a várost. Hisz ez volt az eredeti terv is, nem? Kiismerni az ellenfelet, aztán lecsapni!

Elbryan és Pony ideges pillantásokat váltottak, aztán Tomasra néztek.

- Ezt majd később megbeszéljük - szolt a kósza határozottan. - Nem tudjuk, milyen erősen vették be magukat Caer Tinellába.

Tomas köhintett. - Te bejutottál - felelte. - Mennyivel pusztítóbb lehetett volna a rajtaütés, ha minden harcosunk ott lett volna veled?

- Mindkét oldalra nézve pusztítóbb lett volna - felelte Pony. - Csak a meglepetés előnye miatt sikerült szétszavarni a szörnyeket és megszöktetni a foglyokat. Ha Maiyer Dek nagyobb erőt látott volna közeledni, minden foglyot megölet, s Caer Tinella védelme sokkal erősebb lett volna.

Tomas újra szortyintott: nem akarta hallani az ellenvetést. Ő úgy gondolta, hogy ha Elbryan, Pony, Juraviel meg Zárverő Roger ennyi pusztítást tudtak véghezvinni, akkor ő az embereivel elsőprő győzelmet arathatott volna.

Elbryan és Pony összenéztek, s némán megegyeztek, hogy ennyiben hagyják a dolgot. Megértették Tomas érzéseit, s tudták, hinnie kell, hogy otthona nem veszett el mindörökre, de bíztak benne: Gingerwart elég józan ahhoz, hogy meghallgassa érveiket a város elkerülésének szükségességéről.

Belster O'Comely, akit megijesztett a növekvő feszültség, más irányba terelte a beszélgetést, s a megmaradt szörnyseregek helyzetét hozta szóba. - Ha mi lecsaptunk rájuk, akkor szerintem máshol is így járnak. Jövő tavaszra már lefogadom, otthon leszünk Dundalisban! - ürítette újra fenéig korsóját.

- Meglehet - szolt a kósza őszintén, s derűlátása meglepte Ponyt. - Ha a szörnysereg

szétesik, a király hamar vissza fogja szerezni Erdővidéket.

- És a Sheila újra zsongani fog! - dörögte Belster, mert sörközi állapotában megfeledkezett minden olyan fogadalmáról, hogy hátralévő életét Palmaris biztonságában fogja leélni. Izgalma másokat is a tábortűzhöz vonzott, s étel, ital került elő. A beszélgetés derűsebb fordulatot vett, előjöttek a régi idők anekdotái, s a komoly beszélgetésből afféle győzelmi ünnepség lett. Elbryan és Pony keveset beszéltek, inkább hátradőlve hallgatták a többiek fecsegését, néha összenéztek és bólogattak. Már megbeszéltek egy találkozót Juraviellel hajnalban a fenyőknél, s miután meghallgatták az elf mondanivalóját, miután megismerték az ellenség igazi erejét a városokban, meghozhatják majd a döntést.

Az éjszaka haladt, a tüzek leégték, s az emberek aludni tértek. Hajnal előtt egy órával értek vissza a felderítők a lelkenedező Zárverő Roger vezetésével. - Minden óriás eltűnt - jelentette a fiú. - Mindegyik! A powrik elzavarták őket, és nem is nagyon védekeztek.

- Nem is szerettek itt lenni - vélte Pony. - Kedvesebb nekik a maguk kis odúja a Vadonvidék meredek hegységeiben.

Tomas Gingerwart diadalmasan felkiáltott.

- És mi van a goblinokkal? - kérdezte Elbryan higgadtan, véget vetve az ünneplésnek, mielőtt elkezdődhetett volna. Nem akarta, hogy Roger izgalma elsodorja az eseményeket, és a pusztulásba vezesse a menekülteket. A megmaradt powrik még az óriások nélkül is veszélyes erőt jelentettek.

- Harc volt és néhányan meghaltak - felelte Roger. - Mások szétszéledtek az erdőbe.

- És voltak, akik a powrikkal maradtak - fűzte hozzá Elbryan.

- Igen, de...

- És kevés powri halt meg? - faggatózott tovább a kósza.

- A megmaradt goblinok a harc első jelére elmenekülnek - szólt Roger magabiztosan. - Csak azért maradnak, mert félnek a véressapkásoktól.

- Sok sereget vitt már győzelemre pusztán a félelem - jegyezte meg Pony szárazon.

Roger a lányra meredt. - Alig várják, hogy elfoglaljuk a várost - jelentette ki.

- Ettől még messze vagyunk - vágta rá gyorsan a kósza, felemelt kézzel hallgattatva el Tomas Gingerwartot. Felállt, és Roger elé lépett. - Túl nagy a felelősségünk ahhoz, hogy ilyen gyorsan ítéljünk.

- És amikor bementél egyedül Caer Tinellába? - vágott vissza a fiú.

- Azt tettem, amit szükségesnek ítéltam - felelte higgadtan Elbryan. Érezte, hogy sok tekintet szegeződik rá és Rogerre, s egy kirobbanó konfliktus igen kellemetlen lett volna. Az emberek megkedvelték Rogert, bíztak benne, s ő valóban sokat is tett értük a száműzetés heteiben. De ha most téved, és hagyja, hogy győzelmes vezérkedési vágya úrrá legyen a józan észen, akkor minden korábbi munkája hiábavaló lesz, mert a menekültek elpusztulnak.

- Én is, amikor megszöktettem a harminc fogoly katonát! - felelte jó hangosan Roger.

- Egyes-egyedül? - Ponymak muszáj volt közbeszólnia.

Elbryan felemelte a kezét, hogy elhallgattassa Ponyt és a körben álló embereket. - Túl korai eldönteni, hogy megtámadjuk-e a városokat vagy kikerüljük őket - jelentette ki. - Többet kell megtudnunk, sokkal többet, nappali fénynél. - Ezzel a kósza, abban a hitben, hogy a beszélgetés véget ért, megfordult és elindult.

- Visszavesszük Caer Tinellát - jelentette ki Zárverő Roger, s nem egy helyeslő kiáltás kísérte szavait. - És Mélyföldet is - folytatta. - Aztán, ha ez megvan, üzenünk Palmarisba, hogy a király katonái küldjenek erősítést.

- A király emberei nem fognak eljönni ilyen messzire északra - ellenkezett Pony. - Erre semmiképpen sem alapozhatjuk az egész létünket. Most még nem, hisz Palmarist az invázió veszélye fenyegeti.

- Honnan tudod? - kérdezte Roger.

- A király seregében szolgáltam - vallotta be Pony. - A Partfoki Őrségnél. Ismerem az értékrendjüket, s biztosíthatlak, hogy Palmarissal összevetve Caer Tinella és Mélyföld jelentéktelenek. Ha Palmaris elesik, megnyílik az út Ursalba, a király székhelye felé.

Ezzel egy kicsit visszaszorította Rogert. A tolvaj visszavágást keresett, de mielőtt megtalálhatta volna, Tomas Gingerwart szólt közbe: - Mindnyájan fáradtak vagyunk - szólt hangosan, magára vonva a figyelmet. - Úgy mondják, hogy a jó hírek épp olyan fárasztóak, mint a rosszak, vagy mint egy egész heti kemény munka.

- Igaz - helyeselt Belster O'Comely.

- A lelkünk felvidult, a gondolataink reményteliek - folytatta Tomas. - De a kószának és Jilseponie-nak igaza van. Nem ez a döntés ideje.

- Ellenségeink szervezetlenek és gyengék - vitatkozott Roger.

- És azok is maradnak, legalább néhány napig - felelte Tomas. - Amúgy sem támadnánk nappal, ezért most pihenjünk, és reggel világosabban fogjuk látni a dolgokat.

Elbryan összenézett Tomasszal és bólintott: őszintén hálás volt a férfi józan irányításáért. Intett Ponynak és elindultak a fenyves felé.

Roger egy darabig várt még a táborban, aztán amikor senki sem figyelt rá, elosont a kósza és a lány után:

Egy fenyőkkal szegélyezett tisztáson érte utol őket, s nyakig vörösödve látta, hogy a párocska szenvedélyesen ölelkezik és csókolózik. Alaposan megkönnyebbült, amikor Elbryanék szétváltak.

Ha egy kicsit mélyebben megvizsgálta volna az érzéseit, tudhatta volna, hogy ez a csók a kelleténél jobban felkavarta, s csöppet sem akart tanúja lenni egy ilyen bensőséges jelentenek, főleg nem a lány főszereplésével. Roger azonban nem volt képes ilyen mértékű önvizsgálatra, főleg ezzel a két jövevénnel kapcsolatban, ezért hát a csók végeztével közelebb kúszott, s cseppet sem volt meglepve, amikor egy dallamos hang ütötte meg a fülét.

- A szerencse kedvezett nekünk ma éjjel - mondta Juraviel. - Az óriások mind elmentek, s jó pár goblin is. Ennél csak egy nyílt harc lett volna jobb az óriások és a powrik között.

- De ez nem következett be - felelte Elbryan. - Tehát fel kell tételeznünk, hogy a powri erő továbbra is jelentékeny.

- Valóban - erősítette meg Juraviel. - Bár a vezérük megsült.

- Nem így van, Zárverő Roger? - kérdezte fennhangon Elbryan, mert rájött, hogy a fiú a közelben van.

Roger még jobban a földre lapult, és arcát a fűbe fúrta.

- Kezd már fárasztani az állandó szaglászása - jegyezte meg Juraviel, és leröppent a fáról.

- Gyere már elő! - mondta Pony. - Ha már egyszer hallani akartad, mit beszélünk, most csatlakozz hozzánk!

Roger győzködte magát, hogy azok hárman nem láthatták meg, s nem tudhatták, hogy követi őket.

- Hát akkor maradj arccal a fűben - nevetett Elbryan. - Én a támadás ellen vagyok - mondta Juravielnek.

- És alapos okkal - felelte az elf. - Ha a háború még mindig nem dőlt el, akkor gondolhatnánk ilyesmire. De kétkem, hogy Caer Tinella több lenne, mint időleges szállás a megmaradt powriknak és goblinoknak. Annyi biztos, hogy nem egy szervezett szörnysereg ellátóbázisa. Semmit nem nyernénk a támadással, csak a birtoklás kétes dicsőségét, viszont mindent elveszíthetünk. Ne becsüljük alá a Caer Tinellában maradt erő nagyságát.

- Okosabbnak tartom kikerülni a várost és délre menekülni - fejezte be Elbryan.

- Valószínű, hogy a déli út szabad, egészen Palmarisig - felelte Juraviel. - Bár azt nem

tudom, meddig lesz így.

- Nem lesz könnyű meggyőzni az embereket arról, hogy itt hagyják a szülőföldjüket - szolt Pony.

- De megteesszük - nyugtatta meg Elbryan. Amikor ezt mondta Roger rejtekhelye felé nézett, remélve, hogy ezzel a kijelentéssel végre előcsalogathatja a fiút.

- Lehet, hogy te nem törődsz a saját otthonoddal - szolt a tolvaj, és felpattant. - De mi hűek vagyunk Caer Tinellához.

- És vissza is fogtok térni oda - felelte Elbryan nyugodtan. - Ez a háború már nem tart soká, és amint Palmaris környéke biztonságos lesz, bízom benne, hogy a király északra is kiküldi a seregeit.

- És ugyan mit fognak találni? - lépett Elbryan elé Roger. - A házaink kiégett romjait?

- Újjá kell őket építeni - válaszolta Elbryan.

Roger elfintorodott.

- A mi dundalisi otthonunkat sok évvel ezelőtt felégették - mesélte Pony. - Aztán Belster és a társai újjáépítették. Most újra elpusztult.

- És újra felépül - jelentette ki elszántan Elbryan. - A házakat fel lehet építeni újra, de a halottakat nem lehet feltámasztani.

- Az én családom is egy ilyen rajtaütésben pusztult el - fogta meg szelíden a fiú könyökét Pony.

- Meg az enyém is - tette hozzá Elbryan. - És minden barátunk.

Roger arca egy pillanatra meglágyult, amikor Ponyra nézett, de aztán elhúzódott, és düh költözött a tekintetébe. - Nekem ne beszéljete a saját gyászotokról! - morogta. - Én is tudom, milyen elveszíteni a családot, a barátokat. És most már semmitől sem félek. A törpék Caer Tinellában vannak, az otthonomban, és én odamegyek, hogy az utolsó szálig elűzzem őket! Ti késleltettétek ezt, de a támadásunk sikere után többé nem tudjátok megakadályozni. A nép követni fog engem, Éjmadár - veregette meg a mellkasát. - Te vezérnek hiszed magad, de Zárverő Roger volt az, és nem te, aki megmentette a foglyokat a legutóbbi akcióban, és mindvégig Zárverő Roger táplálta az embereket a Kos-kosio Begulne ostoba orra előtt ellopott ennivalóval! Én voltam az! - rikoltotta. - És nem fogod eltéríteni őket Caer Tinellától. Engem fognak követni.

- A pusztulásba - felelte a kósza. - Most Caer Tinelláról van szó, Roger, vagy arról, hogy ki a vezér?

Roger elutasítóan legyintett. - Még nem végeztünk, Éjmadár - fröcsögte megvetően, és visszafelé indult a mezőn.

Pony dühösen indult volna utána, de Elbryan visszafogta. - Fialat és zavart - mondta. - Már azt hitte, hogy kikaparta a helyét a csapatban, és akkor jöttünk mi.

- Hivatalosan sosem volt vezér - szolt Juraviel. - Tomas Gingerwart és Belster O'Comely a főnök. Roger inkább a csapat keretein kívül ténykedett. A ti érkezéseteknek nem kellett volna megzavarnia ezt a szerepet.

- Ő viszont a csapat hőségének tartotta magát - vélte Pony.

- Az is - mondta Elbryan.

- Csakugyan - helyeselt Juraviel. - De nem tudja megérteni, hogy mások számára is van hely!

- Zárverő Roger! - kiáltott fel Elbryan hangosan. Roger a tisztás túlsó végén megtorpant és hátrafordult.

- Ezt most egyszer és mindenkorra el kell rendeznünk! - kiabálta a kósza. - Az emberek érdekében! - De alighogy határozottan elmondta mindezt, már látszott az arcán a bizonytalanság. - Add oda a kardod Juravielnek! - mondta Ponymak lemondó sóhajjal.

A lány fontolóra vette a kérést, és szemügyre vette szerelmesét. - Ennek nem most van az ideje - felelte.

- Meg kell lennie - felelte a kósza. - Add csak oda azt a kardot! - nézett a közelgő Rogerre, s próbálta még mélyebben felmérni a fiú indítékait. - És menj is el! - mondta Ponynak. - Jobb, ha nem látod, ami történik. Az ő érdekében.

Pony előszedte rövidkardját és az elf kezébe nyomta, de közben Elbryant nézte. - Ha bántod... - mondta figyelmeztetően, és besétált a fenyők közé.

Elbryan tudta, hogy van oka aggodalomra, ha Pony befejezetlenül hagy egy fenyegetést.

- Légy óvatos! - intette Juraviel. - Ha megfosztod minden méltóságától, annak súlyos következményei lehetnek.

- Remélem, hogy erre nem kerül sor - mondta Elbryan őszintén. - Mert csakugyan tartok a következményektől. De ez az ellentét nem maradhat fenn közöttünk. Ebben a helyzetben nem kényszeríthetjük az embereket arra, hogy válasszanak közöttünk.

- Gondolod, hogy Roger hallgatni fog rád?

- Majd gondoskodom róla - nyugtatta meg Elbryan.

- Kényes határvonalon jársz, Éjmadár - óvta az elf.

- Amit te és Tuntun jól megtanítottatok nekem - felelte a kósza.

Juraviel megadóan bólintott. - Hagyd, hogy ő kezdje el! - javasolta. - Ha már meg kell lennie.

Elbryan bólintott, aztán kihúzta magát, amikor Roger bátran eléje lépett.

- Kezd untatni ez a marakodás, Zárverő Roger - szólt Elbryan. - A legutóbbi rajtaütésnél megmutattuk, hogy képesek vagyunk jól együttműködni.

- Megmutattuk, hogy az én elveim, és nem a tieitek szolgálják a nép javát - felelte a fiú.

Elbryan fel sem vette a sértést, mert látta, hogy tehetetlenségből fakad. - Mindketten hasznos munkát végeztünk Caer Tinellában - mondta csendesen. - Te kiszabadítottad a foglyokat, és ezért mindenki hálás neked, beleértve engem is. Én pedig legyőztem Maiyer Deket, ami jókora csapást mért ellenfeleinkre.

- De én könnyebben boldogultam volna, ha te nem vagy ott - szólt a fiú vádlón. - Te pedig meg sem kértél, hogy menjek. Ahol igazán hasznát vehette volna a képességeimnek, a nagy Éjmadár meg sem kérdezte, hogy érdekel-e a küldetés.

- Azt sem tudtam, hogy vannak foglyaik - felelte a kósza őszintén. - Különbösen egészen más lett volna a tervem.

- A te terved! - sziszegte Roger. - Amióta itt vagy, mást se hallok, mint a te terveidet!

- És nem állunk jobban?

Roger kiköpött Elbryan lába elé. - Nekem nincs rád szükségem, Éjmadár! - vicsorogta. - Jobb szeretném, ha te meg a fura kis barátod, eltűnnétek az erdőben.

- De Jilseponie nem - jegyezte meg Juraviel.

Roger elvörösödött. - Ő is! - felelte kevésbé meggyőzően.

Elbryan látta, hogy jobb lesz elszakadni ettől a kényes témától. - De mi nem megyünk el - jelentette ki. - Addig nem, amíg az emberek nincsenek biztonságos helyen Palmarisban, vagy amíg a királyi sereg nem jön fel északra, visszafoglalni a városokat. Hozzá tartozom az életemhez, Zárverő Roger. És ha vezető pozícióba kerülök az eddig eredményeim és a tapasztalatom alapján, akkor nem fogok lemondani erről a helyről a te ostoba büszkeséged miatt.

Roger ütni akart, de visszafogta haragját, csak az arca lángolt.

- Csak nekik tartozom felelősséggel, nem pedig neked - jelentette ki higgadtan Elbryan. - De neked megvan a magad helye ebben a csapatban, méghozzá nagyon is fontos helyed.

- Mint a te háziszolgád?

- Tudd meg - folytatta Elbryan zavartalanul -, hogy fel fogom emelni a szavam az ellen, hogy megtámadjuk Caer Tinellát. A menekülés most alkalmasabb megoldás, és én elvárom, sőt, követelem, hogy támogass engem ebben a döntésben.

Roger a kószára meredt. Szemlátomást meg volt döbbenve a nyílt parancs hallatán.

- Ennél kevesebbel nem érem be téled, Zárverő Roger.
- Fenyegetsz? Ahogy Pon... Jilseponie azzal az ostoba átkával?
- Én csak az igazat mondom neked, semmi mást - felelte Elbryan. - Ez túl fontos ahhoz, hogy...

Mielőtt azonban a kósza befejezhette volna, Roger ütésre lendítette a kezét. Elbryan cseppet sem volt meglepve, s maga elé emelte karját, még jóval a cél előtt felfogva Roger ütését. Ezután az ő keze lendült előre, és arcul csapta Rogert, aki hátrátántorodott.

Roger tört rántott és előrelépett, de hirtelen megtorpant, amikor meglátta Fergeteg izzó villanását.

- Nincs értelme, hogy párbajozzunk - szólt a kósza. - Bevallottad, hogy még sosem öltél, én viszont sajnos már régóta a kardomból élek - ezzel Elbryan lassan elrakta a kardot.

- Én tudok harcolni! - rivallt rá Roger.

- Ebben nem kételkedem - felelte Elbryan. - De neked máshoz van igazi tehetséged. Ahhoz, hogy az eszeddel hátráltasd meg az ellenséget.

- Az eszemmel, amire szemlátomást nem mersz fontos döntéseket bízni!

Elbryan megrázta a fejét. - Ez háború, nem tolvajlás.

- Szóval nem vagyok több közönséges tolvajnál?

- Úgy viselkedsz, mint egy elkényeztetett gyerek – dorgálta a kósza. - Ha rám támadsz és megölsz, vagy ha én ölök meg, annak az emberek isszák meg a levét.

- Én nem akarlak megölni - közölte Roger. - Csak megsebesíteni! - És lendült a tör.

Elbryan bal keze felvágódott a penge alatt, és elkapta Roger alkarját. Mielőtt a fiú reagálhatott volna, a kósza másik keze is mozdult, Roger valami szúrást érzett a kezében, aztán szabad volt. Azonnal megpróbálta visszanyerni egyensúlyát, és ellentámadásba lendült, de ekkor észrevette, hogy már nincs a kezében a tör, hanem ott van Elbryannál.

A kósza bal keze villant, és háromszor, gyors egymásutánban megcsapta Rogert. - Meg akarod próbálni még egyszer? - dobta vissza a tört Éjmadár Rogernek.

- Méltóság - suttogta Juraviel félhangon a kósza mögött.

Elbryan észbekapott, hogy talán túl messzire ment, s hátranyúlva elvette Pony kardját Juravieltől, aztán Roger lába elé dobta a fegyvert. - Ha folytatni akarod, akkor használj igazi fegyvert! - mondta.

Roger a kard után nyúlt, aztán tétozni kezdett, s a kószára nézett. - Tudok harcolni - felelte. - De ezek a ti fegyvereitek, nem az enyéim. Te Pony közönséges rövidkardját ajánlod, miközben magad mágikus pengét forgatsz...

Még be sem fejezte, mikor Elbryan már a földre is szúrta Fergeteget, s felkapta Pony kardját.

- Ezt most egyszer s mindenkorra elrendezzük - szólt a kósza. - Harc nélkül jobb lett volna, de ha ez kell...

- Fogd a fegyvert, Zárverő Roger! - folytatta Elbryan. - Vagy hagyd ott! De mindenképp meg kell értened, hogy Caer Tinella ügyében az én döntésemnek kell érvényesülnie. Ez a döntés pedig az, hogy kikerüljük a várost, és Mélyföldet is, hogy az emberek biztonságban Palmarisba jussanak.

Roger aligha hallott meg bármit is a kósza első mondatán kívül. Számára nem Caer Tinelláról volt szó, hanem a büszkeségéről. A vezető szerepről, amelyre Roger érdemesnek tartotta magát, és egy nőről...

Roger itt megállt a gondolatmenetben: nem akart továbbmenni. Felpillantott Elbryanra, aztán megragadta Fergeteg markolatát, a kék bőrrel bevont szilveret kardgombot. Ugy érezte, hogy ez most a férfivá avatása, a bátorság próbája, az irányítás vagy az alávetettség eldöntése - de nem Elbryan irányából, hanem a saját gyávaságáé felől.

Kihúzta a kardot a földből és alapállásba helyezkedett.

- Első vérig? - kérdezte.

- Amíg az egyik meg nem adja magát - szólt Juraviel, Roger legnagyobb meglepetésére. A vívóetikett szerint az első vér jelenti a hasonló kihívások végét, de Juraviel most biztos akart lenni benne, hogy a fiú alaposan megtanulja a leckét.

Elbryan higgadtan várakozott. Roger arcán látta, hogy a türelmetlen fiatalember fog elsőnek támadni. Roger neki is lódult, s széles ívben meglendítette Fergeteget.

Elbryan lefelé fordított pengével háritott, és visszahúzta a karját, hogy elnyelje az ütés erejét, mert félt, hogy Fergeteg kettéhasítja a kis kardot. Aztán ügyesen felfelé fordította pengéjét és felemelte a karját, így Roger csapása túl magas lett.

Elbryan ekkor előreléphetett volna, s egy rövid döféssel véget vethetett volna a harcnak. Éppen erre is készült, de aztán eszébe jutott Juraviel figyelmeztetése, és inkább visszalépett.

Roger megint támadott. Fel sem tűnt neki, milyen közel állt a teljes vereséghez. Ezúttal cseleesebb módszerrel próbálkozott. Magasan döfött, aztán alacsonyan, cselezett fölfelé, aztán újra letről támadott.

Elbryan egyszerű fejmozdulattal kerülte el az első támadást, két csapással háritotta a következő kettőt, aztán elugrott az utolsó elől. Most a kósza visszavágott: már támadott is, ahogy földet ért a szökkenésből, és nagy lendítéssel időt adott a fiúnak, hogy háritásra emelje Fergeteget.

Elbryan szélesen eltúlzott és tisztán kiszámítható mozdulatokat tett, melyeket Roger ügyesen kivédett. Még ellentámadásba is lendült kétszer - az első alkalommal alapos meglepetést okozva Elbryannak. A kósza azonban gyorsan magához tért, s kezével rácsapott Fergeteg lapjára, de közben kapott egy karcolást a tenyerére.

- Ha első vérig lenne, akkor most győztem volna - hengegett Roger.

A kósza legyűrte büszkeségét és elengedte füle mellett a sértést. Nem volt se ideje, se kedve ilyen játékokhoz, mert a harcra kellett koncentrálnia. Nem arra, hogy veszít vagy győz, hanem arra, hogy egyikük se sebesüljön meg komolyan. Tökéletes koreográfiát kellett készítenie.

Újabb pengeváltás következett, villogtak a kardok, az ellenfelek háritották egymás csapásait, s Roger fokozatosan előnyre tett szert. A sikertől sarkallva egyre erőteljesebben nyomult előre, s nagyokat suhintott Fergeteggel, amivel akaratlanul is réseket nyitott a saját védekezésén.

Elbryan nem használta ki ezeket a réseket, hanem folytatta a hátrálást, és kissé meggörnyedt, hogy az alacsonyabb Roger föléje magasodhasson.

Roger elégedetten felmordult és rézsútosan lecsapott Fergeteggel.

A kósza felegyenesedett, balra nyúlva háritott, lebuktatta a pengét és olyat rántott rajta, hogy Fergeteg kirepült Roger kezéből. Elbryan is hagyta a saját kardját leesni.

A fiú a kard után vetődött, Elbryan azonban egy szaltóval elébe szökkent. Roger kinyúló karja visszarándult, s könyökben meghajolt. Elbryan jobb karja becsusszant alá. Mielőtt a fiú a szabad kezével cselekedhetett volna, Elbryan benyúlt a hóna alá, és visszakulcsolt a tarkója mögé. Ugyanekkor ellépett Roger mellett, és oldalra rántotta, a térdére. Elestek, és Elbryan Roger fölé került, szorosan a háta mögé szorítva a fiú mindkét karját.

- Add meg magad! - szólt a kósza.

- Ez nem tisztességes - ellenkezett Roger.

Elbryan felállt, magával húzta Rogert, aztán elengedte és előretolta. Roger azonnal Fergeteg felé vetődött.

Elbryan némán hívni kezdte a kardot, ami készségesen visszaszállt volna hozzá, de aztán meggondolta magát, s hagyta, hogy Roger megkaparintsa a pengét.

- Ez nem tisztességes - ismételte Roger. - Ez kardpárbaj, nem pedig iszapbirkózás.

- A birkózás csak a vívás folytatása volt - felelte Elbryan. - Jobb szeretted volna, ha karddal szúrnak át?

- Nem tudtad volna megcsinálni - ellenkezett Roger. - A te háritásod miatt veszítettük el a fegyvereinket.

Elbryan Juravielhez fordult, s látta, hogy az elf felismerte az igazságot: a kósza győzött. Juraviel mégis azt mondta: - A fiúnak igaza van - Elbryan, aki látta, hogy Roger még nem tanult eleget, helyeselt. - A harcnak még nincs vége.

- Vedd föl a kardodat! - mondta Roger Elbryannak.

- Erre nincs szükség - szólt Juraviel, s hangja kissé túl kedélyes volt most a kósza fülének. - A kardok elrepültek, s te szerezted vissza a tiédet elsőnek. Használd ki az előnyöd, ifjú Roger!

Elbryan Juravielre meredt: úgy érezte, hogy az elf egy kicsit túloz.

Roger három lépést lépett előre, s a kardot egyvonalba emelte Elbryan arcával. - Add meg magad! - vigyorgott a fiú.

- Csak azért, mert előnyben vagy? - kérdezte Elbryan. - Ahogy a törrel is?

Ez az emlékeztető újabb támadásra sarkallta Rogert, de a kósza is ugrott, elsuhant Roger mellett, megpördült, s már nála is volt a kardja, mielőtt a fiú meg tudott volna fordulni.

Roger rohamozott, feldühödve saját hibáján. Fém csattant a fémnek, de Elbryan minden csapást háritott. Roger kezdett fáradni, s a kósza egyik trükkjével próbálkozott: átdobta bal kezébe Fergeteget és suhintott.

Elbryan visszakézből háritott, majdnem teljesen körbefordult a tengelye körül, s amikor Roger magához térve védekezésre emelte Fergeteget, senkit sem látott maga előtt.

Aztán megérezte a kardhegyet a tarkóján.

- Add meg magad! - szólt Elbryan.

Roger megfeszült és valami cselen gondolkozott, de Elbryan egy kicsit jobban megnyomta a pengét, véget vetve minden reménykedésnek.

Roger eldobta Fergeteget és előrelépett, aztán dühösen visszafordult. Még haragosabb lett, amikor Elbryan váratlanul nevetésre fakadt.

- Jól harcoltál! - gratulált a kósza. - Nem gondoltam, hogy ilyen jól bánsz a pengével. Úgy tűnik, nagyon sokoldalú fickó vagy, Zárverő Roger.

- Könnyedén legyőztél - fröcsögte a fiú.

Elbryan arcáról nem hervadt le a mosoly. - Nem is olyan könnyen, mint gondolnád - mondta, és Juravielre pillantott. - Az árnyvetődés segített.

- Valóban - felelte az elf, és eszébe jutott az az eset, amikor Elbryant épp ezzel a húzással győzte le Tallareyish Issinshine, egy elf. - Olyan húzás ez, ami háromból kétszer beválik - folytatta Juraviel Roger felé. - Vagy legalábbis három esetből kettőben nem hoz teljes katasztrófát.

Juraviel visszafordult Elbryanhoz. - Nem esik jól öreg szívemnek azt látni, Elbryan, hogy te, akit mi elfek a legmagasabb szinten képeztünk ki, ilyen kétségbeesett manőverhez folyamodsz, hogy elkerüld a vereséget egy gyerek ellen! - feddte a kószát. Elbryan és az elf Rogerre pillantott, s mindketten azt hitték, hogy jó munkát végeztek, s a falkarend eldőlt.

Roger a másik kettőre meredt, aztán Elbryan lába elé köpött és elviharzott.

Elbryan viharosat sóhajtott. - Nem könnyű meggyőzni.

- Talán ő is olyan könnyen felismerte a csalásodat, ahogy én - vélte Juraviel.

- Miféle csalásomat?

- Bármikor, bárhogya tudtad volna győzni - bökte ki az elf.

- Háromból kétszer - helyesbített a kósza.

- Tallareyish ellen talán igen - vágta rá az elf. - De akkor Tallareyish csak végső kétségbeesésében vetette be ezt, mert látta, hogy felülkerekedsz.

- És most?

- Most az árnyvetődést csak arra használtad, hogy megmentsd Roger méltóságérzetét, s nem vagyok benne biztos, hogy ez hatásos taktika.

- De... - kezdte volna Elbryan, hisz Juraviel éppen erre kérte a harc előtt.

- Csak arra vigyázz, nehogy hamis önbizalmat alakíts ki Rogerben - figyelmeztette az elf.

- Ha egy powrival kellene megküzdenie, valószínűleg nem úszná meg élve.

Elbryannak ezt el kellett fogadnia. Arrafelé nézett, amerre a fiú távozott. Nagyobb problémának ígérkezett a többi ember meggyőzése.

- Menj és add vissza a kardját Ponynak! - mondta Juraviel. Elbryan annyira belemerült gondolataiba, hogy nem is válaszolt, csak fogta a saját kardját is, és elment.

- Közben pedig én is elmegyek és beszélek Zárverő Rogerrel - fejezte be félhangon Juraviel, a kósza távozása után.

Az elf hamar utolérte Rogert, egy szerteágazó szilfa ágai alatt.

- Az etikett és a jó modor megkívánta volna, hogy gratulálj a győztesnek - szólt Juraviel, letelepedve a fiú feje fölé.

- Tűnj el, elf - felelte Roger.

Juraviel leugrott Roger elé. - Tűnnek el? - visszhangozta hitetlenkedve.

- Méghez a most azonnal!

- Hagyd a fenyegetőzést, Zárverő Roger - felelte az elf nyugodtan. - Láttalak harcolni és nem vagyok lenyűgözve.

- Majdnem holtversenyben voltam a te drágalátos Éjmadaraddal.

- Bármikor elgyőzhetett volna - szólt közbe az elf. - És ezt te is tudod.

Roger felállt, s bár emberi mércével nem volt magas, az apró elf fölé tornyosult.

- Éjmadár nagyon erős - folytatta az elf. - És mivel a Touel'alfar képezte ki, kiválóan bánt a karddal is. Kész harcos, és a saját pengédet küldte volna vissza az arcodba, ha úgy akarja. De a karodat is szétroppanthatta volna acélos szorításában.

- Mondja az ölbéli elfje! - csattant fel Roger.

Juraviel felhúzta az orrát. - Már elfelejtetted az első harcot?

Roger kíváncsi lett.

- Hogy mi történt, amikor nekimentél Éjmadárnak a törrel - emlékezett az elf. - Ez nem elég bizonyíték?

A tehetetlen, csalódott Roger meg akarta ütni Juravielt. Az elf belépett az ütés mögé, elkapta Roger csuklóját, aztán beállt a fiú mögé, hátracsavarta Roger karját, a másik kezével pedig megmarkolta a fiú haját. Egy rántással megfordította Rogert, aztán a szilfa törzsébe nyomta az arcát.

- Én nem vagyok Éjmadár - intette Rogert Juraviel. - Én nem vagyok ember, és nem szánom az ostobákat! - Ezzel Juraviel megint nekicsapta a fának Rogert, aztán megpörgette a fiút, s egy pofonnal a földre küldte.

- Tudod, mi az igazság, Zárverő Roger - folytatta. - Tudod, hogy Éjmadár felülmúl ezekben a dolgokban, s hogy adni kell a véleményére. Mégis annyira elvakít ostoba büszkeséged, hogy inkább feláldozod a saját népedet, mintsem beismernéd!

- Büszkeség? - kiabálta Roger. - Hát nem Zárverő Roger ment be Caer Tinellába, hogy kiszabadítsa a...

- És miért ment Zárverő Roger Caer Tinellába - szólt közbe Juraviel - mindkét alkalommal? A szegény foglyok miatt, vagy amiatti félelmében, hogy háttérbe szorítja egy új hős?

Roger hebegve kereste a választ, de Juraviel oda sem figyelt. - Bármikor, bárhogy legyőzhetett volna - ismételte, aztán elment és otthagyta az összetört Rogert a fa alatt.

A főapát legnagyobb derűje

- Dobrinion apát egyre feszültebb - mondta Francis testvér Markwart főapátnak. A fiatalabb szerzetes szemlátomást aggodott: feszülten beszélt, félve. Hát persze, hogy nyugtalan az apát, hisz az ő szent házában pincéjében kínozzák a saját híveit!

- Talán nem helyénvaló, hogy ezt mondjam - folytatta sok szünettel. Megpróbálja kitapogatni Markwart reakcióját. - Attól tartok, hogy..

- Hogy St. Precious nem viseltetik túl nagy barátsággal az ügyünk iránt - fejezte be a főapát.

- Bocsáss meg! - szólt alázatosan Francis testvér.

- Mit bocsássak meg? - hitetlenkedett Markwart. - Bocsássam meg az éberségedet? A körültekintésedet? Háborúban állunk, ostoba ifjú. Még nem jöttél rá?

- Dehogynem, apát uram - hajtott fejet Francis. - A powrik és a goblinok...

- Felejtsd el őket! - vetette közbe Markwart. - Felejtsd el az óriásokat és a démont is! Ez a háború sokkal veszedelmesebb, mint holmi szörnyek.

Francis testvér felemelte a fejét és Markwartra meredt.

- Ez a háború az Abellita Egyház szívéért folyik - folytatta Markwart. - Már számtalanszor elmagyaráztam neked, és te mégsem érted. Ez a harc az évezredek hagyományok és a bitorló gondolatok közt folyik. Kicsinyes modern hiedelmek közt, melyek a jó és a rossz természetéről képzelegnek.

- Hát ezek nem időtlen fogalmak? - kérdezte merészen, de zavartan Francis testvér.

- Dehogynem - felelte lefegyverző kacajjal Markwart. - De egyesek, köztük Jojonah mester is, azt képzeli, hogy ezeket a fogalmakat a saját képükre formálhatják.

- És mi a helyzet Dobrinion apáttal?

- Azt mondd el te! - biztatta Markwart.

Francis testvér gondolkodóba esett. Nem volt teljesen biztos abban, hogy milyennek tartja Markwart Dobriniont, vagy, ami azt illeti, akárki mást. St.-Mere-Abelle-ben Markwart sokat, néha durván vitatkozott De'Unneróval, mégis, minden ellentétük ellenére köztudott volt, hogy De'Unnero a főapát legközelebbi tanácsadója, Francis mellett.

- Avelyn testvér, az eretnek, elemzett minden kérdést - jegyezte meg Markwart apát. - Nem tudta egyszerűen kimondani, ami a szívében van, és tartok tőle, hogy ez volt a baj.

- Dobrinion apát szembe fog szállni velünk - bökte ki Francis. - Nem bízom benne, és szerintem közelebb áll Jojonah mester felfogásához, mint a tiédhez... a miénkéhez.

- Erős szavak - mondta ravaszul Markwart.

Francis testvér elsápadt.

- De nem egészen valótlank - folytatta Markwart, s Francis testvér fellélegzett. - Dobrinion apát mindig is idealista volt, még akkor is, ha ideáljai ellentmondtak a gyakorlatnak. Azt hittem, hogy Allabarnet ügye segít kordában tartani, de úgy látszik, hogy gyengesége nagyobb, mint gondoltam.

- Szerintem szembe fog szállni velünk - jelentette ki Francis.

- Dobrinion már kérvényezte is Chilichunkék szabadon bocsátását - felelte Markwart. - Elmegy Palmaris bárójához, talán a királyhoz is, meg a többi apáthoz.

- Jogunkban áll őket fogva tartani? - kérdezte merészen Francis.

- Hát nem fontosabb a Rend, mint három ember sorsa? - érkezett a kurta válasz.

- De igen, apát úr - válaszolta Francis testvér fejet hajtva. Ha Markwart ilyen egyszerűen fogalmazta meg a dolgokat, Francis mindig félre tudta tenni érzelmeit a foglyokkal kapcsolatban. Csakugyan magas volt a tét, túl magas ahhoz, hogy az ostoba szánalom akadályt jelentsen.

- És mit tegyünk? - kérdezte a főapát, bár Francis jól tudta, hogy az öreg már rég határozott.

Francis testvér megint habozott. - Apátgyűlést kéne összehívni - célzott a Dobrinion leváltásához szükséges eljárásra.

- Meg is lesz - felelte Markwart. - De legkorábban calember hó végén.

Francis testvér elgondolkodott. Calember a tizenegyedik hónap, s addig még négy hónap van hátra. - Akkor azonnal el kell hagynunk St. Precioust - mondta végül, helyesen megsejtve azt, hogy a főapát kezdi elveszteni a türelmét. - El kell vinnünk a foglyokat St.-Mere-Abelle-be, ahol Dobrinion apát nem szólhat bele a dolgainkba.

- Jól mondod - gratulált Markwart. - Csakugyan el kell hagynunk holnap St. Precioust, a kentaurral és Chilichunkékkel együtt. Tedd meg a szükséges előkészületeket és tervezd meg az utat!

- Meglesz - felelte Francis testvér.

- És tedd közhírré, hogy elmegyünk - folytatta az apát. - És fogasd el Connor Bildeborought, mert a hírek messzire elérnek!

Francis testvér kétkedő arcot vágott. - Ez kellemetlenséget okozhat a koronával - szólt.

- Ha így lesz, elengedjük - felelte Markwart. - De a pletyka így is el fog jutni annak a nőnek a füléig, akit keresünk.

- Lehet, hogy őt egyáltalán nem érdekli Bildeborough vélte Francis testvér. - A házasságuk tudtommal rövid és viszontagságos volt.

- De Chilichunkékért eljön - magyarázta Markwart. - Meg azért az ocsmány félig ló teremtményért. Bildeborough letartóztatása csak hírverés lesz a többi fogolynak.

Francis testvér kicsit gondolkodott, aztán bólintott. - És mi lesz Dobrinion apáttal? - kérdezte.

- Kisebb kellemetlenség, mint hinnéd - vágta rá Markwart, Francisnak úgy tűnt, hogy a főapátnak máris van valami terve Dobrinion ellen.

Connor Bildeborough fel-alá járkált a kis szobában, amit Palmaris alsó részében vett ki. Bár nemesi vérből származott, kedvelte a dokkok és kocsmák izgalmát. Nagybátyja palotájában csak az időnkénti rókavadászatok jelentettek kalandot, ezeket azonban nem szerette, sőt, nem is tartotta igazi sportnak. Nem, Connornak gyors volt az esze és gyors volt a kardja, s jobban ínyére volt egy jó kis kocsmái verekedés.

A Palmaristól északra fekvő mezőkön is sok időt töltött, hogy harci hírnévre tegyen szert az ott bőven portyázó szörnyetegek ellen. Bácsikája a háború kitörésekor csodálatos holmival: egy remekművű, karcsú pengéjű karddal ajándékozta meg. A penge valamilyen ismeretlen, ezüstösen csillogó fémből készült, s aranykosaras kardgombjába számtalan apró magnetitet ültettek. A fegyver roppantul alkalmas volt hárításra, hisz szó szerint vonzotta az ellenfél pengéjét. Védelmező volt a neve, s Connor nem tudta, hogy a nagybátyja honnan szerezhette. Sok bizonyíthatatlan szóbeszéd keringett a kardról. A legtöbb megegyezett abban, hogy a fegyvert Medvehonc első királyának műhelyeiben kovácsolták - sokak szerint egy ravasz powri készítette, aki elhagyta népét. Más mesék szerint a rejtélyes Touel'alfar segédkezett a kovácsolásánál, s megint mások szerint mindkét népnek volt benne szerepe, a kor legjobb emberi kovácsaival együtt.

Bármilyen is volt az igazság a penge eredetét illetően, a férfi tudta, hogy különleges fegyver van a kezében. Egy héttel korábban Connor egy csapat királyi katonát vezetett egy óriáskülönítmény ellen. Bár az eredmény katasztrofálisnak bizonyult - ahogy óriásokkal szemben várható is volt -, Connor jó munkát végzett, s két áldozatot is a magáénak mondhatott. Micsoda dicsőségek várják északon!

Most azonban a kis szobában, Dobrinion apát társaságában belátta, hogy egy kicsit közelebb kell maradnia a hazájához.

- Jillyről van szó - erősködött a pap. - Markwart főapát azt hiszi, hogy nála vannak a St.-Mere-Abelle-ből ellopott ékkövek.

Jilly. Ez a név fejbekólintotta Connort, beletépett az emlékeibe. Hónapokig, csodálatos hónapokig udvarolt, csak hogy aztán a házasságuk órák alatt semmivé legyen. Amikor Jilly megtagadta házastársi kötelességét, Connor halálra is ítéltethette volna.

De persze nem lett volna képes ilyesmire, hisz csakugyan szerette ezt a bátor, bár zavaros lányt. Megelégedett azzal, hogy a Király seregébe küldte, s nagyon fájt a szíve, amikor Jilly elhagyta Palmarist.

- Úgy hallottam, hogy nagyon messze van - szólt komoran a férfi. - Pireth Tulméban vagy Pireth Dancardban, a Partfoki Őrségnél.

- Meglehet - bizonytalankodott az apát. - Ki tudhatja? A főapát kutat utána, és úgy gondolja, hogy északon van, Dundalis felé, vagy még messzebb, a St.-Mere-Abelle-i Avelyn testvér társaságában, aki ellopta a szent köveket.

- Tudod, ki ez az Avelyn? - kérdezte Connor váratlanul, és eszébe jutott az első szerzetes, aki meglátogatta Pettiwbát.

- Sosem találkoztam vele - felelte Dobrinion.

- Milyennek írják le? - faggatta Connor.

- Nagydarab ember, erős csontú és kövér is - válaszolta az apát. - Legalábbis ezt mondta Jojonah mester.

Connor bólintott. A szerzetes, aki meglátogatta Pettiwbát, szintén nagydarab volt és pocakos. Lehet, hogy Jilly vele együtt visszajött Palmarisba? Lehetséges lenne, hogy Jilly, az ő Jillyje ilyen közel volt hozzá, és még csak nem is tudott róla?

- A lány bajban van, Connor, nagy bajban - folytatta sötéten az apát. - És ha bármit tudsz vele kapcsolatban, akár a hollétéről, akár arról, hogy nála vannak-e a kövek, úgy a főapát fel fog kutatni. És korántsem kellemesek a faggató módszerei.

- Honnan tudhatnék bármit is Jillyről? - kérdezte csodálkozva Connor. - Utoljára a per alatt láttam, amikor elküldték a seregbe. - Csakugyan így volt: a házasságuk felbontásakor, a lány távozása előtt látták egymást utoljára, de mostanában Connor sokat volt távol, főleg északon, harcolni. Hallott beszélni egy kis csapatról még északabbra, Caer Tinella és Mélyföld környékén, akik ravaszsággal és mágiával keltenek zavart a szörnyetegek között. Talán Jilly és ez az Avelyn nevű szerzetes lennének ennek a mágiának a forrásai?

Persze Connor megtartotta magának ezt a gyanút.

- A főapát el van szánva rá, hogy megtalálja - állította Dobrinion.

- Ha Jilly még nagyobb bajba keverte magát, akkor én nem sokat tehetek, hogy kiigazítsam a helyzetet - felelte Connor.

- De annál az egyszerű oknál fogva, hogy valamikor együtt voltál a lánnyal, te is belekeveredtl - figyelmeztette Dobrinion.

- Nevetséges - jelentette ki Connor, de alighogy ezt kimondta, kicsapódott az ajtó és négy szerzetes - Youseff, Dandelion, Francis testvér és maga Markwart - lépett be.

Dandelion azonnal Connorhoz lépett. A fiatalember a kardja után nyúlt, és a fegyver magától emelkedni kezdett. Connor elkapta, de a markolat magával húzta. Hamarosan lábujjhegyen ágaskodott, s teljes erejével sem tudta lehúzni a kardot.

Dandelion behúzott neki egyet, aztán elrántotta a kezét a kardtól és hátracsavarta a karját. A penge súlytalanul arrébb lebegett. Connor nem értette a dolgot, amíg észre nem vette, hogy a negyedik szerzetesnél egy zöldes ékkő van.

- Ne ellenkezz, Bildeborough mester - szólt a főapát. - Beszélni szeretnénk veled, ennyi az egész, egy roppant fontos ügyben, mely érinti nagybátyád birtokainak biztonságát is.

Connor ösztönösen próbált kiszabadulni a szorításból, de az erőfeszítései hiábavalóak voltak, mert Dandelion túl erős és ügyes volt. Mellette a másik szerzetes, Youseff is

készenlétben állt, bottal a kezében.

- A nagybátyám tudni fog erről - figyelmeztette Connor Markwartot.
- Ő is helyeselni fogja a döntésemet - felelte magabiztosan Markwart. Biccentett két fogdmegének, akik elvonszolták Connort.

- Veszélyes talajra lépsz - figyelmeztette Dobrinion a főapátot. - Rochefort Bildeborough báró befolyását nem lehet félvállról venni.

- Kettőnk közül nem biztos, hogy én járok veszélyes talajon - válaszolta nyugodtan Markwart.

- Tudad, hogy keressük Connor Bildeborough-t - vádaskodott Francis testvér, s lekapta a kardot a levegőből. - Mégis idejöttél, hogy figyelmeztess?

- Azért jöttem, hogy megkeressem - helyesbített az apát. - Hogy megmondjam neki: be kell mennie és beszélnie kell veletek, s hogy bármi, amit tudhat - bár biztosíthatlak benneteket, hogy nem tud semmi fontosat - létfontosságú lehet a háború kimenetele szempontjából.

Markwart főapát éppen csak nem nevette ki Dobrinion gyenge védekezését. - A szavak ügyes kis dolgok - jegyezte meg, amikor Dobrinion befejezte. - Elmondjuk velük a tényeket, de elrejtjük a szándékot.

- Kétkedsz bennem? - kérdezte Dobrinion.

- Meglehetősen világossá tetted az álláspontodat ebben az ügyben - felelte Markwart. - Tudom, miért kerested meg Connor Bildeborough-t. Tudom, mit akartál elérni, és azt is tudom, hogy a mi céljaink nincsenek összhangban.

Dobrinion apát csak horkant egyet, és dacosan közelebb lépett. - Értesíteni kell a bárót - indult az ajtó felé.

Francis keményen elkapta a karját, s az apát döbbenten meredt a fiatalemberre.

Francis gyilkos tekintettel viszonzta a pillantást, s Dobrinion egy pillanatig azt hitte, hogy Francis megüti. Markwart egy mozdulata azonban véget vetett a feszültségnek, s Francis a kezével elengedte az apátot, még ha a szemével nem is.

- Az értesítés módja felettébb fontos - mondta Markwart Dobrinionnak. - Magyarázd el a bárónak, hogy semmiféle bűnnel nem vádoljuk az unokaöccsét, egyszerűen csak önként vállalkozott rá, hogy néhány fontos kérdésünkre válaszoljon.

Dobrinion elviharzott.

- Nem lesz túl hízelgő a jelentése a bárónak - jegyezte meg Francis, miután Youseffék elvonszolták Connort.

- Sebj - felelte a főapát.

- Bildeborough báró kemény ellenfélnek bizonyulhat - kötötte az ebet a karóhoz Francis.

Markwart még ettől sem kezdett aggódni. - Majd meglátod, mi lesz - felelte. - Mire Rochefort Bildeborough egyáltalán tudomást szerez a dologról, mi már rég kiszedtünk mindent Connorból, és a letartóztatás pusztá híre ismertté teszi jelenlétünket és a többi fogoly kilétét. Ezek után már nincs szükségem a fickóra.

Ezzel elindult, Francis testvér pedig, miután kicsit belegondolt a két apát ellentétébe és abba, amit ez Si. Precious-nek jelenthet, követte.

- Palmaris utcáin harcoljunk? - morogta csalódottan Francis testvér Dobrinion apátnak. Alig kezdték el kikérdezni Connor Bildeborough-t - udvarias és baráti módon - amikor katonák érkeztek az apátság kapujához, és a szabadon bocsátását követelték.

- Megmondtam nektek, hogy Bildeborough báró unokaöccsét letartóztatni nem kis dolog - vágott vissza az apát. - Eszedbe sem jutott, hogy a báró erővel fogja megtorolni?

- Elég legyen mindkettőtökből! - szólt rájuk Markwart. - Hozzátok elém a báró követét, hogy elrendezzük a dolgot.

Dobrinion és Francis egyszerre indultak az ajtó felé, aztán megálltak és egymásra

néztek.

- Dobrinion apát - tartotta vissza Dobriniont Markwart, miközben intett Francisnak, hogy menjen a követért. - Rád a kentaur mellett van szükség. Beszélni kíván veled.

- Nekem itt a helyem, főapát úr - felelte Markwart.

- A te helyed ott van, ahol én mondom - szólt az öreg. - Menj le ahhoz a szánalmas alakhoz!

Dobrinion Markwartra meredt, s cseppet sem örült. Semmi kifogása nem volt az ellen, hogy Bradwardennel beszéljen, de a kentaur cellája mélyen a föld alatt volt, talán a legtávolabb mostani helyüktől, s ha csak egy pár szór vált Bradwardennel, akkor sem ér vissza, amíg Bildeborough emberei itt vannak.

Mégis engedelmeskedett a parancsnak, meghajolt és elsietett.

Hamarosan megérkezett Francis. - Youseff testvér hozza fel a követet - mondta.

- Menj el Connor Bildeborough-hoz! - dobott egy szürke követ Francis felé a főapát. - Vagy a közelébe, de ne lássanak meg. Először csak lélekben menj, és ne finomkodj! Derítsd ki a titkait, aztán hozd fel hozzám! Én a lehető legtávolabb feltartom a báró katonáit, de Connor nélkül nem fognak elmenni.

Francis testvér meghajolt és elsietett, s csakhamar újabb látogató rontott be.

- Hol van Dobrinion apát? - kérdezte a mogorva katona, és Youseffet félretolva Markwart elé állt. Nagydarab férfi volt bőrpáncélban, a Bildeborough-ház sas-címerével. Ugyanez a címer volt beleütve fémpajzsába és sisakforgójába is. A sisak szorosan simult fejére, s fémlap védte az orrát.

- Te ki vagy? - érdeklődött Markwart.

- Bildeborough báró küldötte - szólt a férfi fenségesen. - Az unokaöccse szabadonbocsátásának ügyében.

- Úgy beszélsz, mintha az ifjú Connor le lenne tartóztatva - jegyezte meg Markwart.

A katonát kissé készületlenül érte az apát együttműködő hangvétele.

- Egyszerűen bekértük a báró unokaöccsét a kolostorba, hogy feleljen néhány kérdésre a hajdani házasságával kapcsolatban - folytatta Markwart. - Természetesen bármikor elmehet, ha kedve tartja: semmiféle bűnt nem követett el az Egyház ellen.

- De minket úgy tájékoztattak...

- Nyilván tévesen - kacagott a főapát. - Kérlek, foglalj helyet, és igyál egy kis finom bort Dobrinion apát saját pincéjéből! Az embereim már el is mentek Connor mesterért. Hamarosan itt lesznek.

A katona kíváncsian nézett körbe, s nem igazán tudta, hogyan reagáljon. Több mint ötven páncélos, felfegyverzett harcossal érkezett, készen arra, hogy akár erőszakkal is kiszabadítsa Connor Bildeborough fogságából.

- Ülj csak le! - kérte újra Markwart főapát.

A katona kihúzott egy széket az asztal mellől, míg Markwart egy üveget szedett elő a faliszekrényből. - Elvégre nem vagyunk ellenségek - folytatta a főapát ártatlanul. - Az Egyház és a Király szövetségesek, s ez így van nemzedékek óta. Megdöbben, hogy ilyen hevesen, talpig fegyverben jössz St. Precious kapuihoz - kipattintotta az üveg dugóját és nagylelkű adagot töltött a katona poharába, a magáéba viszont csak keveset.

- Bildeborough báró semmilyen fáradságot nem kímél, ha Connorról van szó - felelte a katona, kortyintott az erős elf borból, aztán pislogni kezdett.

- Harcolni jöttél ide - folytatta az apát. - Tudod, hogy ki vagyok én?

A katona újra kortyintott - ezúttal nagyobb -, aztán szemügyre vette a ráncos öregembert. - Egy apát - felelte. - Valami másik apátságból. St.-Mere-Abelle, vagy ilyesmi.

- Valóban St.-Mere-Abelle - erősítette meg Markwart. - Ez az Abellita Egyház anyakolostora.

A katona kiürítette poharát és az üveg után nyúlt, de Markwart, akinek arca hirtelen

dühösre változott, elhúzta előle a palackot. - Te tagja vagy az Egyháznak, ugye? - kérdezte élesen.

A katona pislogott párat, aztán bólintott.

- Akkor tudd meg, hogy az Abellita Rend főapátjával beszélsz! - rikoltotta Markwart. - Egy mozdulattal kiátkozhatnának és megbélyegeztethetnélek! Elég lett volna egy üzenet a Királyhoz, hogy törvénytelenül nyilvánítsalak!

- Milyen bűnért? - kérdezte a katona.

- Bármiert, amit csak akarok! - kiabálta az apát.

Ekkor lépett be Francis testvér és mögötte Connor. A bárói öcs némiképp felkavartnak tűnt, de testileg teljesen ép volt.

- Connor mester! - pattant föl a katona olyan hirtelen, hogy felborult a széke.

A főapát is felállt, megkerülte az asztalt és a megfélemlített katona elé lépett. - Ne felejsd el, amit mondtam! - figyelmeztette a férfit. - Elég egyetlen szavam.

- Fenyegeted a nagybátyám házának katonáját? - kérdezte Connor Bildeborough. Jelenléte és határozott fellépése észhez térítette a katonát, aki kihúzta magát és szembenézett Markwarttal.

- Hogy fenyegetem? - visszhangozta Markwart, és baljósan nevetett: - Én senkit sem fenyegetek, ifjú Connor. De azt gondolom, hogy jobban tennéd te is, a nagybátyád is meg a katonáitok is, ha belátnátok, hogy ezek a dolgok meghaladják a felfogásokat, és hatásköröket.

- Nem vagyok meglepve, hogy egy magadfajta határozott, büszke fiatalember nem hajlandó önmagán túlnézni, hogy megérthesse a helyzet súlyosságát - folytatta Markwart.

- De az megdöbben, hogy Palmaris bárója ostobán fegyveres sereget küld az Abellita Rend vezetői ellen.

- Úgy vélte, hogy ezek a vezetők helytelenül és veszedelmesen cselekedtek - jelentette ki Connor, s mindent elkövetett, hogy ne úgy tűnjék, mintha védekezne. Elvégre nem tett semmi rosszat sem ő, sem a nagybátyja. Ha volt is itt bármi bűn, azt csak az előtte álló vénség követhette el.

- Úgy vélte... - szólt Markwart elutasítóan. - Úgy tűnik, hogy itt mindenki a saját szakállára cselekszik, mintha Isten látnoki erővel áldotta volna meg.

- Tagadod talán, hogy elfogattál? - hüledezett Connor.

- Szükség volt rád - felelte Markwart. - És talán rosszul bántunk veled, Bildeborough mester? Megkínóztunk?

A katona kidüllesztette mellkasát és megfeszítette az állát.

- Nem - vallotta be Connor, s a katona ellazult. - De mi a helyzet Chilichunkékkal? - folytatta. - Azt is tagadod, hogy őket fogva tartod, és velük nem bánsz ilyen jól?

- Nem - felelte Markwart. - Ők a saját tetteik miatt lettek az Egyház ellenségei.

- Mesebeszéd!

- Majd meglátjuk - válaszolta a főapát.

- El akarod vinni őket Palmarisból - vádolta Connor. Semmi válasz.

- Ezt nem fogom megengedni!

- És illetékes vagy ebben az ügyben? - kérdezte gúnyosan az apát.

- A nagybátyám nevében beszélek.

- Milyen nagyra törő - kuncogott az apát. - És mondd csak, Connor mester, Palmaris utcáin fogunk harcolni, hogy az egész város tudomást szerezzen a szakadásról az Egyház és a báró között?

Connor tétozott, mert felismerte a célzás veszedelmes tartalmát. A nagybátyját mindenki becsülte, de Palmaris és a többi város köznépe szívből rettegett az Egyház haragjától. Viszont Chilichunkék sorsa volt a tét, s Connor számára ez nem tűnt kis dolognak. - Ha erre van szükség, így lesz - jelentette ki.

Markwart tovább nevetett, s közben észrevétlenül előszedett egy telérvet köntöse redői közül. Felemelte a kezét, s a magnetit nekirepült a katona orrvédőjének. A férfi felkiáltott és az arcához kapott. Ömlött a vér az orrlyukaiból, és a fájdalom térdre kényszerítette.

Eközben Youseff testvér előreszökkent, és megfeszített ujját pengéként Connor veséjébe döfte, aki szintén térdre rogyott.

- Száld meg! - mondta Markwart Francisnak. - Mondd meg az ő szájával a katonáknak, hogy engedjenek el minket! - Visszafordult Yousefféhez. - A foglyok szállításra készen állnak?

- Dandelion testvér már előkészítette a karavánt a hátsó udvarba - felelte Youseff. - Dobrinion apát, mielőtt lement volna a pincébe, öröket állított az udvar köré.

- Nem fognak harcolni velünk - nyugtatta meg Markwart.

A katona felnyögött és megpróbált felállni, de Youseff, az éber eb már ott volt, és néhány gyors csapással leterítette.

Markwart Francis testvérré pillantott, aki csak bámulta Connort, de szemlátomást nem tett semmit. - Francis testvér! - szólt rá a főapát.

- Belehatoltam a gondolataiba - magyarázta Francis. - És megtudtam bizonyos dolgokat, amelyek hasznosak lehetnek.

- De...? - biztatta Markwart, megérezve a bizonytalankodást.

- De csak azért sikerült, mert megleptem - ismerte be Francis testvér. - És így is csak egy pillanatra. Erős az akarata és könnyedén visszavert, pedig nem ismerhette a támadás természetét.

Markwart bólintott, aztán közelebb lépett a még félig kába Connorhoz. Lendült az ökle, durván megütötte Connor fejét. A férfi a padlóra rogyott. - Most csináld! - szólt a főapát türelmetlenül. - Így talán nem lesz túl nehéz.

- Semmit sem tudok meg tőle ilyen állapotban - ellenkezett Francis testvér. Ez igaz is volt: egy eszméletlen vagy kába embert könnyen meg lehet szállni, de csak a testében, nem pedig a vágyaiban vagy emlékeiben. Ha viszont a tudat visszatér, folytatódik a megszállás elleni harc.

- Az elméjéből már nincs szükségünk semmire - magyarázta Markwart. - Csak a teste és a hangja kell.

- Gonosz dolgok ezek - suttogta Braumin testvér Dellman testvérenak, miközben az apátság udvarán álltak St.-Mere-Abelle-i társaik között, a négy fogoly mellett. Braumin testvért nem lepte meg a négy szekér hirtelen előkerülése, hisz szemmel tartotta a főapátot és Francis-t, s tudta, hogy jelenlétük egyre kevésbé van Dobrinion ínyére.

Az viszont meglepte, hogy fegyveres katonák állnak az apátság előtt, nyilván azért, hogy elvigyék a foglyokat. A pletykák egy új rabról, egy nememberről is suttogtak, bár Markwart szolgálai kívül senki sem láthatta a foglyot. A katonák jelenlétét és kinézetét látva azonban valószínű volt, hogy a főapát ezúttal túllőtt a célon.

- Miért jöttek? - sította vissza Dellman.

- Nem tudom - felelte Braumin, mert nem akarta túl mélyen belekeverni fiatal társát az intrikákba. Braumin testvér félt, hogy ha elindulnak, és a katonák útjukat állják, Palmaris eddig még sosem látott mágikus pusztításnak lesz tanúja.

A szelíd Braumin tűnődni kezdett, hogy mit tehetne. Ha Markwart elrendeli, hogy szálljanak szembe a katonákkal, mit lehet csinálni?

- Aggódónak tűnsz, testvér - jegyezte meg Dellman. - Attól félsz, hogy a katonák ránk támadnak?

- Épp ellenkezőleg - felelte Braumin testvér. Felmordult és rávágott öklével a szekér oldalára. De jó lett volna, ha most itt van mellette Jojonah mester!

- Testvér - tette a kezét Dellman csillapítólag Braumin vállára.

Braumin szembefordult a fiúval, megfogta a vállát és keményen a szemébe nézett. - Jól figyeld meg azt, ami nemsokára történni fog, Dellman testvér! - mondta komolyan.

Deliman értetlenül meredt rá.

Braumin Herde sóhajtott és elfordult. Nem vádolhatta meg nyíltan a főapátot a fiatal szerzetes előtt. Addig nem, amíg egyértelműek nem lesznek a bizonyítékok. Egy ilyen vád, vagy az a kijelentés, hogy mindaz, amit Dellman eddig szentnek tartott, hazugság, összetörheti a fiút, vagy éppen Markwart oldalára kergetheti.

Kiderülne, hogy mit rejt Braumin Herde szíve, és akkor őt is gyorsan semlegesítenék, akárcsak Jojonah-t.

A szerzetes tudta, mit fog tenni, ha megjön a parancs. Testvéreivel együtt fog harcolni, de legalábbis ezt a látszatot kelti. Most még nem árulhatja el magát.

- Bocsáss meg, Jojonah mester! - mormolta, aztán hirtelen hozzátette: - És te is bocsáss meg, Avelyn testvér!

Bildeborough báró komor arcú emberei - annak parancsára, akit megmenteni jöttek - csakhamar szétváltak a kolostor kapuján kigördülő karaván előtt. A három Chilichunk összekötözve, kipeckelt szájjal rázkódott az egyik szekér hátuljában, Youseff testvér őrizete alatt. Dandelion testvér Bradwarden hátán feszített, akinek emberi felsőtestét takarókkal leplezték el. A szerzetesek szorosan az elülső szekér mögé kötözték, és arra kényszerítették, hogy előrehajolva rejtse el emberi felét.

Markwart apát és Francis testvér hasonlóképp elbújt szem elől. A főapát nem akarta, hogy a katonák háborgassák, Francisnak pedig Connor testének irányításával kellett foglalkoznia. A karaván biztonságosan útra kelt és a város keleti dokkvidéke felé tartott, aztán észak felé fordult. Francis visszavitte Connor testét az apátságba és ott elengedte irányítása alól. Connor - még mindig kábán Markwart ütésétől -, a földre rogyott.

A karaván semmiféle ellenállásba nem ütközött, miközben elhagyta a várost az északi, és nem a keleti kapun át. Markwart azonban szinte azonnal keletnek fordította a csapatot, s hamarosan kiértek Bildeborough báró felségterületéről. A szerzetesek ismét a lebegtető malachit segítségével keltek át a Masur Delaval rohanó vizén, elkerülve a jól őrzött kompikötő veszélyeit.

Amint leért az alsóbb pincékbe és látta, hogy Bradwardent már rég elvitték Markwart emberei, Dobrinion apát sejtette, hogy odafent baj lesz. Ösztönösen visszaroht a kőlépcsőn, és az őrségért kiáltott.

De a gyakorlatias apát hamar lecsillapodott. Mit is tehetne? Ha sikerül is feljutnia az udvarra a karaván indulása előtt, hogyan indíthatna támadást Markwart emberei ellen?

- Igenis, apát uram! - torpant meg egy fiatal, nemrég a kolostorba került szerzetese a fáradt öreg apát előtt. - Szolgálatodra!

Dobrinion elképzelte ezt a gyereket füstölgő hullaként, egy tűzgolyó nyomában. Tudta, hogy Markwart tart magánál ilyesféle köveket, akárcsak Francis testvér. A két fiatalabbik, az a Dandelion és Youseff pedig hidegvérű, kiképzett gyilkosok, vagy ahogy az Egyházban nevezik az ilyet, Igazság testvérek.

Hányat mészárolnának le a nyájból, ha most fölmenne és visszatartaná Markwartot? És még ha le is tudnák győzni St.-Mere-Abelle szerzeteseit, akkor mi van?

Dalebert Markwart az Abellita Rend főapátja.

- Nincs értelme ezeket az üres cellákat őrizni - mondta a fiatal szerzetesnek. - Menj és pihenj, testvér!

- Nem vagyok fáradt - felelte a fiú széles, ártatlan vigyorral.

- Akkor pihenj helyettem - utasította Dobrinion teljes komolysággal, s folytatta hosszú útját felfelé a lépcsőn.

17. fejezet

Parancs magas helyről

Elbryan hosszan sóhajtott és Ponyra nézett. Tudta, hogy Juraviel is őt figyeli, bár az elf messze kívül maradt a tábortűz körén, ahol a kósza és a csapat vezetői összegyűltek.

- Ha Caer Tinella és Mélyföld biztonságba került - szólt Tomas Gingerwart, szemlátomást csillapító szándékkal -, akkor követünk téged délre, legalábbis azok, akik nem elég erősek, hogy megvédjék otthonukat.

Elbryan legszívesebben jól megrázta volna a férfit, hogy az arcába ordítsa: ha meg is szerzik a két várost, aligha lesz majd, aki aztán megvédje. Emlékeztetni akarta Tomast, hogy ha kudarcot vallanak a városoknál és a powrik üldözőbe veszik őket, valószínűleg minden elveszik: a harcosok, az öregek, a gyerekek, mindenki. A kósza mégis hallgatott. Sokszor elmondta már az érveit, mindenféle megfogalmazásban, s mégis süket fülekre talált. Keserűen gondolt arra, hogy minden erőfeszítése hiábavalóvá válik holmi ostoba büszkeség miatt. Azt mondják, hogy az otthonaikat akarják megmenteni, de ha valahol nincs biztonság, hogy lehet az otthon?

Csalódott tehetetlensége nem kerülte el a többiek figyelmét. - Hát nem vitatkozol vele? - kérdezte Belster O'Comely.

A kósza csak széttárta a kezét.

- Akkor hát velünk tartasz a harcunkban - vélte Tomas, és az összegyűltek éljenezni kezdtek.

- Nem - szólt Pony váratlanul, határozottan. Minden szem feléje fordult.

- Én nem megyek - jelentette ki a lány.

Meglepett sóhajok, dühös suttogások hallatszottak.

- Sosem féltem a harctól, jól tudjátok - folytatta Pony, karba fonva a kezét. - De ha most beleegyeznék, hogy küzdjek a két városért, azzal azt a hitet erősíteném, hogy helyes úton jártok. Pedig nem így van. Tudom, hogy nem, és Éjmadár is tudja. Én most nem fogom elismételni azokat az érveket, amiket eddig sem hallgattatok meg, de nem is ugrom bele a mészárlásba. Minden jót kívánok ostoba vállalkozásokhoz, de én a tehetetlenekkel maradok, hogy biztonságba helyezzem őket, ha a powrik kiözönlenek Caer Tinellából az erdőbe, vadászni.

Elbryannak úgy tűnt, hogy Pony túloz kissé, de erős szavai sok suttogó beszélgetést indítottak el, dühösek, de kétkedőket is. A kósza eredetileg úgy gondolta, hogy részt vesz a támadásban, és azt hitte, hogy Pony is vele tart, még ha kívül marad is a városon, mágikus támadásaival. A lány döntése - és tudta, hogy ez nem blöff - meglepetésként érte. Amikor azonban belegondolt, kezdte megérteni.

- Én sem csatlakozom hozzátok - szólt a kósza, amivel újabb felhördülést váltott ki. - Nem támogathatom ezt az akciót, Gingerwart mester. Jilseponie-val és a tehetetlenekkel maradok, és ha a powrik kijönnek, segítünk az ittenieknek elmenekülni.

Tomas reszketve meredt Belsterre, s nyíltan vádló volt a tekintete.

- Kérlek, gondod meg magad! - szólt Belster Elbryannak. - Nekem is elegendő volt már ebből a háborúból, és jobban kedvemre való lenne egy kerülő Palmarisig. De a döntés megszületett, tisztességesen, szavazással. A harcosok vissza akarják szerezni otthonaikat, és nekünk mint szövetségeseinknek kötelességünk, hogy segítsük őket ebben a harcban.

- Még akkor is, ha örültség? - kérdezte Pony.

- Ki tudja ezt eldönteni? - kérdezett vissza Belster. - Sokan a ti múltkori akciótokat is annak gondolták, mégis jól ütött ki.

Elbryan és Pony összenéztek, s a kósza erőt merített a lány elszántságából. Pony elhatározta magát, és ezen nem szándékozott változtatni, ezért Elbryan is erős maradt.

- Én ebben nem vehetek részt - mondta nyugodtan. - Amikor bementem Caer Tinellába, az én akcióm nem sodorta veszélybe azokat, akik nem tudnak harcolni.

Belster Tomasra pillantott és vállat vont. Nem volt érve ez ellen az egyszerű logika ellen.

Zárverő Roger ekkor érkezett meg, némileg elgyötörten. Hosszan bámult Elbryanra, és az összes jelenlévő, Elbryant is beleértve azt hitte, hogy most minden árulónak és gyávának elmondja majd Éjmadárt.

- Éjmadárnak igaza van - szólt váratlanul a fiú. Ellépett a döbbsent Elbryan mellett, és szembefordult az egybegyűttekkel. - Épp most jövök Caer Tinellából - folytatta fennhangon. - Nem támadhatunk.

- Roger... - próbált tiltakozni Tomas.

- A powrik erősítést kaptak - folytatta Roger. - Túlerőben vannak, két- vagy háromszorosan, és erősen beásták magukat. Ezenfelül lándzsahajító szerkezeteik is vannak, elrejtve a falak mögött. Ha támadunk, hiába jönnek Éjmadárak is, levágnak minket.

A rossz hírek lecsendesítették az embereket, de aztán újra feltámadtak a suttogások, csak fojtottabban. Lassan minden pillantás Tomas Gingerwartra szegeződött.

- A mi felderítőink nem mondtak ilyesmit - magyarázta a férfi Rogernek.

- Bent jártak a városban, mielőtt én elmentem? - kérdezte Roger.

Tomas segélykérően nézett Belsterre és a többi vezetőre, de azok csak a fejüket rázták tehetetlenül.

- Ha úgy döntötök, hogy harcba indultok, akkor én is Éjmadárral és Ponyval maradok - jelentette ki Roger, és hátralépett, Elbryan mellé.

Ennél már nem kellett több Tomasnak és a büszke, makacs embereknek.

- Vigyél minket Palmarisba! - mondta Tomas csikorogva Elbryannak.

- A hajnal első fényénél indulunk - felelte a kósza, aztán köszönetképpen biccentett Rogernek. A fiú nem viszonozta mozdulatát: csak azt tette, amit tennie kellett, semmi mást. Nem nézett a kószára, nem szólt egy szót sem, hanem megfordult és elment.

Elbryan és Pony hamarosan magukra maradtak a tűznél, s Juraviel leereszkedett a fáról.

- Mit mondtál neki? - faggatta a kósza, mert sejtette, hogy az elf váltott egy-két szót a fiúval.

- Ugyanazt, amit neked a tejgyűjtésnél, amikor elvakított a büszkeséged - felelte kaján pillantással Juraviel.

Elbryan elvörösödött és elfordult a többiektől. Nagyon is elevenen élt benne az a zavarba ejtő pillanat. Tuntunnal harcolt - igaziból, nem pedig edzésképpen -, s csalással vádolta az elfet, miközben még az étele is kihűlt. Tuntun alaposan elverte, de az ifjú Elbryan, akit elvakított a düh és a büszkeség, szórta az ostobaságokat és üres fenyegetéseket.

Belli'mar Juraviel, mentora és félig-meddig barátja akkor azonnal megbüntette: jó alaposan megmártogatta a hideg vízben.

- Fájdalmas lecke volt - mondta egy idő után Juraviel -, de időtálló.

Elbryan ezt nem tagadhatta.

- Az ifjú Roger ígéretes emberke - folytatta az elf. - Nem kis dolog, hogy így idejött és kiállt melletted, még akkor is, ha tudta, hogy igazad van.

- Kezd érlelődni - helyeselt Pony.

Juraviel bólintott. - Már éjszaka elkezdem az út felderítését - mondta.

- Jól kerüld ki a powrikat! - szólt Pony.

Az elf bólintott.

- Még egy utolsó kérdés - mondta Elbryan, amikor Juraviel a fák felé indult. Az elf visszafordult. - Tényleg erősítést kaptak a powrik?

- Számít ez valamit a döntésedben? - kérdezett vissza Juraviel.

- Nem.

Az elf elmosolyodott. - Tudtommal - márpedig tudom, amit tudok -, Roger a közelében sem járt Caer Tinellának ma éjszaka.

A kósza eddig is gyanított valami ilyesmit, s a megerősítés után csak annál jobban csodálta Roger döntését.

Semmi jele nem volt üldözésnek, épp ahogy Markwart főapát előre gondolta. Bildeborough báró, Dobrinion apát és egész Palmaris örült, hogy végre megszabadultak a St.-Mere-Abelle-i szerzetesektől. A papok a Masur Delaval túlsó partján táboroztak le, ahonnan még láthatták Palmaris fényeit.

A főapát, miután beszélt Francisszal és megtudta a szerzetes értesüléseit Connor Bildeborough gondolatairól, hosszabb időre elvonult, járkált és igyekezett legyűrni fokozódó aggodalmát. Nem messze tőle, a szekerek gyűrűjén belül, tábornok pislákol és a szerzetesek a hazatérés örömről beszélgettek. A főapátnak azonban nem volt ideje ilyen kicsiségekre. Connor Bildeborough tudott róla, hogy keresik a lányt, ezen felül az apát úgy gondolta, hogy Jilseponie dolgozik a kövekkel a Palmaristól északra elterülő vidéken. Francis elkapta Caer Tinella nevét Connor gondolataiból, s egy gyors pillantás a térképre megerősítette abban, hogy ez a város az Erdővidékre vezető út mellé esik, arra, amerről Francis és a karaván érkezett.

A cél közel volt, nagyon közel: vége lesz minden gondnak Avelyn Desbrisszel kapcsolatban, s Dalebert Markwart főapát neve dicsőséggel fog bekerülni az Abellita Egyház könyveibe. Youseff és Dandélion végrehajtják feladatukat és visszaszerzik a köveket, Markwartra pedig már csak annyi marad; hogy kiátkozza az eretnek Avelynt. El fogja pusztítani a legendát, ahogy az Aida-robbanás elemésztette a testet.

És akkor minden jó lesz, minden olyan lesz, mint azelőtt.

- Csakugyan? - kérdezte önmagától fennhangon Markwart. Mélyet sóhajtott és belegondolt az expedíció nyomán várható problémákba. Jojonah nem fog mellé állni, sőt, talán még addig is elmegy, hogy nyilvánosan és dicsérőleg beszéljen a halott Avelynről! És többé már Dobrinion apát sem semleges ebben az ügyben. St. Precious apátját nyilván feldühítette Chilichunkék elrablása és a St.-Mere-Abelle-i különítmény viselkedése. Főleg ez utóbbi, gondolta Markwart főapát, és úgy érezte, hogy az apátot jobban érdekli a saját sértett büszkesége, mint a hívei jóléte.

És mi lesz Bildeborough báróval, aki máris kész harcba szállni az Egyházzal, unokaöccse védelmében?

Ahogy Markwart ezeket forgatta a fejében, minden probléma lapuló fekete szörnyetegnek tűnt fel előtte. Ezek a rémítő alakok minden újragondolással hatalmasabbra dagadtak, végül mindenfelől fekete falak tornyosultak az apát fölé, fojtogatón, azzal fenyegetve, hogy maguk alá temetik.

Az öreg toppantott és fojtottan feljajdult. Hát az egész világ és az egész Egyház ellen fordul? Egyedül van az igazság tudásával? Miféle összeesküvést kezdett el a gonosz Jojonah és Dobrinion? Arról a rothadásról már nem is beszélve, amit Avelyn Desbris indított el!

Markwart gondolatai vadul kavargtak, réseket kerestek a fekete falban, s próbálták legyőzni a sötétséget. Vissza kell hívnia Jojonah-t Ursalból, vissza kell vinnie St.-Mere-Abelle-be, ahol szemmel tarthatja. Igen, ez a megoldás.

Azonnal útnak kell indítani Yousefféket, hogy elintézzék Avelyn köveinek dolgát, s az értékeket visszajuttassák St.-Mere-Abelle-be. Igen, ez lesz a legjobb.

Akkor csak Connor és Dobrinion marad. Meg kell győzni őket, vagy...

A főapát megállt a szekérgyűrű melletti kis tisztáson, és újra nyugodtan kezdett lélegezni. Az erő, a harci kedv visszatért szívébe, hogy megtegyen bármit, ami a kívánt eredményhez szükséges. Lassan képes volt a szemét is kinyitni, és széttárta ököibe szorított kezének ujjait.

- Főapát uram!

A hang a háta mögül jött, baráti hang, nem ellenség. Hátrafordulva az aggodalmas Francis testvért pillantotta meg.

- Főapát uram! - ismételte Francis.

- Menj és mondd meg Youseff és Dandelion testvéreknek, hogy jöjjenek ide! - szólt az öreg. - Aztán beszéljess a többiekkel a tűznél! Tudni akarom, milyen a testvérek hangulata.

- Igen, főapát úr - felelte Francis. - De te itt, egyedül, a sötétben, a szörnyetegek között...

- Gyerünk! - mordult rá Markwart.

Francis eltűnt a szekerek között, s hamarosan két alak - az egyik nagydarab, a másik vékony - érkezett. Némán meghajoltak uruk előtt.

- Eljött az idő, hogy hasznosítsatok, amit tanultatok - mondta nekik Markwart. - Mostantól Igazság testvér a nevetek, csak ezt a nevet ismerjétek, s csak így beszéljétek egymásról. Nem is sejthetitek, milyen létfontosságú ez az ügy: az egész Egyház sorsa rajtatok fog múlni az elkövetkező napokban.

- Francis testvér arra a következtetésre jutott, hogy az elloptott ékkövek egy nő, bizonyos Jilseponie Ault kezében vannak, akit a barátai Jillynek vagy Ponymak neveznek - folytatta az öreg. Ez a nő most Caer Tinella környékén lehet, Palmaristól északra, az erdővidéki út mentén.

- Egyenesen oda megyünk - felelte Youseff.

- Reggel induljatok! - torkolta le Markwart. - Áruhában, elrejtve szerzetesi mivoltotokat. Komppal keljétek át a folyón és menjétek vissza Palmarisba! Várjatok egy napot az északi úttal!

- Igenis, apát úr - vágták rá a szerzetesek egy emberként.

- Vagy öt napot is várjatok, ha kell! - folytatta Markwart. - Tudjátok, van egy probléma Palmarisban, amit meg kell szüntetni.

Markwart megint elhallgatott és gondolkodni kezdett. Talán kettéoszthatná a párt, hogy ha az egyik kudarcot vall a másik ügyben, a társa még megszerezhesse a köveket. Talán most hagyhatná Palmarist, hogy csak az ékkövekre koncentrálhasson, és ha az megvan, még mindig visszamehetnek.

De nem. Addigra gyökeret verne az ellene szőtt összeesküvés, talán már számítanának is a megtorlásra, s ami még rosszabb, Connor esetleg előttük találná meg a lányt.

- Connor Bildeborough - mondta váratlanul. - Ő gondot jelent nekem és az egész Egyháznak. Saját céljaira kutatja az ékköveket - hazudta.

- Ezt a problémát valóban meg kell oldani - vélekedett Youseff.

- Ne hagyjatok nyomot!

Némi hallgatás után a két ember meghajolt és távozott.

Markwart ezt már nem is látta, hanem a saját szavain töprengett. „Ne hagyjatok nyomot!”

Hogy lenne ez lehetséges, amikor ott van a gyanakvó Dobrinion? Az apát nem ostoba, s nem is ügyetlen azzal a néhány kövel, amije van - köztük a lélekkövel. Még Connor lelkét is elkaphatja, és megtudhatja tőle az igazságot.

De Dobrinion egyedül van, elszigetelve. St. Preciousben nincs egyetlen más jelentős személyiség sem, senki, aki képes lenne magas szinten használni a hematitot.

- Igazság Testvérek - szólt Markwart.

A két férfi hátrafordult, és visszarohantak feljebbvalójukhoz.

- Többről van szó, mint Connor Bildeborough, mert ő összeszövetkezett valakivel, aki pusztítani tud a kövekkel - magyarázta Markwart. - Ha ez az alak hozzájut az ékkövekhez, átveszi az Egyház irányítását és St.-Mere-Abelle vezetését.

Ez persze mind csak üres feltételezés volt, de a két szerzetes, akiknek elméjét De'Unnero mester szakértő munkával facsarta ki, csak úgy csüggött a szavain.

- Nagy fájdalom ez nekem - hazudta a főapát. - Még sincs más választásom. Meg kell ölnötök ezt a két embert Palmarisban: a másik Dobrinion Calislas apát.

Youseff testvér éber arcán átsuhant egy leheletnyi meglepetés, Dandelion testvér azonban úgy fogadta a parancsot, mintha csak egy lerágott csontot kellett volna eldobnia.

- Balesetnek kell feltüntetni az akciókat - folytatta Markwart. - Esetleg a szörnyetegek művének. Nem történhet hiba. Megértettétek?

- Igen, főapát úr - vágta rá Dandelion testvér.

Markwart szemügyre vette Youseffet, akinek gonosz mosoly terült szét az arcán. Youseff is bólintott, s Markwartnak úgy tűnt, nagyon élvezi a kilátásokat.

- A jutalmatok St.-Mere-Abelle-ben vár rátok – folytatta Markwart.

- A mi jutalmunk maga a munka, a szolgálat, főapát úr - jelentette ki Youseff testvér.

Erre Markwart főapát is gonoszul elmosolyodott. Máris sokkal jobban érezte magát. Ahogy az előbb, hirtelen most is minden tiszta lett előtte. Mintha a koncentráció egy mélyebb szintjére jutott volna, ahol minden gondja megszűnik, semmi sem zavarja, s a problémákat világosan meg lehet oldani. Újragondolta Jojonah-val kapcsolatos terveit. Maradjon csak Ursalban, ameddig kell, mert Dobrinion támogatása nélkül Jojonah sem jelent igazi fenyegetést.

Igen, ha az Igazság Testvérek megoldják a problémákat, és visszaszerzik a köveket, akkor minden megoldódik, s az ő helye örökre biztosítva lesz az Abellita Rendben. A főapát újra izgatottá vált. Tudta, hogy nem lesz képes aludni éjszaka, és keresnie kell valami elfoglaltságot, ami elhiteti vele, hogy a vágyott célért dolgozik. Elment Francis testvérhez és magához hívatta Grady Chilichunkot. Amikor Francis visszatért a tiltakozó Gradyt vonszolva, Markwart írtott nekik, hogy kövessék, és kivezette őket a szekérgyűrűből

- Biztonságos itt? - kérdezte Francis testvér.

- Youseff és Dandelion testvérek követik minden mozdulatunkat - hazudta Markwart, mert őt nem igen aggasztották a szörnyetegek. Valamiképp úgy érezte, nem sokan vannak a közelben. Mint a megvilágosodások, úgy ez a biztonságérzet is különös tisztasággal támadt fel benne.

Szegény Grady Chilichunk már kevésbé érezhette biztonságban magát.

- A bátyjaként éltél mellette évekig - mondta neki Markwart.

- De nem vérségből és nem akaratból - felelte megvetéssel Grady.

- Hanem a körülmények miatt, ami ugyanolyan súlyos - szólt vissza Markwart.

Grady elfordította a fejét, de Francis már ott is termett és visszafordította Markwart felé.

- Nem vagy bűnbánó - jegyezte meg Markwart.

Grady megint el akarta fordítani a tekintetét. s ezúttal Francis még térdhajlaton is rúgta, hogy térdre rogyjon az apát előtt. A fiatal szerzetes ottmaradt Grady mellett és a hajánál fogva tartotta.

- Én nem követtem el semmilyen bűnt! - tiltakozott Grady. - És a szüleim sem. Te vagy az, aki szentségtelen! - Grady Chilichunk sosem volt bátor ember. Mindig a fényűzést szerette, s készséggel szolgált magasabb rangúakat, főként Connor Bildeborought, hogy megkönnyítse a saját életét. Kötelességtudó gyermek sem volt soha, mit sem törődött szüleivel és a családi üzlettel - kivéve a pénzt, amit a kocsma hozott. De most, hogy itt kellett rónia az utat reménytelenül és tehetetlenül, a durva és nagyhatalmú papokkal, valami megváltozott benne. Feltámadt a felelősségérzete. Már nem sokat törődött saját

kényelmével, azzal viszont igen, hogy a szüleivel ilyen rosszul bánnak. Az egész világ megbolondult, és Grady megérezte, hogy a vinnyogás, könyörgés és megalázkodás sem húzná ki a bajból sem őt, sem a szüleit. A reménytelenség haragot szült, s ez a harag tettvágyat ébresztett Gradyben - ami azelőtt cseppet sem volt jellemző rá. Markwart felé köpött, s épp arcon találta a főapátot.

Markwart csak nevetett, de Francis, akit megdöbbenett, hogy egy közönséges paraszt ilyesmit művelhet a főapáttal, könyökkel megcsapta Grady fejét. Grady jajdult egyet és eldőlt, Francis pedig rávetette magát. Rugdosni kezdte a fejét, aztán a hasára fordította és fájdalmasan hátrafesztette a karját.

Grady egy szót sem szólt, s úgy megszédült, hogy még ellenkezni sem tudott.

- Elég legyen, Francis testvér - szólt Markwart halkán, s csettintett egyet. - Tettei csak azt bizonyítják, hogy hátat fordított az Egyháznak és a világ minden jóságának.

Grady ernyedten feküdt Francis szorításában, és halkán nyöszörgött.

- Úgy tűnik, hogy nem szedünk ki belőle semmi fontosat ma este - jegyezte meg a főapát.

- Sajnálom, apát úr - szólt riadtan Francis, de Markwart nem szidta le. Azok után, amiket most elindított, a főapát egyszerűen túl jó hangulatban volt ahhoz, hogy bármi is felzaklassa.

- Vidd vissza és dugd ágyba! - szólt Markwart.

Francis testvér felrángatta Gradyt és elindult, de aztán megtorpant, mikor látta, hogy Markwart nem követi.

- Én még élvezem egy kicsit az éjszaka csendjét - magyarázta a főapát.

- Egyedül? - kérdezte Francis. - Idekint?

- Menj csak! - nógatta Markwart. - Nincs itt semmi veszély.

Francis látta, hogy kénytelen engedelmeskedni a parancsnak. Lassan ment és sokszor visszanézett, s mindig csak azt látta, hogy a főapát békésen, félelem nélkül álldogál.

Markwart apát csakugyan teljesen biztonságban érezhette magát, mert bár nem tudott róla, nem volt egyedül.

Bestesbulzibar szelleme vele volt, s irányította döntéseit.

Markwart később elaludt, mélyen és békésen. Amikor Francis hajnalban fel akarta kelteni, a főapát elküldte, hogy hagyja aludni őt is meg a többieket is. Markwart csak órák múlva kelt fel, mikor a tábor már tevékenykedett, s Francis testvér idegesen járkált fel-alá Chilichunkék három szekere előtt.

- Nem fog felébredni - mondta a szerzetes Markwartnak, amikor a főapát hozzálépett.

- Ki?

- A fiú, Grady - magyarázta Francis, s a megfelelő kocsi felé biccentett. Markwart bemászott és sötét arccal jött ki.

- Földeljétek el az út mellett! - szólt a főapát. - Sekély sírba, megszengetlen földbe - Azzal továbbment, mintha mi sem történt volna, mintha csak az aznapi ebédet rendelné meg. Néhány lépés után visszafordult Francishez. - És gondoskodj róla, hogy a többi fogoly, főleg a veszedelmes kentaur, ne tudjon erről semmit! - utasította. - Francis testvér, te magad temesd el, ha a karaván továbbment!

Francis rémült arcot vágott, mire Markwart csak nevetett, és magára hagyta a szerzetest büntudatával.

Francisban zavaros gondolatok kavargtak. Megölt egy embert! Nyilván túl nagyot ütött vagy rúgott az éjszaka. Újra és újra lejátszotta magában az eseményeket, azon tűnődött, hogyan tehetett ilyesmit, vagy mit kellett volna másképp csinálnia. Legszívesebben hangosan ordított volna.

Reszketett, és ide-oda járt a tekintete. Érezte, hogy veríték üt ki a homlokán, amikor látta, hogy az apát visszatér.

- Nyugalom, testvér - szólt Markwart. - Csak egy szerencsétlen baleset volt.
- Megöltem - zihálta válaszul Francis.
- Csak a főapátodat védted - felelte Markwart. - St.-Mere-Abelle-ben majd tartok egy bűnbánati szertartást, de biztosíthatlak, hogy kevés penitenciával megúszod.

Markwart vigyorogva távozott.

Francis testvért azonban nem lehetett ilyen könnyen lecsillapítani. Felfogta a főapát érvelésének logikáját: elvégre Grady arcul köpte az Abellita Egyház fejét. De hiába tudta, hogy ez csakugyan egy szerencsétlen baleset volt, a magyarázat nem bírt gyökeret verni a lelkében. Elrepült a biztonság, a mindent átható hit, hogy különb a többi embernél. Francis máskor is követett már el hibákat, s ezt tudta is, de ekkorát még sosem. Eszébe jutott életének az az időszaka, amikor azt képzelte, hogy ő az egyetlen valóságos ember, s minden, mindenki más csak a saját tudatának szüleménye.

Most hirtelen úgy érezte, mintha csak egy lenne a sok közül, jelentéktelen szereplő egy hatalmas színjátékban.

Később, mikor a karaván már elindult, Francis testvér földet szórt Grady Chilichunk vértelen arcára. Szívének egyik megfeketedett csücskében a pap tudta, hogy kárhozott lélek.

Szíve és lelke a főapát felé húzta, mert az öregember szemében nem volt bűne, nem volt vétke. Ott Francis testvér megtarthatta illúzióit.

(Folytatása következik)